

Giới thiệu Bình Đàm Là Điều Hạnh Phúc Nhất

Thể loại: Hiện đại, thanh xuân vườn trường

Người dịch: ALin

Số chương: 54 chương

Dở cuốn nhật ký bìa đã ngả sang màu ố vàng, liệu rằng trong tim có còn cất giữ những năm tháng tự do phóng khoáng?

Tay nâng cuốn lưu bút, dòng câu chúc đã cũ là ai nắn nót viết lên?

Album lưu lại những hồi ức, một người đã từng hứa mãi bên ta, liệu có phải giờ đây người vẫn ở bên?

Năm tháng thanh xuân quý giá, dù là người bình thường cũng sẽ lưu giữ nhưng ký ức không hề bình thường nhất.

Một câu chuyện dùng để ghi nhớ những năm tháng đã qua đi nhưng vẫn khiến ai trong chúng ta cũng thổn thức khi nhớ về.

Đôi lời người dịch: Truyện này nội dung cũng giống như tên thôi, nhẹ nhàng, không có tình tiết gay cấn thắt mở hồi hộp gì đó, truyện cũng không có anh đẹp trai chị đẹp gái gì hết. Lần đầu tiên đọc truyện này mình thấy gần gũi, lần thứ hai đọc thấy có chút hài hước, vậy là mình làm. Truyện về những năm tháng cấp ba thì nhiều, truyện này cũng không phải quá xuất sắc, nếu bạn nào vẫn thích thể loại truyện thể này và thích giọng văn của mình thì hoan nghênh các bạn nhảy hố, rất nhiều!! Cảm ơn các bạn!!!

Bạn đang đọc truyện *Bình Đàm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Mở đầu

Cảm ơn mọi người đã cứu rỗi đời tôi.

Lật mở cuốn lưu bút, một tờ giấy đã ố vàng từ bên trong rơi ra nằm xuống mặt đất, tôi khom lưng nhặt lên, nét chữ tròn tròn vô cùng nắn nót hiện lên trên trang giấy, hồi ấy tôi còn tự hào vì chữ nghĩa của mình lắm, thế mà bây giờ nhìn lại chỉ thấy vừa non nớt vừa xiêu vẹo. Hai hàng chữ còn mang theo vết mực mờ mờ, đã nhuộm một lớp màu thời gian.

Tôi ngẩng đầu nhìn người nào đó đối diện mình đang có vẻ lúng túng không yên rồi cười nhẹ một cái, để cuốn lưu bút xuống, tôi đặt tay mình lên mu bàn tay người đó, không lên tiếng.

Sự im lặng giữa chúng tôi, giống như đã sớm trở thành một loại thói quen, cũng dường như là một kiểu ăn ý, yên tĩnh ở bên cạnh đối phương, hương thụ không gian tĩnh lặng êm đềm không chút phiền nhiễu.

Tôi ngẩn nhìn gương mặt vẫn còn mang theo đôi nét trẻ con của cậu ấy, từ khi chúng tôi biết nhau đến bây giờ, về ngoài của cậu ấy gần như chẳng có quá nhiều thay đổi. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đột nhiên tôi có một loại ảo giác: chúng tôi hãy còn sống trong những tháng năm đã chạy đi xa thật xa ấy.

“Thì ra năm đó cậu luôn yêu thầm mình?” Thực ra, tôi rất thích chọc ghẹo cậu ấy, có điều gần đây tôi phát hiện hình như cậu ấy đã không còn là chàng trai hiền lành, chất phác của ngày xưa nữa rồi.

“Đúng thế, mình thể hiện rõ ràng như vậy mà cậu vẫn không biết, nói nghe xem cậu có phải là nữ sinh ngốc nhất mà mình từng gặp không?” Biết ngay mà, năm đó tôi còn đóng khung hình tượng cậu ấy là một chàng trai kiêu ngạo nội tâm nữa đấy.

Nhưng nhắc chuyện năm đó ấy à...

Ngay lúc này tôi thực sự rất hạnh phúc, vì chúng tôi của thời niên thiếu cuối cùng đã không bỏ lỡ nhau. Chợt suy nghĩ của tôi trôi miên man về những năm tháng quá khứ tươi mát một màu xanh.

.....

Tôi còn nhớ rất kỹ ngày đầu tiên quen cậu ấy, hôm ấy trời rất xanh.

Tôi ngồi một mình trên khán đài hướng mắt nhìn ra sân thể dục rộng lớn, ngắm người theo thói quen muôn đời khó bỏ. Hoàn cảnh lạ lẫm, yên tĩnh đến vô cùng, tôi vừa sợ hãi trước cô đơn lại vừa cảm thấy hương thụ loại cảm giác này.

Ngẩng đầu bốn mươi lăm độ mắt long lanh nhìn trời là ưu thương phải không nhỉ? Được rồi, chính tôi cũng bị bản thân mình dọa sợ luôn.

“Tâm trạng không tốt thì đi siêu thị bóp mí gói [1], đừng có mà ở đây ra vẻ buồn thương sầu muộn!” Nếu mà nhân vật nữ dũng mãnh nào đó ở đây, chắc chắc cậu ấy sẽ nói với tôi những lời như thế.

“Phụt!” Tôi không nhận được phải bật cười thành tiếng.

“Reng reng reng...” Tiếng chuông đột ngột vang lên từ một nơi nào đó làm tôi giật nảy mình.

Hoàng hốt cúi nhìn đồng hồ đeo tay, thì ra đã mười giờ rồi, thế là tôi ba chân bốn cẳng đứng dậy, mơ màng tìm con đường lúc này đã dẫn mình đến đây. Sau đó nữa... tôi khóc không ra nước mắt nhận ra quả nhiên mình bị lạc đường thật rồi.

Vậy là vừa chậm rề rề lần mò tìm đường về, vừa tiếp tục theo thói quen ngẩn người.

Tôi đến từ một trấn nhỏ vô cùng yên bình, có thể nói, trong cái trấn nhỏ của chúng tôi chẳng có thứ gì để gọi là bí mật cả. Từ chuyện lớn như chủ tịch trấn sắp sửa bước lên bục đọc chính sách, đến chuyện nhỏ như bà vợ nhà nào vi phạm chính sách dân số phải âm thầm đi sinh vào ban đêm, đều sẽ rất nhanh truyền đến tai bạn, giúp bạn hoàn toàn lĩnh hội được thế nào gọi là tám chuyện không giới hạn, tám mọi lúc mọi nơi.

“Nghe nói trong thôn chúng ta có người thi được hơn sáu trăm điểm nhưng không vào trường cấp ba Số 1 mà chọn học ở trường Số 3, nhà ai có đứa con gái gốc thế chứ!” Bà dì A nào đó lên tiếng.

“Tôi cũng nghe nói, hình như là con gái của anh trai của em họ A Nguyên, tên là cái gì mà...” Bà dì B nào đó nói.

Các dì ơi, thực ra con không để ý các gì nói con gì gì đó đâu, nhưng mà các dì có thể đừng đứng trước nhà con mà nói như vậy được không? Các dì muốn con sống sao?

Thôi thì đành, đi vòng cửa sau vậy, tôi đúng là vô dụng quá mà, người ta tám chuyện về tôi, thế mà người phải tránh tránh núp núp cũng là tôi luôn.

“Dung Dung này, năm nay cháu thi vào cấp ba phải không nhỉ? Định học ở trường nào vậy?” Ai ya, trốn khỏi tai mắt của hai bà dì, vòng về nhà lại chạy trời không khỏi nắng bị bà hàng xóm cạnh nhà tóm được.

“Dạ, chào bà Chu ạ. À, cháu định học ở trường cấp ba Số 3.” Tôi ngoan ngoãn nề nếp trả lời, còn gật đầu cười với một bà lão khác đang đứng cạnh bà Chu nữa.

“Trường Số 3 cũng được.” Tôi nghe ra được chữ “cũng” kia, có điều chẳng sao cả, thực sự tôi không để ý đâu, suy cho cùng mấy lời thế này tôi đã nghe vào tai nhiều lắm lắm rồi.

“Bà Chu, cháu phải về nhà nấu cơm, cháu xin phép đi trước ạ!” Người lớn lúc nào chẳng có vô số lời không bao giờ nói hết, kỳ thực nghe bọn họ cảm râm cũng không sao, nhưng mà tôi còn phải nhanh nhanh chóng chóng đi về nhà.

“Con bé này là con gái nhà A Phát hả? Tướng mạo cao ráo thật đấy!” Tôi nghe được bà lão bên cạnh bà Chu hỏi bà ấy. A Phát là chú hai của tôi, có lẽ bà ấy nhầm tôi với em họ rồi, trong thôn “con nít” trạc tuổi tôi rất nhiều, cho nên nhận nhầm cũng là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa thôi.

“Là con gái nhà A Năng, con gái nhà A Phát không cao như thế, cũng không trắng như thế, vói lại đã đến tuổi thi vào cấp ba đâu.” Chính xác, tôi được thừa hưởng vẻ ngoài cao ráo của ba và gen trội nước da trắng bóc của mẹ, chắc đây là ưu điểm lớn nhất sáng chói nhất của tôi rồi đấy.

Vẫn nên nhanh đi thôi, tôi là đang vô tình nghe lỏm đấy. Con người tôi ấy à, xem như tương đối hướng nội đi, chào hỏi người không quen thân lắm thì cũng tạm tạm, nhưng nếu bắt tôi nói mấy câu khách sáo này kia nọ, tôi tuyệt đối sẽ để lại cho bạn một hiện trường lạnh ngắt, tẻ nhạt, đặc biệt là khi phải đối mặt với loại sinh vật giống đực. Có lúc tôi cảm thấy tôi và thế giới này cứ như thế “chúng ta không thuộc về nhau” vậy.

Tháng ngày lẽ ra cứ bình bình thường thường kéo nhau đi thôi, thế nhưng hôm thi vào cấp ba nhân phẩm bùng nổ[2], kết quả thi của tôi thế mà lại đứng thứ ba toàn trường, đứng thứ sáu toàn trấn. Thật lòng mà nói, đến tận bây giờ tôi vẫn không dám tin đâu. Bởi vì lúc đạt thành tích tốt nhất, chẳng qua tôi cũng chỉ xếp thứ năm mươi toàn trấn mà thôi.

Sau khi có kết quả, ba từng hỏi tôi có muốn vào trường Số 1 học hay không. Ba hỏi thăm người khác, người đó nói bây giờ chưa có điểm chuẩn, trường vẫn đang tổ chức tuyển sinh, nếu muốn vào học người đó sẽ gọi điện thoại cho hiệu trưởng, sau đó mời một bữa cơm là được rồi.

Thành thật mà nói, bản thân tôi được bao nhiêu cân lượng tôi còn không biết hay sao, trường Số 1 quá không thích hợp với tôi, loại thành tích chỉ nhờ vào một phút nhân phẩm bùng nổ của tôi vào trường đó tôm tép cũng không bằng. Với lại, tính khí của ba tôi nào giờ rất thẳng thắn, tôi cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng phải cúi đầu của ông.

Làm phép so sánh, trường Số 3 là trường làng, ở ngay trấn bên cạnh, nghe nói phong cách của trường cực kỳ giản dị mộc mạc, thích hợp dành cho người đến từ nông thôn như tôi. Hơn nữa, nhờ vào đóng góp của kiều bào nước ngoài, điều kiện cơ sở vật chất của trường Số 3 không hề thua kém trường Số 1 chút nào, thêm vào diện tích rộng, khuôn viên trường là điều không một trường học ở thành phố nào có thể sánh được.

Có điều cũng vì lý do này, cùng với việc mấy năm nay điều kiện tuyển sinh nói lòng khá nhiều, rất nhiều học sinh vô duyên với trường Số 1 ở thành phố đều ghi danh vào trường Số 3, chất lượng đầu vào cũng dần trở nên kém hơn, bình luận về trường cũng không được như trước đây nữa.

Nhưng mà những thứ này đều không quan trọng, quan trọng chính là tôi có cảm tình với nơi này – thứ cảm tình rất lạ không lý giải được, tôi cảm thấy ba năm ở đây nhất định mình sẽ thu hoạch được gì đó. Mà khi ấy tôi hoàn toàn không ngờ rằng, ba năm ở trường, những điều tôi thu hoạch được còn vượt xa hơn tưởng tượng của tôi rất rất nhiều lần.

[1]: đây là một trào lưu trên mạng ở Trung Quốc, tất nhiên có làm cho tâm trạng thoải mái hơn không thì... khó nói.

[2]: ý chỉ kết quả hoàn toàn bất ngờ không lường trước được.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2: Nhập học

Hôm nhập học tôi có mẹ đi cùng, đương nhiên cũng không thể nào thiếu hai đứa BFF – bạn thân suốt đời của tôi là Triệu Văn Tuệ và Lưu Trinh Nhan được. Vừa đến nơi, còn chưa kịp để hành lý xuống, cả đám đã vội vàng chen nhau đi xem danh sách phân lớp. Ba bọn tôi đều học ở lớp Thực nghiệm, có điều tôi học lớp Thực nghiệm 1, còn hai cậu ấy học lớp 2, tâm trạng thất vọng lúc ấy không thể dùng lời mà diễn tả đâu.

Nhìn một lượt danh sách học sinh lớp Thực nghiệm 1, ngoại trừ tên của mình, tôi chẳng biết một ai hết, thế là tôi lại bắt đầu thấp thỏm không yên. Lần đầu tiên xa nhà, lần đầu tiên sống ở một nơi hoàn toàn xa lạ, lại phải tự lập suốt ba năm trời, thật lòng mà nói tôi thấy cảm thấy hơi khó tưởng tượng.

Sau khi nhận phòng ký túc xá, tôi bị môi trường “gian khổ phấn đấu” ở đây dọa cho sợ luôn. Tôi đưa mắt nhìn một vòng, có tổng cộng mười hai giường đơn, xếp ở hai bên trái phải, một phòng có mười người ở, cho nên hai giường vị trí trong cùng được dùng để chất hành lý. Phòng ký túc xá có một ban công và hai nhà vệ sinh, sau đó thì... chẳng có gì nữa. Mặc dù tôi không phải là thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng gì đó, nhưng một nơi đến tú áo và điện thoại cũng không có, tôi thật sự phải ở lại đây đến tận ba năm? Hoàn toàn không dám nghĩ ngờ, tôi bị đã kích rồi.

Đúng lúc này có một bạn nữ mặc quần áo thoải mái mang ba lô đi vào. Cậu ấy cười với tôi và mẹ, sau đó đặt ba lô xuống chuẩn bị sắp xếp đồ đạc.

Tôi bước lại gần, chuẩn bị làm quen với cậu ấy, ai biết được mẹ còn hành động nhanh hơn tôi một bước, mẹ nói với cậu ấy: “Dung Dung nhà cô tính tình không tốt lắm, lại là lần đầu tiên ở ký túc xá, có gì nhờ cháu bỏ qua cho nó nhé.” Mẹ à, con gái của mẹ dù ở nhà hơi tùy tiện nhõng nhẽo một chút, nhưng trước mặt người ngoài con là một thực nữ chính hiệu đấy ạ, mẹ đừng có vạch áo cho người xem lưng như vậy chứ!!!

Bạn nữ kia cũng rất khiêm tốn trả lời: “Cô ơi, thật ra tính tình con cũng không phải tốt lắm đâu. Cô yên tâm, bọn con sẽ sống hòa thuận với nhau mà.” Sau đó, cậu ấy quay sang tôi nói: “Chào cậu, mình là Trương Nghiên Bân.”

“Mình là Dung Dung, cậu gọi mình là A Nư cũng được.” Tôi đáp lại cậu ấy bằng một nụ cười xán lạn. Người đầu tiên tôi quen được khi đến đây, đúng là vui quá đi!

Thế là rất nhiều năm sau, đồ gỗ nào đó tự nhận là “chồng trước” của tôi, vào lúc chúng tôi đấu võ mồm với nhau thường đặc ý nói: “Ngay từ đầu mình đã biết bản tính của cậu rồi, ngày đầu tiên gặp mẹ cậu đã nói hết cho mình rồi! Ha ha...” Đương nhiên, những chuyện này để sau rồi nói.

Dỡ đồ đạc xong, tôi bảo mẹ cứ ra về trước, sau đó một mình tôi vừa dọn giường vừa tám chuyện với bạn cùng phòng mới.

“Nghiên Bân cậu là người ở đây hả?” Nụ cười ấm áp vô hại thường trực trên gương mặt tôi. Theo tôi thấy, hành lý của cậu ấy không nhiều nhận gì cả, tất nhiên nếu như lấy tôi làm đối tượng so sánh.

“Ừ, mình từ trường này chuyển thẳng lên. Cậu thì sao? Chắc là ở trấn khác rồi? Hình như trước đây chưa gặp cậu bao giờ? Cậu ở đâu vậy?” Xem ra bạn học Nghiên Bân cũng là người dễ nói chuyện lắm.

“Mình học Cấp hai ở trường Viễn Thanh, ngay trấn bên cạnh thôi. Nghiên Bân, cậu không phải lần đầu tiên ở ký túc xá đâu nhì, mình thấy cậu trải giường có vẻ chuyên nghiệp lắm luôn!” Biết khen ngợi người khác là một thói quen tốt, tôi phải nỗ lực cứu vớt hình tượng của chính mình đã bị mẹ không tôn chút sức mà đập vỡ tan tành.

“Mình bắt đầu ở ký túc xá từ khi học Cấp hai rồi, cũng không tính là giỏi giang gì đâu, có điều chắc là nhiều kinh nghiệm hơn cậu một chút, cho nên có gì không hiểu cậu cứ hỏi mình.” Quả nhiên, mấy lời ngọt ngào ai mà chẳng thích nghe? Nhưng mà bạn cùng phòng mới này đúng là rất dễ sống chung vượt ngoài mong đợi của tôi.

“Ừ, cảm ơn cậu! Nghiên Bân cậu tốt bụng quá, nói thật nhé, lần đầu tiên mình ở ký túc xá nên cũng hơi sợ một chút!” Tôi gật mạnh đầu, còn khuyến mãi thêm một nụ cười rạng rỡ.

“À, không cần khách sáo mà.” Vậy là về mặt Nghiên Bân cũng bắt đầu trở nên ngại ngùng, “mình dọn dẹp xong rồi, mình phải đi tìm bạn đã, cậu từ từ sắp xếp, lát nữa đến lớp gặp nhé!” Nói xong, cậu ấy cầm lấy túi xách chuẩn bị bước ra cửa.

“Ừ, bye!” Tôi cười vẫy tay với cậu ấy.

Không dễ dàng gì mới dọn dẹp xong, tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện vẫn còn lâu lắm mới đến giờ tập trung. Vậy là tôi tìm lấy cây chổi, quét dọn sạch sẽ cả trong phòng ký túc xá và ngoài ban công.

Ba nói, thỉnh thoảng chịu thiệt một chút cũng xem như được lợi. Có điều, nếu thật sự phải sống cùng nhau ba năm, có những việc thực ra không cần thiết phải tính toán nhiều quá làm gì.

Quét dọn xong xuôi, tôi ngồi xuống chiếc giường vừa được trải của mình, yên lặng ngồi đợi những người bạn khác trong phòng. Nhưng đợi đến hơn nửa ngày, ngay cả một người cũng chẳng thấy.

Miền cưỡng dần xuống cảm giác không yên và buồn bực trong người, tôi nghĩ mình cũng nên ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa. Tâm động không bằng hành động, cho nên tôi lập tức cầm lấy cặp sách của mình, đứng dậy ra khỏi ký túc xá.

Chậm chậm rảo bước không mục đích trong khuôn viên trường, tôi nhìn theo những tốp học sinh mới qua qua lại lại, tay họ xách hành lý có người nhà đi theo phía sau, vội vội vàng vàng ngang qua những thành viên của Hội học sinh, tôi chợt cảm thấy mình cứ rảnh rỗi thế này giống như đang phạm vào một loại tội ác vậy.

Đi qua mấy khu phòng học, tôi phát hiện không có một ai cả, bởi vì nơi này không phải khu của lớp 10, những khóa khác bây giờ vẫn chưa bắt đầu nhập học. Tôi ngẩng đầu nhìn lên một tòa nhà, không phải rất cao, chỉ có bốn tầng thôi. Không biết một hai năm nữa, tôi sẽ học ở phòng nào trong số này?

Giữa các tòa nhà cách nhau một vườn hoa nhỏ, ngoài ra còn có một vườn hoa lớn nằm ở vị trí trung tâm của khuôn viên trường, bên trong còn trồng hai cây xoài nữa. Lạ lùng ở chỗ, hai cây xoài đó tựa sát vào nhau, nhìn thế nào cũng thấy giống một cặp tình nhân đang thân mật, chẳng biết là ngẫu nhiên hay trùng hợp nữa? Có điều, trông ở đây thì có gì tốt? Không phải Cấp ba không được phép yêu đương hay sao? Như thế này còn không phải đang cổ vũ học sinh yêu sớm à? Thế là một lần nữa tôi được dịp thành công cười nhạo những suy nghĩ linh tinh lung tung của chính mình.

Sau đó tôi đến trước tòa nhà nghệ thuật, đứng trên bậc kéo cờ phóng tầm mắt ra xa ngắm nhìn sân thể dục của trường. Đường chạy điền kinh tiêu chuẩn 400 mét bao quanh sân bóng, màu xanh mượt của vùng cỏ non trong sân cùng màu đỏ của mặt đường chạy vừa tương phản lại vừa cân xứng nhau lạ kỳ. Sân thể dục không có một ai, không gian yên tĩnh nhưng cũng đồng thời làm người ta cảm thấy nặng nề ngột ngạt. Một làn gió nhẹ thổi lướt qua, rất dễ chịu, tôi không phải là người thích vận động, nhưng lúc này tôi lại có linh cảm chắc chắn tôi sẽ phải lòng sân thể dục ở đây.

Khi tiếng chuông vang lên, tôi mới giật mình nhận ra thì ra mình đã ngồi phát ngốc ở đây rất lâu rồi. Vậy là tôi thử men theo con đường lúc này để trở về, nhưng càng làm tôi buồn bực hơn chính là, tôi phát hiện mình lạc đường mất rồi.

Tôi là một đứa mù đường, tôi biết chứ, biết rõ nữa là chẳng khác. Bốn bề xung quanh một cái bóng cũng không có, muốn hỏi đường cũng là chuyện không thể nào. Hết cách rồi, nhìn con đường nhỏ vòng quanh trường dài không thấy điểm dừng, tôi thở dài ảo não, đành chấp nhận số phận nghiệt ngã mà bắt đầu bước đi.

Tôi biết chắc, men theo con đường này nhất định sẽ tìm được cổng trường, đến được cổng trường nhất định có thể tìm được người để hỏi rồi. Liếc nhìn đồng hồ đeo tay, tôi nghĩ thầm trong đầu, cứ đi vòng vòng thế này, không đi trễ là không thể nào. Thôi cũng được, dù sao đến trễ còn tốt hơn không đến.

Đi được một lúc, chợt nhìn thấy phía trước có hai nam sinh, không quan tâm đến việc xấu hổ nữa, tôi lập tức chạy lên bắt chuyện: “Chào hai cậu, hai cậu cũng là học sinh mới phải không? Mình bị lạc đường, mình đi cùng hai cậu đến chỗ phòng học được không?” Hoàn cảnh cấp bách nhưng tôi vẫn không quên mỉm cười theo chuẩn mực nữ chính hiệu.

“Cậu cũng là học sinh mới hả? Chắc không phải người ở đây đâu nhỉ? Trường này rộng lắm, lạc đường cũng là chuyện thường tình mà, cậu đi cùng với bọn mình này!” Một trong hai nam sinh rất nhiệt tình nói chuyện với tôi.

Cậu bạn này tên là Tạ Tiến Xương, là người rất thích nói chuyện. Cả đoạn đường đều là cậu ấy nói bọn tôi nghe, hoặc là cậu ấy hỏi tôi trả lời, nhờ vậy bầu không khí mới không trở nên lúng túng, nhợt nhạt.

Đến dưới hai tòa nhà của khóa lớp 10, cậu ấy hỏi tôi học lớp mười mấy.

“À, lớp Thực nghiệm 1.” Tên lớp dài ngoằng thế này đúng là tôi có chút không quen.

“Vậy thì hai cậu học cùng lớp đấy,” cậu ấy đưa tay chỉ cậu bạn suốt đường đi không hề lên tiếng đang đứng bên cạnh, sau đó đẩy cậu bạn kia một cái, nói: “Cậu đưa cậu ấy đi lên đi, mình đi trước nhé.”

“Bye!” Vừa dứt lời cậu ấy đã xoay người chạy biến vào một trong hai tòa nhà.

“Bye! À, còn nữa, cảm ơn cậu nhé.” Tôi nói với theo bóng lưng của cậu ấy.

“Đi thôi!” Cậu bạn kia ra hiệu bảo tôi đi cùng cậu ấy.

Xem ra cậu bạn này cũng giống tôi, đều không quen bắt chuyện với người lạ. Cho nên, quãng đường còn lại, một câu nói bọn tôi cũng tiết kiệm cho nhau. Đúng là ngại quá đi mất, may mà đoạn đường cũng không còn dài lắm.

Sau khi đến được lớp học, tôi nhỏ giọng nói với cậu ấy hai tiếng “cảm ơn”. Đưa mắt quét một lượt quanh lớp, tôi nhanh chóng nhìn thấy bạn học Nghiên

Bản, vậy là tôi chạy thẳng đến nói muốn ngồi cùng cậu ấy. Cũng may ấn tượng của cậu ấy với tôi không đến nỗi tệ, cậu ấy rất sáng khoai nhường chỗ cho tôi. Cuối cùng, tôi đã tìm được “người quen” rồi. Đến lúc này, quả tim căng thẳng phập phồng trong lồng ngực từ lúc lạc đường của tôi mới từ từ nhẹ nhõm trở lại.

Cũng có thể xuất phát từ bản năng, vì lo sợ bản thân chỉ có một mình, cho nên từ một người thường ngày luôn thụ động và hướng nội, tôi chủ động làm quen bắt chuyện với tất cả bạn cùng phòng mới của mình. Đại khái có lẽ vì tôi luôn thể hiện mình ấm áp và dễ gần, cũng có lẽ vì các bạn vốn rất dễ sống chung, nên mọi người ai cũng bằng lòng thân thiết với tôi.

Khi đợt huấn luyện quân sự kết thúc, tôi đã thành công nhập bọn với hầu hết bạn cùng phòng, cũng từng chút một thả lỏng bản thân với bản tính thật của mình. Tất nhiên, ngoại trừ một người – là Lô Tiểu Nghiên. Nghe đồn cậu ấy là dân thành phố, vẻ ngoài lại xinh đẹp, ngay ngày đầu tiên vào học đã vinh dự được bầu làm hoa khôi của lớp, giành được sự mến mộ sâu sắc của đám nam sinh và sự ghen tỵ của đám nữ sinh.

Không có quan hệ tốt với cậu ấy không phải vì tôi tự ti, mà vì trong thời gian huấn luyện quân sự cậu ấy chỉ bắt chuyện với đám nam sinh, ở ký túc xá từ sáng đến tối cũng chỉ cầm điện thoại nói chuyện với đám nam sinh, về cơ bản không để ý đến người khác.

Sau khi chính thức vào học một tuần lễ, điện thoại của cậu ấy cuối cùng bị giáo viên tịch thu mất. Vì sao lại nói là “cuối cùng”? Bởi vì trường Số 3 có quy định không cho phép học sinh mang điện thoại đến trường. Muốn gọi điện thoại? Được chứ, xin mời ra khỏi ký túc xá rồi phải, cảm ơn.

Sau khi bị tịch thu điện thoại, cuối cùng cậu ấy đã phát hiện ra sự tồn tại của “loại sinh vật gọi là bạn cùng phòng” và bắt đầu lấy lòng vài người trong số chúng tôi. Dùng cách diễn đạt khác thì là, cậu ấy phát hiện trong số “loại sinh vật gọi là bạn cùng phòng” có một số người có điện thoại di động. Có điều bởi vì buổi tối cậu ấy nói chuyện điện thoại quá khuya, lại không chịu khống chế âm lượng, cho nên đã đắc tội với tất cả mọi người trong phòng.

Là nữ sinh của lớp Thực nghiệm 1, những việc như tẩy chay gần như không hề xuất hiện, cho nên mọi người cũng không nói gì, chỉ trợn mắt bực bội nhưng vẫn cho cậu ấy mượn điện thoại không thiếu một lần nào.

Có điều nhắc đến việc này, bởi vì nôn nóng làm quen với các bạn cùng phòng, tôi đã bỏ bê lạnh nhạt Văn Tuệ và Trình Nhan không ít. May mắn hai cậu ấy cũng đang bận rộn thích ứng với cuộc sống mới. Trong lúc huấn luyện quân sự, thỉnh thoảng tôi có đến gõ cửa phòng ký túc của hai cậu ấy, nhưng chủ yếu vẫn là cả ba gặp nhau ở nhà ăn của trường.

Nhắc đến nhà ăn, không thể không nhắc một chút đến thức ăn ở nhà ăn của trường Số 3. Đàn anh đàn chị đi trước đã lưu truyền một câu nói kinh điển thế này: “Nếu bạn đã từng ăn cơm ở nhà ăn của trường Số 3, vậy thì sau này đi học đại học bạn không cần lo lắng đến chuyện ăn uống nữa.”

Bữa cơm trưa vào ngày huấn luyện quân sự đầu tiên, tôi ăn được hai miếng, còn lại đều đổ hết, sau đó bị đau dạ dày, vì ăn phải món cơm được nấu từ loại gạo cứng đầu không chịu chín. Buổi tối lúc ăn cơm, tôi chỉ có món lương khô ít ỏi dẫn bụng.

Huấn luyện quân sự ngày thứ hai, lại đến giờ ăn, tôi ăn sạch sẽ mọi thứ, vẫn là loại cơm nấu từ gạo cứng đầu, vẫn là dạ dày của tôi, nhưng mà cho dù là tôi hay là nó, đều chỉ có thể lựa chọn chấp nhận. Suy cho cùng dù sao cũng phải ăn ba năm, hà cớ gì phải tự làm khó chính mình? Thực ra là vì có người nào đó ăn nhiều quá, cho nên lương khô hết rất rồi, ahuhu.

Về sau, khi chính thức vào học, nam sinh có sở thích “tâm sự với chính mình” ngồi phía sau tôi từng lớn tiếng ai oán rằng: “Tại sao suốt tuần lễ huấn luyện quân sự ăn cơm chỉ thấy vào không có ra vậy hả?” Một con dân sống ở đây mười mấy năm trời còn phải chịu như vậy, một kẻ từ ngoài đến như tôi làm sao thoát khỏi kiếp nạn này đây?

Cõi lòng tôi không ngừng gào thét: anh hai à, cậu chỉ ăn có một tuần lễ thôi, chị đây còn phải ăn ba năm trời đấy!!!

Vậy là, trời vẫn rất xanh trong. Cuộc sống Cấp ba chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Lớp 10 thực nghiệm 1

Ngày hè nóng nực siêu buồn ngủ. Đáng tiếc có người cả đêm ngủ lăn quay không mộng mị, nhưng cũng có người trần trọc không tài nào ngủ nổi.

Lớp 10 Thực nghiệm 1 và Thực nghiệm 2 giống nhau, đều là những lớp chọn trong truyền thuyết. Bởi vì trường Số 3 áp dụng quy định bắt buộc chuyển thẳng đối với học sinh học Cấp hai tại trường, nên đại bộ phận nhân tài của hai lớp này đều là con dân của trường từ khi học Cấp hai, người ngoài như tôi quả thực ít ỏi vô cùng. Điểm trúng tuyển vào hai lớp này ngang bằng với điểm chuẩn vào trường Số 1, đều từ 600 trở lên, người ngoài thi được mức điểm này không chọn trường Số 1 mà đầu quân vào trường Số 3 đích thị là kẻ ngốc nhất quả đất. Rất không may, tôi chính là kẻ ngốc nhất quả đất đó.

Lớp chúng tôi gồm tổng cộng 60 người, trong đó có 17 nữ sinh, có điều có thể chen chân vào top mười của lớp chỉ có 2 người. Có thể nói, lớp học này gần như trở thành thiên hạ của đám con trai rồi.

Hôm trao học bổng, tôi nhận ra cậu bạn ít nói mình gặp hôm nhập trường có bước lên sân khấu nhận học bổng loại một, tha thứ cho tôi lúc ấy vẫn chưa

biết tên người ta là gì. Như vậy có thể hiểu rằng, cậu bạn ấy nằm trong top năm toàn khối, thật không ngờ trông cậu ta có vẻ ngờ ngợ ngốc ngốc thế mà học hành đĩnh ra phết.

Tạ Tiến Xương cũng có tên trong danh sách bước lên sân khấu, có điều nhận học bổng cùng hạng với tôi, tức là nằm trong top hai mươi toàn khối, thế thì cậu ấy học ở lớp Thực nghiệm 2 rồi.

Về sau tôi mới biết, cho dù top mười của lớp hay top mười toàn khối, đều không phải là nơi đám dân đen chúng tôi có thể bước chân vào được. Vị trí trong top mười vĩnh viễn là những con người đó, chẳng bao giờ có sự thay đổi quá lớn. Thay đổi duy nhất chỉ là cuộc chiến xếp hạng giữa nội bộ những bậc anh tài đó với nhau mà thôi.

Còn tôi – phải dựa vào nhân phẩm bùng nổ mới có mặt trong top chín của lớp, top mười tám toàn khối. Hơn nữa, xếp trước và sau tôi đều là học sinh của trường chuyên thẳng lên, cho nên tôi hoàn toàn, cực kỳ có lý do tin tưởng rằng, người ngoài chân ướt chân ráo đến đây là tôi sẽ bị “dọn dẹp” một cách rất nhanh chóng và sạch sẽ, chỉ cần nghĩ đến việc này tôi đã thấy tương lai của mình gặp ghênh, hiểm trở vô cùng.

Ông trời ơi, chi bằng ông cứ giết con đi cho rồi!

Thực tế chứng minh rằng, tôi đã đúng: kỳ kiểm tra hàng tháng lần đầu tiên, mỗi lần có kết quả của một môn, những bạn học abcdxyz ngồi xung quanh mà tôi còn chưa biết hết lại xuất hiện và hỏi dồn dập: “Bạn gì gì đấy ơi, cậu thi được bao nhiêu điểm thế, cho mình xem một chút đi mà.” Lúc mới bắt đầu tôi còn thật thà như đếm trả lời lại, sau đó nhận lại vô số ánh mắt hoặc là khinh thường hoặc là không dám tin.

Bề ngoài tôi tỏ ra rất điềm tĩnh. Thực ra, tôi rất muốn lên tiếng rằng: Ai là bạn gì gì đấy hả? Tôi mới muốn hỏi thử xem ai là bạn gì gì đấy đấy! Nhưng tôi không có sở trường ghi nhớ người khác, càng không có sở trường được người khác ghi nhớ. Cho nên thôi vậy, tôi cũng quen rồi.

Giống như hai cậu bạn ngồi phía trước tôi ấy, một người rất tốt, hỏi điểm số của tôi một cách uyển chuyển nhẹ nhàng thôi, người còn lại ngay khi cán sự bộ môn vừa phát bài thi xuống liền trực tiếp cầm lấy bài của tôi xem xét tại chỗ, sau đó dùng vẻ mặt xem thường nhìn ngược lại tôi.

Sau đó khi chỉ còn hai ba môn nữa chưa có kết quả, chẳng còn ai thèm đến hỏi tôi bạn gì gì đấy thi ra sao nữa, bởi vì đại khái các bạn học abcdxyz đó đã cảm thấy bạn gì gì đấy sẽ không gây ra bất kỳ uy hiếp nào với bọn họ, suy cho cùng cũng vì kết quả thua kém nhau quá nhiều. Vậy mới nói, nhân phẩm ấy à, đúng là một thứ quá đổi mơ hồ.

Trong lớp học này, hiện thực đã đi gần đến hai chữ tàn khốc. Như bạn cùng bàn của tôi chẳng hạn, khi nhập trường điểm thi của cậu ấy chỉ thua tôi 1 điểm, sau kỳ kiểm tra hàng tháng cậu ấy bỏ xa tôi tận 50 điểm, không chỉ thế, cậu ấy còn bảo mình thi quá kém. Mặc dù quả thật cậu ấy cũng chỉ nằm ở mặt bằng điểm số trung bình của cả lớp. Nhưng mà, bạn nói thử xem, thế này thì bảo người ta sống tiếp thế nào đây? Nhìn bảng thành tích trong tay mình, tôi cảm thấy tương lai chỉ là một khoảng trời đen tối.

Trong lớp có người mang theo quyển sách “Chuẩn bị Cao khảo XX” trân trọng như thể đó là bí kíp Quỷ Hoa Bảo Điện, ngày nào cũng phải lật xem đến mấy lần, ngay cả ăn cơm cũng mang theo một tờ giấy ghi chú nhỏ vừa đọc vừa ăn. Những người như thế này rất nhiều, có điều khoảng cách trên bảng xếp hạng lớp vẫn là một cự ly thăm thẳm xa xăm, xem ra việc này còn có mối quan hệ hữu cơ rất lớn với thông minh bẩm sinh nữa. Cũng có người sách bài tập lúc nào cũng trắng tinh như mới, vào lớp cũng không thấy chăm chú nghe giảng, nhưng lúc nào trả lời câu hỏi giáo viên đưa ra cũng trôi chảy như nước, ví dụ cụ thể bằng bạn nam tên La Trắc Kiệt, sau này cuối cùng tôi cũng biết tên của cậu bạn ít nói kia rồi, thật là “lước mắt gần gù”[1]! Những người thế này không nhiều, có điều trong lớp tôi vẫn không tính là quá quý hiếm, như bạn học ngồi sau lưng tôi cũng được xếp vào loại này. Cũng có người biết kết hợp hài hòa giữa học tập và vui chơi, khi chơi thì quẩy hết mình, khi vào học lại tập trung đến mức đáng sợ, lấy ví dụ bằng một bạn học cùng phòng ký túc xá của tôi. Nhưng từ trong tinh thần của tất cả các bạn ấy đều là một ý chí như nhau: một sự kiêu ngạo không chịu nhận thua. Sự tồn tại của các bạn ấy, khiến cho đám dân đen như chúng tôi gần như trở nên vô dụng và thừa thãi. Thượng đế, thích nhất chính là dùng sự không công bằng để làm nổi bật sự công bằng của Ngài!

Nếu không phải là một thành viên của lớp này, chắc hẳn tôi sẽ cảm thấy điều này rất thú vị, nhưng vạ vào người mình tôi lại không cách nào cười nổi, bởi vì cả ba loại người liệt kê ở trên, tôi không ở vào loại nào cả. Tôi vẫn đang lẩn quẩn trong những tháng ngày Cấp hai, một đứa vô dụng vừa không nỗ lực lại chẳng được thông minh bẩm sinh.

Còn nhớ bài kiểm tra đầu tiên môn Ngữ văn: tổng cộng 10 câu hỏi trắc nghiệm, mỗi câu 10 điểm, tôi suy nghĩ đến tối tám mắt mũi mới trả lời đúng 4 câu; đến khi phát bài, bạn nam thích lắm nhắm ngồi phía sau tôi lớn tiếng: “Trời ạ! Trong giờ học mình ngủ quên mất, lúc phát đề ra đánh lụi toàn bộ đáp án A, thế mà lại được 60 điểm!”

Bạn học, bạn chắc chắn toàn bộ là ĐÁNH! LỤI hả? Tôi tức đến sắp điên nhưng lại chẳng biết làm thế nào.

Giả sử là môn học khác tôi sẽ chẳng làm sao cả, nhưng bốn lần thi thử suốt năm lớp 9 có đến hai lần môn Ngữ văn của tôi được điểm tuyệt đối 120, từ trước đến nay Ngữ văn luôn là niềm kiêu hãnh của tôi, thậm chí lúc đầu giáo viên dạy Ngữ văn rất không thích tôi, cũng không dám trừ đi của tôi nửa điểm nào.

Thế nhưng bây giờ, giáo viên Ngữ văn lại vô cùng ý tứ sâu xa lên tiếng nhắc nhở “một vài học sinh kém nào đó” không được làm liên lụy đến cả lớp. Lần đầu tiên trong đời có người nói với tôi: không được làm liên lụy đến người khác.

Vào lúc đó, cuối cùng tôi đã hiểu ra rằng, thì ra cũng có lúc thiên nga tiến hóa ngược trở lại là con vịt xấu xí.

Thực lòng mà nói, các bạn học có mặt trong lớp này, có ai chưa từng trải qua khoảnh khắc huy hoàng khi còn học Cấp hai đâu? Chỉ là ở thi hiện tại này, có người vẫn huy hoàng như cũ, nhưng cũng có người bắt đầu rút nước mất vẩy tay chào tạm biệt một thời đại đã từng thuộc về riêng mình.

....

Ánh chiều đỏ xuống đường chạy màu đỏ bao quanh sân thể dục, có ba nữ sinh không thèm để ý đến hình tượng ngòi bệt xuống bãi cỏ trong sân.

“Hai cậu thi thể nào rồi?” Tôi ù xù lên tiếng hỏi.

“Đứng đầu danh sách, từ dưới lên.” Trinh Nhan làm ra vẻ hoàn toàn không thèm để tâm, có điều ánh mắt buồn bã kia đúng thật chẳng giấu được ai.

“Bọn mình thì chẳng sao đâu, dù sao hồi đầu cũng là vinh dự nằm trong top cuối bước chân vào lớp Thực nghiệm mà, đã làm công tác chuẩn bị tâm lý từ lâu rồi. Nhưng mà cậu, chắc áp lực lớn lắm nhì.” Câu khẳng định nghe đúng kiểu “chuyện thường tình thể thôi” phát ra từ một người cũng đang thất thần – bạn học Văn Tuệ.

“Lúc nào mình cũng thấy mình đúng là vô dụng, hướng nội, bị động mà còn cực kỳ cầu thả nữa. Cứ tưởng học hành không đến nỗi tệ là ưu điểm duy nhất, bây giờ...” Giọng nói của tôi càng lúc càng nhỏ, thật sự không có cách nào nói tiếp được nữa.

“Ai bảo thế, cậu vẫn còn bọn mình đấy thôi, mít đặc. Cậu có nhiều ưu điểm lắm còn gì!” Trinh Nhan phản bác.

“Cậu nói nghe thử xem” Tôi liếc cậu ấy.

“Cậu rất, rất, rất... cậu rất tốt.”

“Thôi, cậu đừng miễn cưỡng chính mình nữa.” Tôi chán nản nói.

“Hai người các cậu đã đủ chưa vậy. Có điều nói đến chuyện này, Dung Dung, thế cậu có kể được ưu điểm của bọn mình không?” Văn Tuệ ngắt lời bọn tôi.

“À, cái này à... các cậu, các cậu đều rất tốt.” Tôi cũng ngại chết đi được.

“Không nói được điểm tốt của đôi phương, nhưng vẫn chắc như đinh đóng cột đôi phương là BFF của mình, thế còn chưa đủ hả? Mà việc này, mình với Trinh Nhan trở thành BFF không phải vì có cậu là BFF chung của hai đứa bọn mình còn gì?”

“Nói ra mới thấy hình như đúng thế thật nhì ~” Tôi chợt tỉnh ngộ.

“Đúng vậy, con heo nhỏ Tuệ Tuệ, vẫn chưa hỏi cậu ưu điểm của hai bọn mình đâu, mau trả lời đi!” Bỏ qua câu chuyện phiền não thôi.

“Ừ ừ ~” Tôi cũng muốn bỏ qua câu chuyện phiền não kia.

“Hai đứa các cậu mau cút đi cho mình!!!” Con heo nào đó nổi đại rồi.

“Mặc dù những ngày tháng ‘học như chơi’ của chúng ta đã qua rồi, nhưng mà bọn mình cũng đâu gốc hơn người khác bao nhiêu! Có thể bọn mình chỉ là đang cần một học kỳ để thích ứng thôi.” Trinh Nhan tự mình an ủi chính mình lên tiếng.

“Chắc vậy. Nhìn các bạn trong lớp nỗ lực hơn mình gấp năm mười lần có thành tích tốt hơn mình, cũng xem như khuấy khỏa, nhưng nhìn thấy những người còn lười hơn cả mình, nhưng lại nhẹ như không đạt được thành tích tốt, đúng là không công bằng chút nào.” Tôi cảm thấy vô cùng, cực kỳ mờ mịt.

“Hắn là hồi Cấp hai, cũng có bạn học trong lớp suy nghĩ giống như vậy về bọn mình. Trong giờ học đọc tiểu thuyết, tan học thì lo ngủ, bài tập lẩn nộ lẩn không – không phải lúc trước bọn mình cũng thế à? Chẳng qua bây giờ có người làm diễn viên chính thay bọn mình thôi.” Văn Tuệ cảm khái nói.

“Đúng vậy, chỉ là thời thế thay đổi diễn viên chính đã đổi người. Có điều, không biết bọn mình còn có cơ hội trở mình hay không đây?”

Con gió nhẹ thổi qua lùa đi tia nắng cuối cùng của ngày, cũng lùa đi câu hỏi ngoài ông trời ra chắc chẳng ai trả lời được của ba đứa chúng tôi.

“Đi thôi, giờ tự học buổi tối sắp bắt đầu rồi.”

Tương lai chúng tôi rồi sẽ thế nào, ngay lúc này không một ai có thể biết trước được.

[1]: bản gốc là “内牛满面”, ngôn ngữ mạng Trung Quốc, nói ngọng từ cụm từ “泪流满面”, nguyên nghĩa là “nước mắt ràn rụa”.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tám chuyện đêm khuya trong ký túc xá

Đám nam sinh ký túc xá “chém gió” nửa đêm trăm phần trăm sẽ nói về chuyện gì? Về đám con gái!

Đám con gái ký túc xá tổ chức hội nghị xuyên đêm sẽ bàn về điều gì? Về đám con trai!

Đề tài chung dù con trai hay con gái ở ký túc xá đều bàn tán rôm rả vào mỗi cuộc trò chuyện đêm khuya là gì? Chính là nói xấu giáo viên!

Những thông kê phía trên đều do bạn học Lương Hiểu San giở đống bên cạnh khai sáng cho tôi, nghe đồn do giáo viên hồi Cấp hai nói với các cậu ấy như thế. Về vấn đề này tôi đồng cảm sâu sắc.

Từ khi nhập học đến nay, thêm vào mấy ngày đây ả mang tên huấn luyện quân sự, bầu không khí trong phòng ký túc xá của tôi càng trở nên vui vẻ, thân thiết hơn. Tám chuyện đêm khuya cũng trở thành một tiết mục quen thuộc mỗi đêm sau khi tắt đèn của chúng tôi.

“Này này, mọi người ngủ chưa vậy? Nếu chưa ngủ bọn mình tám một lúc đi!” Tiểu Vân có giọng nói sang sảng trời cho, cho dù dùng hết sức không chế âm lượng, người nào người nấy đều nghe thấy rõ ràng rằng không sót một chữ cái.

“Được đấy, tám chuyện gì?” Tôi là người đầu tiên hưởng ứng, dù sao cũng không ngủ được, nói chuyện để mọi người hiểu nhau hơn, thuận tiện thả lỏng tâm tình cũng là một bài thuốc tốt.

“Hay là tám về lớp chúng ta đi, khai giảng gần hai tuần lễ rồi, nói nghe xem các cậu có ấn tượng với ai nhất!” Chị đại trưởng ký túc xá đề nghị.

“Ấn tượng với ai nhất hả? Nếu ấn tượng với con gái thì có gì hay ho đâu để nói, không bằng các cậu phát biểu xem lớp mình ai đẹp trai nhất đi?” Nguyệt Nga nằm bên cạnh tôi có phản ứng ngay lập tức.

“Minh cảm thấy đẹp trai nhất lớp mình là Lý Tự Phong, nghe đâu cậu ấy đến từ Quảng Châu, ăn mặc thời thượng đỉnh của đỉnh.” Không biết Lô Tiểu Nghiên hết nói chuyện điện thoại từ lúc nào, nhanh như chớp lên tiếng chen vào.

“Đúng thế, cậu ấy trông cũng bảnh lắm, có điều mình không thích ria mép của cậu ấy tẹo nào.” Đến lượt trưởng ký túc xá đưa ra ý kiến.

“Vội cả cậu ấy hơi bị thiếu thớt nữa, nghe đồn chỉ cao 1m67 thôi!” Miss Perfect Hồng Huy cũng tham gia vào cuộc thảo luận.

Lý Tự Phong là ai vậy? Trong lớp chúng tôi có người này hả? Đó là những câu hỏi cuộn cuộn trong nội tâm nhưng không dám phát ngôn thành lời của tôi. Làm người không chút tài cán gì quả nhiên là bị kịch, ngay cả trai đẹp bên cạnh là ai cũng không biết lại càng là bị kịch.

“Vậy các cậu nghĩ trong lớp còn ai đẹp trai hơn nữa?” Tiểu Vân lần nữa lên tiếng. Thế là tôi vội vàng ra sức tung đầu óc, mừng tượng lại đáng về những người mang giới tính XY trong lớp, sau đó rất đau lòng phát hiện hình như tôi chỉ biết mỗi hai vị hoàng tử... ếch ngồi trước mặt mình mà thôi. Ahuhu, hóa ra tôi có thể làm người thất bại đến mức này!

“Hồ Gia Lạc cũng được phết, có cảm giác rất thoải mái.” Chị đại trưởng ký túc xá phát biểu vào lúc tôi đang bận rộn than thân trách phận.

“Ừ, mà tính tình cũng tốt, lần trước cậu ấy giúp mình lau bảng.” Xem ra bà chị Nguyệt Nga đối với bạn nam này có ấn tượng không tồi. Được rồi, tôi quyết định, ngày mai phải tận mắt đi xem Nam khôi 1 trong truyền thuyết của lớp chúng tôi mới được.

“Phải, mình cũng có ấn tượng chút chút.” Miss Perfect cũng lên tiếng thể hiện có biết đến sự tồn tại của “bông hoa” này.

“Nhà cậu ấy mở cửa hiệu chụp ảnh đấy.” Lương Hiểu San không cam chịu cô đơn nói chen vào. Thì ra thật sự chỉ một mình tôi lơ lơ không biết chút sự đời.

“Ngư, sao cậu chẳng nói gì thế?” Chị đại trưởng ký túc xá giàu tình thương nhận ra sự im lặng bất thường của tôi.

“Có sao đâu, các cậu cứ nói đi, mình đảm nhận phần nghe.” Lễ nào muốn tôi nói, các cậu nói abcdxyz gì đó mình chẳng biết ai là ai cả hay sao? Nhất định sẽ bị khinh bỉ đó! Huhu, sao khả năng ghi nhớ người khác của tôi lại tệ như vậy chứ? Ngày mai nhất định phải cẩn thận tỉ mỉ để ý từng người một trong lớp! Từ tận đáy lòng mình, tôi xin thề!

“Đúng rồi, cán sự môn Toán hình như cũng tạm được mà!” Bà chị Nguyệt Nga một lần nữa có ý kiến.

“Cán sự môn Toán? Là ai vậy?”

Đội mãi cuối cùng cũng có người hỏi ra câu hỏi hợp ý tôi rồi, nước mắt ràn rụa. Nhưng mà cán sự môn Toán? Người này hình như tôi có tí ti ấn tượng, chẳng biết có nhớ nhầm sang ai khác không? Có điều, tôi cứ nghe mọi người nói chuyện thì hơn, đối với khả năng ghi nhớ người khác lòng tin tôi dành cho chính mình là âm vô cực.

“Cậu ấy tên La Trắc Kiệt, không phải cực kỳ đẹp trai nhưng nhìn dễ thương lắm, kiểu bự bẫm trẻ con ấy. Mà cậu ấy tốt bụng nữa, thường giúp mình mang điện thoại về nhà sạc pin. Phải rồi, nghe đồn cậu ấy có một người chị gái, với cả nhà cậu ấy cũng có tiền lắm.” Lô Tiểu Nghiên có vẻ rất vui nói. Trường học không cho phép mang theo điện thoại, cho nên cũng không thể quang minh chính đại sạc pin được, vào lúc thế này các bạn học ngoại trú thường xuyên trở thành trung tâm sạc pin di động, vì thế vị cán sự môn Toán “tốt bụng” kia đương nhiên sẽ được phát cho tám thẻ người tốt. Nhưng mà, bà chị Lô Tiểu Nghiên này cũng “trâu” quá, ngay cả trong nhà người ta có những ai, có tiền hay không cũng biết.

Quả nhiên là cậu ấy! Có điều chàng trai này cũng đáng thương thật, lại bị Lô Tiểu Nghiên nhìn trúng. Đúng rồi, hôm nhập học chính là cậu ấy với một bạn

nam nữa dẫn đường giúp tôi, nhưng mà bạn kia tên gì nhỉ? Hình như tôi lại quên mất rồi.

“Nhưng hình như hôm nay cậu ấy không đi học.” Lô Tiểu Nghiên hơi thất vọng lên tiếng.

Bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao vị cô nương này góp mặt trong cuộc nói chuyện đêm nay rồi, ra là vì điện thoại hết pin! Đúng thật không thể làm cho rằng cậu ấy là người tốt được.

“Chú đề trai đẹp kết thúc, chúng ta tám về trai ắt ơ đi!” Lô Tiểu Nghiên tỏ ra cực kỳ hào hứng.

“Trai ắt ơ hả, lớp bọn mình có mà đây, cậu muốn tám thế nào?” Chị Huy cũng khá có hứng thú.

“Nhắc đến trai ắt ơ, chúng ta không thể không nhắc đến một người.” Tiểu Vân nói.

“Ai?” Hội chị em trong phòng cùng đồng thanh lên tiếng.

“Lý Cẩm Bội.” Tiểu Vân Vân tiếp tục nói.

“À, mình biết rồi, cậu muốn nói đến chuyện đó chứ gì!” Lương Hiểu San góp giọng.

“Ừ, mình cũng từng nghe nói.” Chị đại trưởng ký túc xá cũng tham gia vào.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Tôi không nhịn nổi nữa, các cậu ấy quá xấu xa, úp úp mở mở nói nhiều như thế làm người khác tò mò chết đi được.

“Các cậu không phải từ Cấp hai chuyển thẳng lên nên dĩ nhiên không biết. Con người cậu ta á à, ghét con gái có tiếng luôn đấy. Nghe nói nếu con gái đến hỏi bài nhất định cậu ta không thèm trả lời đâu, còn lên mặt bảo người ta ngốc nữa.” Miss Perfect lần nữa xuất đầu lộ diện.

“Thế thôi à?” Một việc rất nhỏ nhặt, nhiều nhất cũng chỉ nói được bụng dạ cậu ta không tốt lành gì mà thôi.

“Đương nhiên không phải. Cậu ta từng nói với một bạn nữ trong lớp bọn mình: ‘con gái các cậu đúng là giả tạo, đứng trước mặt con trai cứ làm ra vẻ, vừa nhìn thấy gián liền lớn tiếng hét lên bảo sợ, nếu như không có bạn nam nào đứng gần đó, nói không chừng các cậu ăn luôn con gián cũng có khả năng!’ Vì vậy mới đắc tội toàn bộ nữ sinh.” Lô Tiểu Nghiên tiết lộ câu trả lời.

Nếu như thế, vậy thì bạn học có tên Lý Cẩm Bội này đúng là ngứa da quá rồi, mặc dù tôi không loại trừ khả năng tồn tại tính chính xác những điều cậu ta nói, nhưng công khai nói trước bản dân thiên hạ là cậu ta không đúng. Con gái á mà, cần nhất chính là mặt mũi! Có điều cậu ta cũng thật là ngốc, biết rõ nói như vậy chẳng khác gì tự gây thù chuốc oán cho mình thế mà vẫn cứ lên tiếng, không trở thành kẻ thù chung của đám con gái mới là chuyện lạ!

Nhưng mà, chị Nghiên ơi, không phải cậu cũng là học sinh từ trường khác đến hay sao? Ngay đến việc này cậu cũng biết, cậu quá đổi thần sầu rồi đó!

“Thành tích học tập của cậu ta tốt chẳng qua nhờ vào chăm chỉ thôi, đáng tiếc, dù có cố gắng cách mấy cũng không bằng mấy người Đới Sinh với Hắc muội, đây là vấn đề thông minh bẩm sinh.” Miss Perfect đây về châm biếm.

“Nhân phẩm cậu ta có vấn đề hả?” Xét từ kinh nghiệm bản thân, thứ gọi là nhân phẩm này đã hạnh hạ tôi biết bao năm trời rồi.

“Ha ha, Ngự mập, cậu còn độc miệng hơn cả mình!!!” Lương Hiểu San cười đến mức nội thương, khó thở.

“Nhưng nhắc Lý Cẩm Bội thì không thể không nhắc đến La Trạc Kiệt.” Sau trận cười, Lương Hiểu San quay trở lại chủ đề ban nãy tìm chuyện nói tiếp.

“Cậu ấy làm sao?” Trong ấn tượng của tôi, cậu bạn ấy chỉ hơi hướng nội một chút mà thôi.

“Cậu ấy từ lúc học Cấp hai đã bắt đầu ngồi cùng bàn với Lý Cẩm Bội rồi, thành tích của hai người lại không hơn kém nhau là mấy, cho nên trước nay luôn là đối tượng được cả lớp lấy ra so sánh.” Nhận tiếp lời.

“Hả? Có gì hay ho để so sánh? Không lẽ cậu ấy được rất nhiều bạn nữ hâm mộ?” Tha thứ cho tôi chỉ nghĩ ra một tiêu chí này thôi, nếu không còn gì đáng để so sánh đâu.

“A Ngự, cậu nói cũng có phần đúng, có điều không đến mức phóng đại như vậy, hình như cậu ấy cũng không phải kiểu rất chủ động làm quen với con gái. Nhưng nếu có người đến hỏi bài, dù bận rộn thế nào cậu ấy cũng sẽ trả lời, tuyệt không có vẻ nóng nảy gì cả. Trong giờ học không thấy chăm chỉ lắm, nhưng giải bài tập lúc nào cũng đơn giản dễ hiểu hơn của thầy cô nhiều. Vậy mới nói, người thông minh là khác hẳn ngay.” Nghiên Bàn giải thích với tôi.

“Đúng thế, Lý Cẩm Bội ấy, không thông minh bằng người ta thì cũng thôi đi, lại còn nhỏ nhen, miệng mồm cay độc nữa, cho đáng đời. Nếu không phải liều mạng cố gắng, thử hỏi cậu ta có đạt được thành tích như ngày hôm nay không?” Bạn học Lương Hiểu San kết thúc đoạn văn trần thuật.

“À à, xem ra miệng lưỡi cậu cũng không tốt đẹp đến đâu.” Tôi giả vờ mắc ói.

“Ngự mập chết tiệt! Cậu muốn chết phải không?” Quả nhiên nghe thấy người nào đó đang nghiêng răng nghiêng lợi.

“Muộn thế này còn ầm ĩ cãi nhau cái gì? Còn nói chuyện nữa tôi ghi tên các cô bây giờ!!!” Từ ngoài cửa truyền vào giọng trách mắng của giáo viên quản

lý ký túc đi tuần đêm

Tôi là lười, sao càng nói chuyện càng phấn khích thế nhỉ? Nhìn xem, bị tóm được rồi kìa!

“Các chị em, chúc ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Vậy là, màn đêm cô đơn thăm thẳm chỉ còn văng vẳng tiếng dế kêu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thấy ghét lẫn nhau

Bạn cùng bàn của bạn nam ngồi trước mặt tôi ghét tôi cực kỳ, cái này tôi biết, nhưng điều tôi không biết là lý do của sự ghét ấy. Tôi có đắc tội gì cậu ta đâu, tôi xác định!

Tôi cũng thấy ghét cậu ta, bởi vì tôi biết cậu ta ghét tôi. Tôi cảm thấy đây không phải chuyện trẻ con hồn mát, người ta đã không ưa, hà cớ gì tôi phải đem tâm thịnh tình của mình ra để người ta ngược đãi chứ[1].

Về việc tại sao cậu ta ghét tôi, tôi chẳng muốn biết, với những người tôi không quan tâm, lòng hiếu kỳ của tôi trước giờ cũng có hạn. Chị Anh – bạn cùng bàn của tôi nhìn ra hai đứa tôi không thuận mắt lẫn nhau, hỏi: “Cậu đắc tội Phùng Giai Trình hay cậu ta đắc tội với cậu thế?”

“Ai biết cậu ta nổi con điên gì? Dù sao mình cũng chẳng đắc tội cậu ta, có điều cậu ta bày về mặt thối hoặc về phía mình, không lẽ mình còn phải tươi cười chào đón à?” Tôi có chút bực bội nói.

“Lần trước vừa vào lớp mình nghe cậu ta và Lục Uy Khôn nói cái gì mà ‘mình ghét cậu ta lắm!’ sau đó cậu ta nhìn thấy mình liền không nói nữa, không biết có phải đang nói cậu không?” Lục Uy Khôn là bạn nam ngồi phía trước tôi, bạn cùng bàn với người kia.

“Cậu ta ghét mình cũng chắc gì mình đã thích cậu ta, con trai nói xấu sau lưng con gái, mình mới thấy ghét cậu ta nhất đấy.” Tôi khịt mũi khinh bỉ.

Sau đó tình tiết máu chó xuất hiện: không biết Phùng Giai Trình thỉnh linh bước vào lớp từ lúc nào, có điều theo tôi thấy nhiều nhất cậu ta chỉ nghe được câu cuối cùng của tôi mà thôi.

Tôi không quan tâm, còn liếc cậu ta một cái. Chỉ thấy cậu ta trực tiếp bỏ tôi, lướt qua bọn tôi, đi thẳng về chỗ của mình, ngồi xuống không thèm quay đầu lại.

“Đồ nhỏ nhen!” Tôi nói thầm, ngoại trừ chính mình không còn ai nghe thấy nữa.

Chị Anh nhìn hai người chúng tôi, bó tay chấm com thờ dài một cái.

Vào giờ tự học buổi tối, Phùng Giai Trình chợt quay đầu lại hỏi tôi: “Sao ký túc xá các cậu có nhiều bạn bị cảm quá vậy?”

Tôi quét mắt qua chỗ ngồi trống không trước mặt cậu ta, vị trí đó của chị đại trưởng ký túc xá chúng tôi. Ai ya, tủy ông chi ý bắt tại tù[2]! Nhưng đáng tiếc cậu hỏi sai người rồi. Cậu không cho tôi sắc mặt tốt lành, tại sao tôi phải thành thật trả lời cậu?

“Ai mà biết? Tôi còn muốn hỏi sao cậu vẫn chưa mắc bệnh nữa đấy?” Đúng thế, tôi thừa nhận, tôi là đang gây hấn.

Con cừu non, muốn thăm dò xem lúc này trước giờ tự học có phải nói về cậu hay không chứ gì? Không sai! Đúng chính xác chị đây nói cậu đấy! Muốn tán trường ký túc xá của tôi? Nói cho cậu biết, không có cửa, cửa sổ cũng không có đâu! Ha, tự rước nhục vào người!

“Người ta gọi cậu là ‘Ngư’, từ trước đến nay cậu không thấy mình ‘ngư’[3] hả?” Cậu ta cũng không cho tôi sắc mặt dễ coi, lập tức khiêu khích lại.

“Cậu! đi! chết! đi!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói. Lười đôi co với cậu ta, cần gì phải tiếp tục cãi nhau, dù sao tôi cũng có muốn thả thánh trường ký túc xá của cậu ta đâu.

Lát sau lúc vô tình ngoảnh lại, tôi liền nhìn thấy chỗ ngồi thứ hai bàn thứ ba từ cuối lớp tính lên có người đang thu dọn đồ đạc, nhưng lại không phải người xuất hiện trong cuộc tám chuyện đêm khuya của chúng tôi tối qua.

“Nghe nói gì chưa? Sáng hôm qua La Trạc Kiệt bị xe tông.” Ngồi sau lưng tôi là Đàm Kiện, cũng là người hai lần nói lảm nhảm chọc tôi nổi giận ấy, cậu

ấy lại lần nữa thể hiện trình độ tám chuyện siêu cấp của mình.

Không phải chứ? Tôi hơi lo lắng, nói thế nào cũng là bạn bè một lớp, với lại cũng xem như người ta từng giúp đỡ tôi một lần.

“Ồ, thật hả?” Rõ ràng, anh Phát ngồi cùng bàn với cậu ấy không tỏ ra hợp tác cho lắm, nhưng có vẻ việc này không ảnh hưởng đến tinh thần nhiều chuyện của Đàm Kiệt.

“Anh Kiệt không đơn giản chút nào đâu, cậu ấy cười xe đạp tránh dừng cảm đảm vào xe bus du lịch hai tầng của người ta đấy!” Giọng điệu sùng bái của Đàm Kiệt làm tôi đứng hình.

Anh Kiệt này, mình nghĩ cậu nên sắp xếp lại mối quan hệ giữa thành phần chủ động và bị động trong câu, trên đời này có người dùng xe đạp cố ý tông vào một chiếc xe lớn? Trừ khi người đó muốn tự sát.

Có điều đã là câu nói nửa đùa nửa thật bật ra khỏi miệng thế này, có lẽ sự tình cũng không quá nghiêm trọng. Suy cho cùng dựa vào tiếp xúc thường ngày, bạn học Đàm Kiệt tuy thích chém gió, nhưng cũng rất biết chừng mực, việc gì không thể đem ra đùa hằm cậu ấy phải biết chứ.

“Nghe nói anh Kiệt chỉ bị gãy một chân thôi, nghỉ ngơi vài ba tháng là khỏe re như bò kéo xe.” Không ngoài dự đoán, Đàm Kiệt lại nói tiếp.

“Nghe đâu ba cậu ấy muốn cậu ấy nghỉ học một năm, cậu ấy nói không cần, khỏe lại tiếp tục đến lớp là được rồi. Không hổ là anh Kiệt, đợi cậu ấy đi học lại cũng gần đến kỳ thi cuối kỳ rồi còn gì, đúng là kẻ mạnh có khác.” Đàm Kiệt hơi bị cảm thán lên tiếng.

Anh Kiệt à, mình cảm thấy cậu càng là kẻ mạnh hơn ấy, sao bố con người ta nói chuyện cậu cũng có cách biết được thế? Không lẽ tôi do tôi lạc hậu quá rồi sao? Không lẽ lớp Thực nghiệm 1 này thực ra chính là cơ quan tình báo quốc gia trong truyền thuyết? Làm thế nào mà ai ai trong lớp cũng siêu đẳng quá vậy?

Nhưng may mà tai nạn không quá nghiêm trọng. Thế là tôi cố gắng mừng tượng dáng về người nào đó (tôi thừa nhận, ghi nhớ về ngoài của người khác là gót chân Asin của tôi), trong trí nhớ của tôi hình như da mặt La Trạc Kiệt rất mềm mại, thật muốn chọc cho một cái quá đi!

Sau đó ánh mắt tôi vô tình lướt qua gương mặt đầy mụn của Phùng Giai Trình không biết đã quay người lại từ lúc nào, lại nhìn xuống tay mình, sa mạc lòi!

Tôi nguyên rủa cậu, Phùng Giai Trình!

.....

“Các bạn cán sự bộ môn trong ngày hôm nay xác nhận danh sách đặt mua sách bài tập, sau đó cùng báo lên một lượt, thu tiền xong là có thể ra hiệu sách lấy sách về.” Vào giờ ra chơi lớp trưởng nói với chúng tôi.

Tôi, vô cùng bất hạnh, bởi vì thành tích lúc nhập trường nên bị chọn làm cán sự môn Lịch sử. Vì sao lúc bầu lại cán bộ lớp không ai thêm kéo tôi xuống chứ? Vì sao??? Lẽ nào chìm chìm không ai biết tôi cũng là phạm tội à?

Cho nên tôi chỉ có thể bắt lực bám theo sau lớp trưởng, sau đó lớn tiếng thông báo: “Bạn học nào không đặt mua bài tập Lịch sử mời giờ tay lên!”

“Rất tốt, không có bạn nào không mua cả.” Tôi đảo mắt một vòng nhìn quần chúng bên dưới, không thấy cánh tay nào giờ lên, vì vậy tôi quay sang nói với lớp trưởng: “Lớp trưởng, đặt toàn bộ.” Thực lòng mà nói, đứng trên bục giảng nhìn xuống cả lớp, cả lớp hơi bị mê ly.

Rất hiển nhiên, cái tên La Trạc Kiệt kia đã bị tôi quăng ra sau đầu. Đến lúc thu tiền, tôi mới phát hiện ra sự tồn tại của vấn đề này.

Sau đó tôi thâm nghĩ trong lòng: không phải người ta đã nói sẽ trở lại hay sao? Đợi cậu ấy đi học lại không có sách bài tập tìm đến tôi tính sổ, tôi biết phải làm sao? Với lại chỉ có đặt cả lớp với số lượng nhiều mới được giảm giá. Mà đất rẻ chỉ là chuyện nhỏ thôi, sợ là đến lúc ấy người ta không bán cho một mình cậu ấy.

Được rồi, chút tiền còm, cứ để tôi trả trước giúp cậu ấy. Đây là quyết định cuối cùng của tôi. Đến lúc nộp tiền, tôi mới nghĩ ra việc hỏi thăm tình hình bên phía bạn nữ còn lại cùng nhận chức cán sự bộ môn của lớp, cậu ấy hỏi ngược lại tôi: “Sao phải đặt mua giúp cậu ấy?” Nghe xong tôi hoàn toàn câm nín, sao mọi người chẳng có chút tình thương mến thương nào hết vậy?

Không lẽ bởi vì nhân phẩm của bạn học La Trạc Kiệt này tệ quá hay sao? Nhưng không phải mọi người đều nói con người cậu ấy rất tốt à? Mặc dù tôi cũng cảm thấy một người có tốt hay không cùng với nhân phẩm tốt hay không thực ra không hề có mối quan hệ tất yếu.

Mãi đến sau này tôi mới biết, tôi hiểu lầm tám lòng lương thiện của cán sự môn Chính trị rồi. Bạn học La Trạc Kiệt về cơ bản chính là quái vật, hehe, nói trắng ra là tôi ghen tỵ với người ta chết đi được. Nghe đồn sách bài tập của cậu ấy cho dù mua trước giờ cũng chưa từng làm, trong giờ học trước giờ chưa từng nghe giảng, giáo viên trước giờ chưa từng mắng, thành tích thi trước giờ chưa từng kém. Đây chính là khoảng cách giữa thiên tài và kẻ bỏ đi.

Người ta sinh ra đã là ‘trâu bò’ rồi, bạn nghiêng rằng cũng chẳng làm được gì. Không đặt mua sách giúp cậu ấy, là vì tốt cho chúng tôi, miễn cho trong giờ kiểm tra bài tập, giáo viên cười tươi như nắng hạ khi nhìn vào quyển sách trống không của cậu ấy, sau đó lại hung ác nhìn chăm chăm vào sách bài tập vẫn chưa làm xong của bạn. Tâm lý làm sao mà cân bằng được! Lẽ ra phải quán triệt để toàn bộ các cán sự bộ môn cùng ăn ý không đặt sách giúp cậu ấy chứ! Xem ra mạng lưới tình báo của tôi quả nhiên quá đồi lạc hậu, cứ tiếp tục thế này sao mà ổn đây. Tôi phải nghĩ cách học theo gương tốt của mọi người mới được.

“Cậu lại lên con thân kinh gì thế hả?” Phùng Giai Trình đứng lúc nhìn thấy tôi nổi con đại, gương mặt tràn đầy một vẻ khinh bỉ.

“Nhìn gì mà nhìn? Cần cậu bây giờ!” Tôi hung hăng trừng mắt.

Phùng Giai Trình nhớ kỹ cho tôi, sẽ có một ngày, bốn tiểu thư đây nở mày nở mặt hơn cậu, đến lúc đó cậu chờ mà xem tôi đem về mặt khinh bỉ này trả lại cho cậu gấp đôi! Trả gấp đôi thế nào hả? Tất nhiên là nhìn cậu ta một cách khinh bỉ hai lần rồi.

[1]: Bản gốc là “热脸去贴人家的冷屁股 - đem mặt nóng dán vào mông lạnh”.

[2]: Đây là một câu trong bài thơ Túy Ông đình ký của nhà thơ Âu Dương Tu (1007 - 1072) có nghĩa: ý tứ không ở trong lời; lời nói có dụng ý khác.

[3]: bản gốc là ‘淤’, trong tiếng Quảng Đông từ này mang nghĩa tiêu cực, có ý xấu, phát âm giống với từ ‘鱼’ - Ngư biệt danh của nữ chính.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thi cuối kỳ

Khi vị anh hùng lấy thân mình chặn xe bus thẳng lợi trở về, kỳ thi cuối kỳ chỉ còn lại một tháng ngắn ngủi nữa.

Ngoài thời gian học trên lớp, không khí ôn tập cũng bắt đầu trở nên căng thẳng.

Trong lớp học này, thành tích và xếp hạng không nghi ngờ gì là điều quan trọng nhất, nó đại diện cho thực lực của bạn, dĩ nhiên trong đó cũng tồn tại lực hấp dẫn của món tiền học bổng khá hậu hĩnh nữa.

“Cậu là cán sự môn Lịch sử phải không?” Ai đang nói thế nhỉ? Không thấy tiểu thư đây đang bận đọc tiểu thuyết hay sao?

Tôi ngẩng mặt lên, gật đầu theo phản xạ. Sau đó nhìn thấy một người, theo lý thường mà nói tuyệt đối không thể nào có khả năng xuất hiện trước mặt tôi, siêu kẻ thù của chị em trong lớp – bạn học Lý Cẩm Bội.

Cậu ấy đưa cho tôi tám đồng. Tôi ngo, giương mắt nhìn cậu ấy, làm gì thế? Cậu ấy nợ tiền tôi lúc nào vậy? Người này không phải ghét con gái có tiếng à, lại còn vang danh khắp chốn là văt cổ chày ra nước nữa đấy.

Nhìn bộ dạng ngẩn tò te của tôi, cậu ấy nóng nảy lên tiếng: “Thằng mập kia bảo trả cho cậu.”

“Hả?” Tôi vẫn đang lơ mơ ngoài vũ trụ. Xin tha thứ cho sự chậm chạp này của tôi, tôi thực sự không nhớ ra được ai là thằng mập cả.

“Tiền mua sách bài tập Lịch sử.” Cậu ấy chỉ về phía La Trạc Kiệt đang ngồi, nhìn tôi bằng ánh mắt không có gì để nói ngoài hai chữ khinh bỉ.

“À.” Cuối cùng tôi cũng có phản ứng, đưa tay nhận tiền của cậu ấy, đúng là ngại quá đi thôi. Thật là, đến tôi còn phải khinh bỉ chính mình, sao lại ngốc đến mức này nhỉ? Tôi quay đầu nhìn sang La Trạc Kiệt, phát hiện cậu ấy cũng nhìn về phía tôi, vậy là tôi ngượng ngập cười với cậu ấy một cái, sau đó thu tầm nhìn lại.

Chẳng qua, thì ra hai người bọn họ đúng là ngồi cùng bàn thật. Sao tôi cứ cảm thấy tổ hợp này kỳ kỳ quái quái. Thiên tài trời sinh và thiên tài của sự nỗ lực?

Ha ha, mấy thể loại action anime này đúng là không nên xem quá nhiều, để lại di chứng không tốt. Nhưng mà, thôi đi, liên quan gì đến tôi đâu. Cho nên, tôi tiếp tục vui đầu đọc tiểu thuyết thôi.

Tháng ngày giống như mái tóc của một ông chú trung niên vậy, bạn không muốn nó rụng, nhưng từng sợi, từng sợi lại cứ tranh nhau thoát ly khỏi tầm kiểm soát của da đầu.

Nhìn vở ghi của mình, lúc nào tôi cũng có cảm giác lực bất tòng tâm. Chất lượng lên lớp của tôi nào giờ chỉ xoàng xoàng. Rất nhiều bạn học thích thảo luận với nhau chỗ nào giáo viên giảng hay, chỗ nào không. Còn tôi, thực ra tôi không để ý đến việc này lắm. Bởi vì trong giờ học, khả năng tập trung của tôi không được cao, rất dễ dàng bị đánh lạc hướng chú ý.

Giáo viên có dạy hay hơn nữa, tôi vẫn như cũ không nghe giảng; giáo viên giảng dở hơn nữa, tôi cũng tâm bình khí hòa, chuyện của mình mình cứ làm. Tôi sợ nhất là giáo viên hay gọi tên, bởi vì tôi tuyệt đối chần chẫn không đời nào theo kịp tư duy của thầy ấy, vĩnh viễn nằm trong danh sách những phần tử bị phê bình.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, những lúc ngồi mơ mơ màng màng trong giờ học tôi luôn cảm giác có người đang nhìn mình.

Phản ứng đầu tiên của tôi là nhìn về phía giáo viên, sau đó phát hiện ra không phải đối tượng này, tôi liền thờ phào nhẹ nhõm. Tiếp theo lại dõi mắt nhìn

quanh bốn phía, cuối cùng đã tìm ra ánh mắt cứ nhìn chăm chăm thẳng vào tôi.

Cậu nhìn tôi làm gì? Cậu nhìn tôi tôi cũng nhìn lại, tôi nhìn tôi nhìn, tôi cứ nhìn đấy...

Qua hơn mười giây mắt đối mắt với nhau, thôi được rồi, đại ca, tôi nhận thua còn không được à. Thế là tôi quay đầu đi, tiếp tục công cuộc ngẩn người.

Năm sau nhớ lại câu chuyện này, tôi vẫn mang trong mình nỗi thống hận bản thân khi đó quá “ngu ngốc”, thiệt cho kinh nghiệm nhiều năm đọc tiểu thuyết ngôn tình, cộng với n lần làm quân sư ăn hại cho hội chị em bạn dì, sao đến lượt mình tôi có thể chậm chạp cấp 1000 như vậy chứ? Không khác gì một đũa ngọc. Thật là ghét bản thân mình lúc nào cũng lơ ngơ lơ ngơ chết đi được!

Haizz, được rồi, lạc trôi xa quá rồi. Trở lại chủ đề chính thôi, kỳ thi giữa kỳ hung hiểm tàn ác đã đến rồi.

Môn thi đầu tiên là Ngữ văn, cuối cùng là Vật lý. Thời gian thi là ba ngày ba đêm, thi hết các môn, tôi về phòng thu dọn hành lý rồi bắt xe về nhà ngủ một giấc sung sướng cuộc đời.

Thi cử thế nào?

Ai ya, ánh trăng thanh khiết hiền hòa gọi chi chuyện cũ để đau đớn lòng! Tôi đây đã sớm cùi không sợ lờ rồi!

Hai ngày sau, phải về lại trường nhận kết quả thi.

Dù đã làm công tác chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi toàn bộ các môn thi được phát xuống, tôi vẫn không kiềm được buồn đến muốn khóc.

Các môn xã hội, tất cả đều thấp lè tè xém rớt; các môn tự nhiên, không một môn nào xém đậu. Vật lý 57 điểm, Hóa học 72 điểm, con điểm đỏ chói cực kỳ chói mắt. Điểm tối đa là 150, người muốn con làm sao ăn nói với ba mẹ đây, làm sao ăn nói với chính mình đây?

Phùng Giai Trinh quay xuống nhìn bài thi của tôi, lại nhìn một vẻ sắp khóc đến nơi của tôi, vô cùng biết điều quay lên. Tôi biết, nếu lúc đó cậu ta dám mở miệng nói một câu kích thích nào, tôi nhất định sẽ khóc ngay tại chỗ.

Ngẩn người một lúc, tôi cảm giác cứ tiếp tục thế này tôi sẽ càng lúc càng muốn khóc, thế là một tay tôi tóm hết bài thi trước mặt, đem toàn bộ nhét vào ngăn bàn, sau đó chạy đi tìm Nghiên Bân chơi.

Đây là lần đầu tiên tôi không thêm đề ý đến hình tượng ăn to nói lớn trong lớp như vậy, ngay cả cười cũng ra sức diễn sâu, giống hệt như một bà vợ điên. Tôi không khóc, cũng không một ai phát hiện ra điểm gì bất thường ở tôi, hoặc chí ít tôi không cảm giác thấy bất kỳ ánh mắt quan tâm nào dừng lại trên người mình.

Buổi tối sau giờ tắt đèn, tiết mục tâm sự đêm khuya bắt đầu, không biết do ai mào đầu, mọi người đều thảo luận về đề thi và thành tích kỳ thi vừa rồi.

“Ngư, cậu thi thế nào?” Vẫn là chị đại trường ký tức xá phát hiện ra sự trầm mặc không bình thường của tôi.

“Không được tốt lắm, có điều ngay từ đầu mình đã biết trước rồi, cho nên cũng không sao cả.” Giọng điệu rất nhẹ nhàng lại có vẻ không để tâm, thực lòng tôi không buồn đâu, thật đấy, tôi tê liệt rồi, không đau vì quá đau chính là đây.

“Đừng nói chủ đề gây tổn thương tình cảm này nữa, chúng ta bàn xem kỳ nghỉ rủ nhau đi đâu chơi đi. Đứng rồi, phòng bọn mình có cần tổ chức một hoạt động tập thể gì đó không?” Nghiên Bân ít khi góp chuyện lên tiếng. Tôi nhớ mọi lần phải đợi chúng tôi nhắc đến mình, cậu ấy mới lên tiếng.

“Nghe hay đấy, đi đâu mới được? Đi karaoke hay ra ngoài làm một bữa dã ngoại nướng thịt?” Nguyệt Nga đề nghị.

“Karaoke được không? Cái này chỉ cần mang người đến là ok rồi, không cần phiền phức chuẩn bị cái này cái kia, với lại nghỉ đông thông thường ai cũng bận rộn cả!” Tôi chỉ có cách tham gia vào cuộc thảo luận, đã đến nước này phải thể hiện cho thật tự nhiên thôi.

“Đúng nha, quả nhiên là phong cách của Ngư làm biếng.” Hiểu San không quên đâm cho tôi thêm một nhát.

“Vậy thì đi karaoke, ai có ý kiến thì mau mau phát biểu, không là mình thông qua đấy!” Trường ký tức xá đưa ra quyết định cuối cùng.

“Bọn mình hẹn thời gian với địa điểm luôn đi, còn phải gọi điện thoại đặt phòng trước nữa.” Miss Perfect Hồng Huy không hổ là một người thuộc phái hành động.

“Thế thì chúng ta...”

Tôi trốn trong chăn, một lần nữa im lặng. Lần này, cuối cùng đã không còn ai phát hiện ra nữa, hoặc nói cách khác, không còn ai nói đến tôi nữa.

Lần thi cuối kỳ này tôi là người thi kém nhất trong phòng, cũng không phải tôi cảm thấy tự ti gì cả, chẳng qua tâm tình không thoải mái một chút mà thôi. Tôi chỉ muốn yên tĩnh một chút, một bên nghe mọi người bàn bạc sôi nổi, một bên lựa chọn yên tĩnh. Tôi không hề có cảm giác đang bị quấy rầy, ngược lại nội tâm càng bình tĩnh lạ kỳ.

.....

Trước kỳ nghỉ đông một ngày, theo thường lệ là buổi tổng kết toàn khối. Thực ra, xét một cách khách khe, đây chỉ xem như buổi tổng kết “nửa khối” thôi.

Có thể vì muốn xây dựng tinh thần cạnh tranh công bằng lành mạnh, mỗi khối lớp của trường số 3 đều có hai khu phòng học, học sinh từng khối được chia thành hệ A và hệ B dựa vào thành tích trung bình, mỗi hệ đều có một lớp Thực nghiệm, một lớp học sinh loại B (tức là lớp cá biệt), và lớp thường thường bậc trung (cũng chính là lớp bình thường).

Xuất phát điểm của người đầu tiên nghĩ ra chủ ý này khẳng định rất tốt đẹp, có điều dòng đời đưa đẩy, cho nên mới trở thành cục diện như bây giờ. Giáo viên phụ trách của hai hệ A, B găm ghề lẫn nhau, có lúc còn đấu võ mồm với nhau nữa, loại việc thế này khối lớp 10 thường xuyên xảy ra nhất, bởi vì lúc này thực lực giữa hai hệ ở mức cân bằng với nhau nhất.

Trong buổi tổng kết, giáo viên phụ trách hưng phấn bưng bưng đọc một tràng dài bài phát biểu, cảm động đến mức cảm lòng không đặng. Thực ra, văn hoa màu mè cũng chỉ để muốn thể hiện một câu như thế này: số học sinh giành được nhiều học bổng của hệ A chúng ta hơn hệ B một người. Có cần thiết phải nói lâu như vậy không? Nhìn người phụ trách hệ B kia, khí thế biết bao nhiêu, ngắn gọn súc tích vài câu là giải tán rồi.

Ai ya, con Kền Kền chết tiệt, thầy kết thúc nhanh gọn lẹ giùm em với, Văn Tuệ với Trinh Nhan đang đợi em, thầy còn nói mấy câu thừa thãi nữa em sẽ trù ẻo cho tóc thầy tiếp tục không được ở lại được với da đầu thân yêu đấy.

Chắc vì cảm nhận được ngày càng nhiều oán giận vây quanh mình, thầy phụ trách Kền Kền bắt đầu đi vào nội dung chính duy nhất của buổi tổng kết ngày hôm nay: chính là tuyên bố danh sách học sinh được nhận học bổng.

Học bổng dành cho học sinh nằm trong top 10 là một nghìn đồng, cả hai lớp Thực nghiệm hòa nhau trận này, mỗi lớp chiếm nửa danh sách. Top 20 được thưởng năm trăm đồng, bởi vì thành tích đồng đều hơn, trận này hệ A dành thắng lợi với số học sinh nhận học bổng nhiều hơn hệ B một người.

Giành được vị trí đầu danh sách là Hắc muội của lớp Thực nghiệm 2, nghe đồn ngay từ khi nhập học đã là trùm học của toàn khối, nghe đồn là bạn gái một người nào đó trong lớp chúng tôi, nghe đồn Lý Cẩm Bội lớp tôi từng trồng cây si cậu ấy, về sau thất bại nên từ yêu thành hận, thế độc nhất định sẽ đánh bại cậu ấy, có điều lời thề này chưa một lần nào được trở thành sự thực...

Vị trí thứ hai thuộc về lớp trưởng lớp chúng tôi tên Hoàng Sinh, giang hồ đồn đại là vạn năm về nhì. Con người cậu ấy cũng khá được, có điều tướng mạo và chiều cao hơi bị miễn cưỡng. Thôi dừng, lại lạc đề trong cái lạc đề rồi.

Vị trí thứ năm và thứ sáu chính là tổ hợp bạn cùng bàn kỳ dị lớp chúng tôi. Được được, lại phải thừa nhận, tôi đang gato với người ta, người không đi học xếp thứ sáu toàn khối, tôi có đi học không nghe giảng xếp hạng thứ hai trăm bốn mươi lăm. Đúng là so người với người, làm người tức chết!!!

Vị trí thứ bảy là Hiếu San phòng chúng tôi, đừng thấy cậu ấy bình thường điên điên khùng khùng, thực ra một khi cậu ấy chăm chỉ lên rất đáng gờm, cho dù chúng tôi ở bên cạnh lao xao âm ỉ, cũng tuyệt đối không ảnh hưởng chút nào đến sự tập trung của cậu ấy.

.....

Thực ra, phòng tôi còn hai bạn nữa được học bổng năm trăm đồng, lần lượt là một sách Tử Hoa và ông chồng nhà tôi Nghiên Bân. Sau khi lừa ba cậu ấy một bữa sang chảnh, cả đám chúng tôi đưa nào yên thân về nhà nấy.

Trên chuyến xe bus chật chội tôi, Trinh Nhan và Văn Tuệ chẳng ai nói với nhau câu nào, im lặng cả quãng đường dài.

Chẳng biết nguyên nhân hai cậu ấy lựa chọn im lặng có giống với cái của tôi không nữa?

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Quyết tâm trong học kỳ mới

Còn nhớ trước khi đưa ra quyết định cuối cùng sẽ báo danh vào trường cấp 3 nào, tôi từng đến tìm cô giáo chủ nhiệm năm lớp 6 người rất quý tôi tham khảo ý kiến của cô.

Cô nói, “thế phải xem em muốn làm đầy tớ đưa khôn hay muốn làm thầy đưa đại.”

Câu nói của cô giáo đánh ngay vào chỗ yếu nhất trong lòng tôi. Tôi có sự kiêu ngạo của mình, tôi không muốn làm đầy tớ đưa khôn, vì vậy tôi không hề do dự khi lựa chọn bỏ qua trường số 1.

Nhưng ngày nay ở trong lớp học này, tôi vẫn cứ trở thành đầy tớ đưa khôn. Nhưng trước tôi kiêu ngạo thế nào giờ tôi vẫn thế đó, tôi không muốn bị chuyển xuống lớp bình thường, dù rằng trong lớp tôi thực sự có người làm như vậy.

Tôi không bằng lòng, tôi không cam tâm. Học kỳ mới bắt đầu, tôi âm thầm hạ một quyết tâm.

Trong giờ học, mặc dù vẫn khó duy trì trạng thái tập trung tinh thần cao độ, tôi ép buộc chính mình không được phép ‘tâm hồn treo ngược cành cây’, cho dù không nghe giảng nổi cũng phải đọc sách tự học, làm bài tập có liên quan, hết giờ học đi tìm bạn học bổ sung bài giảng chép thiếu vào vở ghi. Giờ tự học buổi tối, tôi không ngó nguẩy khắp nơi nói chuyện riêng, im lặng quy củ ngồi làm bài tập của mình. Chuông tan học vang lên cũng không đùa nhau ầm ĩ nữa, mà tranh thủ thời gian đi hỏi bạn học khác những chỗ chưa hiểu.

Không có bao nhiêu người nhận ra sự thay đổi của tôi, suy cho cùng trong lớp này vẫn còn rất nhiều bạn học nỗ lực hơn tôi gấp bội lần, cũng không có bao nhiêu người rảnh rỗi đi chú ý một học sinh kém như tôi, dù sao với các cậu ấy mà nói, tôi chắc chắn không thể gây nên bất kỳ uy hiếp nào.

Thời gian trò chuyện đêm khuya sau giờ tắt đèn, ngược lại tôi hoạt bát hơn trước rất nhiều, giống như muốn phát tiết hết toàn bộ tinh lực còn thừa lại trong ngày đối lấy một đêm ngon giấc.

Một tháng sau đó, thế mà tôi gầy đi tận bốn kí! Ha ha, đại khái đây là thu hoạch bất ngờ ngoài dự tính!!!

Kì kiểm tra hàng tháng ngày một đến gần, tôi cứ nghĩ mình khổ tận cam lai rồi, ai biết được lớp trưởng thỉnh thoảng thông báo kỳ kiểm tra tháng lần này hủy bỏ, lần sau trực tiếp thi giữa kỳ luôn.

Tôi thở dài một hơi, tiếp tục cố gắng chứ biết làm sao. Vẫn chưa được thi tôi nào dám thả lỏng cảnh giác, tôi sợ chỉ cần mình vừa thả lỏng sẽ không bao giờ nỗ lực trở lại nổi. Chỉ có cách nghiền răng bặm môi, học, học nữa, học mãi thôi!

May mà tôi khá có thể mạnh những môn xã hội, chỉ cần trong giờ học chép bài đầy đủ, hết giờ cẩn thận xem lại bài, chịu khó học thuộc lòng có lẽ sẽ không xảy ra biến cố gì lớn lao.

Khiến tôi hại não nhất chính là mấy môn tự nhiên:

Môn Toán à, bạn viết cho tôi các bước giải bài tôi luôn luôn đọc hiểu, bạn chỉ cho tôi đáp án cuối cùng tôi cũng có bản lĩnh lần mò ra cách giải. Nhưng oái oăm thay, trong giờ thi người ta chỉ cho tôi vôn vẹn đề thi, cho dù ‘buồn ngủ gấp chiếu manh’ gấp bài biết làm, cũng chỉ có Bồ Tát ra tay cứu khổ cứu nạn mới độ được cho tôi không tính sai kết quả cuối cùng. Giáo viên dạy Toán là phó phụ trách của hệ A, một cô giáo siêu cấp dũng mãnh, nghe đồn cô ấy từng ở trước cửa lớp tiến hành đại chiến nước bọt với tổng phụ trách khối 10, thật không hổ là cường quyền, nữ trung hào kiệt đời này kém ai!

Có thể thấy được, vị giáo viên này cũng không phải một nhân vật đơn giản gì, cô ấy ghét nhất những học sinh không chịu cố gắng, ngày nào cũng kiểm tra vở bài tập, nếu chẳng may bạn chưa làm xong, chỉ có một con đường duy nhất chính là ăn mắng tới chết, tất nhiên điều này không áp dụng với họ La nào đó.

Có một hoạt cảnh kinh điển thế này: cô giáo đi xuống bên cạnh bạn học sinh nào đó, nhìn thấy sách bài tập trắng tinh như mới đặt trên bàn, sau đó lại nhìn thấy vị đại thiếu gia họ La đang nhìn mình cười ngốc, cô cũng cười lại một cái, sau đó đi sang chỗ khác, để lại sau lưng những gương mặt ngáp tràn oán hận. Cô giáo ơi! Sao người có thể mềm mỏng nhẹ nhàng dịu dàng với cậu ấy đến thế?

Cô ấy còn thích gọi tên lên bảng làm bài tập nữa, tôi từng bị trúng chiêu một lần, lúc đó hoàn toàn không biết át giáp gì. Cũng may vừa lúc đó chuông ra chơi reo lên, bởi vì tiết đôi nên cô bảo tôi làm xong hãy nghỉ rồi đi mất. Cô giáo vừa đặt chân ra ngoài phòng học, bên trong này tôi đã vội vàng tìm cứu viện.

Chị Tiểu Nghiên rất dứt khoát ném luôn sách giải lên cho tôi, tôi dùng tốc độ ánh sáng copy toàn bộ lên bảng, không thèm quan tâm có bao nhiêu gương mặt mắt chữ O miệng chữ A sau lưng mình.

Sau khi vào học cô giáo nói: “Bạn học này làm bài rất tốt, vô cùng chính xác so với đáp án chuẩn, các em cần lấy bạn làm gương, học hỏi theo bạn.” Trước những ánh mắt như cười như không nhìn vào mình, cảm giác của tôi lúc đó gọi là chột dạ!

Môn Vật lý, thực ra tôi có hứng thú với môn khoa học này lắm, đáng tiếc hoa rơi có ý nước chảy vô tình, trước giờ nó đều không chịu để tôi làm đúng, cho dù đọc hiểu bài giải, tôi vẫn không biết cách làm, những bài tập trong sách, bài nào tôi cũng làm đi làm lại trên ba lần, thế nhưng che lại đáp án làm lần thứ tư, tôi vẫn vẫn không ra.

Thầy giáo dạy Vật lý của chúng tôi là một cực phẩm trong số các cực phẩm, giảng bài ù ù cạc cạc cũng thôi đi, lúc giải đề thi cầu xin thầy đừng qua quýt nhảy vọt đến đáp án như vậy chứ.

“Câu này, vừa nhìn đã biết ngay phải chọn A rồi.” Trích lời một ông thầy vô trách nhiệm nào đó.

“Thầy ơi, lý do ạ?” Hầu hết con gái trong lớp không hiểu lên tiếng hỏi.

“Quá sức đơn giản, vừa nhìn B, C, D đã biết ngay là đáp án sai rồi!” Thầy giáo rất tự nhiên trả lời.

“....” Bọn em có thể nhìn ra thì cần thầy đến đây làm gì ạ? – tiếng lòng của toàn thể con gái lớp tôi.

“Câu tiếp theo. Câu hỏi này hết sức đơn giản chắc không phải phải giảng đâu nhì?” Năng lực giả ngốc của thầy thật là đi khắp thiên hạ không địch thủ.

“Không cần đâu thầy! Vừa nhìn đã biết phải chọn B rồi, A C D liếc mắt đã biết là sai!” Đám con trai học theo giọng điệu của thầy chuẩn đến từng milimét.

“Giảng đi thầy ơi...” Vẫn còn một nhóm nhỏ yếu ớt lên tiếng, đương nhiên kết quả hoàn toàn bị ngó lơ.

“Ồ, rất tốt, vậy thì chúng ta tiếp tục câu tiếp theo...” Thầy vô cùng vui vẻ.

Cho nên khi hết tiết, luôn có một đám con gái chăm học ánh mắt hình viên đạn nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Lý Cẩm Bội, ôm vở chạy đến chỗ La Trạc Kiệt hỏi những chỗ không hiểu. Ngày trước tôi không nghe giảng nên không cảm thấy thầy giáo dạy Vật lý này có vấn đề gì, bây giờ muốn nghe giảng mới phát hiện ông thầy thực sự có bản lĩnh ép người ta phát điên.

Tại sao tôi không đến hỏi bài La Trạc Kiệt? Ngại quá đi, tôi với cậu ấy không thân, da mặt không đủ dày.

Môn Hóa học, những hiện tượng phản ứng vân vân mây mây gì đó tôi có thể ghi nhớ, có điều phương trình hóa học càng học càng ảo diệu thâm sâu kiểu này thực sự tôi không thông nổi, càng không cần nhắc đến bài tập tính toán cân bằng phương trình. Vậy mới nói, bài tập ứng dụng 20 điểm cuối đề kiểm tra Hóa học, từ khi bắt đầu vào học đến nay tôi chưa từng có ý định thử qua.

Tiết Hóa học cũng khiến người ta thấp thỏm không yên, thầy gọi tên dựa theo danh sách lớp, ví dụ tiết này thầy gọi đến số 10, tiết sau sẽ bắt đầu từ số 11. Nếu thầy hiền lành, dễ tính đã chẳng có gì để nói, vấn đề chính ở đây người dạy môn Hóa học lớp chúng tôi không ai khác ngoài thầy phụ trách hệ A - ông chú già Kền Kền! Miệng lưỡi thầy ấy rất độc địa, dù là con gái cũng không để tình một chút nào, đến cả hoa khôi lớp chúng tôi là chị Tiểu Nghiên cũng bị thầy gọi là Lô yêu nghiệt. Bây giờ sắp gọi đến số 20 rồi, tôi số 34, chỉ hy vọng bài tập thầy dành cho tôi không khó quá, nếu tôi không giải được thì đừng hòng về lại chỗ ngồi.

Thêm cả môn Địa lý nữa xã hội nữa tự nhiên nữa, cái gì mà dòng hải lưu, cái gì mà vùng áp thấp, tôi chẳng hiểu mô tê gì. Còn bài tập cho bạn biết kinh độ vĩ độ, sau đó hỏi bạn địa điểm đó nằm ở đâu nữa, ở đâu có người nghĩ ra loại câu hỏi biến thái như vậy chứ? Không lẽ người ta phải học thuộc lòng tấm bản đồ hả? Thế mà với những bài tập biến thái như vậy, lớp tôi vẫn có không ít bạn học biến thái trả lời đúng cơ đấy. Bạn nói đi, tôi còn gì để nói?

Kỳ thi giữa kỳ có thể đến nhanh nhanh một chút không! Tự tôi cảm thấy sắp đạt đến giới hạn của bản thân mình rồi, cứ tiếp tục thế này tôi nhất định sẽ nổi đại cho xem.

Trong lúc tôi bận rộn đến tới tấp mặt mũi, thỉnh linh nghe được một thông tin vô cùng sốt dẻo: chúng tôi sẽ tiến hành phân ban trước, việc phân ban sẽ dựa vào thành tích thi giữa kỳ sắp tới đây.

Thông tin khủng bố biết bao nhiêu, nó khiến những bạn học vốn đã biến thái trong lớp càng biến thái hơn! Không cần biết tin tức này thật giả thế nào, việc cạnh tranh không nghi ngờ gì sẽ thêm phần khốc liệt, nhưng mà tôi dù sao đã không còn đường lui rồi.

Tôi không muốn đứng trong top cuối nữa, tôi cũng muốn được có mặt ở top trên! Tôi, nhất định, phải chen lên trên!

Vòm trời đêm lấp lánh ánh sao, làm chứng cho lời thề này của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thi giữa kỳ

“Danh sách chỗ ngồi và thời gian thi đã được dán ở bảng thông báo dưới lầu, hết giờ học các bạn có thể xuống đó xem.” Trước khi vào học, lớp trưởng thông báo tin này với cả lớp.

Ngay tức thì, bầu không khí buồn chuyện rộn rạo khắp phòng học.

“Chắc mình phòng số 2, còn cậu?” Tôi nghe thấy Đàm Kiệt ngồi sau lưng một lần nữa mở miệng quấy rồi bạn cùng bàn của mình.

“Phòng 1 thôi.” Anh Phát đáp lại bằng giọng nói lạnh lùng như ngày cũ làm tôi phải len lén quay đầu ra sau, nhìn trộm cặp đôi cùng bàn đáng yêu này.

“Đứng nhì,” bạn học Đàm Kiệt thỉnh linh biến hình thành thiếu nữ mất não la lớn, “bạn quên mất anh Phát nhà chúng ta học kỳ trước được nhận học bổng cơ mà, mau mời bữa cơm đi!”

Anh Phát quay đầu đi, không thèm để ý đến cậu ấy.

Thế là boy “bà tám” nào đó đành chuyển hướng sang mục tiêu khác.

“Chị Ngư, cậu thế nào?” Tôi biết ngay mục tiêu đó là mình mà.

“Chị Anh, trưa nay ăn gì đây? Mình đói chết luôn rồi.” Tôi dứt khoát quay đầu lên, không nhìn thấy cậu ấy, tôi không có nhìn thấy cậu ấy.

“Ừm... nếu ăn khoai tây thì được lưng lưng bụng đấy.” Chị Anh vừa nói vừa cười trộm một cái.

“Đúng là thâm, không có ai để ý tới mình hết.” Đàm Kiện bị ngó lơ bày ra một vẻ ‘hòn cả thế giới’[1].

Đáng đời cậu! Tôi độc ác nghĩ trong đầu.

Tôi thi ở phòng mấy đây? Thực ra, việc này chỉ cần tính toán một chút là biết ngay. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, có lẽ là phòng số 9.

Danh sách phòng thi được xếp theo thành tích học tập. Mỗi phòng 30 người, những người học giỏi nhất sẽ ở phòng số 1, cứ như thế phân xuống. Giám thị coi thi phòng 1 là nhẹ nhàng nhất, không ngủ gà ngủ gật thì cũng đọc báo, không một học sinh nào trong phòng này thêm làm cái việc là gian lận cả, con cưng của trời như các cậu ấy sẽ không bao giờ cho phép niềm kiêu hãnh của bản thân bị vấy bẩn.

Ngược lại, giám thị ở phòng thi cuối cùng lại có rất nhiều việc để làm, ngay cả khi học sinh đi nhà vệ sinh cũng phải cử giám thị khác theo trông chừng, để phòng gian lận dưới mọi hình thức. Có điều dù lưu lạc đến mức nào, tôi cũng không lạc trôi đến tận phòng thi cuối cùng đâu.

Sau khi tan học xuống đến tầng dưới, quả nhiên trước bảng thông báo chặt cứng toàn người là người. Vậy là, thời gian xếp hàng ăn cơm trưa của tôi bị ít hơn tận mười phút so với bình thường.

Cơm lấp đầy bụng xong, tôi mới thông thả quay lại bảng thông báo, lúc này đã trống vắng không một bóng người, thông dong chậm rãi lần tìm tên mình, sau đó lấy giấy bút ra cẩn thận ghi lại phòng thi số 9, phòng 201 lầu B, số thứ tự 5.

Rất tốt, mặc dù là lầu B lại còn tầng 2, nhưng được cái không ngồi ở hàng cuối cùng, không cần phải đi thu giấy thi, đến giờ cơm sẽ có lợi thế cạnh tranh. Đúng thế, ổn quá quá ổn, tôi đắc ý gật đầu.

Đang chuẩn bị nhấc chân đi về hướng ký túc xá, tôi chợt nhớ ra bình nước của mình đã bị bỏ quên trong lớp. Thế là tôi vội vàng lao về phía phòng học, nhìn thấy cửa cầu thang vẫn chưa khóa tôi thở phào nhẹ nhõm, ba chân bốn cẳng chạy lên trên.

Chạy một mạch đến nơi mới phát hiện, thì ra là vì trong lớp vẫn còn người. Có thể lúc chạy lên tôi gây ra tiếng động quá lớn, cho nên bạn học nào đó cũng ngoảnh đầu lại nhìn tôi.

“À... , cậu chưa về à?” Tôi lúng túng hỏi, loạt hành động vừa nãy của tôi thực sự đủ thô lỗ luôn, không phải cậu ấy nhìn thấy toàn bộ đấy chứ?

“Chưa, mình cũng chuẩn bị đi xuống đây.” La Trạc Kiệt gấp sách lại, “cậu quay lại lấy đồ gì hả?”

“Ừ, bỏ quên bình nước.” Tôi ba chân bốn cẳng cầm lấy món đồ bỏ quên của mình, “vậy mình đi trước nhé, bye bye!”

Nhất định phải chạy xuống dưới trước khi cậu ấy kịp ra khỏi lớp, tôi không muốn trải nghiệm lại lần nữa cảm giác ‘sự im lặng của bầy cừu’ đâu. Nhưng mà có phải khi nãy cậu ấy đang học bài không nhỉ?

Hóa ra làm thiên tài cũng phải học. Tôi cứ nghĩ cậu ấy không động đến sách vở cơ.

.....

“Đạo này nề nếp của lớp chúng ta có chút chênh lệch, do đó tôi quyết định sau khi thi giữa kỳ sẽ tiến hành sắp xếp lại chỗ ngồi, chủ yếu là chuyển chỗ những em học sinh thích nói chuyện riêng trong lớp.” Trong buổi họp lớp trước khi thi giữa kỳ, giáo viên chủ nhiệm mặt lạnh như tiền thông báo.

“Vậy cho nên, những em học sinh nào đó nên tranh thủ thời gian ít ỏi còn lại chia tay chia chân với bạn cùng bàn của mình đi.” Chưa hết, cô ấy còn tặng kèm một nụ cười nhìn còn khó coi hơn cả khóc, nói ra một câu tự bản thân cô nghĩ rằng rất buồn... cười.

Cho em xin, đám cơ trên mặt của cô khi cười cũng đâu nhúc nhích nổi, cười chỉ bằng không cười, giống hệt phim không có âm thanh! Xấu không phải là tội, tội lỗi ở chỗ bạn bước ra đường hù dọa người ta! Tin tôi đi, tuyệt đối không phải một mình tôi có bài phát biểu cảm nghĩ như thế này về nụ cười của cô giáo đâu.

“Vấn đề kỷ luật khi thi giữa kỳ tôi sẽ không nhắc lại với các em nữa, việc này không cần thiết. Thời gian còn lại cả lớp lo tự học đi.” Nói dứt lời, cô chủ nhiệm liền cực kỳ tiêu sái lướt ra khỏi lớp, vừa khéo ‘next’ luôn thầy phụ trách hệ A đang tuần tra đến chỗ lớp tôi.

“Xem ra cô chủ nhiệm có chút ít ý kiến với lớp các em đấy, các em phải ngoan ngoan đi.” Thầy phụ trách ý tứ sâu xa nói, lại còn ‘ha ha’ bổ sung thêm hai tiếng cười lớn.

“...” Không một ai để ý đến thầy ấy.

“Lý Cẩm Bội, theo tôi đến phòng giáo viên lấy bài tập phát cho các bạn.” Không hổ là thầy phụ trách, không ai đem bực thầy cũng tự tìm được thang để leo xuống.

Hai người họ đi rồi, cả lớp bắt đầu cười như điên.

Thực ra, thầy giáo dạy môn Vật lý và môn Hóa học lớp tôi đều rất thích kể chuyện cười. Tuy nhiên, về mặt chất lượng lại có sự khác biệt không hề nhẹ.

Thầy giáo môn Vật lý của chúng tôi, tức chú Tài là kẻ mạnh. Lúc thầy ấy kể chuyện cười, trong lớp không ai không trúng chiêu, ai cũng cười nghiêng ngả

chỉ có thầy ấy là không, gương mặt không chút biểu cảm. Bạn tưởng tưởng nổi một người liệt mặt, nhập tâm kể một câu chuyện rất, cực kỳ, đặc biệt buồn cười là thế nào không?

Riêng Kền Kền - thầy phụ trách kiêm giáo viên môn Hóa của chúng tôi, thầy ấy thích nhất là kể những câu chuyện cười nhạt nhẽo, kể xong tự mình cười, đợi thầy ấy cười xong chúng tôi mới bắt đầu cười thầy ấy, cười đến nỗi thầy ấy lại loay hoay tìm bậc thang leo xuống.

Vậy mới nói, hai người họ đều là bảo vật.

....

Kỳ thi giữa kỳ cuối cùng cũng đến.

Tôi yên lặng ngồi trong phòng thi số 9 chờ giáo viên bước vào.

Đánh mắt ra bốn phía xung quanh chỉ tìm thấy một gương mặt quen thuộc, những bạn còn lại tôi không biết một ai.

Có điều việc này cũng bình thường, dù sao đã là phòng thi số 9 rồi, cũng có nghĩa những người có mặt ở đây đều có vị trí xếp hạng từ 200 trở xuống. Tổng số của hai lớp Thực nghiệm chưa đến một trăm hai mươi người, người có thể lạc trôi đến nông nổi này quả thực không nhiều.

Danh sách chỗ ngồi dán ngoài phòng thi có ghi rõ lớp học, cho nên mấy động vật quý hiếm chúng tôi vừa đặt chân vào phòng liền thành công thu hút được đủ loại ánh mắt. Có khinh thường, có đồng tình, cũng có cả nghi ngờ... nói chung là không khiến người ta dễ sống chút nào.

Bỏ đi, định mệnh an bài thế rồi, chỉ có một lần này thôi, một lần duy nhất này thôi, ai thích nhìn cứ nhìn đã đời đi, dù sao lần sau không còn cơ hội để nhìn nữa đâu.

Tôi sẽ không xuất hiện ở đây thêm một lần nào nữa, xin thề!

“Reng reng reng...” Đợi chuông vang lên mới đi vào lớp vĩnh viễn là đặc quyền của giáo viên. Đương nhiên, có xuất hiện ngoại lệ chính là những học sinh cực kỳ trâu bò nào đó.

Thứ tự như cũ, vẫn là Ngũ văn đầu tiên, kết thúc bằng Vật lý.

Nhưng mà, tâm tình của tôi đã không như cũ nữa rồi.

Sau khi thi xong, tôi chạy thẳng đến nhà ăn. Dùng cách nói của mọi người là tuyệt kỹ ra tay trong chớp mắt, chính là môn kungfu xếp hàng lấy com ấy mà. Đây là một môn tuyệt học đấy.

Tôi ngồi trên giường chị Anh, vừa cật lực chiến đấu với củ khoai sọ sượng ngắt, vừa nghe các cậu ấy bàn đề.

“Câu thứ 3 không chọn A hả?”

“Không phải đâu, cậu phải đọc kỹ đề trước đã, nó hỏi diện tích tăng thêm là bao nhiêu, không phải hỏi tổng diện tích!”

“Hả, ông trời ơi! Sao ông đối xử với con như vậy? 5 điểm lận đấy, 5 điểm không cánh mà bay mất rồi!”

“Bài cuối cậu có làm không? Đáp án là bao nhiêu vậy? Hoàng Sinh nói cậu ấy tính ra hơn 900, của mình là hơn 700, khác cậu ấy rồi!”

“Mình cũng tính ra hơn 700.”

“A..., ra là vậy, may mắn chỉ thiếu một bước cuối, chắc không bị trừ nhiều điểm đâu nhĩ?”

....

“Ngư, cậu thi sao rồi?” Nghiên Bân thấy tôi từ đầu tới cuối không nói tiếng nào nên bước lại gần, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

“Ha ha... mình cảm thấy rất tốt.” Tôi vui vẻ trả lời. “Ể, mình muốn ăn thịt heo!” Liếc thấy trong hộp com của Nghiên Bân có mấy miếng thịt heo, tôi lập tức thò đũa qua.

“Không cho.” Tốc độ phản ứng của Nghiên Bân rất tốt, nhanh tay lẹ chân dời hộp com sang chỗ khác.

“Cậu không phải chồng mình à? Làm gì ngay cả một miếng thịt cũng không cho người ta ăn. Mình muốn ăn thịt, mình muốn ăn thịt! Nếu không ly hôn đi!” Tôi học theo chiêu sư tử hồng của bạn học Hồng Huy.

“Không cho là không cho, ly thì ly. Cậu không phải làm vợ người ta hả? Trước giờ đã giặt quần áo cho mình lần nào đâu.” Hiển nhiên, Nghiên Bân không chịu thua chiêu này.

“Bánh bao mập chết tiệt!” Không thèm để ý đến cậu.

“Con cá mập chết tiệt.” Rất ăn ý hai chúng tôi cùng lúc hát đầu về phía đối phương.

“Ha ha! Minh tranh được rồi.” Đũa của Hiểu San nhiều thêm một miếng thịt nữa.

“Này, của mình chứ!” Tôi và Nghiên Bân lao đến cùng một lúc.

Thời tiết thật là đẹp, tâm tình thật là đẹp, tình cảm cũng thật là đẹp!

Khi từng môn thi lần lượt được phát xuống, độ cong khoe miệng tôi lại càng lúc càng lớn.

Các môn xã hội phát huy bình thường, lọt vào top trên trong lớp. Môn Toán bi tráng một chút, có điều cũng đủ 90 điểm qua môn, vậy là đủ làm tôi hài lòng rồi. Đương nhiên, vấn đề mặt bằng trung bình của lớp là 120 điểm đã bị tôi vứt ra sau đầu từ lâu, cần gì phải bận tâm những vấn đề râu ria không quan trọng. Khiến người ta nở mày nở mặt nhất chính là Vật lý và Hóa học, hai môn tôi kém nhất, cũng là hai môn đem lại bất ngờ to lớn nhất.

Vật lý 117 điểm, điểm số trung bình của lớp là 115 điểm, tôi mà cũng có vinh hạnh ngoi lên mặt bằng chung của lớp. Mà đây còn chưa phải điều vui mừng nhất, khiến tôi hân hoan nhất chính là Phùng Giai Trình chỉ được 110 điểm. Mặc dù có chút cười trên nỗi đau của người khác, nhưng khi biết môn Vật lý của mình cao điểm hơn cậu ta, tôi thật sự cực kỳ hả hê.

Môn Hóa học càng trâu hơn nữa, 126 điểm, cũng không tính là cao so trong lớp, cao điểm nhất lớp là cán sự môn Hóa – bạn học Lý Cẩm Bội, 139 điểm. Nhưng bạn nữ phát bài nói cho tôi biết, trước khi bài thi phát ra cậu ấy đã nhìn chòng chọc bài thi của tôi một lúc rất lâu.

Tại vì sao? Tại vì bài tập ứng dụng 20 điểm bị tôi bỏ trống, hoàn toàn không động vào một chữ, bởi vì thật sự tôi đâu có biết làm, còn lại tôi chỉ sai một câu hỏi trắc nghiệm và một câu điền vào chỗ trống. Còn Lý Cẩm Bội được trọn điểm bài tập ứng dụng. Thế có nghĩa là, nếu không tính bài tập cuối cùng, thậm chí tôi còn cao hơn cậu ấy 7 điểm. Khó trách cậu ấy nhìn chòng chọc bài thi của tôi như thế. Không lẽ cậu ấy muốn tìm xem thầy có chấm sai điểm nào của tôi hay không?

Ha ha, ai mà biết được.

Vẫn chưa biết bảng xếp hạng cụ thể, nhưng tôi nghĩ có lẽ tôi lợi được vào top 20 của lớp rồi, có điều chú ngựa ô tôi đây hẳn không mấy người phát hiện ra.

Đột nhiên tôi cực kỳ chờ mong khoảnh khắc bảng thành tích được dán lên, tôi mong chờ làm sao nhìn thấy vẻ mặt ngó ra của một người nào đấy.

Không biết dưới cái nhìn không lương thiện của tôi, Phùng Giai Trình có thấy lạnh gáy không? Trong phim và tiểu thuyết đều nói như vậy mà? Khả khả, xem ra tôi hưng phấn quá độ rồi, nên bốt bốt lại thôi.

[1]: bản gốc tiếng Trung 蹲到角落了画圈圈 “ngồi góc tường vẽ vòng tròn” có nghĩa ám ức, bực dọc sau khi chịu đã kích.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sóng gió đổi chỗ ngồi

Cô chủ nhiệm mang theo vẻ mặt phơi phới bước vào lớp, giống hệt như một bà nội trợ vừa trải qua cuộc tàn sát ở siêu thị trong ngày Black Friday, nụ cười thắng lợi ngạo nghễ trên môi.

Thực ra tôi rất muốn nói: lão nhân gia người vẫn đừng nên xuất hiện dọa người khác nữa thì hơn!

Giang hồ đồn đại, trước khi lập gia đình cô chủ nhiệm của chúng tôi là một người đẹp, lúc học đại học còn được chọn làm hoa khôi. Mặc dù tôi cho rằng đây chỉ là một câu chuyện cười không hơn không kém, nhưng mà, không chỉ một người trong lớp từng nghiêm túc thành thật nói với tôi: đây, là sự thật!

What? Sao thế được? Bằng vào hình tượng ajuma của cô bây giờ, dù có trí tưởng tượng phong phú hơn nữa, tôi cũng không tài nào tưởng tượng nổi cô ấy từng là một người đẹp thế nào. Gorilla là người đẹp? Người đẹp? Tôi, không cách nào phác họa nổi một bức học thần kỳ như vậy. Cho nên, thêm một lần nữa tôi phải phục lần tín ngưỡng tám chuyện của lớp tôi. Sao cơ quan tình báo quốc gia không đến lớp tôi mà tuyển người đi? Mỗi milimet đất ở đây đều có nhân tài cả đấy.

“Các em, lần thi giữa kỳ này, điểm trung bình của lớp chúng ta cao hơn lớp Thực nghiệm 2 0,5 điểm,” cô chủ nhiệm vừa cười vừa nói, “chúc mừng các em, mong lần sau các em sẽ càng nỗ lực hơn nữa.”

Cái này có gì hay ho để chúc mừng đâu? Quả nhiên mục tiêu vĩ đại của chủ nhiệm lão nhân gia người là tiếp cận vị trí phụ trách hệ A.

“Trong đó tôi đặc biệt muốn tuyên dương một em,” cô dừng lại một chút, tôi ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt cô đang nhìn mình.

Ai ya! Không phải như tôi nghĩ đấy chứ?

“Chính là em Dung Dung.” Quả nhiên, đoán đúng rồi, tôi được dịp lên sàn rồi này.

“Trên bảng xếp hạng toàn khối lần này, em Dung Dung tiến bộ 209 bậc, là người tiến bộ nhanh nhất trong lớp chúng ta, cả lớp vỗ tay khen ngợi bạn nào!” Cô chủ nhiệm tự hào nói tiếp. “Tôi cũng mong rằng những em khác không nên nhụt chí, học theo bạn Dung Dung, không có việc gì là không thể cả.”

Không phải chứ? 209 bậc, vậy có nghĩa lần này tôi xếp vị trí 36? Thật hay giả đây trời? Hình như không đúng lắm? Mặc dù thành tích này vẫn kém thành tích lúc nhập trường của tôi một quãng không ngắn, nhưng lần này hoàn toàn dựa vào thực lực để nói chuyện, không có sự góp vui của may mắn, là dựa vào thực lực của tôi đấy!

Được rồi, tôi thừa nhận, nằm mơ tôi cũng không nghĩ mình được trở thành tấm gương cho những học sinh kém. Có điều, loại tấm gương thế này cũng chẳng có gì tốt mà hãnh diện, nhỉ? Tôi ngẩng đầu nhìn cả lớp bên dưới, lần này hay rồi đây, người bị người khác nhìn đến nỗi lưng ta lưng túng tay chân mất tự nhiên là tôi rồi.

“Chị Ngư không hổ là chị Ngư, bình thường im thin thít, quả nhiên thâm tàng bất lộ!” Không cần quay đầu lại, tôi nhủ thầm, ngoại trừ nhân vật lớn Đàm Kiện chỉ lo thiên hạ không loại, còn ai khác vào đây nữa.

Nhưng mà có vẻ âm lượng của cậu ấy hơi bị mất khống chế, đang bị cô chủ nhiệm dùng ánh mắt đóng đinh kia kìa!

“Mẹ!” Đây là giọng của Phùng Giai Trình.

Ha ha, con cừu nhỏ! Đừng tưởng tôi không biết điểm tổng của tôi cao hơn cậu 5 điểm, tiểu thư đây một giây đã tính ra rồi! Cậu không cam lòng thì làm sao? Cấn tôi đi!

“Được rồi, không nói chuyện thành tích nữa, tiếp theo chúng ta sẽ bàn về chuyện sắp xếp lại chỗ ngồi.” Cô chủ nhiệm lại lên tiếng. “Vị trí ngồi tôi đã sắp xếp xong, lát nữa tôi sẽ cho chiếu lên máy chiếu, cả lớp theo danh sách đó tự điều chỉnh chỗ ngồi của mình.”

Đến khi nhìn thấy danh sách xếp chỗ ngồi, tôi ngơ lơ. Tổ của chúng tôi có thể nói gần như không có sự thay đổi, ngoại trừ, ngoại trừ đôi bạn cùng bàn là tôi và chị Anh. Chúng tôi bị chuyển đến hàng cuối cùng của dãy thứ tư.

Tôi vội vàng nhìn xung quanh xem có xuất hiện cái tên quen thuộc nào không, sau đó đau đớn lòng phát hiện không phát hiện ra. Tôi bị đi đày rồi, ahuhu...

Không phải nói chỉ chuyển chỗ những người thích nói chuyện riêng trong lớp sao? Tôi thích nói chuyện riêng không sai, nhưng tôi tuyệt đối biết phân trường hợp mà, ít nhất những lúc giáo viên có mặt trong lớp tôi không nói, hơn nữa giờ tự học buổi tối tôi đã khống chế tối đa âm lượng và tần suất của mình rồi.

Tại sao? Tại sao người chịu tổn thương luôn là tôi? Tại sao? Tại sao người bị chuyển chỗ ngồi không phải boy bà tám ngồi sau lưng tôi?

“Chị Ngư, chị Ngư, chị cất bước ra đi chẳng quay về cũng đừng quên em trai, nhớ năng về thăm nhà nhé!” Thấy chưa, cậu ấy lại lên con đấy, muốn đập chết cậu ấy quá đi!

“Không cho ồn ào!!!” Tôi sắp phát điên rồi, cậu ấy còn chạy đến kích thích tôi.

“Chúc mừng cậu được thăng tiến!” Cuối cùng cũng nghe được từ miệng Bạn học Phùng Giai Trình quen biết non nửa năm nay một câu chân thành nhất.

“Cả hai cậu đi chết hết đi!” Tôi không nhịn nổi nữa, xù lông lên.

“Chị Ngư, nào nào nào, mình giúp cậu chuyển bàn với sách vở, cậu mang ghế đi là được rồi.” Ngoại trừ tiểu cường đánh mãi không chết, tôi thật không biết nên dùng cái gì để hình dung boy bà tám đứng trước mặt mình.

“Không cần, một người là được, sách vở của mình cũng không nhiều, cậu chuyển giúp chị Anh đi!” Tôi thờ dãi.

“Chị Ngư, chị Anh hai người nhớ phải nhớ mình đấy!” Lúc gần chuyển xong, người nào đấy lại nổi con.

“Yên tâm, mình sẽ nhớ về những ngày tháng không phải đi thu bài tập và bài thi.” Tôi nói vô cùng thành thật.

Tôi nói thật đấy, ai bảo lớp tôi quy định người nào ngồi bàn cuối phải có trách nhiệm đi thu bài tập và bài thi chứ!

“Thì ra mình với anh Phát chỉ có tác dụng đi thu bài tập với bài thi?” Người nào đó lại bị đá kích rồi.

“Bây giờ cậu mới biết hả? Nhưng mà, là cậu thôi, không phải anh Phát.” Định mệnh mà, người nào đặt câu hỏi người đó phải chịu ả ỉm ức thôi. Ai bảo cậu ngày thơ vô số tội đọng vào chỗ đau của mình hết lần này đến lần khác làm gì?

“Hic hic...” Bạn nam yêu đuối rung rung nước mắt.

“Minh phát hiện cậu rất thích đá kích Đàm Kiệt.” Chị Anh không biết làm sao nhìn chúng tôi.

“Ai bảo hồi đầu cậu ấy suốt ngày đá kích mình?” Còn nhớ vụ ăn com trong nhà ăn của trường thời gian học quân sự với vụ bài kiểm tra trắc nghiệm môn Ngữ văn không? Vậy mới nói, tôi là người thù dai cực kỳ.

“Minh phục hai cậu rồi đấy.” Chị Anh ngoại trừ không biết làm sao chỉ còn cách không biết làm sao.

“Chị Anh đều tại mình không tốt, liên lụy đến cậu, hic, hai cậu cũng bị đi đây giống mình. ...” Riêng việc này, tôi cảm thấy rất áy náy. Cho dù không rõ tại sao chúng tôi bị chuyển chỗ ngồi, nhưng chắc chắn nguyên nhân không nằm ở chỗ chị Anh, dù thế nào cậu ấy cũng là thực nữ chính hiệu, thực nữ hàng fake như tôi không thể nào so sánh nổi.

“Không sao, thỉnh thoảng thay đổi hoàn cảnh cũng ổn mà. Với lại còn được ngồi gần ban công, hết tiết có thể ra ngoài đứng một chút, hít thở không khí trong lành tiện thể thư giãn luôn.” Chị Anh không cho đó là chuyện gì to tát, an ủi tôi.

“Ừ, chị Anh cậu tốt quá đi, mình yêu cậu chết mất!” Tôi nhào đến, ôm cậu ấy, còn nhảy tung tung mấy vòng.

....

“Nộp bài tập, nộp bài tập...” Tôi từ hàng cuối cùng của dãy thứ tư chậm rãi di chuyển lên hàng đầu, rồi lại chậm rãi quay trở về, trên đường còn cầm theo hai quyển vở bài tập, vẩy qua vẩy lại.

La Trạc Kiệt ngồi trước mặt tôi ngay lần đầu tiên tôi đi qua đã cực kỳ có hiệu suất đem hai quyển vở bài tập của cậu ấy và Lý Cẩm Bội đưa cho tôi.

Ai ya, không hổ mạng danh tài tử, biết rõ tâm trạng tiểu thư đây không tốt, nên không chọc vào tôi.

“Ồ, người mới hả? Có ai đi thu bài tập như cậu à?” Một bạn nam ngồi hàng thứ hai không vừa lòng lên tiếng.

“Ngại quá đi, bạn gì đó. Hôm nay là ngày đầu tiên mình nhận chức, hồi giờ không quen việc đi thu bài tập, có gì cậu bỏ quá cho nhé.” Tôi nhìn cậu ta một cái.

“Ồ, cậu nói ai là bạn gì đó?” Bạn nam nào đó đã nổi giận.

“Là ai thì người đó tự biết.” Tôi mới muốn hỏi cậu xem ai là người mới? Tôi vào lớp này cùng lúc với cậu đấy?

“Cậu có nộp bài không, sắp đến giờ đọc sách buổi sáng rồi, cậu không nộp tôi cho qua luôn nhé.”

“Nộp thì nộp, con trai không thèm so đo với con gái.” Bạn nam cũng hết cách với tôi.

Cậu thích nộp hay không tùy cậu, dù sao người bị ghi tên vào sổ điểm cũng không phải tôi, tiểu thư đây đã đích thân đi thu bài, cậu còn muốn thế nào nữa?

Về sau tôi biết được, bạn nam đó ngày hôm trước mới bị thất tình, cho nên tâm trạng không tốt; mà tôi? Bởi vì đang ở chế độ đi đây, nên tâm trạng cũng chẳng khá khẩm gì hơn.

Ngồi trước tôi là cặp đôi bạn cùng bàn kỳ lạ, ngồi bên phải là hai người một hoạt bát mồm mép như tép nhảy một lầm lỳ ít nói, thật là bán sao hoàn hảo của Đàm Kiệt và anh Phát. Muốn tiểu thư đây chọc không nổi trợn không xong có phải không? Bên trái không có người, phía sau cũng không có người.

Đúng là còn hơn cả bị đi đây nữa! Những ngày tháng này không biết phải sống tiếp ra làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Giải bóng rổ cấp lớp

Tiết Hóa học.

Thầy Kền Kền đứng trên bục giảng thao thao bất tuyệt bài học mới trong sách giáo khoa.

Không muốn đề ý đến thầy ấy, tôi đưa mắt nhìn cây đa bên ngoài cửa sổ, đắm đuối trong thế giới riêng của mình.

“Dung dịch FeCl_3 thường dùng để rửa bo mạch in, phản ứng hóa học được sinh ra như sau: $2\text{FeCl}_3 + \text{Cu} = 2\text{FeCl}_2 + \text{CuCl}_2$; thêm bột sắt và bột đồng vào cốc có chứa dung dịch sắt clorua FeCl_3 , sau khi phản ứng kết thúc trong cốc không thể nào xảy ra trường hợp có Fe mà không có Cu, vì sao như vậy?” Bất thình lình Kền Kền gõ một hàng chữ có dấu chấm hỏi đi kèm vào máy tính “sau đây tôi muốn một em học sinh đứng dậy trả lời.” Cái gì? Trả

lời câu hỏi? Đùa à?

Lần trước gọi đến số bao nhiêu rồi? Hình như đến phiên tôi rồi thì phải?

“Vậy thì, số 34 đi.” Quả nhiên, cái gì nên đến tất sẽ đến, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Tôi miễn cưỡng đứng dậy, nhìn chòng chọc câu hỏi đang nằm chiếm chỗ trên bảng.

Cái gì với cái gì thế này, tôi ghét nhất là mấy phương trình hóa học, nửa chữ đọc cũng không hiểu. Lần này đi đòi nhà ma rồi, chắc chắn sẽ bị mắng thậm tới chết.

Bất lực, tôi chỉ còn cách cầu cứu bốn bề xung quanh, xem có ai rộng lòng ra tay nghĩa hiệp không.

Chị Anh, lắc đầu nhìn tôi, không biết làm, thôi pass; Nghiên Bản, xa quá, không nhìn rõ khẩu hình miệng của cậu ấy, pass luôn; Phùng Giai Trình, nhìn nụ cười dễ tiện vui vẻ trên nổi đau của người khác kia đi, tôi nguyên rửa cậu, pass;...

Ông trời muốn diệt tôi mà!

Đột nhiên, tôi nhìn thấy La Trắc Kiệt ngồi đằng trước đưa tay chọc Lý Cẩm Bội một cái, sau đó Lý Cẩm Bội mặt mày nhăn nhó, vẻ rất không cam lòng đứng dậy:

“Trước hết, trong dãy hoạt động hóa học của kim loại Fe lớn hơn Cu, vì vậy trình tự của phản ứng sẽ là: $2\text{FeCl}_3 + \text{Fe} = 3\text{FeCl}_2$, $2\text{FeCl}_3 + \text{Cu} = 2\text{FeCl}_2 + \text{CuCl}_2$, $\text{Fe} + \text{CuCl}_2 = \text{FeCl}_2 + \text{Cu}$.”

Thế mà cậu ấy lại giải vậy giúp tôi? Không lẽ bị ma nhập?

“Rất tốt, chính xác, sau đó thế nào? Nói tiếp đi.” Chắc vì người trả lời là học trò cưng của mình, cho nên Kền Kền không những không nổi giận, ngược lại còn cảm thấy ấy cực kỳ hài lòng.

“Vì vậy có khả năng sẽ thế này: không còn gì cả (FeCl_3 thừa), có Cu (FeCl_3 phản ứng hết, Fe thiếu), có Fe và Cu (Fe và Cu thừa rất nhiều), do đó không thể có trường hợp có Fe không có Cu.” Lý Cẩm Bội cực kỳ trôi chảy nói ra câu trả lời.

“Rất tốt, hoàn toàn chính xác.” Thầy Kền Kền vô cùng cao hứng, “ngồi xuống cả đi.”

Haizz, tránh được một kiếp!

Tôi đắn đo vài phút rồi xé một mảnh giấy, cẩn thận viết: Cảm ơn hai cậu đã cứu bồ mình. Sau đó, chọc khế vào lưng La Trắc Kiệt, đưa mảnh giấy cho cậu ấy.

Chỉ thấy cậu ấy mở mảnh giấy ra, đặt trên bàn, xem một lúc, rồi nhẹ nhàng đẩy nó về phía Lý Cẩm Bội.

Lý Cẩm Bội đưa mắt liếc hồ, tôi lắng tai nghe thấy cậu ấy đề giọng nói nhỏ với La Trắc Kiệt: “Đừng có làm phiền mình.” Giọng nói có vẻ hết sức thiếu kiên nhẫn.

La Trắc Kiệt nhún vai, sau đó gấp mảnh giấy lại bỏ vào ngăn bàn.

Ê, người ta nói cảm ơn, tốt xấu gì cậu cũng cho ít phản ứng chứ, như thế này đã kích người ta biết mấy. Aizz, thật ra cũng không phải hai người họ không có phản ứng, chỉ là trùng hợp làm sao, phản ứng của họ lại đã kích tôi mà thôi. Không lẽ tôi thật sự không được lòng người khác đến như vậy?

Có điều cũng không sao, người ta với tôi chẳng quen thân, chịu ra mặt giúp tôi lần này xem như quá tốt rồi, làm người phải biết đủ, không nên được voi đòi tiên. Nhưng nói đi nói lại, tôi vẫn cảm thấy tổ hợp bạn cùng bàn này quái quái thế nào.

Không người nào trong lớp đặt câu hỏi với tôi, vì sao Lý Cẩm Bội chịu ra mặt giúp, chắc vì mọi người đều nhất trí rằng cậu ấy thích thể hiện trước mặt Boss, chỉ như vậy thôi.

Nếu không ngồi sau lưng hai cậu ấy, nếu không nhìn thấy động tác của La Trắc Kiệt, tôi cũng sẽ tin vào lý do này. Vậy mới nói, may mắn không có ai đến hỏi thật, bởi vì chính tôi cũng đâu biết đáp án là gì.

Đang lúc tôi thả hồn ngẩn ngơ, bạn học Đàm Kiện chợt lướt qua trước mặt như một cơn gió.

“Anh Kiệt này, cậu cũng tham gia đội bóng rổ của lớp nhé? Nếu thật không chơi được, thì ghi tên vào danh sách dự bị cũng được, lớp mình không đủ người! Nếu các cậu không ai chịu đi, mình chỉ còn đường bán thân làm nô lệ thôi. Hic hic...” Vì giải bóng rổ giữa các lớp, Đàm Kiện một lần nữa phải dùng đến khổ nhục kế.

Tại sao tôi nói là “một lần nữa”? Bởi vì đợt hội thao vào học kỳ trước, cậu ấy đã từng dùng chiêu này với mọi người trong lớp rồi.

Thực lòng mà nói, cậu ấy cũng đáng thương lắm. Hồi đầu năm, can tội trong giờ học hoạt bát quá mức, nên bị giáo viên chủ nhiệm phong cho chức vụ cán sự lớp bộ môn Thể dục. Đây mà không phải trò cười à? Đường đường là một anh mập, cán sự môn Thể dục cái nổi gì? Không dễ người ta cười thì

là gì nữa? Thế mới nói, cô giáo chủ nhiệm lớp tôi thật là một người cực kỳ nham hiểm. Ặc, lại lạc đề xa quá!

Đại bộ phận lớp tôi, ngoài học ra cũng chỉ biết học, đối với thể dục vận động gì đó trước giờ chưa từng mấy may hứng thú. Nhưng hoạt động thể dục thể thao do trường tổ chức lại bắt buộc lớp nào cũng phải tham gia. Thế này không phải đang gây khó dễ cho cán sự môn Thể dục hay sao?

Con gái lớp tôi vốn dĩ đã là phe thiếu số, hội thao cũng chẳng người nào tình nguyện đăng ký tham gia, đều là Đàm Kiệt tốn không ít nước bọt khổ sở năn nỉ mới miễn cưỡng gật đầu.

Hội thao học kỳ trước tôi đăng ký thi nhảy xa, kết quả nhảy đủ ba lần vẫn chưa xuống nổi hố cát, đúng là mất mặt muốn chết. Sau vụ đó tôi nghĩ trong đầu: đáng lẽ tôi phải sắt đá hơn chút nữa, bản thân ngu Thế dục thì chớ, còn tự vạch áo cho người xem lưng làm gì.

“Anh Kiệt, xem như mình xin cậu luôn đây! Năn nỉ mà!” Tôi đã kết thúc hồi tưởng, Đàm Kiệt vẫn còn “đau khổ níu kéo” La Trạc Kiệt.

Đàm Kiệt vô ý quay đầu ra sau, ánh mắt không cẩn thận quét qua chỗ ngồi của tôi. Sau đó, giác quan thứ sáu của phụ nữ... à không của con gái mách bảo tôi: tôi gặp phiền rồi.

“Anh Kiệt, cậu đừng từ chối, cứ suy nghĩ cẩn thận đi đã, tối nay hãy trả lời mình.” Đàm Kiệt thoát cái từ bà vợ số khổ biến hình thành anh trai vui vẻ yêu đời, không chỉ dọa một mình tôi phát hoảng. Vậy là, trong lúc đầu óc chậm chạp tôi quên mất phải tìm đường tẩu thoát.

“Chị Ngu ơi!” Quả nhiên, không hiểu tại làm sao Đàm Kiệt chột thay đổi mục tiêu? Nhưng hà có gì mục tiêu đó lại là tôi? Cho dù tôi có khả năng cosplay thành con trai bước vào sân, cũng không có khả năng vừa dẫn bóng vừa chạy đâu!

“Giê?” Trục giác nói với tôi, tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì.

“Tuần sau có giải bóng rổ giữa các lớp, cậu đến xem có được không? Con trai bọn mình cần con gái các cậu đến ủng hộ lắm.” Đàm Kiệt lại giả vờ đáng thương.

“Không phải cậu nói lớp mình không đủ lập đội hả? Còn xem gì nữa?” Tôi cau mày, chỉ đơn giản thế thôi á?

“Nói vậy cậu đồng ý chỉ cần đủ người lập đội thì sẽ đi xem? Nói chắc thế nhé!” Đàm Kiệt hưng phấn đến nỗi thiếu điều mọc cánh bay lên.

“Mình muốn nói là, mình chẳng có sức kêu gọi gì đâu, cậu đừng kỳ vọng mình rủ được ai làm thành đội cổ vũ gì đó.” Tôi cạn lời, tôi đi hay không thì quan trọng gì? Tôi nghĩ, đám con trai trong lớp nếu có thể gọi đúng tên mình đã là một chuyện tốt đẹp rồi. Suy cho cùng, từ trước đến nay trong lớp này tôi hơi bị mờ nhạt.

“Không sao cả, chỉ cần cậu đến là được, có mình ở đây, cậu cứ yên văn tâm đi.” Đàm Kiệt vỗ vỗ lồng ngực nhiều thịt của mình.

“....” Cho xin giùm, có cậu ở đây mình mới phải xoắn xuýt đấy. Lẽ ra đã định không đi rồi, bây giờ...

Aizz, đi thì đi, dù sao tôi cũng rảnh rồi. Ai ya, đúng là phiền phức.

“Chúng ta cứ quyết định thế nhé, cậu nhất định phải đi xem đấy!” Đàm Kiệt hài lòng đi chỗ khác, trước khi đi không quên ngoảnh đầu lại bồi thêm một câu.

“.....” Mình nói này, mình đi xem cái gì mới được? Đi xem cậu dùng thân thể màu mỡ của mình làm hậu vệ chắc? Cậu chắc chắn không phải bảo mình đi xem chuyện cười à?

“Chị Anh,” tôi trưng vẻ mặt tội nghiệp kéo góc áo bạn cùng bàn, “đi xem với mình nhé, nhé? Mình không muốn đi một mình đâu!”

“Rồi rồi rồi, đi cùng với cậu.” Thực tế đã chứng minh, chị Anh gặp phải tôi, lúc nào cũng chỉ có thể diễn vai không biết phải làm sao.

Hết giờ tự học buổi tối.

“Anh Kiệt, suy nghĩ sao rồi? Lớp mình rất cần cậu đấy.” Đàm Kiệt lại chạy tới.

“...., mình đi.” Quả nhiên là một chàng trai không biết cách nói không, xem ra ý trời định sẵn cậu ấy có số bị bắt nạt.

“Cảm ơn anh Kiệt.” Đàm Kiệt khoa trương khom người, sau đó lại tiến lên trước hai bước, “cảm ơn nhé chị Ngu.” Cuối cùng dong thẳng.

Ế, cảm ơn tôi làm gì? Nhưng chưa kịp đợi tôi mở miệng hỏi, bạn học Đàm Kiệt đã biến mất cả bóng cũng không thấy.

“Giải bóng rổ giữa các lớp, lớp mình sẽ gặp lớp 10-11 vào thứ tư này, thời gian là năm giờ rưỡi chiều, hy vọng các bạn bớt chút thời gian đến cổ vũ cho lớp.” Đàm Kiệt đứng trên bục giảng uy phong lẫm liệt thông báo.

Chúng ta quan sát phía dưới bục giảng một chút nhé: có người đọc sách, có người nói chuyện, cũng có người ngẩng đầu nhìn cậu ấy một cái sau đó cau mày, tiếp tục cúi đầu làm bài tập... Tóm lại một câu, Đàm Kiệt gần như bị cả lớp lơ lửng.

“Chị Ngu, đúng giờ nhớ đến sân vận động đấy, cậu đã đồng ý rồi.” Xuống khỏi bục giảng, Đàm Kiệt còn đặc biệt có lòng chạy đến nhắc nhở tôi.

“Minh biết rồi, mình nhớ rồi, mình sẽ đi.” Đàm Kiện đúng là khắc tinh của tôi mà.

Thứ tư.

“Nhan, chiều nay cậu đi xem bóng rổ không?” Buổi trưa lúc tan học, tôi thuận miệng hỏi chị đại trường ký túc xá.

“Đi, mình đi cùng Thịt viên nhỏ.... A Lạc với Lý Tự Phong đều ra sân cả.” Khó lắm mới có cơ hội thấy chị đại của chúng tôi đỏ mặt.

Aizz, ra là vậy à.

A Lạc chính là Hồ Gia Lạc, chính là người được đám con gái thống nhất bầu vào vị trí Nam khôi 1 của lớp, đồng thời là bạn trai của trưởng phòng chúng tôi; còn Thịt viên nhỏ là bạn cùng bàn của cậu ấy, người đẹp trai nhất lớp chúng tôi - Lý Cẩm Phong không ai khác là bạn trai của Thịt viên nhỏ. Vậy mới nói, đôi bạn cùng bàn này, thật không đơn giản chút nào!

Đương nhiên, trong chuyện này khiến tôi vui mừng nhất chính là Phùng Giai Trinh đã thất tình, dựa vào bộ dạng ngờ nghệch của cậu ta cũng muốn cưa đổ trưởng phòng thân yêu của chúng tôi, nằm mơ đi! Ahaha... Thực tế chứng minh, dù đắc tội với tiểu nhân cũng chớ nên đắc tội với phụ nữ! Chẳng giấu diếm gì, tôi đây là một người phụ nữ vừa nhỏ nhen vừa độc ác.

“Vậy tan học đợi bọn mình với nhé, mình với chị Anh cũng đi nữa.” Tôi nói.

“Hả? Không phải cậu thiếu hứng thú gì với mấy chuyện này à? Hơn nữa còn là giờ com, chẳng phải cậu từng nói ăn com là chuyện to nhất đời hả, sao đột nhiên lại muốn đi thế?” Nhan lấy làm kỳ quái hỏi tôi.

“Không còn cách nào khác, mình đồng ý với Đàm Kiện rồi.” Tôi cũng là người bất lực mà.

“À....” cậu ấy cố tình kéo dài âm cuối. “Lẽ nào mùa xuân của A Ngư nhà ta đến rồi?”

“Đến cái đầu cậu! Mình có chọn ai cũng không chọn tên mập chết tiệt đó đâu, không bị cậu ấy làm cho tức chết mới lạ ấy.” Tôi không tốt lành gì lên tiếng.

“^-^, chuyện tình cảm có đôi khi nói lắm” Nhan không sợ chết nói tiếp.

“Đủ rồi đủ rồi, không nói nữa, tan học cùng nhau đi nhé.” Nhan cười đến mắt hết hình tượng.

Hình như tôi hơi hiểu cảm giác có lý không mà nói được là thế nào rồi.

.....

“Reng reng reng...” Chuông tan học vẫn chưa vang hết, mấy bạn nam trong lớp đã nhanh chóng lao ra ngoài, hoàn toàn không nhìn đến giáo viên Vật lý vẫn đang đứng mắt đờ trên bục giảng. Aizz, thừa thầy, em rất đồng cảm với thầy.

“Cố lên! Cố lên! Lớp XX cố lên!” Đội đám chúng tôi chậm rãi thông dong đến sân bóng rổ, hai bên sân đã có rất nhiều bạn nữ đang đứng cổ vũ, chỉ là các bạn ấy không phải của lớp chúng tôi.

“Bắt đầu chưa?” Thịt viên nhỏ hỏi Đàm Kiện đang đứng bên sân.

“Được 10 phút rồi, tạm thời lớp chúng ta dẫn trước 2 điểm” Lúc nói chuyện, ánh mắt Đàm Kiện không rời khỏi hiện trường trận đấu dù chỉ một phút.

“Đàm Kiện cậu không cần vào sân hả?” Tôi thấy lạ mới lên tiếng hỏi.

“Chỉ cần đủ người là mình không phải vào, với lại có mình vào thì cần gì đánh nữa? Thua chắc luôn rồi! Giờ mình ở ngoài làm huấn luyện viên.” Đàm Kiện tỉnh bơ đáp.

“Đúng là đủ chuẩn gian xảo, may mà cậu cũng biết người biết ta.” Tôi vừa nói vừa đưa tay vỗ vai Đàm Kiện.

“Chị Ngư, cậu làm mình tổn thương sâu sắc đấy.” Đàm Kiện giả vờ ôm tim.

“Biến giùm!” Đúng là mắt mắt muốn chết, bình thường ở lớp muốn tác yêu tác quái gì cũng được, bây giờ trước mặt bạn dân thiên hạ, để quần chúng nhìn thấy lại nghĩ lớp Thực nghiệm 1 chúng tôi ai cũng “mất não” như cậu ấy, thì phải làm sao mới vớt vát hình tượng lại được đây?

“Chị Anh, bọn mình qua bên kia đi!” Yêu quý sinh mạng, rời xa hội nào tàn.

“Cố lên! 10-11 cố lên!” Cổ họng và dung tích phổi của con gái lớp 10-11 đúng là hàng loại một. Không phải tôi tự ti, nhưng tuyệt đối tôi không tài nào hét to được như thế.

Chẳng bù lớp chúng tôi, chỉ có vài con mèo hen, hò hét chẳng ra chút khí thế gì, chỉ khi nào các bạn nam trong lớp ghi điểm mới có tiếng vỗ tay yếu ớt vang lên, vừa rồi rạc vừa lẽ lẽ.

Mấy bạn nam trên sân thật đáng thương. Xét khí thế đã bị người ta bỏ xa một vạn tám nghìn dặm, cho nên tâm thế nhất định phải kiên cường lên nhé!

Có điều Hồ Gia Lạc và Lý Tự Phong đứng thật không phải chỉ mạnh một cách bình thường, điểm số của lớp chúng tôi phần lớn đều do hai cậu ấy giành về, lẽ nào đây chính là sức mạnh của tình yêu trong truyền thuyết hay sao?

Hehe, quả là không hề đơn giản.

Trên sân bóng, Lý Tự Phong vừa làm một động tác giả, nhồi bóng chuyển sang cho Hồ Gia Lạc, Hồ Gia Lạc tiếp bóng, đáng tiếc đối phương phòng thủ không một khe hở. Chỉ thấy Hồ Gia Lạc biểu diễn động tác xoay người tuyệt đẹp, ném quả bóng lại cho La Trắc Kiệt đang đứng dưới rổ. La Trắc Kiệt nhẹ nhàng nhảy lên, bắt bóng, thả vào rổ. Ba người chạy lại đập tay nhau ăn mừng, sau đó nhanh chóng quay về phòng thủ.

Chẳng biết tôi có hoa mắt hay không, trước khi La Trắc Kiệt thả bóng vào rổ cậu ấy liếc mắt về phía này. Trước khi chạy về phòng thủ, cũng lại nhìn về phía này.

Tôi nhìn xung quanh, ngoại trừ tôi và chị Anh, không có người quen nào cả.

Nhìn tôi? Bớt ngố, không đời nào! Tôi lập tức bác bỏ suy nghĩ này.

Lẽ nào cậu ấy đang nhìn... chị Anh? Chính thế, có khả năng này.

Khó trách trước đây trong giờ học La Trắc Kiệt suốt ngày nhìn về phía chúng tôi; sau khi chuyển chỗ đến sau lưng cậu ấy, vừa hết tiết cậu ấy lại đổi sang tư thế ngồi nghiêng người, ánh mắt chốc chốc lại quét ra sau chúng tôi. Thì ra là thế! Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nhưng mà tôi chẳng nhìn ra được cậu ấy đối xử với chị Anh có chỗ nào đặc biệt cả.

Không lẽ cậu ấy nhìn bạn nữ lớp khác? Kỳ lạ thật đấy. Tôi lại bắt đầu thấy mông lung.

Sau đó, mỗi lần La Trắc Kiệt có bóng trong tay, đều nhìn về phía này một cái; ném bóng vào rổ, lại nhìn; ném không vào, cũng vụng trộm nhìn, giống như đang hy vọng người cậu ấy chăm chú nhìn sẽ không chú ý đến cú mất điểm vừa rồi.

Được rồi, là ai thì cũng có quan hệ gì đâu, có điều anh chàng này ngây thơ thật, hehe.

Mãi đến tận sau này tôi mới biết kẻ “ngây thơ” thực sự, không ai khác chính là bản thân mình.

Khi hiệp thi đấu thứ hai gần kết thúc, Đàm Kiện cầm theo hai chai nước đi đến, nói: “Lát nữa chị Ngư cậu đưa nước cho La Trắc Kiệt, chị Anh cậu đưa nước cho Phùng Giai Trình nhé.”

“Tại sao là bọn mình, cậu đi không được à? Bọn mình với các cậu ấy có thân đâu. Với lại sao phải chỉ định sẵn ai đưa nước cho ai? Mình đưa nước cho Phan Cảnh (chính là bạn nam cãi nhau với tôi hôm tôi thu bài tập ấy) không được hả?” Có ý kiến thì phải kịp thời trình bày.

“Nếu mình là con gái, mình sẽ đi ngay, mấy lúc thế này con gái tốt hơn mà.” Đàm Kiện bắt lực nhún vai. Được lắm, xem như cậu có lý.

“Lô Tiểu Nghiên nói cậu ấy sẽ đưa nước cho Phan Cảnh. Đương nhiên, mình không để ý cậu đưa nước cho Phùng Giai Trình đâu, mình tin chị Anh cũng sẽ không để ý.” Đàm Kiện hoàn toàn một vẻ ông đây đang bàn việc công.

“Nhưng mình để ý!” Nếu trong túi áo tôi có thuốc xổ, ngược lại tôi sẽ không để ý một chút nào.

“Vậy thôi,” tôi xua tay, “đi thi đi!” Đã nói đến nước này rồi, còn từ chối nữa thì không hay, dù sao chẳng qua chỉ đưa một chai nước thôi mà.

“Các cậu ấy nghỉ rồi kia, mau đi đi.” Thế là Đàm Kiện đẩy bọn tôi tới trước.

Sao tôi cứ thấy nụ cười của Đàm Kiện lúc này đặc biệt xảo trá vậy nhỉ? Aizz, mong là chính mình đa nghi. Mà nghĩ cho tương tận, tôi có gì để cậu ấy tính kế đâu. Tốt nhất nên loại ý nghĩ này ra khỏi đầu thôi.

“La Trắc Kiệt, uống nước không?” Tôi bước lên trước, nhìn người nào đó đang dùng khăn mặt lau mồ hôi, đưa nước qua cho cậu ấy.

Có vẻ cậu ấy đã bị tôi dọa, đại khái vì không nghĩ đến việc tôi thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt mình, cậu ấy ngăn người một lát, sau đó cứng ngắc như khúc gỗ nhận lấy chai nước, uống hết một hơi. “Cảm ơn.”

“Không có gì, đưa chai không cho mình, mình đi bỏ rác là được rồi. Tiếp tục cố lên nhé.” Tôi tự nhiên nhận lại vỏ chai.

“Được.” Cậu ấy trả lời, sau đó liền xoay người, nhanh chóng bước đến chỗ đồng đội cùng các cậu ấy bàn chiến thuật.

Bởi vì chơi bóng rổ nên nóng người à? Sao tôi thấy mặt cậu ấy lại đỏ vậy? Thì ra chơi bóng rổ cũng tiêu hao năng lượng nhiều thế?

“Chị Anh, mình đói rồi.” Tôi buồn chán đứng xem một lúc, sau đó nhận thấy đúng thật chẳng có gì hay ho, vì vậy liền nói với chị Anh, “Hay là bây giờ hai đứa mình đi ăn cơm đi?”

“Được đấy, dù sao mình cũng muốn về ký túc xá tắm một cái. Bọn mình nói với Đàm Kien một tiếng đã.” Chị Anh sáng khoái đồng ý.

Giờ tự học buổi tối nghe nói lớp tôi thua trong tay lớp 10-11, bị loại rồi. Trong dự liệu cả. Có điều, bốn chữ này tôi không dám nói ra, sợ sẽ bị cả lớp đánh hội đồng.

.....

Buổi tối, đám con gái trong ký túc xá của tôi lại rủ nhau tám chuyện.

“Này! Mình biết có một bạn nam trong lớp đang thích một người trong phòng chúng ta đấy.” Tiểu Nghiên tiểu thư thần bí nói.

“Chắc không chỉ một đâu nhỉ? Haha, Lô Tiểu Nghiên, cuối cùng cậu cũng đi sau thời đại rồi.” Tôi cực kỳ nghiêm túc lên tiếng.

“Haha, Ngư mập nói đúng đấy.” Hiểu San nằm bên cạnh phụ họa lời tôi.

“Xì, không thèm để ý đến hai cậu, mình nói chuyện điện thoại!” Chị Tiểu Nghiên lại bắt đầu hoạt động buổi đêm của mình.

Thực ra tôi đâu có nói sai: Hồ Gia Lạc thích trưởng phòng của chúng tôi, cả thể giới đều biết hai cậu ấy đang ở bên nhau; Châu Chí Ngạn trước đây theo đuổi Hồng Huy, bây giờ hình như cũng bước vào giai đoạn yêu đương rồi; Hiểu San đang chơi trò mờ ám với bạn nam ngồi sau cậu ấy, tối nào cũng nhắn tin; chị Nguyệt Nga cũng có người thả thính rồi, có điều nghe giang hồ đồn người kia học sát lớp; Vân có bạn trai người Quảng Châu; Tiểu Nghiên tiểu thư từ sáng tối tối không rời điện thoại...

Nghe đâu, bên ký túc xá nam có chung suy nghĩ rằng con gái phòng tôi có tố chất tương đối cao. Còn về đó là tố chất gì, cái này chỉ có thể hiểu ngầm, không thể tuyên truyền rộng rãi ra ngoài.

Đừng hỏi tại sao tôi biết nhiều như vậy, bởi vì tôi gia nhập cơ quan tình báo quốc gia rồi (nói thật).

Haha, thực ra tôi cũng không biết vì lý do gì, các cậu ấy rất thích kể bí mật cho tôi nghe, sau đó bắt tôi nhất định phải giữ kín. BFF của tôi nói rằng vì tôi trời sinh có dáng vẻ giống với thùng rác.

Ồ ồ, chắc cũng đại loại thế. Tôi thích có người chia sẻ bí mật của họ với mình, bởi vì đó là biểu hiện của việc bạn được người khác xem trọng.

Mặc dù có vài chuyện nghe xong cả đời này phải chôn chặt trong lòng, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất đáng, vì được người khác xem trọng là một cảm giác cực kỳ yomost!

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kế hoạch 1/5

Thi giữa kỳ qua chưa bao lâu đã đến ngày 1/5, mọi người ai cũng bận rộn bàn bạc sẽ đi đâu chơi, suy cho cùng một kỳ nghỉ kéo dài tận bảy ngày đầu để dành gì có được. Bình thường thứ bảy nào cũng phải cấp cấp học bù, chủ nhật cách tuần cũng phải học bù, hại mấy đứa nhỏ ở ký túc xá bọn tôi nhớ nhà da diết. Nhắc đến việc này mới nói, lúc huấn luyện quân sự vì nhớ nhà quá tôi từng khóc nữa, mặc dù chỉ hành động trong âm thầm ngoài tôi ra không người nào biết.

Người ta nói con gái cung Song Ngư cực kỳ thích khóc, tôi cảm thấy riêng với bản thân mình, câu này đúng một nửa. Hồi còn ở nhà, tôi là một cái “bao la lổ” thứ thiệt (tiếng Quảng Đông chỉ những người thích khóc), chỉ cần anh trai tôi bắt nạt một chút, tôi đã mè nheo ngay tức khắc, mà anh tôi cũng từng nói thích nhất là nhìn bộ dạng khóc la của tôi, cho nên suốt ngày chọc phá tôi. Còn ở trường học, tôi rất ít khóc, dù có những lúc sắp khóc đến nơi, tôi cũng chưa bao giờ khóc trước mặt người khác, từ hồi mới đi nhà trẻ đã như thế rồi, tôi cũng không biết là vì sao nữa.

Ai ya, lại lạc đề rồi.

“Ngư mập, đứng lại ngay cho mình!” Miss perfect không hổ là miss perfect, bạn học Hồng Huy hai tay chống eo, quắc mắt nhìn tôi đã chuẩn ra ngoài hành lang hét lớn.

Tôi mà nghe lời cậu ấy thật mới là có bệnh, thậm chí dù không có bệnh, một khi đứng lại chắc chắn sẽ bị cậu ấy đánh thành có bệnh.

“Ngư mập chết tiệt, đồ vong ân phụ nghĩa!” Lại tiếp tục gầm lên, “cậu ăn của mình, ở của mình, ngủ của mình, bây giờ lớn tướng rồi phải không? Không nghe lời mình? Dám phản mình?”

A lô, chị hai ơi, cậu có phải mẹ mình đâu, đừng có mà nói với mình những lời như vậy chứ! Hơn nữa chẳng phải chỉ ăn của một quả lê thôi à? Diễn sâu như thế mình bán thân cho cậu luôn không bằng?

“Ê! Cậu đừng đi qua đây!” Nhìn thấy dáng vẻ hung thần bát xát của người nào đó, tôi rên lên, “chị Huy, hình tượng, phải chú ý hình tượng!”

“Yên tâm đi, mình sẽ dạy dỗ cậu một cách đặc biệt cực kỳ có hình tượng” Miss perfect nghiêng răng, sau đó nhìn thấy La Trạc Kiệt vừa leo lên hết cầu thang, vậy là tự giác tạm đình chiến.

“Hôm nay đến sớm vậy?” Trong lúc nước sôi lửa bỏng này, tôi hận không thể nói thêm vài câu với cậu ấy chứ.

“Ừ, xe số 22 đến sớm” Trước đây tôi từng kể rồi nhì, La Trạc Kiệt là học sinh ngoại trú, vốn dĩ cậu ấy đạp xe đi học, nhưng sau vụ anh hùng lấy thân chắn xe bus đã chuyển sang dùng phương tiện giao thông công cộng luôn rồi.

Aizz, cái nào cũng tốt cả, cái nào cũng là bảo vệ môi trường...

Có lẽ vì thời gian của xe bus không ổn định, cậu ấy là người duy nhất trong lớp đi học trễ mà không bị cô chủ nhiệm trách phạt. Đương nhiên, ai cũng hiểu việc này còn có mối quan hệ cực kỳ lớn với thành tích học tập siêu tốt của cậu ấy nữa. Giả sử thành tích của cậu ấy giống như tôi, lại còn không an phận, cậu ấy đã bị cô chủ nhiệm kéo đi bắn chết từ lâu rồi.

“Nhìn thấy cậu, mình cứ tưởng sắp sửa vào lớp rồi.” Tôi pha trò với cậu ấy. Thật ra mục đích của tôi chẳng qua muốn câu giờ thôi, sao chuông còn chưa vang lên nữa? Mau cứu giùm cái mạng nhỏ này của tôi với!

La Trạc Kiệt bị câu nói của tôi chọc cho đỏ mặt, cho nên người cũng lẩn đi rất nhanh.

Sau đó...

“Chị Huy, mình biết sai rồi, mình không nên nói cậu bạo lực, thực ra cậu không hề bạo lực một chút xiu xiu nào, thật đấy!” Tôi tính toán để lời ăn tiếng nói của mình có sức thuyết phục một chút. “Người nào đó được trưởng thành dưới sự quan tâm thân thiết của cậu chắc chắn sẽ khỏe mạnh béo tốt! Chắc chắn thế! Cứ tin mình đi!” Tôi nói cực kỳ “chân thành”.

Thực ra người nào đó trong miệng tôi chính là Châu Chí Ngạn, bạn trai đương thời của chị Huy. Bây giờ hai người đang trong giai đoạn áp dụng chiến thuật đánh du kích, âm thầm chưa công khai, có điều trong lớp bao nhiêu người có thể biết đều đã biết cả rồi, nói thế nào đi nữa năng lực bà tám của lớp tôi hoàn toàn không thể xem thường được đâu.

Đầu đuôi sự việc là thế này, vừa nãy trong lúc tâm tình với bạn học Hồng Huy tôi không cẩn thận cười nhạo cậu ấy có một câu: “Cậu hung ác thế này, Châu Chí Ngạn đáng thương thật đấy!”

Vậy đấy, chỉ một câu nói đã dẫn đến màn đuổi giết nói trên.

“Chồng bánh bao ơi, cứu mình với!” Trong lúc bị vị nữ hiệp liên tiếp phát đòn tấn công, tôi chợt nhìn thấy Nghiên Bàn từ lầu trên đi xuống, vậy là ba chân bốn cẳng chạy đến cầu cứu cậu ấy.

“Không phải chúng ta ly hôn rồi à? Cậu là người đề nghị trước nữa đấy.” Gương mặt Nghiên Bàn viết hoa in đậm mấy chữ “liên quan gì đến mình.”

Hu hu, tôi sai rồi, tôi không nên cầu cứu một người chỉ biết bỏ đá xuống giếng không hiểu gì là đông lạnh tặng than, giúp người lấy phúc.

“Huhu, bánh bao mập chết tiệt, mình hận cậu!” Minh, căm, hận cậu!

“Ha ha, mình thay đổi chủ ý rồi,” hai mắt tôi sáng lên, sau đó lại nghe Nghiên Bàn nói tiếp, “Hồng Huy, bọn mình hợp tác cùng ra tay đi!”

Hu hu, tôi biết mà, tôi không nên ôm ấp chút kỳ vọng nào vào nhân phẩm của cậu ấy cả.

Vậy là hiện trường náo nhiệt một người đánh một người bị đánh biến thành đánh hội đồng hai người đập một.

Nhưng mà, tại vì sao? Tại vì sao người bị tổn thương luôn luôn là tôi?

Bởi vì cậu quá lộn xộn. — trích lời chị hai Hồng Huy-

“Chị Anh, hai cậu ấy bắt nạt mình kìa!” Tôi lại chạy tìm chị Anh kêu khóc.

“Ha ha, không có đâu, chẳng qua hai cậu ấy thấy chọc ghẹo cậu rất vui thôi, gương mặt bánh bao của cậu đáng yêu lắm mà!” Chị Anh an ủi tôi.

Nhưng mà, đây là thể loại an ủi của hành tinh nào thế?

Chọc tôi chơi? Coi tôi như chó con hay mèo con đây?

Tôi là cá! Tôi là một con cá!

“Ngư mập đáng chết, ăn của mình, ở của mình, ngủ của mình...” Thảm rồi, thần lại đến rồi.

Nhìn kỹ, ra là Nghiên Bân, nếu một đánh một với cậu ấy tôi có thể đánh được, thế là gan của tôi chột lớn ra.

Vậy mới nói, thực ra tôi là người theo chủ nghĩa hiệp lành sợ ác! Không cách nào phủ nhận điều này.

“Bánh bao mập chết tiệt, mình ăn của cậu, ở của cậu, ngủ của cậu lúc nào?” Tôi đứng lên, ra vẻ khí thế ngất trời, “kết hôn lâu thế rồi, tiền sinh hoạt một đồng cậu cũng không cho, ly hôn lâu thế rồi, tiền cấp dưỡng một xu cũng không có!”

“Cậu chính là ăn của mình, ở của mình, ngủ của mình! Mình đi tìm Hồng Huy làm thịt cậu!” Miệng lưỡi khó chịu chưa kìa, lại còn dùng ánh mắt chém giết đến bạn học ngồi trước mặt tôi nữa chứ.

“Thì mình nhận thua được chưa.” Tôi lập tức xiu xuống như miếng bọt biển vắt khô nước, làm sao tôi đánh lại nữ hiệp Hồng Huy chứ.

“Ahaha, vậy thì tiểu thư đây sẽ đại nhân mở lượng khoan hồng, tha cho cậu lần này đây!” Cái gọi là cáo mượn oai hùm cũng chỉ đến mức đó thôi.

“Ngư mập, cậu với La Trắc Kiệt ngồi phía trước quan hệ tốt lắm phải không? Vừa nãy nghe hai người nói chuyện, cậu ấy cười có vẻ vui lắm.” Buổi tối trên đường về lại ký túc xá, Nghiên Bân kéo tay tôi hỏi.

“Cậu thấy có khả năng đó không? Cậu thấy mình có quan hệ tốt với bạn nam nào trong lớp?” Tôi hỏi ngược lại, “vội lại, người ta cười là cười bọn mình trẻ con đây, đều tại cậu cả!”

“Xì!” Nghiên Bân rõ ràng không nghĩ thế, “mình thấy cậu với Đàm Kiện tốt thế còn gì.”

“Cậu thấy có bạn nữ nào trong lớp mà Đàm Kiện không đối tốt không?” Đúng là bó tay chấm com, tôi nhất định phải có quan hệ tốt với bạn nam nào trong lớp mới được à? “Không nói cái này nữa, 1/5 cậu định đi đâu chưa?”

Lúc này chuyển đề tài là một lựa chọn hoàn toàn, cực kỳ chính xác.

“Đến nhà cô mình, ở Cao Minh, ở đó vui lắm. Cậu đi cùng không?” Nghiên Bân hỏi.

“Được đấy, bao ăn ở bao tiền xe mình mới đi.” Tôi vui vẻ trả lời.

“Năm mơ! Đi bộ đi rồi mình bao cậu tiền xe.” Biểu cảm trên mặt Nghiên Bân chính là kiểu ‘mình biết ngay mà’.

“Nhỏ nhen!” Tôi lè lưỡi, làm nặt quỷ với cậu ấy.

Buổi tối mùa hè, một cơn gió mát thổi qua làm mấy đứa vừa từ phòng học nóng như lò lửa bước ra chúng tôi cảm thấy cực kỳ thoải mái, ngẩng đầu ngắm những vì sao nhấp nháy rải đầy trời, xem ra ngày mai thời tiết sẽ đẹp lắm đây!

Lại là chương trình trò chuyện đêm khuya ở ký túc xá.

“1/5 mọi người có hoạt động gì không?” Trường ký túc xá hỏi.

“Mình với Nghiên Bân về nhà gặp mặt người lớn! Ha ha...” Tôi đúng ý nói.

“Ly hôn rồi còn gặp người lớn gì nữa?” Chị Huy mắc ói.

“Ai cần cậu lo!” Tôi mạnh miệng.

“Ngư mập, mời cậu lặp lại lần nữa?” Thế nào là không cần phát giận cũng khiến người ta rét run? Xem như tôi hiểu rồi đây.

“Mình sai rồi!” Người xưa nói kẻ tức thời chính là trang tuấn kiệt.

“Ha ha, Ngư mập đúng là vô dụng.” Lại thêm một tên bỏ đá xuống giếng nữa xuất hiện.

“Gà rừng, cậu muốn chết phải không?” Bởi vì chưa mặc màn, nên tôi dễ dàng bước qua giường bên cạnh đánh người.

“Hu hu hu, Ngư mập mình sai rồi mà...” Người đang ăn hành nào đó vội vàng xin tha.

“Phía trên thử động đậy nữa xem xem!” Hồng Huy đại nhân không chịu nổi trạng thái rung lắc do giường trên gây ra nữa, lên tiếng.

Cho nên tôi chỉ còn cách ngoan ngoãn bò về ổ của mình.

Hic, sợ ác thì tôi biết rồi, nhưng tại sao một cơ hội hiệp lành ông trời cũng không cho tôi là thế nào?

“Ha ha,” có vẻ trường phòng xem kịch vui cười cũng đủ rồi, “phòng bọn mình có cần tổ chức tiệc thịt nướng không?”

“Được đấy, mình đi với!” Vừa nghe có ăn tôi nhanh chóng sống dậy, “mình muốn ăn cánh gà nướng!”

“Nghe đến ăn cậu liền có tinh thần thể, thật không hổ là Ngư mập mà.” Có vẻ Hiểu San biết tôi không cách nào trèo qua giường đánh cậu ấy nữa, không kiên nhẫn gì lại chen vào.

“Gà rừng chết kia, ngày mai mình không tha cho cậu đâu!” Tôi nghiêng rằng, mặc dù sáng mai ngủ dậy chưa chắc tôi đã nhớ ra chuyện này, mà dù nhớ ra tôi cũng đã lười tính sổ với cậu ấy rồi.

“Được rồi, rốt cuộc mọi người muốn đi không?” Trưởng phòng hơi không hài lòng hỏi lại.

“Đi, sao lại không đi, ai không đi đứng dậy cho mình xem.” Miss perfect ra uy.

“Nhưng mà chỉ có con gái bọn mình thôi không vui tẹo nào, hay là rủ thêm mấy tên con trai nữa?” Nguyệt Nga đề nghị.

“Nghe hay, để ai đó tiên phong đi đầu đi!” Tôi ần ý nói.

“Ngư mập, cậu im ngay cho mình!” Quả nhiên, người nào đó xù lông rồi kia.

“Được rồi mà, nói chuyện nghiêm chỉnh nào, rủ ai đi đây?” Đối với khả năng nói chuyện lạc đề của chúng tôi, Nghiên Bản hoàn toàn câm nín.

“Còn phải hỏi? Hồ Gia Lạc này!” Tôi nói, “rủ Thịt viên nhỏ nữa, rồi lại kéo thêm Lý Tự Phong.”

“Gọi Phùng Giai Trình luôn nhé?” Trưởng phòng nếu ý kiến.

“Không được! Đánh chết mình cũng không được!” Tôi thà không đi còn hơn.

“Hay là Đàm Kiện cũng được, dù sao mọi người cũng thân mà.” Chị Anh đề nghị.

“Mình không phản đối, cậu ấy biết cách khuấy động không khí lắm.” Người này tôi không có ý kiến ý cò gì cả.

“Vậy rủ La Trạc Kiệt nữa được không, mình thấy cậu ấy cũng được.” Tiểu Nghiên đúng là quá trâu, vừa nói chuyện điện thoại, vừa nói chuyện với chúng tôi.

Có điều ai mà không biết “cũng được” nghĩa là La Trạc Kiệt ngày ngày mang điện thoại của cậu ấy về nhà sạc pin giúp cơ chứ.

“Đừng mà, mọi người có ai thân với cậu ấy đâu.” Người này tôi thấy cực kỳ không cần thiết, trước hết không nói Lô Tiểu Nghiên rủ chẳng qua để cảm ơn người ta hàng ngày giúp cậu ấy sạc pin điện thoại, làm một chuyện thuận nước đẩy thuyền cũng chẳng hề gì, nhưng quan trọng những người khác trong phòng tôi chẳng một ai quen thân với La Trạc Kiệt hết, đến lúc đó bơ cậu ấy là chuyện nhỏ (tội nghiệp chàng trai ấy), sợ là sợ thêm cậu ấy mọi người lại mất tự nhiên, đi chơi cũng chẳng vui.

“Đừng thế, không thân mà gọi cậu ấy vào, thấy quái quái sao ấy.” Vân cũng không đồng ý.

“Hay là rủ Lương Chí với Ngô Chí Kiên đi.” Hồng Huy đột ngột lên tiếng, “các cậu ấy vui tính lắm, không sợ không khí ngưng ngập đâu.”

Phải rồi, suýt nữa quên mất, vậy là tôi vội vàng mở miệng: “Nếu vậy chỉ bằng bọn mình gọi cả Châu Chí Ngạn nữa, dù sao ba người này cũng thường đi chung với nhau, chỉ gọi hai người trong nhóm sợ không hay lắm?” Nhìn đi, tôi thông minh biết mấy.

“Cần thêm ai nữa không? Không có thì tạm thời xác định là mấy cậu ấy nhé.” Trưởng phòng kết luận.

“Nghĩ ra ai khác lại bàn tiếp, ngày mai bọn mình hỏi xem các cậu ấy đi hay không đã.” Tôi nói.

“A Lạc với Thịt viên nhỏ để mình hỏi cho,” trưởng phòng vạch ra phương án thăm dò tình hình, “nhóm ba người kia do Hồng Huy phụ trách, về Đàm Kiện, A Ngư cậu khá thân với cậu ấy nh?” Được rồi, phân công nhiệm vụ hoàn tất.

Tại sao mọi người cứ nghĩ rằng tôi với tên mập chết tiệt kia thân thiết lắm? Không hề thân thiết một chút nào cả!

Nhưng mà, thôi, ngày mai hỏi một câu là được, cậu ấy không đi là tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nhập hội ăn tiệc BBQ (1)

“Ể, Đàm Kiện,” thời gian đọc sách buổi sáng vừa kết thúc tôi liền chạy đến tìm cậu ấy, “người đẹp trong phòng mình chân thành mời cậu ngày sáu tháng năm đi ăn tiệc BBQ sang chảnh, cậu đi không?”

“Chị Ngư, cậu đang nói với mình hả?” Đàm Kiện được yêu thương đâm hoảng sợ, đánh mắt nhìn ra sau lưng tôi một cái.

Tôi cũng nhìn theo, làm gì có ai, chỉ có một La Trạc Kiệt đang ngoài tít đằng xa chăm chỉ đọc sách thôi.

“Không nói với cậu thì nói với ai? Một câu ngắn gọn, đi hay không đi?” Tôi không được vui lên tiếng.

“Vậy mình có được phép hỏi có bao nhiêu con trai đi cùng không?” Đàm Kiện cẩn thận dè dặt hỏi, giống như sợ tôi âm mưu đem bán cậu ấy không bằng.

Có điều nếu tôi có ý định buôn người thật, theo khối lượng riêng mà tính cậu ấy cũng được kha khá tiền, nhưng mà vụ làm ăn này tốt nhất nên dẹp đi, có người mua mới lạ ấy!

“Cu li đương nhiên không phải chỉ có một mình cậu,” tôi nói, “bọn mình còn rủ thêm Hồ Gia Lạc, Lý Tự Phong, Châu Chí Ngạn, Lương Chí với cả Ngô Chí Kiên nữa. Nhưng mà các cậu ấy có đi hay không mình không biết!”

“Thế à?” Có lẽ Đàm Kiện còn đang xoắn xuýt hai chữ “cu li”.

“Ừ, cho nên cậu bàn bạc với các cậu ấy trước rồi hãy quyết định cũng được,” tôi ngừng lại một chút, “có điều trước khi tan học phải cho mình câu trả lời đây, về phòng mình phải báo cáo kết quả nữa.”

“Không cần bàn bạc gì nữa, chị Ngư đã đích thân mời, em đây có lý nào lại cự tuyệt chứ?” Đàm Kiện rất kiên định nói.

Nếu lúc cậu phát ngôn câu này, không kèm theo biểu cảm bí ẩn như thể tướng quân sắp ra sa trường, lời nói của cậu sẽ càng có sức thuyết phục hơn đây – tôi nghĩ thầm trong bụng. Nhưng chỉ nghĩ thôi chứ đời nào tôi dám nói ra miệng, nhờ đâu dọa anh cu li chạy mất dép mọi người bắt tôi làm cu li thay thế thì sao.

Được, thắng lợi hoàn thành nhiệm vụ! Thế là tôi đi qua tìm trường phòng đại nhân, “Đàm Kiện đồng ý rồi.”

“A Ngư làm việc năng suất cao thật đấy.” Chị Nhạn vô cùng phúc hậu không tiếc lời khen tôi.

Trên đường về lại chỗ ngồi, không hề bắt gặp nhìn thấy ánh mắt hung ác của người nào đó, thế là nụ cười trên mặt tôi lại càng sáng hơn.

Đứng đây, Phùng Giai Trình, chính xác, chính tiêu thư đây là người không cần suy nghĩ một phiếu phủ quyết cậu đấy, cho nên sẽ không có người nào đến mời cậu tham gia với chúng tôi đâu. Ôhôô ~

....

Tiết Toán.

“Khi đặt x vào hệ phương trình nói trên, thông qua phép khử, chúng ta có thể viết lại nó như sau...” Giáo viên Toán đang đứng trên bục, giảng bài vô cùng nhập tâm.

Cho nên khi loạt âm thanh “DeLeDeLeDeLe, DeLe.....” đột ngột vang lên, cô ấy bị dọa một chập.

Đây không phải là âm thanh mỗi sáng thức dậy tôi bước ra khỏi cửa hay sao? Không sai, ngày ngày đều đặn, khi tôi ra khỏi cửa cũng là lúc người nào đó rời giường. Có điều hình như người đó quên mất hôm nay - thứ bảy phải học bù để nghỉ lễ 1/5, cho nên hoàn toàn không nhớ phải tắt chuông báo thức đã cài đặt định mỗi thứ bảy lúc tám giờ rưỡi.

Vậy mới nói, Lô Tiểu Nghiên, bị kịch cho cậu rồi.

Quả nhiên, cô Toán bước xuống trước mặt cậu ấy, đưa tay ra, nói: “Đưa đây.”

Vì giờ phút này vẻ mặt cô giáo cực kỳ đáng sợ, cậu ấy không dám phản kháng nửa chữ ngoan ngoãn giao nộp điện thoại.

“Sau giờ học theo tôi đến phòng giáo viên, tôi có chuyện muốn nói với em.” Dứt lời, cô giáo quay người đi lên bục giảng, không nhìn cậu ấy dù chỉ một ánh mắt. “Được rồi, chúng ta tiếp tục bài học.”

Chị Tiểu Nghiên, đừng căng thẳng, tổng cộng mới chỉ bị thu ba cái mà thôi, mình tin với sức quyến rũ của cậu, tuyệt đối chắc chắn trăm phần trăm sẽ mượn lại được một cái khác mà.

Chỉ là, những bạn học có điện thoại ời, các cậu phải cẩn thận đấy, ahhihi~~

“Xem ra chúng ta lại có một buổi tối được ngủ sớm rồi.” Tôi rất không phúc hậu nói với chị Anh.

“Tốt đấy chứ, ngủ muộn không tốt cho da.” Hiển nhiên, người xấu bụng trong trường hợp này không phải chỉ có mình tôi. Thực ra có lẽ do tôi ‘nhiễm đen’ cậu ấy! Nhưng mà tôi không đời nào chịu nhận đâu!

Thực lòng tôi càng muốn ý kiến với quý ngài tốt bụng ngồi trước mặt mình hơn: “Cậu có thể đừng giúp cậu ấy sạc pin điện thoại nữa được không, ngày nào cũng gần một giờ sáng mới đi ngủ, sẽ bị già đi nhanh lắm đấy.” Có điều vừa nhìn chàng trai ấy liền biết ngay thuộc tuýp người không biết nói không, cho nên vẫn là bỏ qua đi.

“Hi, bạn học, cậu lại được mấy ngày không cần mang pin sạc dự phòng về nhà rồi.” Tôi thừa nhận mình không hiền lương thực đức, tôi đưa tay chọc vào lưng ghế của vị ngồi phía trước mình.

“” Không lẽ câu nói của tôi làm người ta phải cạn lời lắm sao? Cậu ấy bơ tôi.

Trước kỳ nghỉ.

“Minh biết một tiệm bán nguyên liệu đồ nướng có giao hàng tận nơi, cho nên con gái bọn mình sẽ đi mua đồ, con trai các cậu phụ trách bếp nướng với măng khuôn vắc.” Trưởng phòng có ý kiến, “hoặc là ai có đề nghị gì hay hơn không?”

“Không có, cứ quyết thế đi!” Tôi thấy mọi người cũng chẳng có vẻ gì phản đối, “vậy đến lúc đó bọn mình hẹn nhau ở đâu?”

“Trạm xe bus đối diện trường đi! Tám giờ rưỡi không có vấn đề gì chứ?” Hồ Gia Lạc nói.

“Ai có điện thoại nhớ mang theo, ai không có cố gắng mượn người nhà dùng tạm một hôm,” Lý Tự Phong cặn kẽ lên tiếng, “lưu lại số điện thoại của nhau đến lúc đó dễ liên lạc, với cả đề phòng bất trắc luôn.” Haha, tôi chỉ có thể nói rằng, không hổ là người của Thịt viên nhỏ!

“Nếu mọi người không còn ý kiến gì khác thì quyết định thế nhé! Đến lúc đó gặp!” Đàm Kiện vừa nói hết câu đã đi mất, nghe đồn mẹ cậu ấy đợi con trai về ăn cơm. Những đứa trẻ ở ngoại trú quả nhiên đều là những đứa trẻ hạnh phúc.

“Vậy bọn mình giải tán thôi!” Tôi cũng chuẩn bị chuồn, “ai đi ăn cơm cùng mình không?”

“Đi thôi, cùng nhau đi, cà thè của cậu!” Hồng Huy kéo tay tôi, để lại chàng trai họ Châu nào đó vẻ mặt như thể oán phụ.

Ế, anh hai cậu đừng hâm mộ mình, mình muốn đổi chỗ với cậu lắm luôn, thật đấy!

Cuối cùng kỳ nghỉ 1/5 người người nhà nhà mong đợi cuối cùng đã tới.

Ngày thứ sáu của kỳ nghỉ.

Khi tôi bước xuống xe bus lúc tám giờ hai mươi, phát hiện trạm xe phía đối diện đã có không ít người, nhưng chủ yếu là đám con trai với nhau.

Các cậu ấy là có phải quý ông galant tranh thủ đến trước hay không tôi không quan tâm, chỉ cần tôi không phải người đến cuối cùng là được.

Riêng về việc chờ đợi, tôi càng không thích mình “được” đợi, đặc biệt là cả nhóm cùng đợi, cảm giác giống như đang làm liên lụy đến mọi người vậy, tâm lý của tôi sẽ chột dạ bất an lắm.

Tôi chậm rãi đi về phía đối diện, “hi,” xem như chào chung tất cả mọi người, “các cậu đều đến sớm thế!”

“Bọn mình đều ở gần đây, đi sớm hơn cậu là chuyện bình thường mà!” Đàm Kiện nói với tôi, “với cả, ngoại trừ bọn mình là người ở đây, cậu là người đến sớm nhất đấy!”

“Ha ha, chắc vì mình vừa đến trạm liền có xe đi luôn, nên không phải đợi.” Không cần phải nói, chờ xe bus chính việc mang tính kiểm tra nhân phẩm con người trá hình.

Sau đó chúng tôi nói chuyện với nhau một lát, người cũng xem như đã đến đủ.

Cho nên, cùng nhau xuất phát thôi!

Có lẽ vì buổi sáng, nên khi chúng tôi đến nơi vẫn chưa có nhiều người lắm.

Nhóm lửa xong, cả đám vừa nói chuyện vừa đặt đồ nướng lên vỉ.

Những đôi yêu nhau đều vô cùng ăn ý ngồi gần vào nhau, ngoại trừ một đôi.

Hai cậu có ngồi gần nhau hay không chẳng liên quan gì đến mình, nhưng tại sao phải biến mình thành miếng bánh kẹp ở giữa vậy? – Ngồi bên cạnh đôi tình nhân nào đó, nội tâm của tôi không ngừng gào thét.

“Huy, ăn cánh gà không? Để mình nướng cho cậu nhé?” Châu Chí Ngạn rất nỗ lực thử không để ý đến sự tồn tại của tôi.

“Ngư mập, nướng cho mình miếng thịt bò đi!” Chị Hồng Huy à, chị muốn bơ anh Châu cũng đừng làm quá chứ, cũng đừng lôi mình vào làm lá chắn nữa!

Mình vô tội mà! Anh Châu cậu đừng trừng mắt mình nữa có được không? Cũng có phải lỗi của mình đâu. Mình có giành ai cũng không dám giành bà vợ nhà cậu đâu, bạo lực thế kia, chỉ có cậu mới thích nổi thôi!

Sớm biết thế này đã không đi rồi. Tôi thực đang khóc không ra nước mắt đây!

Chị Anh cứu vớt mình với!!! - Tôi đáng thương giương mắt cầu cứu bạn học ngồi đối diện.

Mình không cứu nổi cậu đâu, cậu tự cứu đi! – Sau khi chị Anh dùng mắt truyền tín hiệu cho tôi xong, lại cúi đầu xếp hàng ăn lên vì nướng.

Aizz! Số tôi khổ sở thế này!

“Chị Ngư, xâu thịt viên này của mình ăn được rồi, chia cho cậu một nửa!” Đàm Kiện ơi, lần đầu tiên mình nhận ra cậu đẹp trai phát sáng như thế đấy!

“Cảm ơn.” Tôi thuận thế đứng lên, đưa bát của mình qua cho cậu ấy. Sau đó phát hiện mọi người có mặt tại hiện trường đều chĩa mắt nhìn vào chúng tôi.

“Ồ~~~~” chất giọng cường điệu một cách cố ý, không hèn mà cùng phát ra từ N người.

“Các cậu ở cái gì?” Tôi hết sức ra vẻ tự nhiên ngồi xuống, đối với đám người chỉ sợ thiên hạ không loại kia đúng là cặn lõi. Vì cái khi gì mà bất cứ chuyện gì cũng đều nghĩ theo hướng đó thôi vậy?

Tôi biết giờ phút này nếu trên mặt mình xuất hiện bất kỳ biểu cảm nào có họ hàng với xấu hổ, thì không cần tốn công suy nghĩ, từ nay về sau toàn bộ con người trong lớp Thực nghiệm 1 sẽ cho rằng tôi và Đàm Kiện có gian tình.

Vốn dĩ mấy chuyện này tôi cũng không bận lòng cho lắm. Nhưng tôi, tôi không muốn đóng vai hề trong vở kịch, chẳng những không thu được tiền, lại còn trở thành chủ đề cho mọi người đem ra chém gió, tôi chỉ muốn sống cuộc sống âm thầm thôi.

“Đừng thế, không cho các cậu xuyên tạc tình bạn trong sáng giữa mình với chị Ngư!” Đàm Kiện cũng nửa đùa nửa thật lên tiếng, sau đó quay sang nói với tôi: “Chị Ngư, đừng để ý các cậu ấy, cậu muốn ăn sườn không, nếu muốn để mình nướng cho cậu.”

“Phải nha, các cậu mà như vậy, sẽ có người đau lòng đấy.” Bạn học Lô Tiểu Nghiên, cầu xin cậu đừng vừa giả vờ thần thần bí bí vừa nói những lời khiến người ta hiểu lầm nữa, được không hả?

“Đàm Kiện, cậu chẳng phúc hậu gì cả, mình ngồi ngay bên cạnh A Ngư mà cậu chẳng hỏi lấy một tiếng muốn ăn hay không!” Hồng Huy cũng lên tiếng.

Không hổ là Miss perfect chỉ cho phép bản thân mình ăn hiếp tôi, không chừa phần người khác.

“Được được được, chị Huy em sai rồi, em đây sẽ nướng ngay cho chị.” Đàm Kiện lại bắt đầu tấu hài.

“Thế của mình đâu?” Nói thế nào nhỉ, Lô Tiểu Nghiên vĩnh viễn là một người không cam chịu cô đơn.

“Mình cũng muốn!”

“Mình cũng muốn!”

Cho nên ấy à, bạn học Đàm Kiện, khả năng đánh lạc hướng vấn đề của cậu thật là..., mình cũng không biết nên nói gì nữa, cậu ngoan ngoãn nướng sườn cho mọi người đi vậy!

Nhìn gương mặt đau khổ của Đàm Kiện, tôi rất không có nhân tính phì cười.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nhập hội ăn tiệc BBQ (2)

Sau khi mọi người ăn được lưng lửng bụng, chúng tôi quyết định nghỉ ngơi giữa hiệp.

“Chúng ta chơi trò gì đi.” Lý Tự Phong đề nghị.

“Trò gì mới được?” Lô Tiểu Nghiên là người đầu tiên có phản ứng.

“Thật hay Thách, thách sao?” Trương phòng có ý kiến.

“Được đấy!”

“Okê con dê!”

“Ủng hộ hai tay hai chân!”

....

“Minh không chơi, làm khán giả được không?” Tôi yếu ớt hỏi, “ăn no quá, muốn nghỉ ngơi một lát!”

“Không được, Ngự mậ cậu lười nhất thế nào, bảo sao không tròn nung núc!” Bạn học Hiểu San lại nhảy vào miệng tôi ngồi.

“Minh tròn nung núc chỗ nào hả?” cao 1m63 nặng 50kg là đạt chuẩn đấy, biết chưa hả? Haizz, thật ra tôi hơi mập một chút, nhưng mà muốn tôi giảm cân á? Chuyện không thể nào!

“Cùng nhau chơi!” Hồng Huy trườn tôi.

“Rồi, chơi thì chơi.” Tôi vẩy cờ trắng đầu hàng.

“Vậy mọi người lại đây nào!” Lý Tự Phong cầm một chai coca không đặt lên bàn đá, cả đám chúng tôi lần lượt ngồi xuống vây xung quanh, “nếu sau cùng cái chai chỉ về hướng người nào, người đó phải đứng dậy chọn Thật hay Thách.”

“Bắt đầu ngay và luôn nhé!” Lý Tự Phong dùng tay xoay chai coca.

Chỉ cần không chỉ trúng tôi là được, tôi tham gia cho đủ quân số thôi, tôi có niềm tin nhân phẩm của mình sẽ không kém đến mức ấy đâu – tôi thậm an ủi bản thân.

Tốc độ quay của vỏ chai dần chậm lại, ánh mắt mọi người cũng chăm chăm dồn vào đó, xem xem ai là người xui xẻo bị điểm danh đầu tiên, ai yo nói sai rồi, là người may mắn mới đứng.

Cuối cùng, vỏ chai từ từ dừng lại, miệng chai chỉ về phía... Ngô Chí Kiên.

“Người anh em, nói đi, Thật hay Thách?” Lý Tự Phong cười đến là ‘tử bỉ’.

“Cây ngay không sợ chết đứng, mình chọn Thật.” Bạn học Ngô chính khí lắm liệt.

“Là cậu nói đấy nhé, bây giờ mình hỏi đây!” Nụ cười của Lý Tự Phong lại càng ‘tử bỉ’ hơn nữa, “nghe nói cậu từng qua đêm ở nhà Hân Hân, xin mời hãy trả lời ‘phải’ hay ‘không phải’.”

Giang hồ tương truyền Hân Hân chính là bạn gái của Ngô Chí Kiên, không phải học sinh trường tôi. Thế mới nói, lớp tôi toàn là trâu bò cả, không cần biết bạn học trường nào, chỉ cần bạn có quan hệ với bất kỳ ai trong lớp, ngay cả một ngày bạn đi nhà vệ sinh mấy lần cũng có người biết.

“Đó là vì...” Ngô Chí Kiên đỏ mặt tía tai vội vàng giải thích.

“Xin hãy trả lời ‘phải’ hay ‘không phải’.” Lý Tự Phong nhấn mạnh.

“... Phải.” Trong vòng một nốt nhạc bạn Ngô từ anh trai tiêu sái biến hình thành anh trai tiêu điều.

“Wào, A Phạm thì ra cậu sống thoáng đến mức này?” Con người Đàm Kien ấy mà, chỗ nào có náo nhiệt nhất định phải đến góp vui mới chịu.

“Ủng cho mình coi cậu như anh em, hóa ra cậu là đồ cầm thú! Minh nhìn nhầm cậu rồi!” Lương Chí cũng là một nhân tài chuyên bỏ đá xuống giếng.

“Hô hô hô, ra cậu là người như thế!” Thực tế là mình chứng hùng hồn nhất, trên đời này thế loại chỉ chờ cháy nhà lao vào hôi của không đâu không có.

“Các cậu nhớ kỹ đó cho mình!” Ngô Chí Kiên cảm phần nói. Nhưng mà hình như chẳng đem lại chút tác dụng gì, chỉ khiến đám người kia càng cười khà ồ hơn.

Đến lúc Ngô Chí Kiên cầm chai coca lên, không một ai có thể cười nổi nữa.

Nhìn chai coca xoay tròn tốc độ trên bàn, tôi âm thầm cầu trời: ngàn vạn lần đừng rơi vào con, con sẽ bị đám người này chơi đến chết! Tôi biết đây là tiếng lòng chung của tất cả mọi người đang ngồi đây, vấn đề là lúc này tôi không cười, sớm biết có ngày bị người ta giỡn chó đánh mèo, thế nào tôi cũng phải cười theo mấy tiếng, ít nhất không bị thiệt thòi đến nỗi này.

Khi miệng chai dần dần chỉ về hướng người nào đó, chúng tôi không thể không tin rằng: đây, là số trời!

“Người anh em, muốn Thật hay Thách?” Hãy nhìn sắc mặt của bạn học Ngô, chúng ta có thể hiểu thành ngữ “tiểu nhân đắc chí” được dùng trên thực tế như thế nào.

“Anh Kiên, mình sai rồi mà, mình chọn Thách có được không?” Lương Chí gương mặt toàn là nước mắt.

“Được chứ, nhìn thấy cô quét dọn đằng kia không?” Người họ Ngô nào đó đưa tay chỉ cô lao công cách đó không xa, “đi qua nói với cô ấy một câu là

được.”

“Thật hả?” Lương Chí ơi là Lương Chí, mình chỉ có thể nói, cậu thật ngây thơ khờ khạo.

“Ừ, đi qua đó nói một câu ‘cháu yêu cô’ là được! Phải để bọn mình nghe thấy mới tính nhé!” Câu nói của Ngô Chí Kiên làm người nào đó cứ tưởng mình đã an toàn qua cửa hoàn toàn hóa đá.

“Đi nhanh về nhanh!” Bạn học Ngô đầy tình anh em đẩy Lương Chí một cái.

Thế là người người nào đó đau khổ bước lên trước từng bước.

Nhìn bóng lưng tang thương của chàng trai ấy, bỗng dưng tôi nhớ đến một câu thơ nổi tiếng của ông cha ngày trước:

Gió thổi vì vu sông Dịch lạnh, tráng sĩ một đi không trở về.[1]

Bạn học, cậu lên đường bình an! Mặc dù không phải cậu ấy đi chết, nhưng với nhiệm vụ hiện tại cậu ấy sẽ sống không bằng chết.

Cho nên rất nhanh chúng tôi đã nghe được cậu nói: “Cô ơi, cháu yêu cô!”

Đúng đấy, tôi thừa nhận, không chỉ chúng tôi nghe thấy, toàn bộ những người đang tổ chức nướng thịt ở đây đều nghe thấy.

“Việc này, ý cháu là, cô ơi, chúng cháu ở đây vui chơi, nhưng cô lại không thể nghỉ lễ, cô phải giúp chúng cháu dọn dẹp sạch nơi đã bị chúng cháu làm bẩn. Cháu thực sự rất ngưỡng mộ cô!” Haizz, thật sự không đơn giản, còn biết chém gió nữa cơ đấy!

Nhìn gương mặt đầy cảm động của cô lao công, Lương Chí, cậu có tài!

Người nào đó đã thắng lợi trở về, trò chơi lại phải tiếp tục.

Lần này cuối cùng cũng đến lượt con gái rồi, người bất hạnh bỏ mạng, không ai khác là Lương Hiểu San.

Có lẽ vì là con gái, thêm vào không quá thân thiết, cho nên Lương Chí không quá đáng làm khó cậu ấy. Nhưng chi là không “quá đáng” mà thôi.

Lương Hiểu San chọn Thật, câu hỏi mà cậu ấy phải trả lời là “bây giờ có thích người nào hay không?”

“... Có.” Lương Hiểu San hơi đỏ mặt.

“Ai thế?” Lương Chí hỏi tiếp.

“Này, đã nói chỉ được hỏi một câu thôi! Đây là câu thứ hai rồi, cho nên mình từ chối trả lời.” Hiểu San phản ứng cực kỳ nhanh.

Có điều cậu ấy chỉ có thể tự cầu phúc không trúng vào mình lần nữa, suy cho cùng câu trả lời của cậu ấy đã hấp dẫn tinh thần ‘bà tám’ của hầu hết mọi người trong đám rồi.

Trò chơi vẫn phải tiếp tục.

Chạy trời không khỏi nắng, đến lượt tôi. Tôi biết ngay mà, nhân phẩm gì đó sáng nay đã bị tôi dùng hết sạch rồi.

“Ngư mập ơi Ngư mập, cuối cùng cậu cũng rơi vào tay mình rồi.” Không cần phải nói, người nào đó cực kỳ hài lòng với nạn nhân mà mình tóm được.

“Vậy, cậu chọn cái nào?” Bạn học Hiểu San vô cùng gian trá hỏi.

“Thật đi!” Hừ, tiểu thư đây mới không thêm sợ cậu! Phương diện tình cảm của tôi là mảnh đất trống trơn, để xem cậu ấy có thể hỏi được câu nào làm khó tôi không.

“Cậu xem kia, xem kia, con người này làm màu thật đấy?” Nghiên Bân chỉ vào tôi, lại ngoắc ngoắc ngón tay về phía Hiểu San, ý bảo cậu ấy bước qua đây, sau đó thì thâm thâm vào tai cậu ấy mấy câu gì đó.

Trực giác mách bảo rằng: tôi gặp rắc rối to rồi!

Quả nhiên, Hiểu San nghe xong liền nói với tôi: “Vây được, Ngư mập, mình hỏi cậu: cậu có ấn tượng tốt nhất với bạn nam nào trong lớp?”

Đây, đây là thể loại câu hỏi gì thế? Con trai trong lớp có nói chuyện với tôi ước chừng không quá mười người, cậu ấy muốn tôi trả lời ra sao đây?

Ngược lại tôi hy vọng cậu ấy hỏi rằng: con trai trong lớp ghét người nào nhất? Tôi nhất định sẽ không hề do dự trả lời ngay: Phùng Giai Trình.

“Ngư mập, nhanh nói đi, bọn mình đang đợi cậu đấy!” Huỳnh Nghiên Bân, mình nhớ mặt cậu rồi nhé!

Ánh mắt tôi đảo một vòng, đuôi mắt lướt qua người nào đó, xin lỗi, chỉ có cách hy sinh cậu thôi!

“Đàm Kiện, chính là cậu ấy, mình thân với cậu ấy nhất!” Tôi tự nhiên như không trả lời.

Vậy là Đàm Kiện ngờ luôn.

“Ồ~~~~” Âm thanh cường điệu lại lần nữa vang lên. Ánh mắt của tất cả mọi người thay phiên nhau chém giết trên tôi và Đàm Kiện.

Tôi không nao núng, vẫn giữ biểu cảm tỉnh bơ trên mặt. Đàm Kiện còn đang ngỡ người.

“Đến lượt mình nhé!” Ha, tiểu thư đây là ai chứ? Giả vờ vô tội cái gì đấy vừa khéo chính là sở trường của tôi, “bắt đầu đây!”

Rất tốt, là Hồ Gia Lạc. Trưởng phòng đại nhân nâng mắt nhìn tôi, ra hiểu cho tôi phải có chừng mực với người ta. Quả nhiên, con gái trời sinh chỉ biết nghĩ cho người ngoài!

Có điều vừa phải có chừng mực lại vừa không được để mọi người mất vui? Hơi làm khó tôi rồi đây.

“Hi, anh đẹp trai, Thật hay Thách?” Tôi hỏi.

“Thật đi.” Tôi nghĩ cậu ấy cũng cảm thấy bản thân mình không có khả năng tùy cơ ứng biến mạnh mẽ như Lương Chí, nên mới không chọn Thách.

Aizz, vừa nãy tôi còn nghĩ đề cậu ấy hôn má trưởng phòng một cái thì sẽ bỏ qua nữa đấy. So với chiêu của bạn học Ngô, đây chỉ xem như trò con nít thôi chứ mấy.

“Vậy cậu nói xem, những lúc riêng tư cậu xưng hô với trưởng phòng của bọn mình thế nào đi?” Lời tôi vừa dứt, bên dưới lại ầm ầm lên. Trưởng phòng đại nhân hung ác trừng mắt nhìn tôi.

Tôi hết cách rồi mà, ai bảo yêu cầu của cậu ấy có độ khó cao như vậy làm gì.

“... Vạ.” Vậy là lỗi tai hai người trong cuộc đều đổ rần rần.

....

Mặt trời ngả về tây, một ngày ăn chơi vui vẻ cũng nên kết thúc rồi.

“Trò chơi hôm nay chỉ là chơi thôi, mong mọi người coi đó như bí mật chúng của chúng ta.” Tàn cuộc, Lý Tự Phong nói với cả đám.

Thực ra tôi thấy lời này của cậu ấy hơi bị dư thừa, mọi người cũng xem như một nửa người lớn cả rồi, lời nào có thể nói, lời nào chỉ nên xem như chuyện cười, trong lòng chúng tôi đều rõ ràng cả.

Đùa giỡn phải có giới hạn, tám chuyện phải có nguyên tắc.

Mặt trời trốn ra sau núi, chúng tôi ai về nhà nấy, người nào tìm mẹ nấy.

Buổi tối ngủ ở nhà, không hiểu vì sao tôi lại mơ thấy mấy câu nói đầy ẩn ý của Lô Tiểu Nghiên hôm nay. Nửa đêm giật mình tỉnh giấc, tôi cười chính mình thật là suy nghĩ lung tung nhiều quá.

[1]: Hai câu này trích từ Dịch thủy ca: “Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn, Tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn”. Hai câu này Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiệm Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Phân ban và chia lớp (1)

“Lãnh đạo nhà trường đã có quyết định, chúng ta sẽ là khóa đầu tiên thực hiện phân ban trước, thời gian sẽ rơi vào khoảng tuần thứ mười sáu.” Cô chủ nhiệm lại show off gương mặt hăm nhe của mình, “phân ban chủ yếu dựa vào kết quả kỳ thi giữa kỳ vừa rồi của các em, kết quả học kỳ trước và kết quả bài kiểm tra tháng vào tuần thứ mười lăm sắp tới chỉ dùng để tham khảo. Danh sách xếp hạng theo tổng điểm ba môn Anh Toán Văn và theo các môn ‘3 + X’ của từng em trong đợt thi giữa kỳ đã có rồi, sau khi tan học tôi sẽ cho lớp trưởng dán lên, các em lấy đó để suy nghĩ cẩn thận việc chọn ban của mình.”

Lời vừa dứt, lớp học đang yên tĩnh bỗng trở nên ồn ào như vỡ chợ.

Bên ngoài cửa sổ còn đậm thêm mấy tiếng ho có vắn có nhịp của thầy phụ trách hệ A đang đi tuần ngang qua.

Thế là, bầu không khí ngay tức khắc im lặng trở lại, đột ngột như thể buổi họp chợ ban nãy chỉ là ảo giác.

“Có bệnh thì đi bác sĩ mà khám, thầy đừng tùy tiện đứng trước cửa lớp người ta ho tới ho lui, sẽ lây cho người khác đấy!” Tôi cầu nhàu trong miệng.

“Phụt ~~~” Rất rõ ràng, cậu bạn chủ gánh hài ngồi bên phải tôi tu luyện còn chưa đủ, phì cười thành tiếng, bị cô chủ nhiệm dùng ánh mắt chém giết tới.

Tôi nên thờ phảo nhẹ nhõm vì việc phân ban căn cứ vào kết quả kỳ thi giữa kỳ tôi có thành tích tốt nhất nhỉ? Như vậy thì tôi sẽ có nhiều sự lựa chọn hơn.

“Sau khi phân ban vẫn sẽ có hai lớp Thực nghiệm, phân biệt là lớp Chính trị và lớp Vật lý.” Cô chủ nhiệm nói tiếp, “ngoài ra, tôi muốn nhắc nhở cả lớp, môn Toán trong kỳ thi Đại học của khóa chúng ta sẽ chia thành Toán của ban Xã hội và Toán của ban Tự nhiên, môn Toán của ban Tự nhiên sẽ có độ khó cao hơn của ban Xã hội một chút. Hy vọng cả lớp suy nghĩ thật kỹ lưỡng, suy cho cùng đây là quyết định có liên quan đến tương lai của các em”

Aizz, thật sự là sấm sét giữa trời xanh!

Môn Toán là thiên địch của tôi! Thế này có khác gì đuổi những đứa dốt Toán chúng tôi mau mau chạy qua ban Xã hội đâu!

“Chị Anh, cậu định chọn thế nào?” Tôi ỉu xiu hỏi.

“Mình định chọn Sinh vật, nhưng mà bây giờ lại còn cái gì mà môn Toán của ban Tự nhiên với ban Xã hội, Toán của mình đuối lắm. Tạm thời bây giờ xác định là Sinh vật với Chính trị đã.” Chị Anh hơi khổ não, “cậu thì sao?”

“Mình thích Vật lý lắm, nhưng mà học không vào, bây giờ lại tặng kèm thêm môn Toán của ban Tự nhiên, mình còn hy vọng gì nữa đâu? Hết cách rồi, mình phân vân giữa Chính trị và Lịch sử thôi.” Thật là thương tâm mà.

“Voi lại lớp Vật lý sẽ là lớp Thực nghiệm, lớp mình và lớp Thực nghiệm 2 nhất định sẽ nhắm vào đó, cạnh tranh quá dữ, cậu không chọn cũng tốt.” Chị Anh nói tiếp.

“Ừ, cũng chỉ có thể như vậy thôi.” Tôi nói, “Chị Anh sao cậu chọn Sinh vật vậy? Bọn mình còn chưa học, sao cậu biết nó tốt hay không được?” Trường chúng tôi đến lớp 11 mới bắt học môn Sinh vật.

“Trước hết, mình khá hứng thú với môn này; với lại, mình cũng muốn bắt đầu lại từ đầu, một năm này phải trải qua nhiều thất bại quá rồi.” Chị Anh hơi buồn bã, “mình không giống cậu, cậu biết cảm giác từ trên trời rơi thẳng xuống đất là thế nào, nên cậu có dũng khí phấn đấu đứng lên; còn mình lúc nào cũng tằm tằm nhóm gần cuối của lớp, muốn lên lên không được, chỉ có cách đứng tại chỗ liều mạng vùng vẫy mới không bị đẩy ngược về sau.” Chị Anh ngập ngừng một lát, “mình không muốn tiếp tục thế này nữa.”

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một chị Anh như vậy, đầy quanh què, thì ra cậu ấy cũng chất chứa nhiều tâm sự như thế.

“Chị Anh cố lên nhé! Dù cậu chọn ban nào mình cũng sẽ ủng hộ cậu.” Tôi vỗ vai chị Anh, thực ra tôi là người rất không biết cách an ủi người khác.

“Ừ, mình biết mà!” Hình như chị Anh hơi có tinh thần trở lại, “mình cũng không biết tại sao lại nói với cậu mấy chuyện này nữa. Mình là một người rất không có cảm giác an toàn, nếu không phải quen biết lâu, chắc chắn mình sẽ không nói cho người ta nghe tâm sự trong lòng mình đâu. Nhưng mà, mình với cậu biết nhau còn chưa đến một năm.”

“Chắc vì hai đứa mình là người cùng một tộc đấy.” Đúng thế, tôi cũng là người như vậy. nhưng sớm chiều bên cạnh nhau, chỉ cần bạn có lòng để tâm đến, đừng nói một năm, cho dù một tháng, bạn cũng có thể nhận ra đối phương có phải là người xứng đáng để bạn thổ lộ tâm tình hay không.

Tôi kéo tay chị Anh, khẽ nhắm mắt, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai cậu ấy, tạm thời quăng hết mọi thứ ra sau đầu đi, hưởng thụ khoảnh khắc bình yên ngắn ngủi này đã.

“Reng reng reng~~~” Chuông hết giờ đã vang lên.

“Chị Anh, đi ăn cơm đi!” Tôi kéo chị Anh ra khỏi lớp. Không thèm quan tâm đám sinh vật đang bu đen bu đỏ trước bảng danh sách vừa được dán lên.

Cơm nước xong, tắm rửa xong, kim đồng hồ đã chỉ qua số 6, tôi quyết định đến lớp sớm một chút.

Lên đến nơi, quả nhiên không có một ai! Yeah! Làm chữ V chiến thắng tự chúc mừng chính mình nào!

Tôi cầm theo giấy bút, bước đến trước tờ danh sách cực kỳ xấu tính kia, lần tìm tên mình.

Tổng ba môn: 87, không ngoài dự liệu đúng là bị môn Toán làm liên lụy mà.

3 môn + Chính trị: 21, quá trâu.

3 môn + Lịch sử: 17, cực lý tốt, còn trâu hơn nữa.

3 môn + Địa lý: 98, rất tốt, tự làm liên lụy lẫn nhau giống như điểm tổng ba môn Anh Toán Văn kia.

3 môn + Vật lý: 35, với tôi mà nói thế này đã đẹp lắm rồi.

3 môn + Hóa học: 43, xem như hài lòng.

Nhìn bảng danh sách này, tôi vẫn là tương đối vừa ý. Ít nhất, ngoại trừ Địa lý, cho dù cuối cùng lựa chọn của tôi là gì, tôi vẫn có thể bước vào một lớp có mặt bằng chung khá khá.

Bất kể nói thế nào, tôi cũng hạnh phúc hơn rất nhiều người khác, đúng không?

Lại tìm đến tên của chị Anh, xem thử xếp hạng của cậu ấy. Chính xác, đúng như cậu ấy nói, ngoại trừ môn Chính trị, cậu ấy gần như không nổi bật ở môn học nào cả.

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi quay về chỗ ngồi cất tờ giấy ghi kết quả của mình, lại tìm một tờ giấy khác, đi đến ghi kết quả của chị Anh. Tôi nghĩ, kết quả của chúng tôi tốt nhất không nên viết trên cùng một tờ giấy, miễn cho chị Anh nhìn thấy.

“Ồ?” Vừa ngồi xuống tôi đã nhìn thấy La Trạc Kiệt bước vào lớp.

“Cậu không về nhà à?” Tôi hỏi.

“Không, hôm nay gần sáu giờ mới tan học, còn về nhà nữa thì gấp gáp quá. Ăn cơm ở căng tin xong, không biết làm gì nên quay lại lớp luôn.” Cậu ấy vừa đi lại gần vừa nói. “Cậu cũng đến sớm vậy?”

“Bây giờ chưa có người mà,” thấy cậu ấy vừa ngồi vào chỗ đã quay ra sau nói chuyện với mình, tôi chỉ bằng danh sách dán trên tường, “cậu xem chưa?”

“Xem rồi, có điều cũng có gì hay ho đâu mà xem.” Cậu ấy cực kỳ bình thường như cân đường hộp sữa.

Anh hai, mình biết thành tích của cậu tốt, nhưng cũng đừng đả kích người khác như thế chứ!

“Cậu định chọn cái gì?” Có vẻ như cậu ấy chỉ thuận miệng hỏi.

“Không biết nữa, chắc là Chính trị hay Lịch sử gì đấy, dù sao chỉ cần môn Toán của ban Tự nhiên còn tồn tại, tuyệt đối trăm phần trăm mình không chọn ban Tự nhiên đâu.” Số phận không tốt thì chỉ có cách chấp nhận thôi.

“Mình cũng không chọn ban Xã hội được.” Cậu ấy đột ngột quay đầu lên, tay cầm quyển sách bắt đầu lật, không để ý đến người khác nữa.

Mình biết, mình biết mà, mình thà tin Lý Cẩm Bội chọn ban Xã hội cũng không bao giờ tin tới lượt cậu đâu, đầu óc thế này không chọn ban Tự nhiên đúng là lãng phí nhân tài còn gì! Sẽ bị trời đánh đấy!

Tôi khẽ thở dài một hơi, sau đó đứng dậy, đi ra ngoài ban công, bắt đầu thói quen ngắm người.

“Ngư, cậu xuống đây cho mình!” Trong lúc tôi đang tựa vào lan can ngắm ngó, một tiếng hét như sư tử Hà đông từ phía dưới đột ngột vang lên.

Thiếu chút nữa tôi rớt tìm ra ngoài, cúi xuống nhìn, thì ra không phải ai khác ngoài Trinh Nhan và Văn Tuệ.

Tiếng hét vừa nãy nhất định là của Trinh Nhan. Từ ngày cậu ấy vào lớp Thực nghiệm 2, càng lúc càng tomboy.

Chúng tôi lại đến bậc cầu thang quen thuộc cạnh sân thể dục. Tôi vừa nói chuyện với hai cậu ấy, vừa lơ đãng nhìn một nhóm con trai đang hứng khởi chạy theo quả bóng trên sân, thật hâm mộ các cậu ấy có thể toàn tâm toàn ý tập trung làm một việc gì đó. Cho dù chỉ một lúc ngắn ngủi thôi, cũng rất đáng để tôi hâm mộ.

“Quyết định chưa?” Văn Tuệ hỏi tôi.

“Chính trị hoặc Lịch sử, hai chọn một.” Tôi nói.

“Mình cũng thế, chừng nào quyết định xong thì nói mình nhé, mình chọn theo cậu.” Văn Tuệ rất sáng khoái ra quyết định. “Dù sao với mình hai môn đó cũng chẳng khác nhau là mấy.”

“Ừ. Mặc dù mình muốn chung lớp với cậu lắm, nhưng mà cậu cũng tự mình suy nghĩ cẩn thận đã.” Nói xong, tôi quay đầu sang hướng khác, “Nhan, cậu thì sao?”

“Mình chọn Vật lý, không thay đổi nữa.”

“Được, mình ủng hộ cậu.” Tôi chưa bao giờ nghi ngờ quyết định của Trinh Nhan cả, cậu ấy trước nay luôn là một cô gái rất có chủ kiến.

“Ngư, cậu biết không? Hôm nay boss lớp mình nói đến chuyện phân ban, câu đầu tiên của thầy ấy là ‘những bạn nữ như bạn Trinh Nhan lớp chúng ta nhất định sẽ chọn ban Xã hội’, cậu nói xem thế có tức không?” Hiển nhiên, Trinh Nhan cực kỳ không phục.

Trinh Nhan là cán sự môn Văn của lớp, boss lớp cậu ấy cũng là phụ trách hệ B, thầy cũng đối xử với cậu ấy rất được.

“Có thể thầy ấy nghĩ cho cậu thôi, cảm thấy cậu chọn ban Xã hội sẽ đỡ khổ hơn.” Tôi biết lời nói của thầy đã làm cậu ấy tự ái.

“Minh biết, nhưng mà mình không phục, mình ghét ban Xã hội lắm!” Gương mặt bánh bao của Trinh Nhan nóng lên.

“Nhìn thoáng một chút đi mà, đừng để hối hận vì quyết định của mình!” Tôi thấy mình cần phải nói những lời này, suy cho cùng cạnh tranh vào ban Tự nhiên sẽ khốc liệt hơn ban Xã hội rất nhiều, hơn nữa cũng sẽ có rất nhiều cao thủ nhắm vào danh tiếng của lớp Thực nghiệm mà chọn Vật lý.

“Minh không hối hận đâu.” Trinh Nhan kiên định nói.

Nhìn ánh mắt không chút sợ hãi của cậu ấy, tôi cảm thấy vô cùng đáng hâm mộ. Nếu tôi cũng có sự kiên định như vậy thì tốt biết mấy.

Tôi lại nhìn ra đám con trai trên sân bóng lần nữa, tại sao cuộc đời này của tôi không có được ngọn lửa nhiệt tình hừng hực như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Phân ban và chia lớp (2)

Chọn ban nào là đề tài hót hòn họt những ngày gần đây của lớp.

Trong giờ học có người bàn, hết giờ học có người bàn, ăn cơm có người bàn, đi lấy nước có người bàn, đến cả hội đàm mỗi đêm cũng không thiếu buổi nào, làm tôi ngay cả một cơ hội né tránh cũng không có.

Tiểu Nghiên, Nhạn và Hiểu San đều quyết định sẽ chọn Hóa học, các cậu ấy nói không dám chọn Vật lý.

Từ Hoa phòng tôi mới là người chọn Vật lý, có lúc tôi thật sự phục cậu ấy sát đất. Trước nay cậu ấy luôn kiên trì không biết mệt mỏi dù kết quả đạt được chẳng đáng bao nhiêu, hơn nữa lại chưa từng dao động. Nếu đổi cho tôi, có lẽ tôi đã sụp đổ từ lâu rồi.

Nguyệt Nga và Hồng Huy đều chọn Chính trị, cũng là lựa chọn vạn bất đắc dĩ mà thôi. Ban Tự nhiên gì đó, ngay cả đủ điểm qua môn cũng nào phải chuyện dễ dàng.

Quyết định cuối cùng của Anh là Sinh vật, thực ra làm lại mọi thứ từ đầu cũng là việc tốt, thay đổi hoàn cảnh mới, có thể tâm trạng sẽ khác, dù thế nào đi nữa việc dồn nén cảm xúc của bản thân cũng không phải một điều nên làm.

Nghiên Bàn vẫn đang “bằng khuâng đứng giữa đôi dòng nước” Chính trị và Hóa học. Mặc dù cậu ấy học tốt những môn Xã hội, nhưng ban Tự nhiên cũng không hề kém. Chọn ban không nhất định phải chọn theo sở trường, suy cho cùng về lâu dài mà nói, ban Tự nhiên có ưu thế hơn ban Xã hội: tỉ lệ tuyển sinh đại học của ban Tự nhiên tương đối nhiều, điểm trúng tuyển của ban Tự nhiên cũng thường thấp hơn ban Xã hội, hơn nữa học sinh ban Tự nhiên lại có nhiều chuyên ngành để lựa chọn hơn. Nói trắng ra là thế này, một số trường đại học cho phép học sinh ban Tự nhiên có thể chọn chuyên ngành Xã hội, nhưng không một trường nào chấp nhận học sinh Xã hội lựa chọn chuyên ngành của ban Tự nhiên cả.

Riêng tôi ấy à, không phải Chính trị thì là Lịch sử, thành tích môn Lịch sử của tôi trước giờ luôn tốt hơn môn Chính trị, nhưng có vẻ Chính trị lại có tương lai hơn, chuyên ngành đại học của học sinh học Lịch sử bị giới hạn khá nhiều so với Chính trị. Một việc quan trọng hơn nữa là, Chính trị là lớp Thực nghiệm, điều đó đồng nghĩa với chất lượng giáo viên và môi trường học tập tốt hơn.

Đàm Kien và đôi bạn cùng bàn phía trước tôi đều chọn Vật lý. Có điều suy nghĩ một chút sẽ thấy, việc các cậu ấy lựa chọn thế nào thực ra cũng chẳng ảnh hưởng mấy, vàng thật đi đến đâu cũng sẽ phát sáng thôi. Có lẽ phản đông các cậu ấy lựa chọn Vật lý là vì nhắm vào “tám bảng vàng” lớp Thực nghiệm, đối thủ cạnh tranh của các cậu ấy hẳn đều tập hợp về đây. Tôi nghĩ, những nhân vật “cao thủ võ lâm” của hai lớp Thực nghiệm 1 và Thực nghiệm 2 chắc chắn sẽ có mặt trong lớp Thực nghiệm Vật lý này, sức hấp dẫn của nó là điều lớp Thực nghiệm ban Xã hội không cách nào sánh nổi, đến lúc đó không nghi ngờ gì là một cuộc chiến nghẹt thở đây.

Chọn ban đương nhiên phải chọn, nhưng việc học tất nhiên không thể bỏ bê.

Sáng nay các thầy cô trong trường được mời tham gia hội giảng, chỉ cần không phải giáo viên mới về trường đều đã đi cả, ngay cả phòng giáo viên cũng trống trải, vắng tanh.

Thế là, tiết 1 tiết 2 - hai tiết đôi môn Toán, giải đề thi, tiết 3 – môn Hóa, giải đề thi, tiết 4 giải đề thi.

Tôi ngất, hết một buổi sáng giải đề thi cũng thôi đi, tại sao chỉ toàn đề thi của mấy môn ban Tự nhiên? Lỡ như tôi đau buồn quá buổi trưa không nuốt nổi cơm thì làm thế nào? Muốn giảm cân cũng không nên giảm theo cách này chứ! Tôi muốn gầm lên quá đi mà.

Tiết 1, ngủ; tiết 2, lật ra phía sau tờ đề thi xem có bài nào tôi biết làm không, viết đại vài chữ; chuông hết tiết vừa vang lên, tôi nhanh nhẹn cầm bút và đề đứng dậy, đi thu bài thôi.

“Câu trắc nghiệm thứ nhất chọn A, câu trắc nghiệm thứ hai chọn C... câu điền vào chỗ trống thứ nhất đáp án là 56, câu thứ hai là...” vừa thu bài tôi vừa tranh thủ copy bài làm của người khác. Sắc thái biểu cảm của quần chúng nhân dân tổ bốn đối với hành động “cóp nhặt tinh hoa người khác” của tôi, đi từ ngạc nhiên đến khinh bỉ, từ khinh bỉ đến căm nín, từ căm nín đến hoàn toàn không có cảm xúc.

Sau khi chép đầy bài thi của mình, tôi sắp lại tập bài thi rồi mang đến nộp cho Đối Sinh ở tổ hai, cán sự môn Toán đương nhiệm của lớp.

Bạn thắc mắc về La Trắc Kiệt? Từ sau vụ tai nạn cậu ấy bị thay thế lâu rồi.

“Cá mập, cậu chỉ có chút tài năng đó thôi à?” Rõ như ban ngày, bạn học Nghiên Bàn ngồi sau lưng Đối Sinh cực kỳ khinh bỉ hành vi lúc nãy của tôi.

“Có phải cậu không biết mình kém tất môn Toán đâu, mình hết cách rồi mà!” Tôi vô cùng bất lực đáp.

“Chứ không phải vì cậu lười? Lại còn nhiều lý do lý tưởng như vậy!” Nghiên Bàn hận sắc không rèn được thành thép, biểu cảm nhìn tôi.

“Biết là được rồi, đừng nói ra chứ ~~~” Tôi phát hiện ra một điều, hình như da mặt tôi càng lúc càng dày rồi.

“Cậu đang xem gì đấy?” Nhìn thấy trên bàn học của Nghiên Bàn có sự xuất hiện của một quyển sách nửa milimet quan hệ với môn Toán cũng không có, lại còn đang để mở, xem ra đã bắt đầu đọc từ lúc trong tiết rồi.

“Giải đề xong buồn quá, nên mượn tạm sách của Nguyệt Nga giết thời gian ấy mà.” Người nào đó cực kỳ làm màu nói.

“Ê, nhích siêu vòng 3 của cậu ra một chút, mình cũng muốn xem.” Tôi ngồi xuống ghế của Nghiên Bàn, thuận thế đẩy cậu ấy ép vào trong.

“Này, biến đi, ai mới là siêu vòng 3 hả?” Hiên nhiên, cậu ấy đánh không lại một đũa cướp ngày như tôi.

“Horoscope à? Mình xem với, cung Song Ngư ở đâu vậy?” Vừa nhìn thấy tên quyển sách, tôi liền trực tiếp không để ý tới kháng nghị của Nghiên Bàn.

“Cung Song Ngư: người thuộc cung Bảo Bình đã yêu thầm bạn từ lâu, có điều bạn chưa phát hiện ra mà thôi.” Tôi đọc thành tiếng, “cung Bảo Bình hả? Bánh bao mập, sách nói cậu đã yêu thầm mình từ lâu, mình biết ngay mà! Cậu cứ nói ra đi, mình nhất định sẽ không... đồng ý với cậu đâu! Ha ha~~~”

Chòm sao gì đấy, thực ra tôi không tin tưởng lắm, cũng không hẳn tôi không mê tín, suy cho cùng tôi là người đến từ nông thôn, từ nhỏ đã tiếp nhận ít nhiều tư tưởng Phật giáo dù sao cũng có ảnh hưởng. Có điều cách đoán vận mệnh theo kiểu phương Tây, không phải được dựa vào bản lĩnh của người phương Tây để tính toán ra sao? Tôi là người Trung Quốc, tin vào cái này còn không bằng cầm 10 đồng ra chân cầu vược xem một quẻ bói.

Nhưng mà Nghiên Bàn cung Bảo Bình, không có lý gì không lấy đó cười cậu ấy một trận.

“Ai thèm yêu thầm cậu? Có mù mới thích cậu ấy?” Nghiên Bàn nổi giận rồi.

“Ha ha~~~ có người tỏ tình thất bại, thẹn quá hóa giận kia!” Tôi tiếp tục rồi hơi chế giễu cậu ấy.

“Cậu, cút ngay cho mình!” Thế là, núi lửa đã bùng phát.

“La la la~~ mình đi đây, đừng nhớ nhưng mình nhé!” người tức thời là trang tuần kiệt, đến nước này còn không đánh bài chuẩn đúng là kẻ ngốc, cho nên tôi cuộn quyển sách trên bàn, vừa đi về chỗ vừa ngoảnh đầu lại tặng cậu ấy một nụ hôn gió.

“Cá mập chết tiệt!!!” Cho nên, người nào đó phát điên hoàn toàn rồi đấy.

Về chỗ ngồi, nhìn tôi đang mặt mày hờn hờ, Anh hỏi: “Cậu lại bắt nạt Nghiên Bàn à?”

“Bây giờ không bắt nạt sau này sẽ không còn cơ hội nữa.” Tôi hơi buồn buồn đáp, “Anh, lại đây, tụi mình cùng đọc sách.” Dứt lời, tôi đặt quyển sách ra giữa bàn, “mình nhớ cậu với mình cùng thuộc cung Song Ngư đúng không?”

Tôi lật đến trang cung Song Ngư, “cung Song Ngư, cung hoàng đạo vì tình yêu mà sinh ra, là cung trọng sắc khinh bạn nhất.” Tôi đọc thành tiếng một câu trong sách.

“Anh, cậu sẽ như thế à? Mình nghĩ mình không như thế đâu!” Tôi đưa mắt nhìn bạn cùng bàn thân mến của mình, có vẻ cậu ấy tin vào cung hoàng đạo lắm.

“Không biết nữa, bây giờ vẫn chưa gặp được người đó mà!” Anh cũng nhìn tôi, “đợi cậu tìm được người đó rồi, đừng để mình biết cậu là người như thế đấy.”

“Ha ha, không đời nào, mình luôn cho rằng bạn bè đáng quý hơn người yêu.” Lời một bài hát của nhóm Twins nói thế.

“Hai cậu đang xem gì thế?” La Trắc Kiệt vốn đang ngồi nghiêng người, liền quay đầu ra sau.

“Cung hoàng đạo,” tôi nói, “à phải rồi, cậu thuộc cung gì?” Tôi xin thề, tôi chỉ buột miệng hỏi thôi.

“Mình không biết.” Cậu ấy rất thành thật.

“Vậy ngày sinh dương lịch của cậu là bao nhiêu? Mình tra giúp cậu.” Xem ra, La Trạc Kiệt cậu ấy cũng có vẻ hứng thú lắm.

“Ngày 18 tháng 2!” Cậu ấy đáp.

“Ngày 18 tháng 2? Hình như cũng là Song Ngư nhỉ?” Tôi nghĩ ngợi một lúc, sau đó quay đầu hỏi, “đúng không, Anh?”

“Chắc thế!” Anh hình như cũng không chắc chắn lắm.

“Thế thì ba chúng ta là ba con cá rồi, cùng Song Ngư, ‘vì tình yêu mà sinh ra, trọng sắc khinh bạn’, cậu thăm rồi.” Tôi nói đùa với cậu ấy.

Cậu ấy không nói gì. Có điều không biết tại sao, lúc tôi nói chuyện, vừa khéo đối diện với tầm mắt cậu ấy, ánh mắt của cậu ấy...

Nói thế nào nhỉ? Nó là lạ thế nào ấy, như thể trái tim tôi suýt nữa đã lỡ một nhịp vậy.

“Ế? Không đúng, ngày 18 tháng 2 là cùng Bảo Bình chứ!” Anh đưa tay chỉ một trang nào đó trong quyển sách.

“Ừ nhỉ,” tôi nhìn chỗ Anh chỉ, “cùng Bảo Bình là cùng hoàng đạo lý trí nhất, cách nhau 2 ngày thôi mà tính cách khác biệt nhiều thế?” Tôi hơi ngượng ngập nói với La Trạc Kiệt.

“Reng reng reng ~~~” Chuông vào tiết chợt vang lên.

Thế là cậu ấy xoay người lên, mở tờ đề thi môn Hóa trên bàn ra, bắt đầu làm bài.

Anh đẩy quyển sách trả lại tôi, nói: “Vào lớp rồi, mau cất đi!”

“Mình muốn xem nữa, cậu làm bài trước đi, làm xong cho mình chép ^_^” Tôi đặc biệt không biết xấu hổ tuyên bố.

“Cũng được!” Anh quả đúng là người tốt!!!

Tôi lật đến trang các cung hoàng đạo, ánh mắt dán vào hàng chữ “cùng Song Ngư: người thuộc cung Bảo Bình đã yêu thầm bạn từ lâu, có điều bạn chưa phát hiện ra mà thôi” ngơ luôn.

Ngẩng đầu nhìn bóng lưng người nào đó ngồi trước mặt, lại nghiêng đầu nhìn Anh miệt mài chăm chỉ bên cạnh, chợt nhớ đến trận bóng rổ lần trước.

Cung Bảo Bình, La Trạc Kiệt; cùng Song Ngư, Anh; yêu thầm?!

Ô la la, cực kỳ tốt!

Và thế là tôi đã tổng kết được một kết luận khiến tôi vô cùng hài lòng (từng gặp người chậm chạp, nhưng chưa từng gặp người nào ngốc đến mức này!!!)

Vậy là năm lớp 11, lúc người nào đó nói với người nào đó có người nào đó đang thích người nào đó, người nào đó hoàn toàn hóa đá luôn. N con quạ đen bay qua đầu người nào đó, hãy còn để lại vô số âm thanh vang vọng: đồ ngốc, đồ ngốc, đồ ngốc (chú ý: người nào đó ở đây là 3 người khác nhau.)

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lưu luyến chia tay

Kỳ kiểm tra hàng tháng lần cuối trước khi phân ban đã đến.

Tôi được xếp ngồi hàng đầu phòng thi số 2, lúc ngoảnh đầu nhìn các bạn học phía sau, cuối cùng cũng cảm nhận được thế nào là “cuộc đời dâu bể”.

Đại bộ phận học sinh có mặt ở phòng thi này hầu hết đến từ hai lớp Thực nghiệm, chỉ có ba người từ lớp khác đến, đã thế còn bị sắp xếp ngồi vào ba góc riêng biệt. Làm sao tôi biết các bạn ấy không học lớp Thực nghiệm? Bởi vì từ lúc đặt chân vào lớp, các bạn ấy cực kỳ yên tĩnh, đối lập mạnh mẽ với sự ồn ào náo nhiệt chung quanh. Ở đây các bạn ấy không có người quen, nói cách khác, không ai quen các bạn ấy, cho nên ngay cả việc cơ bản như chào hỏi cũng có thể trực tiếp bỏ qua. Các bạn ấy không hề ngẩng lên, cúi đầu cặm cụi đọc sách, cũng chỉ có ba bạn ấy, giờ phút này vẫn còn đọc sách, cũng chỉ có ba bạn ấy không phải học sinh lớp Thực nghiệm.

Tôi quay đầu lên không nhìn bất kỳ ai nữa, lần sau, ai biết ba bạn ấy liệu có xuất hiện ở đây nữa hay không? Đương nhiên, đây không phải điều tôi nên quan tâm, điều tôi nên quan tâm là, lần sau tôi sẽ ngồi ở đâu.

.....

Khi bài thi môn cuối cùng được thu lại đặt trên bàn giáo viên, tôi thở một hơi dài nhẹ nhõm. Dù ba ngày thi không phải đi học, có điều theo tôi thấy, so với đi học độ khó còn cao hơn gấp 100 lần. Tay cầm hộp bút, tôi không thèm ngoảnh đầu lại bước thẳng ra khỏi phòng.

Đến dưới ký túc xá, tôi gọi cho mẹ một cuộc điện thoại, bởi vì ngày mai nhà trường tổ chức họp phụ huynh, quyết định việc phân ban.

Quyết định cuối cùng của tôi là Chính trị, giống Văn Tuệ và Nghiên Bàn. Ba đưa tôi sẽ được phân vào một lớp, chính là lớp Thực nghiệm Chính trị.

Tôi rất bồn chồn, rõ ràng tôi không nên cảm thấy bồn chồn, lần này tôi không chỉ phải một mình, bạn thân nhất của tôi cũng lựa chọn giống tôi. Thế nhưng, tôi vẫn vô duyên vô cớ cảm thấy bồn chồn.

Trong điện thoại, mẹ tôi nói, ngày mai được nghỉ, mẹ và ba sẽ cùng nhau đến. Mẹ hỏi, ngày mai hai người có cần mang đến cho tôi thứ gì không, tôi nói, không cần đâu, phiền phức lắm. Hơn nữa, thực sự tôi chẳng thiếu thốn gì cả.

Buổi tối về phòng, quả nhiên tôi lần qua lật lại không tài nào ngủ nổi, bên ngoài ký túc để đèn đưa nhau gáy vang, làm người ta bức đến nghiêng răng.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trời đổ mưa tầm tã. Ba tôi ở hội trường dự họp phụ huynh toàn khối.

Mẹ lên phòng ký túc xá của tôi, mang theo cả một bao ngô cùng đến, tiếc là không rõ đã già hay chưa, nghe nói của nhà chú hai hái xuống từ lúc hơn 5 giờ sáng, mẹ dặn tôi mang đến tặng gia đình em họ của cậu tôi.

Vì em họ của cậu và vợ tôi đều đang dạy học cấp 2 ở đây, cách trường tôi rất gần, thế nên ba mẹ từng gửi gắm tôi cho gia đình họ, tôi từng đến nhà họ ăn cơm, trước khi phân ban cũng hỏi qua ý kiến của họ. Kỳ thực tôi ghét mấy việc đối nhân xử thế thế này lắm, nhưng lại không thể không làm.

Mẹ dè dặt hỏi, có phải hai người đến không mang theo thứ gì làm tôi buồn lắm không. Sau đó lại vội vàng vàng vàng giải thích, vì mưa to quá, lại đi sớm, cho nên không mua được thứ gì cả. Trong mắt bố mẹ tôi, con gái hai người luôn là đứa bé ngang ngược, tùy hứng như thế.

Còn nhớ thời gian huấn luyện quân sự, tôi không mua được thẻ điện thoại, lại ngại hỏi mượn điện thoại của người khác, đến khi về nhà, ba liền mắng tôi, ba nói mẹ tôi lo đến nỗi cả tuần nay không đêm nào ngủ được. Ba biết mẹ không ngủ được, nên cũng mất ngủ theo, có lẽ đến tận lúc con gái hai người bình an trở về?

Lúc đó đột nhiên tôi cực kỳ muốn khóc, lần đầu tiên xa nhà, dù tôi chẳng rõ tâm trạng khi đó của mình thế nào, lúc nào cũng thấy rối rắm, tôi từng nhớ nhà, nhưng chưa lần nào nghĩ đến những người sống trong nhà, không phải tôi quên, mà trước giờ chưa từng nghĩ đến.

Lần đầu tiên tôi hiểu rõ: không nên xem những thứ ba mẹ dành cho bạn là điều đương nhiên; bạn có thể ngang ngược, tùy hứng, nhưng hãy quan tâm đến cảm nhận của ba mẹ bạn; bạn tôn trọng, ba mẹ bạn cũng vậy.

Cuộc sống tập thể ở trường Số 3 giúp tôi học được sự trưởng thành, bắt đầu hiểu được cách đứng ở lập trường của ba mẹ để xem xét từng lời nói, hành động của mình.

Khi học cấp 2, tôi luôn nghĩ ba thiên vị, luôn đối xử với anh tôi tốt hơn; sau khi vào cấp 3 mới phát hiện ra, ba tôi đúng là người thiên vị, nhưng ông thiên vị tôi. Sau này, lúc tôi học lớp 12, ba nhắc lại chuyện ngày trước anh tôi tốt nghiệp cấp 3, ba nói ba vốn không muốn anh tôi vào đại học, ba thấy chẳng ích lợi gì, nhưng nghĩ đến việc mai này tôi sẽ học đại học, ba chỉ có cách đồng ý với anh, bởi vì ba không muốn đến lúc đó anh tôi lại nói ba thiên vị.

Tôi tiễn mẹ xuống dưới ký túc xá, mẹ nói đến hội trường tìm ba tôi, họp xong hai người về thẳng nhà luôn, không quay lại chỗ tôi nữa. Tôi đưa thêm cho mẹ một chiếc ô, mẹ nhất quyết không nhận. Hết cách, tôi đành nói tối nay sẽ gọi điện thoại về.

.....

Buổi tối mẹ nói với tôi, mẹ nói chuyện với chủ nhiệm và phó chủ nhiệm lớp tôi cả rồi. Mẹ nói với các thầy cô tôi muốn chọn Chính trị, không biết liệu có vào được lớp chất lượng hay không.

Phó chủ nhiệm là giáo viên môn Địa lý của chúng tôi, xem xong thành tích của tôi, thầy nói 95% có cơ hội vào lớp Thực nghiệm, 5% còn lại thuộc về yếu tố bất ngờ ngoài dự liệu.

Còn cô giáo chủ nhiệm của tôi nói với mẹ chắc chắn tôi sẽ vào được lớp Thực nghiệm. Không vì nguyên nhân nào khác, ngoài việc cô chủ nhiệm chúng tôi đồng thời là giáo viên môn Chính trị, cũng là giáo viên chủ nhiệm của lớp Thực nghiệm Chính trị sắp tới, cô có thể bảo đảm một suất cho tôi. Do vậy dù đánh giá từ bất cứ phương diện nào, có thể thấy cô giáo có ấn tượng không tồi về tôi.

Mẹ nói tiếp, giáo viên Lịch sử của lớp rất quan tâm tôi, hơn nữa cũng không để ý việc lựa chọn cuối cùng của tôi là Chính trị. Phải rồi, Boss nhà tôi phải thế chứ! Giờ mới phát hiện, hóa ra tôi cũng được nhiều thầy cô yêu mến lắm.

Sau đó, giáo viên Địa lý còn mách tôi tôi với mẹ, rằng tôi làm bài tập Toán trong giờ Địa lý. Tôi cảm thấy không còn lời nào để nói, thầy ơi, thầy có thể trẻ con hơn nữa được không? Đương nhiên, mẹ chỉ nói cho tôi biết mà thôi, không mắng tôi thế này thế kia gì cả, mẹ cũng biết con gái mình vốn tự có tính toán riêng.

.....

Dù trong trường đều nói đến lúc nào đó sẽ tiến hành chia lớp, nhưng lại không cho chúng tôi biết cụ thể ngày nào. Vì vậy, khi giáo viên chủ nhiệm đột ngột xuất hiện vào giờ tự học buổi tối, nói với chúng tôi ngày mai sẽ chia lớp, thật sự làm cho ai nấy đều nháo nhào.

Sau đó, cả buổi tối, gần như mọi người trong phòng ký túc xá đều ngủ không yên.

Riêng tôi, tôi có một đêm ngon giấc. Có lẽ trong tiềm thức tôi muốn rời xa lớp Thực nghiệm 1 đã đem lại cho tôi nhiều thất bại và áp lực này, thực ra tôi cũng mong đợi một khởi đầu mới.

Sáng hôm sau trường không sắp xếp lịch học, vô cùng nhân ái giành thời gian cho chúng tôi nói lời tạm biệt nhau.

Bầu không khí buồn bã dần bao trùm khắp lớp học. Đám con gái tụ tập nói lời chia tay, đám con trai tụ tập đùa nghịch ầm ĩ. Lương HIếu San khóc hai mắt sưng húp, tôi thầm phi nhổ trong lòng: đến mức này cơ à?

Tôi vẫn như bình thường, ngồi vào chỗ ngồi của mình nói chuyện với Anh. Có lẽ tâm tình cũng không hẳn giống với thường ngày, đại khái vì tôi cũng biết hôm nay là ngày cuối. Nói thế nào đi nữa, lớp học này, vẫn có người khiến tôi lưu luyến.

La Trạc Kiệt trả lại tôi quyển “Tuyển tập tác phẩm văn học thanh thiếu niên” cùng cây bút đã mượn trước khi thi, cậu ấy nói: “Sau này không học chung lớp nữa rồi.” Nụ cười nhàn nhạt đó, không hiểu sao lại khiến tôi cảm thấy như thế đang vấp vướng một nỗi buồn?

Sau đó, thợ ảnh bảo chúng tôi xuống lầu cùng chụp một tấm ảnh tập thể. Chụp xong mọi người tập trung trước phòng giáo viên nhận danh sách chia lớp cụ thể, về cơ bản cả lớp đều được phân vào lớp tốt nhất của ban mình đã chọn, bởi vì chúng tôi đều là thành viên của lớp Thực nghiệm tiếng tăm. Đa số bạn học chọn Vật lý đều được phân vào lớp Thực nghiệm Vật lý, bạn học chọn Chính trị được phân vào lớp Thực nghiệm Chính trị, với những bạn chọn Hóa học, các bạn ấy đều được chia vào cùng một lớp, tôi nghĩ chắc chắn cũng là một lớp chất lượng.

Riêng môn Sinh vật chỉ được tổ chức thành một lớp, lớp tôi cũng chỉ có hai người chọn môn này, ngoại trừ Anh, người còn lại là một bạn nam tên Ngô Diệu Cảnh. Thực giác nói cho tôi biết, đây không phải một lớp tốt, những học sinh kém nhưng không chọn các lớp dạy nghề chủ yếu tập trung vào lớp này.

Tôi lo lắng nhìn Anh, cậu ấy đáp lại bằng một nụ cười, ý bảo tôi cứ an tâm. Tôi thật lòng hy vọng tâm trạng cậu ấy cũng được bình tĩnh như nụ cười trên mặt.

Sau cùng chúng tôi cùng nhau hát bài “Vì tình yêu có ở trong tim”, không ngờ được, đến cuối cùng ngay cả tôi cũng bật khóc. Mãi đến lúc này, tôi mới thật sự hiểu rằng, thì ra mình đã yêu mến lớp học này dù tôi chưa bao giờ nhận ra. Tôi bắt đầu hối hận sao mình lại ra về nhân nhả thông dong, bây giờ đột nhiên thấy khó chịu vô cùng!

Nếu sớm biết, tôi đã tạm biệt mọi người một cách tử tế rồi. Có lẽ tôi không còn cơ hội làm điều đó nữa. Có một số chuyện, quả nhiên bỏ qua nghĩa là bỏ lỡ.

Thời tiết mùa hè nóng hầm hập, làm người ta rất không dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Những ngày cuối cùng của lớp 10

Tôi nghĩ hẳn trước mắt ký túc xá sẽ không thay đổi gì, nhưng buổi chiều lúc đi học, khi mọi người âm thầm tìm bạn cùng lớp mới cùng nhau đến lớp, tôi biết, cuộc chia ly của chúng tôi, đã bắt đầu đếm ngược từng ngày.

Lớp mới của tôi có Văn Tuệ, cũng là điều duy nhất đáng để tôi chờ đợi. Tôi chọn Chính trị, không phải vì sở thích, mà vì đó là môn thể mạnh. Đôi lúc nghĩ đến điều này tôi lại thấy có hơi hướm bị kích.

Khi chuông vào học vang lên, mọi người đã ổn định ngồi vào chỗ, tôi quét mắt nhìn một lượt khắp cả lớp, sau đó cúi đầu trầm mặc.

Lớp tôi bây giờ chỉ có bốn bạn nam! Mặc dù tâm lý đã có sự chuẩn bị, nhưng mà, thật sự ít đến mức đáng thương.

Tên lớp vẫn là lớp Thực nghiệm 1 như trước, nhưng tôi biết, đã không như trước nữa rồi, hoàn toàn không giống trước nữa.

Nhìn từng gương mặt thanh tú, đại khái tôi cũng đoán được, ở lớp học này trong tương lai chỉ có cách cần cù phấn đấu mới là con đường chân chính cần đi.

Giáo viên chủ nhiệm vẫn là cô giáo trước đây, khi quyết định chọn Chính trị, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý phải đối mặt cô suốt ba năm trời. Giờ phút này cô đang đứng trên bục giảng chỉ định ban cán sự lớp tạm thời.

Mặc dù nói tạm thời, nhưng động não một chút là biết ngay, sẽ không có sự thay đổi nào xảy ra trong hai năm tới. Suy cho cùng, dù tổ chức bỏ phiếu dân chủ bầu cán bộ lớp, chỉ cần bạn học đó không phải người quá đáng ghét, thông thường mọi người đều sẽ dùng cái tên có sẵn để điền vào chỗ trống trong tờ phiếu bầu. Hơn nữa, thay vì nói đây là sự khẳng định năng lực công tác cả lớp dành cho bạn học đó, không bằng nói, mọi người sợ phiền phức dính vào người mình.

Học cấp 3 không giống đại học, không bao nhiêu người tích cực ứng cử, cho nên ứng cử viên duy nhất chỉ có một mình người đang đương nhiệm, cho nên tất cả những cuộc bầu cử thời gian cấp 3 cũng chỉ mang tính hình thức.

Đây là chính chỗ lợi hại của giáo viên chủ nhiệm, quả không hổ là giáo viên Chính trị, cái gọi là chế độ dân chủ chẳng qua chỉ như vậy mà thôi. Vậy nên, tôi vẫn là cán sự lớp môn Lịch sử như cũ, đồng thời kiêm thêm chức vụ lớp phó vệ sinh.

Lúc tan học, những bạn học thuộc lớp Thực nghiệm 2 ngày trước nói với nhau cô giáo thiên vị, đa số thành viên ban cán bộ lớp đều là học sinh hệ A, có người còn kiêm chức.

Đang nói tôi à? Tôi cười khổ, mấy cậu tưởng tôi tự nguyện chắc? Cán sự môn Lịch sử còn tạm được, một tuần cũng chỉ có hai tiết mà thôi, trách nhiệm chẳng có gì nặng nề. Nhưng lớp phó vệ sinh lại khác, việc nhiều phiền phức không dứt, nói thẳng ra là một chức vụ được thiết kế để chuyên môn đi đắc tội với người khác, vất vả lại bị cạnh khỏe, tôi không lý giải nổi tại sao có người tình nguyện muốn làm công việc này.

Chẳng trách câu đầu tiên cô chủ nhiệm nói khi đứng trên bục giảng lại là: “con gái nhiều, rắc rối nhiều. Tôi mong lớp chúng ta sẽ không có tình trạng như vậy.” Thế mà theo tôi thấy, sự thực đúng như câu nói của cô rồi.

Bạn cùng bàn mới là người tôi không quen. Vốn tôi định ngồi cùng Nghiên Bân, có điều người nào đó lùn quá, bị cô chủ nhiệm lên tiếng điều đi ngồi hàng thứ hai. Bạn cùng bàn mới của tôi tên Thang Tuyết Phân, nhìn qua cũng có vẻ là người dễ sống chung.

Sau khi hai đứa tự giới thiệu xong, tôi nói với cậu ấy một câu khiến cậu ấy nghẹn lời: “Tuyết Phân này, nếu một hai ngày tới cậu nhìn thấy mình ở một nơi khác ngoài lớp học, mà mình không vẫy tay chào cậu, cậu cũng đừng giận nhé, bởi vì khả năng rất lớn là mình không thể nhớ được cậu, vậy nên cậu nhất định đừng giận mình nhé!” Theo tôi nói trước điều này vẫn hơn, suy cho cùng bây giờ cũng không giống trước đây nữa.

Thế là, sau này dù kha khá năm trôi qua, nhưng khi nào tôi và người nào đó có dịp ôn lại kỉ niệm cũ, bao giờ cậu ấy cũng nhắc lại chuyện này. Cậu ấy nói, quen biết tôi vừa là bất hạnh vừa là hạnh phúc lớn nhất trong đời cậu ấy. Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Văn Tuệ và một bạn học của lớp Thực nghiệm 2 ngày trước ngồi cùng nhau, dẫu sao hai cậu ấy cũng ở chung một ký túc xá, việc này rất bình thường. Hơn nữa, vì tôi thường xuyên đến gõ cửa phòng tìm người, nên các cậu ấy tôi cũng quen. Người lúc này nói cô chủ nhiệm thiên vị là trưởng phòng ký túc xá của các cậu ấy tên Vương Doanh Chí, một bạn nữ đảm nhận phần đánh đá, có điều con người cũng được, không đáng ghét.

Lời nói vừa nãy của cậu ấy nhắm vào cô chủ nhiệm, dù tôi thấy bất mãn, nhưng cậu ấy công khai lên tiếng bị tôi nghe được, cho nên người phải cảm thấy ngại ngùng càng không phải là tôi. Có điều, thực lòng mà nói, so với kiểu người ăn ngay nói thật như cậu ấy, tôi cho rằng những người lén lút chỉ trở sau lưng người khác càng đáng sợ hơn.

Tiếp theo nói một chút về bảo vật của lớp tôi nhĩ.

Không sai, chính là vốn vụn 4 bạn nam không cao to lực điền của lớp.

Có hai bạn trước đây học cùng với tôi ở lớp Thực nghiệm 1, chính là bộ đôi tấu hài cùng tham dự tiệc nướng với phòng ký túc xá của tôi lần trước, Lương Chí và Ngô Chí Kiên.

Hai bạn còn lại đang ngồi phía sau tôi, một bạn tên Lương Vi, bạn còn lại là Lâm Thụy Phát. Nhìn hai cậu ấy có vẻ không giống người hoạt ngôn lắm, vậy nên tôi cũng lười quan tâm.

Nhưng, rất rõ ràng, năng lực xem người khác như vô hình của bạn Thang Tuyết Phân ngồi bên cạnh còn cao cường hơn tôi nhiều.

Nghe nói một hôm nào đó, cậu ấy mang theo một tờ báo đi vào lớp, cực kỳ lớn tiếng nói với tôi: “Cá mập, cậu xem đi!” Cậu ấy chỉ vào một hàng chữ trên báo, “căn bệnh ung thư vú đáng sợ thật đấy, bọn mình phải tự bảo vệ cho thật tốt...”

“Im đi!” Tôi gầm cậu ấy một tiếng. Năn ni đấy, dù mình thường xuyên không để ý hai bạn nam ngồi phía sau, cậu cũng không cần triệt để bỏ qua sự tồn tại của hai cậu ấy như vậy, da mặt mình không dày bằng cậu đâu!

Tôi không dám quay đầu ra sau, tôi sợ bắt gặp ánh mắt lên án của hai cậu ấy, Thang Tuyết Phân không phải người phe tôi đâu, thật sự không phải đâu.

Những ngày tiếp theo của tôi trôi qua như thế này: trong giờ học ngắn ngủi, tan học kéo Nghiên Bân đi khắp các lớp tìm các bạn ở cùng ký túc xá chơi, sau đó thường xuyên bắt gặp La Trạc Kiệt cũng đang tuần hành qua các lớp giống mình.

Tôi và cậu ấy gần như có chung một kiểu biểu cảm và hành động: chào nhau một tiếng, sau đó mỗi người chiếm dụng một góc hành lang, tự người nào người đó nói chuyện với bạn học mình cần tìm.

Có điều, cậu ấy cũng trâu thật đấy, thời gian nghỉ ra chơi chỉ có 10 phút thôi mà? Từ tầng 3 tòa nhà hệ B chạy sang tầng 3 tòa nhà hệ A, có thể nói được mấy câu với người khác đây?

Với lại, con trai với nhau cũng có nhiều điều để nói như vậy? Tại sao ngày nào tôi đến đây báo cáo cũng nhìn thấy cậu ấy xuất hiện?

Thình thoảng leo lên tầng 4 tìm Anh, tôi còn tình cờ gặp được bạn cùng bàn thời cấp 2 của mình. Nghe Anh nói, cậu ấy vinh dự được cả lớp bầu làm nam khôi, chắc vì ấn tượng sản có từ những năm cấp 2, tôi hoàn toàn không nhìn ra được cậu ấy đẹp chỗ nào, hơn nữa với tính cách ngổ ngốc hăm đơ đó, bỏ qua đi vậy!

Sau đó, có một ngày cậu ấy và chúng tôi ngồi chung một chuyến xe bus về nhà, vừa lên xe cậu ấy liền kể cho chúng tôi nghe về Ngô Diệu Cảnh - bạn nam cùng lựa chọn học Sinh vật với Anh ấy. Cậu ấy kể, tên nhóc đó không thích nói chuyện, tối nào êm như mèo cùng cậu ấy trèo tường ra ngoài chơi điện tử thâu đêm, cứ tưởng tên nhóc đó chẳng giỏi giang gì hơn mình, ai ngờ đến khi có kết quả thi, người ta xếp thứ nhất lớp, còn cậu ấy cũng xếp thứ nhất nhưng từ dưới lên.

Tôi cảm nín, cậu cũng không nghĩ thử xem người ta đến từ đâu, cậu lại đến từ đâu, một người phải bỏ tiền mới được vào học so sánh với một người nhận học bổng, cậu có nào đấy chứ? Nhưng mà, ngốc nghếch như cậu ấy vẫn dễ thương hơn. Những bạn học chung cấp 2 trước đây, tôi chẳng còn giữ liên lạc với mấy người. Nhưng tên nhóc này, mỗi lần nhìn thấy tôi từ xa đều ngoác miệng gọi tên tôi thật to.

Ài, tôi lại nhớ chuyện cũ rồi, đây là triệu chứng của tuổi già, phải cai, nhất định phải cai!

Sau khi phân ban không lâu, lãnh đạo nhà trường lấy lý do nâng cao tinh thần đoàn kết của các lớp, yêu cầu nhanh chóng sắp xếp lại ký túc xá. Vậy là, dưới sự than khóc i ôi của mọi người, không đúng là lưu luyến bịn rịn mới đúng, phòng 301 cuối cùng cũng phải giải tán.

Cô chủ nhiệm bảo chúng tôi lần lượt theo thứ tự viết tên mình vào một tờ giấy, đến lúc đó sẽ dùng để sắp chỗ ở ký túc xá. Hiểu quá rõ tính lười biếng của cô giáo, khi tờ giấy chuyển đến chỗ mình, tôi viết vào đấy tên mình và tên bạn cùng bàn, sau đó thần không biết quỷ không hay âm thầm giữ tờ giấy lại.

Lúc tan học, tôi lên lút đưa tờ giấy cho Văn Tuệ, nói nhỏ với cậu ấy nhớ viết tên mình ngay dưới tên của tôi, như vậy chúng tôi sẽ được phân vào cùng một phòng, nếu không nỡ chia tay bạn cùng lớp ngày trước, cứ viết tiếp tên các bạn ấy xuống phía dưới là được.

Tôi thừa nhận trong việc này mình ích kỷ, ngoại trừ Văn Tuệ, những bạn nữ khác học lớp Thực nghiệm 2 ngày trước tôi cũng quen, hơn nữa tính tình các cậu ấy khá hòa đồng, dễ chịu. Đều là học sinh đi ra từ lớp Thực nghiệm danh tiếng, cho nên bầu không khí học tập trong phòng, khả năng hành động độc lập và các phương diện khác đều tương đối tốt. Nói thật lòng, tôi không thích một môi trường quá phức tạp, vì rất khó để học được cách thích ứng.

Vì vậy sau này, Thang Tuyết Phân không chỉ một lần hỏi tôi, vì sao cậu ấy được xếp vào phòng ký túc xá này, trong phòng chỉ có một mình cậu ấy không đến từ lớp Thực nghiệm, cậu ấy cảm thấy mình lạc loài lắm. Thế là, tôi thẳng thắn nói với cậu ấy, đây là việc tốt do một tay tôi làm ra. Tôi hỏi ngược lại cậu ấy, những phòng ký túc xá khác trong lớp có phòng nào so được với phòng bọn mình không. Cậu ấy trầm mặc rất lâu, sau đó nói với tôi hai chữ cảm ơn.

Lại sau đó nữa, khi các phòng ký túc xá nữ khác trong lớp lần lượt xảy ra cãi vã, tẩy chay gì đó, chỉ có phòng của chúng tôi vẫn giữ được bầu không khí hài hòa, tôi lại càng vui vẻ vì quyết định sáng suốt của mình lúc đó.

Khi tất cả mọi thay đổi dần trở nên ổn định, cả đám chúng tôi giống như con ếch nằm sẵn trong nồi, bị nước nóng của kỳ thi cuối kỳ bất thành linh đánh úp tới.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chuyển đi dã ngoại (1)

Nhờ kỳ kiểm tra tháng lần trước phát huy vượt xa trình độ bình thường, lần thi cuối kỳ này tôi vô cùng vinh dự được xếp vào phòng thi số 1, dù rằng chỉ ngồi ở hàng thứ 2 đếm ngược từ dưới lên mà thôi.

Những bạn học có mặt ở phòng thi số 1 đều là thành phần tinh anh của khối lớp 10, toàn bộ đều là những học sinh của lớp thực nghiệm, hoàn toàn không có sự xuất hiện của người ngoài, có thể gọi đây là lãnh địa của những “người tuyệt đối”. Đối với những học sinh ưu tú này mà nói, nơi đây chính là cung điện riêng mà các cậu ấy luôn hướng tới.

“Cá, lâu không gặp nha, sao cậu không qua tòa nhà hệ B thăm mình hả?” Đàm Kiện ngồi ở vị trí nằm trên một đường chéo phía đối diện tôi.

“Mình ở tầng 2 tòa nhà A, cậu ở tầng 3 tòa nhà B, xa kinh, ai thêm đi? Khó khăn lắm leo lên đến nơi chuông vào học cũng vang lên rồi.” Thực ra, tôi

muốn nói là, việc gì mình phải đi thăm cậu?

“Không phải chứ, ngày nào Kiệt không chạy sang đó?” Đàm Kiệt mờ ám nói. Cậu ấy rảnh rỗi hơn mình, chân dài hơn mình đấy, đã được chưa?

“Cậu nhất định ép mình phải nói à? Được, mình nói, không có việc gì sao mình phải qua tìm cậu làm gì? Xa xôi thế, hai đứa mình lại đâu thân thiết gì.” Tự cậu gõ cửa đòi “hành” ăn đấy nhé, tiểu thư mình trước giờ vốn làm người lương thiện lắm.

Thực ra dù việc chia lớp được tổ chức thế nào đi nữa, hai lớp Thực nghiệm sẽ không bao giờ nằm chung một tòa nhà, bởi vì như vậy sẽ tạo thành sự mất cân bằng cực kỳ lớn. Đây cũng là lý do vì sao ngay từ đầu giáo viên phụ trách khối 10 lại cần chốt lớp Thực nghiệm ban tự nhiên không chịu thả.

“Đau lòng muốn chết, hự hự!” Đàm Kiệt giả vờ ôm tim, “phải rồi, Đới Sinh có qua tìm các cậu không? Sao, có đi không?” Cậu ấy đang nói đến buổi tụ tập của lớp Thực nghiệm 1 cũ sẽ tổ chức vào kỳ nghỉ đông tới.

“Các cậu bên này vẫn chưa quyết định sẽ đi đâu à? Các cậu cứ bàn bạc ổn thỏa rồi hãy nói tiếp?” Tôi vô cùng không muốn lại tiếp tục nhìn thấy cảnh chuông ra chơi vừa vang lên đã thấy mấy bạn nam cao to lực điền đứng ngoài cửa sổ gọi vọng vào rủ bạn abc gì đấy ra ngoài bàn bạc việc xyz gì đấy. Rõ ràng biết rõ các bạn nam của lớp tôi là thiếu số rồi! Đừng đến kích động đám con gái chứ!!!

“Nhưng mà...” Đàm Kiệt muốn nói điều gì nữa.

“Giáo viên đến rồi.” Tôi ngắt lời cậu ấy, “thì trước đã có việc gì nói sau!”

Bởi vì tôi không chuyên tâm ôn tập, cho nên thi hỏng là điều hiển nhiên.

“Cá, câu trắc nghiệm số 5 lúc này cậu chọn gì vậy?” Bài thi vừa nộp xong, Đàm Kiệt đã phóng đến, làm tôi muốn trốn cũng không xong.

“Đừng có hỏi mình nữa, mấy câu trắc nghiệm lúc này, một câu mình không cũng biết làm.” Không phải tôi nói dối đâu, tôi thật sự không biết làm, ô ồ.

“Dóc tổ, đã ngồi trong phòng này, thành tích có thể kém tới đâu chứ?” Người qua đường A bên cạnh nói chen vào, giống như tôi đang xúc phạm đến phòng thi này không bằng, lửa giận phùng phùng hồi ngược lại tôi.

“Mình nhờ may mắn nên không cẩn thận bị đẩy vào đây.” Tôi không vui đáp trả.

“Cậu cứ nói đùa, cho dù may mắn cũng phải có thực lực mới có thể vào đây được?” Rõ ràng người nào đó không tin.

“Việc đó không quan trọng, đi ăn cơm thôi, các cậu không đói hả?” Thật sự không cần thiết phải thảo luận vấn đề gì với người qua đường A, đặc biệt là thảo luận việc của tôi.

Dù sao nếu cậu ta có bản lĩnh, lần sau vẫn được xếp vào phòng thi này, thế thì chắc chắn cậu ta sẽ không thêm đề tôi vào mắt. Vậy cho nên, tôi có thể không cần quan tâm cậu ta là ai, cậu ta cũng không cần để ý tôi có giỏi hay không. Là con trai, nói nhiều là một việc làm không hay.

.....

Đã có phương án tổ chức buổi tụ tập của lớp Thực nghiệm 1. Trước tiên đi leo núi, sau đó mở tiệc BBQ.

Tôi thật không muốn đi lắm, bởi vì không chơi thân với nhiều bạn, với lại leo núi cũng vui.

Nhưng Nghiên Bản và Hồng Huy đều nói, tôi đi các cậu ấy mới đi. Nếu chỉ ba người chúng tôi không đi, vốn cũng chẳng có gì quan trọng, nhưng trên thực tế lại thành ra thế này: nếu Nghiên Bản không đi, Nguyệt Nga cũng không đi, nếu Nguyệt Nga không đi vậy thì bạn nam nào đó cũng không đi, thế này vẫn chưa đủ quan trọng; quan trọng hơn nữa là: nếu Hồng Huy không đi, Châu Chí Ngạn cũng không đi, bạn học Châu không đi, Lương Chí và Ngô Chí Kiên sẽ không đi, hơn nữa nếu hai cậu ấy không đi, phòng ký túc xá của các cậu ấy sẽ có ít nhất hai người không đi...

Đến nước này, tôi còn dám không đi, hậu quả sẽ vô cùng đáng sợ.

Cho nên, tôi chỉ có cách bị động đồng ý mà thôi.

Thời gian được nghỉ, anh tôi nói với ba điện thoại của anh ấy có chút trục trặc, muốn đổi cái mới. Cho nên, ba tôi mua cái mới cho anh ấy, đưa cái cũ cho tôi dùng. Vậy là tôi đã trở thành chủ nhân đời thứ ba của cái điện thoại cùi có tên gọi điện thoại tàn tật nội địa Haier tàn tật.

Mặc dù nó vừa cũ vừa cùi, nhưng vẫn tốt hơn không có, ít nhất khi điện thoại công cộng phía dưới ký túc xá tổ chức đình công tập thể, tôi vẫn có thể gọi điện về nhà báo bình an.

Riêng về những cuộc nói chuyện tương đối nhằm chán kiểu abc nào đó nửa đêm nhắn tin cho xyz nào đó cậu biết mình là ai không, tôi hoàn toàn không cho rằng sẽ xảy ra trên người mình.

Thứ nhất, tôi không phải người đẹp; thứ hai, lớp tôi chỉ có 4 bạn nam; thứ ba, chỉ cần số điện thoại không quen biết, tôi đều không nhắn tin trả lời, phí lời, tiền cước điện thoại phải tự mình móc túi mình, có việc gặp mặt nói trực tiếp, số tiền này dành cho ăn uống mới thỏa đáng.

....

Tám giờ sáng, những người không ở gần trường như chúng tôi trực tiếp đến thẳng điểm tập trung, những người khác thuê xe cùng nhau đến.

“Đồng quá, bọn mình chia tổ ra đi, mỗi tổ 10 người, 7 nam 3 nữ, mọi người tự tìm đồng đội đi.” Lớp trưởng Đới Sinh sau khi đếm đầu người xong, đưa ra quyết định.

Tôi nhìn thấy Phùng Giai Trình đang đứng gần, vội vàng kéo Nghiền Bân và Hồng Huy sang chỗ khác. Châu Chí Ngạn phát hiện có biến, cũng nhanh chóng đi theo.

“Cá ơi, qua tổ bọn mình này!” Đàm Kiện gọi vang từ phía sau.

Không để ý cậu, không để ý cậu, ai bảo cậu đứng cạnh Phùng Giai Trình làm gì, mình không chung tổ với cậu đâu! Hôm nay cũng có mặt cậu ta, tôi đã không nói gì rồi.

“Kiệt, bên các cậu đủ người chưa? Nếu chưa thêm 4 người bọn mình vào được không?” Châu Chí Ngạn thấy mọi người đã xong gần hết, liền hỏi La Trạc Kiệt ở gần đó.

“Các cậu qua đây đi!” La Trạc Kiệt nhìn Lý Cẩm Bội, thấy cậu ấy không phản đối liền đồng ý.

Thực ra ai cũng biết, tổ các cậu ấy chắc chắn không đủ người, đám con gái đều ghét Lý Cẩm Bội, ai muốn ở cùng một tổ chứ?

Có điều cũng được, vẫn tốt hơn cùng tổ với Phùng Giai Trình, mặc dù tôi cũng không thích Lý Cẩm Bội, nhưng ít nhất chúng tôi không cách hắt mặt nhau, xem cậu ấy như người vô hình là được.

“Các tổ đã ổn rồi phải không? Vậy chúng ta xuất phát nhé!” Sau khi xác nhận nhân số lần nữa, Đới Sinh dẫn đầu hướng đến núi Ngọc Long xuất phát.

“Hi!” Đang nói chuyện với Hồng Huy, La Trạc Kiệt đột nhiên xuất hiện từ phía bên phải, dọa tôi một trận hoảng hồn.

“Hi!” Tôi phản xạ có điều kiện đáp lại cậu ấy. Thực ra, phản ứng đầu tiên của tôi là muốn vỗ vào đầu cậu ấy một cái, có điều cuối cùng đã không chế được bản thân mình.

Hi gì mà Hi, cũng không phải mới gặp, vừa nảy xuống xe không Hi, chọn ngay lúc người ta nói chuyện cậu lại nhảy ra, rất dọa người có biết không? Tôi sợ đến mức suýt nữa mắng cậu ấy một trận.

Đội tôi chào lại mình xong, cậu ấy liền nhanh chân chen lên đội ngũ đi phía trước nhất, tìm Đới Sinh nói chuyện.

Tên kỳ quặc. Tôi liếc cậu ấy một cái, quay đầu nói chuyện tiếp với Hồng Huy.

Khi chúng tôi đến được trạm xe, đội ngũ đi trước đã dừng hẳn lại.

Xảy ra việc gì rồi? Không lẽ phải bắt xe đi tiếp? Thế thì phiền phức lắm.

Trong lúc tôi vẫn đang cầu nài, đã có mấy bạn nam vòng ra phía sau trạm xe, đưa tay chỉ một sườn núi độ nghiêng phải đến 90 độ, “chúng ta bắt đầu đi lên từ đây thôi.”

Trời ạ! Các cậu dũng mãnh quá đấy. Mặc dù giữa đám cây cối rậm rạp có thể nhìn thấy một con đường nhỏ chạy dọc sườn núi, nhưng cái này hình như dành cho dân chuyên nghiệp, chúng ta là dân nghiệp dư không có bất kỳ dụng cụ hỗ trợ đi chuyên nào!

“Sườn núi này hơi dốc một chút, nhưng sau khi leo lên chúng ta có thể men theo con đường để đi.” Vớ vẩn, đường dĩ nhiên dùng để đi, có điều phải xem cho kỹ có dành cho chúng ta đi không đã, tôi cảm thấy hơn nữa cũng mong rằng không phải.

Có hai bạn nam leo lên trước vẻ rất nhẹ nhàng, sau đó chìa tay về phía đám chúng tôi đang đứng dưới, nói: “Ưu tiên con gái, con trai bọn mình sẽ giúp các cậu lên trước.”

Đến lượt Hồng Huy, bạn nam giúp mọi người bước lên nói: “Cậu gầy thế này, chỉ cần dùng một tay mình cũng nâng cậu lên được.” Đúng như lời nói, nhìn dáng vẻ cậu ấy lúc giúp Hồng Huy leo lên rất thông dong.

Sau đó đến tôi, cậu ấy lại nói: “Nếu là cậu mình phải cẩn thận một chút rồi.”

Nói xong, tôi còn nhìn thấy cậu ấy nháy mắt với bạn nam đang đứng phía sau.

Khinh bỉ tôi nặng hã, cần phải thêm một người nữa đến giúp? Giận đấy, người tôi cao, nhưng tôi không mập cũng không nặng thế được chưa? Cậu nói dùng một tay cũng nâng được một bạn nữ, dùng thêm một tay nữa nâng tôi lên không được à?

Cam Dững Chiếu, tiểu thư đây nhớ cậu rồi đấy!

“Mang giúp mình cái này!” Tôi đưa chai nước khoáng của mình cho cậu ấy, cậu ấy cười khở nhét vào ba lô. Tôi biết, trong ba lô của cậu ấy đã có năm chai nước rồi, đều là của các bạn nữ bảo cậu ấy mang giúp, ai bảo ba lô cậu ấy to như vậy làm gì, trước tôi còn thấy tội nghiệp cậu ấy, nhưng bây giờ,

hoàn toàn không cần thiết nữa!

Đội tất cả mọi người đều lên trên, bởi vì đường quá hẹp, chỉ được một người qua, cho nên mọi người lần nữa sắp xếp lại thành hàng.

Đám con trai một phần đi trước mở đường, phần còn lại đi phía sau, con gái đi giữa, trước sau mỗi bạn nữ đều có một bạn nam đi theo làm hộ hoa sứ giả.

Lần đầu tiên phát hiện, thì ra đám con trai lớp tôi cũng đàn ông lịch thiệp như vậy.

Hồng Huy nhất định đòi đi cùng tôi, vì vậy Châu Chí Ngạn chỉ đành bắt đắc đi đi theo sau cậu ấy, phía trước tôi trùng hợp là bạn học Cam Dũng Chiêu lúc này.

“Đưa nước cho mình đi!” Tôi thấy, ba lô của cậu ấy không phải chỉ nặng bình thường thôi đâu.

“Giờ cậu muốn uống hà?” Cậu ấy hỏi tôi.

Tôi lắc đầu.

“Vậy thì lúc nghỉ mình đưa nước cho cậu, cầm đi đường không thuận tiện, để mình mang cho.” Cậu ấy nói.

Được rồi, tha thứ cho sai lầm lúc này của cậu. Thực ra, đám con trai lớp cũ của tôi cũng được ra phết, dù ngoại hình không được bắt mắt cho lắm.

“Hai bạn nữ các cậu đi đường cẩn thận đấy,” cậu ấy quay đầu ra sau nói tiếp “Châu Chí Ngạn, cậu đi sau chú ý nhé, đừng để hai cậu ấy ngã...”

Lời còn chưa dứt, chân cậu ấy đã đạp hụt một bước rồi.

Tôi nhanh chóng giữ tay cậu ấy lại, đề phòng có người bị ngã, nói: “Cậu cứ lo cho mình trước đi đã!”

“Cảm ơn nhé!”

Đột nhiên tôi phát hiện, hóa ra cậu ấy có thể dễ thương như vậy, thật đấy.

Nhìn đám cỏ mọc cao hơn người xung quanh, tôi nghĩ, chuyến du lịch lần này hẳn sẽ khó quên lắm! Cho dù là người hay phong cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chuyến đi dã ngoại (2)

Khi đến được một nơi tương đối bằng phẳng và rộng rãi, có bạn học bắt đầu cởi giày, xắn ống quần nhảy xuống suối nghịch nước, mấy đứa con gái chúng tôi vừa ngồi bên suối dùng chân đập nước, vừa ăn dưa, chỉ khổ các bạn nam đã cực nhọc vận chuyển suốt quãng đường lên đây.

Sau đó, có người bắt đầu lấy máy ảnh ra.

Nước suối mát lạnh làm cảm giác mỗi nhũ ở lòng bàn chân từ từ biến mất, nếu như không phải tiếp tục đi nữa, tôi thật lòng muốn ở lại đây tiếp tục nghịch nước.

“Cá!” Đàm Kiện đột ngột gọi lớn.

Tôi theo thói quen quay người lại, thế là “tách” một tiếng, tôi đã bị chụp lén.

Tay cầm miếng dưa ăn được một nửa, quần xắn đến bắp chân, chân đang đập nước, đầu tóc bết mồ hôi chưa kịp khô, cực kỳ đúng chuẩn em gái nhà quê. Thế là, tôi giận rồi.

“Đàm Kiện, cậu xóa tấm hình đó ngay cho mình!” Bởi vì chân đang ngâm trong nước, tôi không cách nào lập tức mang giày vào chạy theo đuổi giết cậu ấy được, chỉ có thể dùng ánh mắt “thâm tình” chiếu tướng mà thôi.

“Cá, đừng thế mà, phải rồi, lát nữa bọn mình chụp chung một tấm nhé?” Đàm Kiện âm mưu chuyển đề tài.

“Cậu cho mình đánh một trận thì được!” Đừng hòng xem tôi là kẻ ngốc.

Dù sao cũng ngâm đủ rồi, tôi lấy khăn giấy lau khô chân, mang giày vào, lao về phía Đàm Kiện.

Đàm Kiện nhận ra việc chẳng lành, vội vàng kéo lấy La Trạc Kiệt đang đi ngang qua, “Kiệt, chụp cho mình với Cá một tấm hình nhé?” Rồi không thèm để ý người ta có đồng ý hay không, dứt khoát nhét máy ảnh vào tay cậu ấy.

Cậu ấy bước đến chỗ tôi, tôi rất muốn ra tay đánh người, có điều nhìn thấy La Trạc Kiệt, thôi đi vậy, tôi không còn mặt mũi để mất nữa. Nhưng sao tôi phải để ý đến suy nghĩ của cậu ấy? Cậu ấy cũng có phải ai đó của tôi đâu. Tôi lắc đầu, thôi, những việc này không nên tìm hiểu cặn kẽ làm gì, quá tổn hại tế nào nào.

Đàm Kiện khoác tay qua vai tôi, nói: “Nào, bạn Cá, cười một cái!”

“Mình không bán nụ cười.” Tôi không hòa nhã đáp.

“Được chưa?” La Trạc Kiệt cầm máy ảnh lên hỏi.

Ngay lập tức tôi nặn ra một nụ cười, bởi vì tôi biết lúc chụp hình nếu không cười, gương mặt mình sẽ trông cực kỳ nghiêm túc, tốt nhất vẫn không nên tự làm khó mình, tất nhiên trừ phi tôi nghĩ ra cách có thể loại bỏ sự tồn tại của tấm hình này.

“Được rồi.” Máy ảnh lóe lên hai lần, La Trạc Kiệt hạ máy xem lại thành quả của mình, sau đó đi đến trả máy ảnh cho Đàm Kiện.

Đàm Kiện kéo La Trạc Kiệt đang chuẩn bị đi chỗ khác lại, “Ê Kiệt, cậu cũng chụp chung với Cá một tấm đi, trông hai cậu xứng đôi lắm.”

“Này, Đàm Kiện, mình cảnh cáo cậu không được ăn nói linh tinh!” Nếu giờ phút này không có người nào đó bên cạnh, tôi đã sớm tấn cho cậu ấy một trận rồi. Hình tượng oai hình tượng, tôi không ngừng thôi miên chính mình.

“Đừng tính toán chi li thế mà!” Lời nói đi đôi với hành động, Đàm Kiện đẩy tôi và La Trạc Kiệt đến trước thác nước nhỏ.

“Đi mà, chỉ một tấm thôi, cười cái nào.” Đàm Kiện toét miệng cười làm tôi thấy rùng mình.

Hắn là ảo giác rồi? Sao tôi có cảm giác rất nhiều người đang chú ý đến tình hình ở bên này?

“Ê, hai khúc gỗ các cậu, Kiệt, cậu khoác tay lên vai Cá đi. Như vậy nhìn mới thân mật.” Người nào đó lại cười xấu xa.

“Đàm Kiện, cậu nhắc lại một lần nữa thử xem?” Tôi uy hiếp. Làm ơn đi, tôi với La Trạc Kiệt chẳng quen thân gì lắm, khoác vai nổi gì? Thân mật cái đầu cậu.

“Được rồi, mình không nói nữa là được chứ gì. Hai người tạo dáng okie vào, mình chuẩn bị chụp đây.” Xem như cậu ấy thông minh, biết ngậm miệng đúng lúc.

Tôi hơi nghiêng người về phía La Trạc Kiệt, quả thực hai người đứng đây thế này đúng là vô cùng, cực kỳ, đặc biệt kỳ quái.

“Tách” một tiếng, “được rồi!” Đàm Kiện có vẻ hài lòng.

“Đàm Kiện, đến lúc chúng ta tính sổ với nhau rồi đấy!” Ngược lại với cậu ấy, tôi không hài lòng chút nào.

“Hự, Cá ơi đừng đánh vào mặt mà!” Đàm Kiện bung mặt chạy đi chỗ khác.

“Bỏ qua cho cậu đấy!” Nhìn bóng lưng cậu ấy, tôi quyết định tạm thời không tính toán việc lần này, tôi chẳng hứng thú gì việc cùng cậu ấy chơi trò đuổi bắt dưới ánh mắt của bàn dân thiên hạ, hơn nữa chắc chắn tôi không đuổi kịp, việc gì phải tự bôi tro trát trấu lên mặt mình.

Tôi về lại chỗ của Nghiên Bàn và Hồng Huy, động tay động chân vào đồ ăn vặt của hai cậu ấy.

“Này, cậu với La Trạc Kiệt thật sự không có gì à? Mình thấy bầu không khí giữa hai cậu hình như có chút xú gì đó.” Nghiên Bàn thì thầm vào tai tôi.

“Phải rồi, lúc nãy gương mặt La Trạc Kiệt đỏ bừng luôn.” Hồng Huy cũng tham gia vào cuộc thảo luận.

“Hai cậu thấy có khả năng không, mình với cậu ấy?” Tường tượng không ra, “chắc vì cậu ấy hơi bẽn lèn thôi.”

“Cũng phải. Nói ra mình thấy cậu với Đàm Kiện có khả năng hơn đấy.” Nghiên Bàn suy nghĩ một lúc, sau đó nói ra một câu làm tôi muốn phun máu tại chỗ.

“Mình cảm thấy điều này tuyệt đối không thể!” Tôi cực kỳ khẳng định nói.

“Đúng đấy, mặc dù cậu ấy luôn thích chọc ghẹo cậu, nhưng theo mình hai cậu không có cảm giác kia.” Hồng Huy thần bí như thầy bói nói.

“Hai cậu nói cảm giác cái gì, bầu không khí cái gì, mình hoàn toàn không hiểu nổi.” Tôi nói, “quả nhiên người có kinh nghiệm có khác!”

“Con cá mập chết tiệt, cậu muốn chết hả?”

“Tim chết phải không? Đồ cá mập chết tiệt.”

Âm thanh vang lên thật là đồng đều.

“Được rồi, đừng đùa nữa, phải đi tiếp rồi kìa.” Tôi thấy hơn nửa số người đã bắt đầu xuất phát tiếp, đám con trai thấy chúng tôi vẫn chưa chịu đi cũng không dám để chúng tôi ở lại.

Có lẽ vì chúng tôi đã không còn học chung một lớp, nên lần tụ tập này, tôi cảm thấy rất thoải mái, không còn cảm giác áp lực nặng nề giống như trước đây khi còn học chung nữa.

Tôi bắt đầu thấy may mắn đã có mặt lần này, nếu không chắc tôi phải hối hận lắm.

Lần đầu tiên tôi nhận ra các bạn trong lớp không hề khó gần chút nào, lần đầu tiên tôi nhận ra lớp mình học cực kỳ có tinh thần đoàn kết, tiếc rằng tất cả những điều này chỉ sau khi phân ban chia lớp tôi mới hiểu ra.

Lẽ nào thứ đã mất đi mới là thứ quý giá nhất?

Tuy nhiên điều quan trọng nhất lúc này là tôi nên hết mình tận hưởng hiện tại, để tương lai không cảm thấy quá nhiều nuối tiếc.

“Các bạn trên đỉnh núi, mọi người ổn chứ?” Xem kìa, đám con trai lại ồn ào rồi. Một vài người hét lên với một nhóm khác ở sườn núi đối diện.

“Bọn tôi ổn lắm! Các bạn dưới chân núi thì sao?” Tôi ngắt, mọi người nghĩ mình đang mở liveshow hả? Thật là một tập thể thừa muối.

“Đi thôi, mình không quen họ.” Còn đây là một tập thể không biết xấu hổ là gì.

Khi cả đám khỏ cực trăm bề trèo lên đến điểm cuối, chú ý, là điểm cuối, không phải đỉnh núi.

Điểm cuối là gì? Là một con đường! Thế mà lại là một con đường!

Chúng tôi mất hơn hai giờ đồng hồ, vậy mà lại leo lên đến một con đường?! Lẽ nào đây là con đường lên núi trong truyền thuyết?

Vì vậy, người dẫn đường - bạn học Lý Tự Phong bị mọi người “xử đẹp”.

“Đừng đánh mà, đừng đánh mà!” Lý Tự Phong vừa tìm đường chạy thoát khỏi những nắm đấm xuất hiện khắp bốn phương tám hướng vừa nói: “Men theo con đường nhỏ bên cạnh con đường này, điểm đến cuối cùng của chúng ta là một hồ nước tên là Hồ Thiên nga.”

“Có thiên nga không?” Hồng Huy hỏi.

“Chắc có vịt trời đấy.” Tôi phi nhỏ.

Thế là Lý Tự Phong hung hăng trừng mắt nhìn tôi.

Đã ở vào tình cảnh này rồi, mọi người không có lựa chọn nào khác ngoài tiếp tục đi.

Cái gọi là con đường nhỏ này, không bằng phẳng hơn con đường chúng tôi vừa đi qua bao nhiêu, nhưng có thể đi được cùng lúc hai người. Vì thế, Châu Chí Ngạn đi sau dùng ánh mắt cực kỳ oán nhóm lửa trên lưng tôi.

Anh hai, do bà chị của cậu gây chuyện, cậu chớ trách mình. Miss Perfect nhà cậu hung dữ thế nào, chắc chắn cậu hiểu rõ hơn mình, cho nên mình cũng là người bị ép buộc thôi.

Sau vài lần đi đi dừng dừng, tổng cộng mất hơn một giờ đồng hồ nữa, cuối cùng chúng tôi cũng đến được hồ Thiên nga trong truyền thuyết.

Cho nên, Lý Tự Phong thêm lần nữa bị đánh hội đồng một cách tàn ác, tôi cũng muốn góp một tay, nhưng quá nhiều người, đành phải bỏ lỡ.

Phía trước mặt là một hồ cực kỳ, cực kỳ lớn, không hề có thiên nga, việc này rất bình thường; thế nhưng ngay cả nước cũng không có! Trước mặt chỉ là một cái hồ lớn, thỉnh thoảng có vài con chim thấp mình bay ngang qua, khiến tôi rất không tình nguyện liên tưởng đến đàn quạ đen thường xuất hiện trong hoạt hình Nhật Bản.

Bạn nói đi, chúng tôi lặn lội suốt bốn giờ đồng hồ, là để đến một nơi chim không đẻ nổi trứng thế này sao? Hồ Thiên nga cái gì, hồ Gà tây thì có!

“Bọn mình đi đập cậu ấy một cái đi.” Hồng Huy nhìn người nào đó vẫn đang bị bao vây, phát biểu cảm nghĩ.

“Thôi đi, đông người như vậy, nhờ đâu bọn mình bị đánh trúng thì sao? Không đáng.” Hồng Huy ơi Hồng Huy, nếu cậu cũng đập một cái có lẽ cả đời này cậu ấy không làm người nổi nữa đâu, cậu lòng dạ từ bi tha cho cậu ấy đi.

“Thế thì đợi mọi người đánh xong, đến lượt bọn mình.” Có vẻ chưa đánh được người, Hồng Huy chưa chịu nghỉ ngơi.

“Không được, cậu phải giữ hình tượng, để ai đó của cậu ra tay là được rồi.” Tôi nhìn sang Châu Chí Ngạn bên cạnh.

“Lý Tự Phong chơi mọi người một vô quá lớn, để mình đi, mình sẽ đánh luôn phần của các cậu, các cậu cứ ở đây xem đi.” Quả nhiên Châu Chí Ngạn cực kỳ hiểu rõ Miss Perfect nhà mình.

“Mình cũng không biết sao lại thế này, hình chụp trên mạng rõ ràng rất đẹp.” Bạn học Lý Tự Phong biện hộ cho chính mình.

Bạn Tiểu Lý vô tội hay không không quan trọng, quan trọng là chúng tôi cần một đối tượng để xả giận, vậy nên, làm phiền bạn mau xuống địa ngục vậy.

Dạy dỗ người nào đó xong, chúng tôi đành đi ngược lại đường cũ trở về. Mặc dù không được ngắm hồ Thiên nga trong truyền thuyết, có điều phong cảnh bên đường cũng đủ để chúng tôi cảm thấy thỏa mãn rồi. Thiên nhiên hoang sơ chưa có người khai phá, dù đường rất khó đi, bù lại chúng tôi được chiêm ngưỡng những cảnh sắc thú vị, chỉ có ở đây. Lại thêm vào sự đồng hành của mọi người, thực ra chuyến du lịch lần này cũng xem như rất có giá trị.

Vì núi Ngọc Long khá dốc, đường nhỏ không dễ đi, cho nên đi xuống khó khăn hơn lúc lên rất nhiều. Lần này Châu Chí Ngạn không để Hồng Huy tùy ý nữa, nhất quyết chen vào giữa hai chúng tôi. Việc này cũng chẳng là gì, nhưng tại sao, tại sao người đi phía trước tôi lại là Phùng Giai Trình, tại sao?!

Không có đạo lý! Tôi thà phía trước mình là mìn Lý Cẩm Bội, cũng không muốn một Phùng Giai Trình!

Vì vậy im lặng kéo dài suốt chặng đường, ngay cả những bạn đi trước và sau tôi cũng cảm nhận được luồng khí áp thấp, ai nấy nhanh chân tăng tốc.

Sau khi xuống núi, chúng tôi tiếp tục đi bộ đến nơi tổ chức tiệc nướng, theo sự chia tổ lúc đầu cùng nhau nướng thịt.

Những người có máy ảnh cực kỳ bận rộn, gần như tổ nào cũng ghé qua. Bận rộn việc gì? Đương nhiên là chụp lên rồi.

Lúc tôi găm cánh gà đang nhả xương cũng vô cùng bất hạnh bị trúng chiêu, hình tượng thực nữ của tôi thế là chấm hết! Có điều suy nghĩ theo hướng khác, đây chưa hẳn là việc xấu, hình tượng thực nữ gì đó vốn đã tan nát từ lâu rồi, chỉ là bản thân tôi không chịu thừa nhận mà thôi. Với lại, khó khăn lắm mới có cơ hội đi chơi thế này, chẳng việc gì phải tính toán. Thực ra, tôi không nổi giận nguyên nhân chính là vì người bị chụp lên không chỉ một mình tôi, nhiều người còn có tư thế đặc địa hơn. Vậy mới nói, cần phải có sự so sánh mới có thể cảm nhận được trọn vẹn, dù là hạnh phúc hay buồn đau.

“Đing đing đing...” Điện thoại “mới” của tôi reo lên.

Tôi lấy ra xem, có tin nhắn của ba, ba hỏi khi nào tôi về.

Đàm Kiện ôm theo mấy ảnh đi qua, bắt gặp tôi đang nhắn tin liền ghé vào, “Cá, tại sao có điện thoại lại không thông báo cho bọn mình biết? Bọn mình phải giữ liên lạc thường xuyên chứ? Số điện thoại của cậu là bao nhiêu, nói cho mình biết nhanh lên!”

Sau một hồi lăm nhăm, cậu ấy thò tay vào túi lấy điện thoại của mình ra, nhưng tìm mãi một lúc chẳng lấy ra được thứ gì.

“Kiệt, mình quên mất hôm nay không mang điện thoại, cậu lưu số của Cá vào điện thoại cậu trước đi, về nhà mình hỏi cậu sau.” Đàm Kiện quay đầu lại nói với La Trạc Kiệt.

Tôi cạn lời, không mang theo điện thoại cậu còn lục lọi lâu như vậy làm gì? Với lại, nói cho mình biết số của cậu để mình gọi qua, về nhà cậu lưu vào là được. Bây giờ cậu đang bày trò gì đây?

Thế là La Trạc Kiệt lấy điện thoại ra.

“Kiệt, cậu gọi thẳng qua thử đi, để Cá lưu lại số của cậu luôn.” Đàm Kiện đứng bên cạnh nói tiếp.

Đang lắng nghe, La Trạc Kiệt chợt ngẩng đầu lên nhìn tôi, không hiểu sao tôi cứ thấy ánh mắt cậu ấy quái quái thế nào?

“Cậu gọi qua đi!” Tôi nói, cũng được, dù sao cũng từng học chung lớp, lưu lại số điện thoại cũng hợp lý.

“Reng reng reng...” Tha thứ cho tiếng chuông điện thoại quá mức kích thích màng nhĩ này, tôi cũng thấy mất mặt lắm.

Tôi nhấn vào phím tắt, “được rồi.”

Sau đó, nhìn thấy Đàm Kiện cười đặc biệt gian xảo, “hai cậu ăn từ từ nhé, mình đi chụp hình cho cả lớp.”

Tôi và La Trạc Kiệt nhìn theo bóng lưng cậu ấy, rồi lại quay mặt nhìn nhau một lúc. Rất tốt, không xảy ra việc gì cả. Cho nên, chúng tôi cùng ngồi xuống, tiếp tục công cuộc ăn uống của mình.

Vì đã hứa với ba sẽ về nhà trước 6 giờ chiều, cho nên đến 5 giờ tôi là người tạm biệt mọi người, ra về trước.

Trước khi đi, Đàm Kiện dặn tôi tối nay nhất định phải vào nhóm chat của lớp, trên đó có toàn bộ ảnh ngày hôm nay.

Đăng lên nhóm chat rồi? Trâu thật, có điều chắc chắn tối nay người bị xấu hổ không phải chỉ có mình tôi, thế nên chẳng có gì đáng lo lắng cả.

Nhưng dù sao cũng phải xem xét từng tấm thật cẩn thận, nếu không đến lúc bị các cậu ấy đem đi bán lại ừ ừ cạc cạc chẳng hiểu việc gì đã xảy ra.

Nói thật lòng, chuyến đi lần này của lớp đem lại cho tôi một cảm giác rất khác. Hẳn đây mới là bộ mặt thật của lớp Thực nghiệm 1 nhỉ? Giống như một

đám dờ người vậy.

Đến tận lúc chia lớp tôi mới thực sự hiểu ra, có phải đã muộn lắm rồi không?

Vì sao phải đến khi đã bỏ lỡ mới học được cách trân trọng? Mong rằng bài học này, tôi chỉ học một lần là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lớp 11 nhiều thay đổi

Khu phòng học mới, lớp mới, ngay cả bạn học cũng mới, vậy là chúng tôi đã chính thức lên lớp 11.

Đều là lớp Thực nghiệm, lớp Thực nghiệm 2 nằm ở tòa nhà B đối diện lại thuộc một đẳng cấp hoàn toàn khác, việc này khiến lớp tôi nhất thời ồ vào tình huống dở khóc dở cười.

Chúng tôi là lớp 11 Thực nghiệm 1, lớp Chính trị, 60 người, trong đó có 4 bạn nam.

Lớp 11 Thực nghiệm 2 ở tầng 3 tòa nhà đối diện, lớp Vật lý, 40 người, trong đó có 7 bạn nữ.

Thế thì, vấn đề mấu chốt là gì?

Thành viên lớp Thực nghiệm 2 hiện tại là học sinh của hai lớp Thực nghiệm trước đây, hơn nữa đại đa số đều là nhân tài trong số các nhân tài.

Thành viên lớp Thực nghiệm 1 hiện tại, số lượng học sinh đến từ hai lớp Thực nghiệm ngày trước chỉ có 10 người, hơn nữa thành tích học tập cũng chỉ thường thường.

Vậy mới nói, suy cho cùng chẳng có gì có thể đem ra so với người ta cả.

Còn một vấn đề nữa, chính là con trai lớp tôi quá ít, vậy nên ngay từ lúc mới chia lớp đã hấp dẫn sự chú ý vô cùng lớn của toàn khối. Hạng mục thi đấu bóng chuyền trong lần đại hội thể thao cấp trường học kỳ này lần học kỳ sau, ắt chừng tất cả mọi người đều mong đợi một màn tấu hài đến từ lớp tôi.

Tôi không có cảm giác gì mấy với lớp mình, so sánh với lớp Thực nghiệm 1 ngày trước mà nói, nó thực sự không tạo cho tôi bất kỳ áp lực gì về mặt học tập. Các bạn trong lớp ai cũng rất siêng năng, siêng năng giống hệt tôi ngày trước, có điều rồi xa áp lực và bầu không khí quen thuộc kia, gần như tôi không cách nào bắt mình siêng năng trở lại được.

Thực ra lớp này cũng khá ổn, mọi người trong lớp hòa đồng vui vẻ với nhau, ít nhất ngoài mặt là như thế, còn về sau lưng thế nào, không liên quan lắm đến tôi. Đương nhiên, những việc cần biết tôi đều phải biết, không hẳn vì nhiều chuyện gì đó, chủ yếu để tránh cho mình vô tình phạm vào chỗ cấm kỵ của người khác mà thôi. Kỳ thực, giữa con gái với nhau nhiều lúc quan hệ có thể trở nên cực kỳ phức tạp, biết giữ ý tứ cũng tốt. Nữ nhi quốc phải có nguyên tắc sinh tồn riêng của nữ nhi quốc chứ.

Bạn muốn hỏi về 4 chàng trai? Ngại quá, các cậu ấy quen với việc bị xem như người vô hình rồi.

Trong giờ học, tôi vẫn thích ngắm người như trước, lúc tan học thỉnh thoảng lại ra hành lang ngắm hai cây xoài đang “yêu đương tình tứ”.

Những lúc đó, nếu lơ đãng ngẩng đầu lên, tôi luôn nhìn thấy người nào đó đang đứng dựa vào lan can hành lang tầng 3 ở phía đối diện.

Một lần là trùng hợp, không có lý lẽ nào cũng là trùng hợp. Có một số chuyện, tôi chậm chạp, lơ ngơ, nhưng tôi không phải đứa ngốc. Mơ mơ hồ hồ, tôi cảm nhận được vài thứ tôi trước đây không hề chú ý đến, đặc biệt từ sau lần đi dã ngoại trở về.

Tuy hiện tại không cách nào dùng ánh mắt của người qua đường để xem xét, nhưng vẫn đủ khoảng cách và thời gian cho tôi nhìn rõ những việc trước nay tôi không thể rõ ràng.

Cả nhà Anh chuyển sang Hồng Kông rồi, bên cạnh tôi không còn người nào có thể xem như có khả năng nữa, tôi lại không có cách nào thuyết phục bản thân người cậu ấy nhìn thực sự không phải mình? Có thể lừa được người khác, nhưng không thể lừa nổi chính mình, không phải sao?

Trước đây tôi luôn cho rằng cái nhìn đong đầy tình ý gì đó chỉ là những cuộc, bây giờ mới biết hóa ra loại ánh mắt đó thực sự tồn tại bên ngoài tiểu thuyết, là một đôi mắt biết nói.

Những điều ánh mắt đó muốn gửi gắm có phải tình yêu không, tôi không biết chắc hoàn toàn, nhưng tôi có thể xác định mình đặc biệt trong mắt cậu ấy. Sau đó tôi bắt đầu lục tung trí nhớ, bắt ngờ khi mình có thể dễ dàng nhớ ra một vài hành động nho nhỏ của Đàm Kiện trước đây, hoặc sự nhượng bộ vô tình hay có ý của Lý Cẩm Bội.

Thì ra đúng thật do bản thân tôi quá chậm chạp mà thôi. Tôi thăm thở dài.

Khai giảng không bao lâu, kỳ kiểm tra tháng lần đầu tiên của lớp 11 đã im hơi lặng tiếng đến gần.

Nhờ thành tích thi cuối kỳ năm ngoái không đến nỗi nào, cho nên kỳ kiểm tra tháng tôi được xếp vào phòng số 2, tất nhiên là với những môn khác ngoài Chính trị, riêng với môn này hiển nhiên tôi phải thi ở phòng số 1. Không phải tôi chưa đỗ ông ghê đã đe hàng tổng, nhưng nếu môn Chính trị không ở phòng thi số 1, hai năm tới thực sự tôi không cần học hành gì nữa, những trường hạng A ban Xã hội về cơ bản đã hoàn toàn vô vọng rồi.

Vì môn chuyên được xếp thi cuối cùng, buổi trưa ăn cơm xong tôi liền vội vàng về phòng gặm sách, chiều đợi nước đến chân mới nhảy này cũng có ích lắm.

Đang nằm lăn ra giường đọc sách, chợt Trinh Nhanh chạy xộc vào, nhả một câu bảo tôi ra ngoài một lúc, sau đó xoay người đi mất.

“Cậu làm sao thế?” khi hai đứa ngồi xuống vườn hoa lớn trong khuôn viên trường, tôi lên tiếng hỏi.

“Minh hỏi cậu, cậu với La Trạc Kiệt có thân không?” Thanh niên nghiêm túc Trinh Nhan hỏi tôi.

“Cũng được, không thân lắm, lúc trước cậu ấy ngồi phía trước mình. Sao vậy?” La Trạc Kiệt? Không phải có việc gì đấy chứ?

“Vậy cậu có biết cậu ấy thích mình không?” Trinh Nhan vút ra một câu có sức công phá ngang bom nguyên tử.

“Hả? Minh hơi hơi nhận ra, có điều không chắc chắn lắm, nhưng làm sao cậu biết được?” Với BFF, trước nay tôi ít khi giấu diếm điều gì.

“Hôm nay Hắc muội cướp điện thoại của cậu ấy, nhìn thấy màn hình chờ của cậu ấy là hình chụp chung của hai cậu.” Ánh mắt Trinh Nhan không rời người tôi một giây nào, “hình ở đâu ra vậy?”

“Hình chụp chung? Có hả?” Tôi vẫn chưa kịp phản ứng lại, sau đó ngẫm nghĩ một lúc, “à! Lần trước cả lớp đi chơi có chụp chung với cậu ấy một tấm.”

“Hắc muội ép cung hỏi cậu ấy bạn nữ trong hình là ai, cậu ấy chỉ nhả ra một chữ ‘Dung’.

“Sau đó, Hắc muội lại đi hỏi các bạn cùng lớp trước đây của cậu, Từ Hoa rất thẳng thắn nói ‘dù là Dung nào đi nữa, lớp bọn mình cũng chỉ có một người là bạn Cá thôi’. Trinh Nhan tiếp tục quăng bom.

“Không chơi lớn như vậy chứ? Việc này hình như không liên quan đến người khác mấy?” Tôi hơi sợ hãi nói. Sao năm nay người nào cũng sục sôi tinh thần bà tám vậy?

“Chơi lớn gì đâu, có điều dưới năng lực pr rầm rộ của Hắc muội, bây giờ lớp mình ai cũng biết La Trạc Kiệt thích một bạn nữ có biệt danh là Cá thôi.” Trinh Nhan bắt lực nhìn tôi, “vội lại tranh thủ mấy ngày kiểm tra tháng, Hắc muội còn bỏ công đến phòng số 1 với phòng số 2 xem xét sơ đồ bố trí chỗ ngồi để tìm tên cậu nữa.”

“Vậy cậu ấy tìm ra chưa? Có phải La Trạc Kiệt gây thù kết oán gì với cậu ấy không?” Tôi căng thẳng hỏi. Nếu không, tôi thật không hiểu nổi vì lý do gì, một cô gái lại sốt sắng quan tâm đến việc căn bản không liên quan tí ti gì đến mình như thế.

“Cậu phát biểu thử xem? Không phải cậu thi ở phòng 2 hả? Cậu cảm thấy cậu ấy có khả năng không tìm ra à? Mà việc Hắc muội thích trêu chọc La Trạc Kiệt là bí mật công khai trong lớp mình rồi.” Trinh Nhanh liếc mắt, bày ra một vẻ khinh thường nhìn tôi.

“Phòng ký túc xá của mình đang bàn luận sôi nổi nhiệt tình việc này lắm, nếu cậu không muốn bị khó xử, tốt nhất mấy ngày này cậu đừng qua phòng tìm mình nữa.” Trinh Nhan nói rõ lý do đến gặp tôi hôm nay.

“Ừ, có việc gì cần mình báo Văn Tuệ sang tìm cậu là được. Thời buổi loạn lạc, cậu để mình ổn định suy nghĩ trước đã.” Thật lòng tôi không biết phải nói gì nữa.

“Ài, Cá nhà ta lớn tướng rồi, cậu tự mình suy nghĩ kỹ càng đi, có biến động gì mới mình sẽ cấp báo ngay cho cậu.” Trinh Nhan vỗ vai tôi, “được rồi, mình cũng phải về ôn bài Vật lý mới được, con trai lớp cậu đều là một lũ biến thái!”

Chắc vì nhìn ra được tôi cần yên tĩnh một lúc, Trinh Nhan viện đại một lý do rồi đi trước.

Ài, sao lại ra nông nỗi này chứ?

Dù đã có chút ít tâm lý chuẩn bị, nhưng tôi cũng đoán được hẳn cậu ấy sẽ không làm ra bất kỳ việc gì, cho nên về cơ bản tôi cũng không tốn quá nhiều công sức suy nghĩ về vấn đề này.

Bỗng dung từ trên trời rơi xuống một quả bom nguyên tử có sức công phá khủng thế này?! Thật không biết nên làm sao mới ổn! Tiếp tục làm con ốc sên? Tôi không thể không tự giã vò mình. Nhưng nếu không làm như vậy, tôi có thể làm gì được? Người ta cũng chưa từng nói thẳng với tôi một câu gì? Thôi đi vậy, trước thế nào sau thế đó: địch bất động, ta không động!

Thế nếu địch có động thì sao? Tức thời nhanh chân bỏ chạy! Mặc dù rất mất mặt, nhưng hẳn đó là phản ứng duy nhất của tôi lúc xảy ra chuyện. Bỏ đi, nghĩ tới nghĩ lui cũng vô dụng, không bằng nghĩ xem môn Chính trị chiều nay có khả năng ra thi những gì thực tế hơn.

Hoa đua nhau nở rộ trong vườn, bướm xinh chẳng thấy con nào, ngược lại âm thanh “ù ừ” của bầy ong không ngừng làm loạn khiến tôi không cách nào tĩnh tâm được.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tình cờ gặp gỡ?

Thân là lớp phó vệ sinh của lớp, mỗi thứ sáu hàng tuần tổng vệ sinh toàn trường tôi đều phải thân chinh đến từng lớp kiểm tra tình hình quét dọn lau chùi, không hiểu trùng hợp hay vì lý do gì, phạm vi phụ trách của tôi là tất cả các lớp ở tòa nhà B.

Được thôi, đây hẳn là trùng hợp. Nhưng tại sao, tại sao lần nào đặt chân đến tầng 3 tòa nhà B tôi đều nhìn thấy cùng một người đang trực nhật ngoài hành lang?

La Trạc Kiệt, không lẽ nhân phẩm của cậu đã xuống dốc đến độ này? Mỗi tuần chỉ trực nhật một lần, không lý gì tuần nào cậu cũng trực. Với lại mấy bạn nữ lớp cậu nấp phía sau cửa thập thập thò thò nhìn ra ngoài là sao đây?

Thế là tôi mang theo sổ tay, cực kỳ bình tĩnh bước vào lớp Thực nghiệm 2, hỏi các bạn nữ đang đứng đó: “Chắc các cậu vẫn chưa xong nhỉ? Đợi lát nữa mình đến kiểm tra sau.”

Nói xong, tôi quay người đi thẳng, không hề nhìn đến người sau lưng mình.

Muốn xem kịch? Cũng được, kiểm tra toàn bộ các lớp ở khu nhà này xong tôi mới quay lại đây, đến lúc đó nếu bạn vẫn chưa về, xin mời cứ tự nhiên.

Quả nhiên, khi tôi quay trở lại lớp Thực nghiệm 2, trong lớp chỉ còn một mình La Trạc Kiệt đang ngồi ở vị trí của mình cúi đầu đọc sách.

“Cậu chưa về à?” Vừa kiểm tra tôi vừa thuận miệng hỏi cậu ấy.

“Đang đợi cậu.” Cậu ấy cười cực kỳ thẹn thùng.

Đợi tôi đến kiểm tra vệ sinh thì đợi tôi đến kiểm tra vệ sinh, xin cậu đừng nói chuyện theo kiểu mờ ám như vậy được không? May mà không còn ai khác ở đây, nếu không tôi gặp rắc rối to rồi.

“Thực ra mình tò mò không biết lớp các cậu quy định phân công trực nhật như thế nào, hình như lần nào cũng chỉ thấy một mình cậu phụ trách quét dọn ngoài hành lang?” Tôi rất phiền lòng.

“À, việc này à, sĩ số lớp mình tương đối ít, hết cách rồi mà.” La Trạc Kiệt ngượng ngùng đáp.

Thế à? Vậy cậu cười đến là chột dạ như thế làm gì? Với lại, lớp cậu 40 người, có phải 4 người đầu, không lý gì mỗi lần tổng vệ sinh đều huy động hết 40 người?

Việc trực nhật của lớp tôi do tôi sắp xếp, 10 người một tổ, các tổ xoay vòng 6 tuần mới làm lại một lần. Lớp cậu ấy ít nhất cũng phải 3 tuần mới trực lại một lần, muốn lừa người khác cũng phải nói kiểu gì hợp lý một chút chứ?

Có điều tôi không vạch trần lời nói dối của cậu ấy, suy cho cùng, có những việc cậu ấy không công khai, thế thì tôi cũng vui vẻ giả ngốc.

Nhiều lúc tôi nghĩ, cậu ấy cũng được, nhưng tại sao tôi lại không có cảm giác kia? Vậy mới nói, chuyện tình cảm ấy mà, thực sự rất khó nói.

Còn nhớ trước đây ở phòng 301, tiết mục trò chuyện đêm khuya của chúng tôi từng thảo luận về một đề tài cũ kỹ mà cực kỳ kinh điển: bạn sẽ chọn người yêu mình hay người mình yêu? Nói cách khác, rốt cuộc yêu hay được yêu sẽ hạnh phúc hơn?

Tôi từng đọc qua một bình luận về vấn đề này, người đó viết: yêu hay được yêu, đều không bằng yêu nhau.

Một bình luận rất trời ơi đất hỡi, có điều không hề sai chút nào. Vì vậy, câu trả lời của tôi là, cả hai cái tôi đều không cần, tôi muốn tìm một người mình yêu và người đó cũng yêu mình. Một suy nghĩ rất trẻ con, cũng có chấp đến ngây thơ, nhưng tôi luôn kiên trì vào niềm tin này. Tôi nghĩ, dù không gặp được người như vậy, tôi cũng sẽ đợi người đó cho đến lúc mình không thể không lấy chồng mới thôi. Có điều, bây giờ nói những lời này, hãy còn viễn vông quá.

Dạo gần đây, Trinh Nhan thường xuyên xuất hiện móm tin cho tôi.

Trinh Nhan nói, bây giờ cả lớp cậu ấy đều thích lấy tôi ra trêu La Trạc Kiệt, suốt ngày Cá thể này Cá thể kia bên tai cậu ấy. Tôi vốn nghĩ mấy kiểu đùa này chẳng tổn hại gì đến ai, có điều tôi làm “anh hùng núp” thì vẫn hay hơn.

Thế cho nên, tôi tìm cán sự lao động của lớp, nói với cậu ấy sau này mỗi thứ sáu tổng vệ sinh, việc dọn dẹp trong lớp tôi sẽ giám sát, cậu ấy đi kiểm tra khu B. Cậu ấy vui vẻ nhận lời, dù sao so với việc giám sát người khác dọn dẹp – một công việc có khả năng cực kỳ cao sẽ thu về vô số ánh mắt lườm nguýt, chỉ bằng lựa chọn một công việc nhẹ nhàng thoải mái chỉ cần ôm sổ ghi chép đi dọc hành lang đóng vai chị hai, đến đâu cũng được người khác cung kính kính.

Ngày tổng vệ sinh mấy tuần sau đó, từ hành lang lớp mình ngược mắt nhìn về phía tầng 3 tòa nhà B đối diện, cuối cùng tôi không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của người nào đó nữa.

Sau đó tôi hỏi Trinh Nhan, cậu ấy nói tin đồn bắt đầu lắng xuống rồi. Cho nên, tôi nhẹ nhàng thờ phào một hơi.

.....

Tôi cực kỳ thích dạo loanh quanh trong sân thể dục của trường, tôi không thích chạy, mà là chậm chậm thả bộ vài vòng. Một sở thích có vẻ kỳ quái, đúng không?

Ăn cơm chiều xong tôi thường kéo thêm một người bạn cùng đến sân thể dục, vừa chậm rãi đi bộ dọc đường chạy điền kinh vừa nói chuyện, cảm giác tự tại và dễ chịu vô cùng.

Nhưng không biết từ lúc nào, người nào đó cũng bắt đầu xuất hiện.

Bạn học La Trạc Kiệt này luôn chạy lên từ phía sau tôi, sau đó gõ nhẹ vai tôi, nói: “Hi!”

Lúc mới bắt đầu cậu ấy dọa tôi suýt nữa rớt tim ra ngoài, tiếp theo đó lại khiến tôi thật không biết phải nói gì.

Vì sao? Vì mỗi lần chạy được một vòng người nào đó lại “Hi” một câu, tôi muốn tê liệt luôn.

Anh hai, cậu không cần về nhà hả? Sao lại rảnh rỗi đến mức này? Hơn nữa chào hỏi nhau một lần là đủ rồi, cần gì mình mới dạo được một vòng cậu đã ba bốn lần “Hi”, cậu không thấy mệt mình cũng đuối lắm rồi?

Thế là dưới cái nhìn đầy cười nhạo của bạn mình, tôi phải gạt nước mắt tạm thời từ bỏ thói quen tản bộ sau bữa cơm.

.....

Được, không tản bộ nữa, tôi đến thư viện chăm chỉ học hành không được chắc? Nghe đồn, gần đây thư viện mua về một loạt sách báo mới, với lại cũng có nhiều tiểu thuyết lắm.

Thế là, sau bữa cơm, tuyến đường của tôi có sự thay đổi từ sân vận động chuyển thành thư viện trường.

Tôi mượn một quyển sách, tìm một chỗ trong góc khuất, tay lật tiểu thuyết điên cuồng, vở bài tập Toán nằm trên bàn luôn để mở sẵn sàng nhưng bên trong trắng tinh chưa làm một chữ nào, ngay cả bút cũng không thèm lấy ra khỏi cặp. Vậy mới nói, liếc mắt qua liền biết ngay, tôi là kiểu học sinh đến thư viện không phải để học.

Trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy người nào đó.

Tôi cực kỳ bất đắc dĩ cười với cậu ấy một cái xem như chào hỏi, sau đó cúi đầu không để ý đến cậu ấy nữa.

Được thôi, mình thừa nhận, bên cạnh cậu có gián điệp của mình, có điều cậu đừng nói với mình, cậu cũng cài gián điệp bên cạnh mình chứ! Bỏ đi, chắc chắn cậu có, tốt nhất là, cậu đừng để mình biết được kẻ đó là ai!

Nâng cổ tay trái lên xem đồng hồ, thấy đã gần đến giờ, tôi liền đứng dậy thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi.

Không nằm ngoài tiên đoán của tôi, cậu ấy cũng đứng dậy, sau đó cùng tôi xuống lầu.

“Trùng hợp thế?” Ừ, kỹ năng bắt chuyện của cậu ấy là thứ cần phải được nâng cao.

“Ừ, cậu cũng đến à?” Thực ra, so với cậu ấy, kỹ năng phản ứng của tôi cũng là kẻ tám lạng người nửa cân thôi.

“Chẳng trách dạo này chạy bộ, mình không thấy cậu nữa.” Cậu ấy vỗ lể. Đang giả vờ à? Tôi không biết nữa.

“Ha ha, vì sắp thi giữa kỳ rồi mà.” Viện có rất hay, với điều kiện quyển tiểu thuyết trong tay tôi không bị người khác nhìn thấy.

“Gần đây thư viện đông người quá, hay là sau này chúng ta ai đến trước sẽ giữ chỗ cho người còn lại được không, mình không quen ngồi cùng người lạ lắm, cậu thấy sao?” Không quen thì về lớp tự học đi!

“À, cũng được!” Người ta đã nói đến thế này rồi, tôi còn đường từ chối nữa chắc?

Sau đó, cả đoạn đường im lặng, phía trước có một cặp tình nhân đang đi tới, tôi giật mình, bạn nữ là Hắc muội của lớp Thực nghiệm 2, cậu ấy vô cùng

hứng khởi chào La Trạc Kiệt, sau đó dùng ánh mắt như cười như không đảo qua đảo lại hai người chúng tôi.

Hay rồi, lần này không cần giải thích gì nữa, sự trong sạch của tôi mất rồi.

“Khụ khụ...” La Trạc Kiệt lúng túng giả vờ ho hai tiếng, thế là bạn học Hắc muội cực kỳ có triển vọng nắm tay anh bạn trai thân yêu của mình kéo đi, trước khi đi còn để lại một ánh mắt đặc biệt, vô cùng mờ ám.

Tôi biết ngay cậu ấy đang tự tiến hành bỏ não, còn tôi hoàn toàn không cách gì ngăn nổi.

Thôi, dù sao cũng không thân, kệ cậu ấy. Tôi chỉ có thể an ủi mình như vậy.

....

Giờ tự học buổi tối, giáo viên Toán bước vào lớp, động viên cả lớp đăng ký tham gia cuộc thi Toán. Cô giáo nói, cả lớp tôi đều đủ điều kiện dự thi, ngần ra hiểu tất cả đều nên đăng ký. Cô đưa danh sách lớp cho cán sự môn Toán nói, bạn học nào muốn tham gia chỉ cần tìm đến tên mình rồi đánh dấu vào đó.

Cán sự môn Toán chuyển danh sách xuống, khi đến tay mình, tôi hóa đá luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cuộc thi Toán

Khi danh sách những người đủ điều kiện tham gia cuộc thi Toán chuyển đến tay tôi, tôi ngất trên cành quất.

Không phải vì không tìm thấy tên của mình, mà là, vừa liếc qua tên mình đã đập vào mắt, đó cũng là nguyên nhân khiến tôi phát ngất.

Tôi là người rất hiểu mình hiểu người, học sinh có thành tích môn Toán như tôi, căn bản không thể nào xuất hiện ở trên được. Vậy cho nên, tôi bắt đầu lần tìm từ dưới danh sách đi lên, và rồi tôi hân hạnh phát hiện ra, tên mình nằm chiếm chệ ở vị trí đội sổ.

Họ tên: Dung Dung, thành tích tham khảo: 89 điểm. Thành tích tham khảo này chính là thành tích môn Toán của tôi vào kỳ thi cuối kỳ năm ngoái.

Bây giờ cuối cùng tôi đã hiểu 5% yếu tố bất ngờ ngoài dự liệu thầy giáo Địa lý nói đến trước khi phân ban là gì rồi, cô chủ nhiệm từng nói cơ sở để xét tuyển vào lớp Thực nghiệm 2 chủ yếu dựa vào thành tích môn Toán, sau đó mới xem đến môn Chính trị.

Cũng có nghĩa, nếu cô chủ nhiệm không ra tay giữ tôi lại, đoán chừng có lẽ bây giờ tôi đang học ở lớp Chính trị kém hơn. Suy nghĩ này khiến tôi không khỏi đổ mồ hôi lạnh đầy đầu.

Đắn đo một lúc lâu, tôi miễn cưỡng đánh một dấu X bên cạnh tên mình ở vị trí cuối cùng, dù cực kỳ không muốn tham gia, nhưng cả lớp tôi đều đăng ký, tôi không muốn khác người, hơn nữa thành tích môn Toán của tôi đã đủ hấp dẫn sự chú ý lắm rồi, nếu bây giờ lại đóng vai người nổi bật nữa, tôi chắc chắn sẽ chết rất khó coi.

Xem ra sắp tới không thể đến thư viện chỉ để nhàn hạ đọc tiểu thuyết được nữa, ahuhu.

Bạn cùng bàn Thang Tuyết Phân nhìn tôi không dám lên tiếng, thật ra thì chẳng có gì to tát lắm, dù sao tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng với môn Toán rồi, vậy nên tôi cũng hồi máu lại từ trong trạng thái tê liệt nhanh thôi.

Thư viện.

“Hôm nay cậu đến sớm thế?” Bởi vì phải tập trung tinh thần cao độ học Toán, vừa ăn cơm xong tôi vội vàng chạy ngay đến thư viện, ai ngờ người nào đó còn đến sớm hơn.

“Tiết cuối của hôm nay là sinh hoạt lớp, giáo viên cho nghỉ sớm.” Thấy tôi đến, La Trạc Kiệt rất tự nhiên gom sách vở đặt trên bàn để ra sau ghế, nhường lại vị trí bên cạnh cho tôi.

“À.” Tôi ừ một tiếng, để sách và vở bài tập Toán xuống bàn, sau đó ngồi vào chỗ.

Sau đó, hai chúng tôi không ai nói tiếng nào nữa, cậu ấy làm bài tập, tôi xem sách Toán.

Thư viện vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng lật giấy sột soạt thỉnh thoảng vang lên. Không thể phủ nhận, đây là một nơi cực kỳ thích hợp cho việc tự học. Có điều...

Tôi thực sự không xem nổi nữa, trong lòng chỉ có một mong ước là được chạy lên tầng trên mượn một quyển tiểu thuyết! Tôi âm thầm gào thét. Càng xem mấy đề Toán này, tôi càng nảy sinh kích động muốn ra tay giết người!

Thình lình một quyển “Tuyển tập tác phẩm văn học thanh thiếu niên” xuất hiện trước mặt tôi, tôi đực mặt ra, sau đó quay đầu nhìn sang cậu ấy.

Cậu ấy đưa tay chỉ về phía kệ xếp những tạp chí, sách báo xuất bản định kỳ, không nói gì. Tôi nhận lấy, vui vẻ lật ra xem.

15 phút sau.

Cậu ấy vỗ vai tôi, chỉ vào quyển vở đã gấp lại của mình, rồi chỉ sang quyển tạp chí tôi đang xem dở, ý bảo mình phải đi rồi.

Tôi đành trả quyển tạp chí lại cho cậu ấy. Haizz, đồ nhỏ nhen!

Sau đó, tiếp tục cúi đầu xem sách Toán.

....

Tại sao lại tính không ra, ở đây đặt $6X$ là ẩn, tại sao sau khi giải ra lại không thấy Y đâu, đề bài yêu cầu tìm Y cơ mà? Không lý nào lại làm mất Y được!

Vậy là tôi múa bút hết 3 tờ giấy nháp viết chằng chịt các bước giải, có điều vẫn không tìm ra đáp án. Đồ môn Toán phiền phức!

Khi tôi chuẩn bị hạ đến tờ giấy nháp thứ 4, đột nhiên La Trạc Kiệt đưa tay sang cầm lấy cây bút trong tay tôi, dọa tím tôi suýt nữa đã nhảy ra ngoài.

Lúc đầu ngón tay chúng tôi vô tình chạm vào nhau, cậu ấy hơi đỏ mặt, sau đó đến lượt gương mặt tôi cũng nóng rần lên, vậy là có hai quả táo đỏ tươi ngon mới hái ra mắt thị trường đây, mời mua mời mua.

Cậu ấy lấy giấy nháp và bút của tôi, kéo sách Toán của tôi đặt giữa hai người, bắt đầu nhỏ giọng giải thích cho tôi.

“Đầu tiên phải biến X thành Y , khi thay vào nhớ cẩn thận không được để điều kiện đã biết này đánh lừa, cuối cùng thay vào Y là được rồi, cậu tự làm thử đi.” Cậu ấy giảng giải từng chi tiết cặn kẽ cho tôi một lần, sau đó trả giấy nháp để tôi tự mình làm.

Tôi nhận lại bút, thấy cậu ấy dường như không có ý định quay đầu về, đành nói: “Cậu đọc sách trước đi, làm xong mình sẽ đưa cậu kiểm tra.”

.....

Hai năm sau khi đã bắt đầu cuộc sống đại học lưu lạc, mỗi lần vào thư viện nhìn thấy một cặp tình nhân ngồi tựa sóng vai thì thầm giảng bài cho nhau, tôi đều không kiềm được nhớ lại hình ảnh của ngày hôm nay.

.....

Mấy ngày tập trung tinh thần cao độ tuyệt đối không đem lại thay đổi trời long đất lở gì đối với thành tích môn Toán của tôi, chẳng qua giờ đây tôi đã hiểu rõ cuộc học kỳ này giáo viên giảng những gì mà thôi.

Vì số lượng học sinh đăng ký tham gia cuộc thi Toán tương đối nhiều, nhà trường đặc biệt sắp xếp cuộc thi được tổ chức ở giảng đường bậc thang của khu nghệ thuật. Những lớp ban Xã hội chúng tôi thi ở phòng 101, ban Tự nhiên ở phòng 102.

Tôi được xếp ngồi hàng đầu tiên, khi giáo viên mở cánh cửa thông giữa hai giảng đường, vì ngồi ở vị trí chính diện cửa bên này, cho nên vừa ngẩng đầu lên tôi đã thấy Lý Cẩm Bội ngồi đối diện mình ở phía bên kia.

Cậu ấy híp mắt nhìn tôi một lúc, sau đó lấy mắt kính trên bàn mang vào, lại nhìn thêm lần nữa, cuối cùng quay đầu sang bên cạnh, rất lớn tiếng hô lên: “Mập, cậu ấy ngồi đối diện kia!” Người trong cuộc tôi đẩy trên đầu chày đầy vạch đen.

May mà tôi không nhìn thấy La Trạc Kiệt, các bạn lớp tôi cũng không biết “cậu ấy” trong miệng Lý Cẩm Bội là ai, nếu không mặt mũi tôi xem như không còn gì nữa.

Đề thi vừa phát xuống, tôi dành 5 phút xem qua toàn bộ câu hỏi, biết ngay đây chính là bi kịch đời tôi mà.

Phần trắc nghiệm, không câu nào biết làm, chọn tất cả đáp án A, so với đánh lụi cách làm này có khả năng kiếm điểm cao hơn.

Phần điền vào chỗ trống, hết cách rồi, dựa theo nguyên tắc cũ mà làm vậy. Chắc chắn có một câu đáp án không phải 1 thì là 0, vậy nên tôi đánh ăn may một nửa điền 1 nửa còn lại điền 0.

Sau đó tập trung tinh thần giải bài tập lớn, không biết làm cũng phải viết được công thức, như thế kiểu gì cũng có điểm.

Đến tận lúc nộp bài, tôi chỉ biết làm một nửa phần bài tập lớn, những cái khác nghe theo ý trời. Tại sao chỉ có một nửa? Bởi vì nửa còn lại tính không ra, tính đi tính lại đến mấy lần vẫn bế tắc nên tôi khỏi tính luôn.

Về đến lớp, mọi người đều rôm rả bàn đề, nửa chữ tôi nghe cũng không hiểu, vậy nên tôi kéo Nghiên Bàn cùng ra sân thể dục tản bộ.

“Bánh bao cậu biết không? Các cậu ấy ai cũng nói La Trắc Kiệt thích mình.” Tôi vừa đi vừa đưa chân đá những hạt nhựa màu đỏ trên đường chạy điên kinh.

“Cho xin đi, chỉ cần thấy ánh mắt cậu ấy nhìn cậu cũng đủ biết rồi, mình ám hiệu cho cậu mười vạn tám ngàn lần rồi, chỉ có bản thân cậu chưa được giải ngộ thôi.” Nghiên Bàn không đồng tình nói với tôi.

“Á? Thật thế à? Quả nhiên ở gần Bánh bao, ai cũng bị ngốc đi.” Tôi cười đến là vô tội.

“Con cá mập chết tiệt, muốn chết chứ gì?” Thế là, người nào đó bắt đầu đuổi đánh tôi.

Các cậu đều biết thì tốt, trước mặt các cậu ấy, tôi không muốn bí mật của mình vẫn còn là bí mật.

....

“Phải rồi, dạo này cậu nhớ chú ý vào, giáo viên Toán đã tìm vài bạn trong lớp mình nói chuyện rồi, mình nghĩ chắc sắp đến lượt cậu rồi đấy.” Nghiên Bàn là cán sự lớp môn tiếng Anh, vì nguyên nhân chất lượng giờ lên lớp, nên hiệu suất ra vào phòng giáo viên của cậu ấy cao hơn tôi rất nhiều, những thông tin hành lang nho nhỏ cũng biết nhiều hơn tôi.

“Hả? Sao cậu không nói sớm? Sớm biết thế mình đã cố gắng thêm chút nữa trong cuộc thi Toán rồi, lần này hay ho đây, đến lúc đó nhất định sẽ bị mắng thâm thiết.” Gương mặt nhiều thịt của tôi sụp xuống, lần này chết chắc rồi.

“Cậu còn dám nói? Dạo này vừa tan học đã không thấy bóng dáng cậu đâu, mình nói bằng cách nào? Sau đó mình quên mất tiêu.” Nghiên Bàn cũng cực kỳ sa mạc lời với tôi.

“Bánh bao cứu mình đi!” Tôi kéo tay áo Nghiên Bàn.

“Ừ, nằm mơ đi, trừ phi cuộc thi Toán lần này cậu làm bài thật tốt, nếu không Tề thiên đại thánh cũng không cứu được cậu đâu.” Nghiên Bàn độc ác nói.

.....

Không ngoài dự đoán, không qua mấy ngày giáo viên Toán đã triệu hồi tôi đến phòng giáo viên tâm sự.

“Dung Dung tôi biết em là một học sinh rất chăm chỉ, nhưng tại sao thành tích môn Toán của em lại không cải thiện được? Mỗi lần kiểm tra, thành tích của em không phải 90 thì là 89, ngay cả tôi cũng cảm thấy rất khó chịu. Do cách giảng của tôi có vấn đề hay em đang gặp khó khăn gì? Em cứ thoải mái nói ra để mọi người cùng tìm cách giải quyết!” Ý tứ của giáo viên Toán làm tôi toát mồ hôi hột.

“Không có ạ, là vấn đề của bản thân em thôi ạ, cách giảng của cô rất hợp lý, rất hay ạ.” Dám nói cách giảng của giáo viên có vấn đề chắc? Sẽ chết rất thảm đấy.

“Vậy thì em cảm thấy môn Toán rất khó phải không? Vì sao trong giờ học lúc nào cũng thấy em ngơ ngác?” Xoa trước đánh sau là đây chứ đâu. Quả nhiên chạy trời không khỏi nắng, bị chính là điều không thể tránh khỏi.

“Dạ, việc này, vì phản ứng của em hơi chậm, cho nên thông thường khi giáo viên giảng đến bài tiếp theo em còn đang suy nghĩ câu trả lời của bài trước.” Tôi giả vờ cực kỳ chân thành và vô cùng áy náy.

“Tôi tin em là một học sinh ngoan, có điều nếu môn Toán của em tiếp tục thế này thì không được! Cuối học kỳ trước em xếp thứ 3 trong lớp, nhưng môn Toán lại đội sổ. Tôi vừa lấy kết quả cuộc thi Toán vừa rồi của em, em xem đi, chỉ có 32 điểm, thấp nhất lớp, tôi cũng không dám cho mọi người xem, sợ em xấu hổ.” Giáo viên Toán cũng không biết nên làm thế nào với tôi.

Rất may lão đại người chỉ lấy kết quả, không xem qua bài thi của tôi, nếu không rất có khả năng bị tôi chọc tức chết, mà tôi cũng sống không nổi.

Phật tổ! Bồ Tát! Thượng đế! Amen! Chúa Jesu! Đội ơn tập thể các ngài!

“Em về lớp trước đi! Bình thường nhớ nhờ các bạn hướng dẫn thêm, có gì không hiểu cứ đến gặp tôi, ngày thường không thấy em tìm tôi bao giờ, không cần xấu hổ, không hiểu thì phải làm cho đến khi hiểu mới thôi!” Cuối cùng, giáo viên Toán đã quyết định buông tha tôi.

“Dạ, em biết rồi ạ!” Tôi vâng vâng dạ dạ trả lời. Kinh nghiệm mách bảo tôi rằng giờ phút này, nhất định phải tỏ ra ngoan ngoãn!

Ra khỏi phòng giáo viên, tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời tối mịt, thờ dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Dốc lòng học Toán

Xem ra kỳ thi giữa kỳ sắp tới nếu thành tích môn Toán của tôi vẫn phiêu du góc biển chân trời, lần triệu hồi tiếp theo của giáo viên Toán sẽ không còn là nét mặt hiền hòa vui vẻ thế này nữa.

Tôi giờ hai bàn tay ra nhăm tính một chút, chỉ còn 9 ngày nữa, trừ hai ngày thứ bảy và chủ nhật, chỉ còn lại 7 ngày, tổng cộng phải học 5 chương, lần này thực sự phiền to rồi.

Thế là tôi chỉ có cách mặt dày ngày ngày lạc trôi đến thư viện, để người nào đó làm gia sư miễn phí cho mình.

Mặc dù tôi cũng biết mình có phần quá đáng, rõ ràng đã biết nhưng lại giả vờ ngốc, giống như đang lợi dụng người ta vậy. Nhưng thực ra, tôi dám tiếp xúc cự ly gần với cậu ấy thế này vì tôi biết chắc, trước khi chúng tôi tốt nghiệp cậu ấy sẽ chẳng thô lỗ gì với mình hết. Vậy nên thừa nhận luôn, tôi là người dễ thiện.

Không biết những suy nghĩ này của tôi cậu ấy có thể đoán được bao nhiêu, có điều người ta đã vô cùng ăn ý lựa chọn duy trì im lặng rồi, cho nên tôi càng không thể nói thêm điều gì.

Trình Nhan phát hiện thời gian này tôi và cậu ấy thường qua lại với nhau liền ra sức oanh tạc vào tai tôi không được thích La Trạc Kiệt. Tôi hỏi cậu ấy vì sao.

Cậu ấy nói La Trạc Kiệt và tôi không hợp nhau, cả hai chúng tôi đều quá bị động, tôi hợp với mẫu con trai tích cực chủ động, còn cậu ấy hợp với mẫu con gái hoạt bát, cởi mở hơn. Tôi nói với cậu ấy tôi và La Trạc Kiệt không có gì với nhau đâu, bảo cậu ấy cứ yên tâm. Thực ra những điều Trình Nhan nói, không phải tôi không hiểu, chỉ là những điều trước nay tôi quan tâm vốn không phải hợp hay không. Theo tôi thấy, với chúng tôi bây giờ mà nói, tiêu chuẩn kén vợ chọn chồng của người trưởng thành nào là xuất thân, gia thế, quyền lợi gì đó đều là những điều chúng tôi không nên nghĩ tới vào tuổi này. Chỉ cần cảm thấy thích là được, mới 17 tuổi đầu như chúng tôi không dám nói đến chuyện tương lai, không phải chưa từng nghĩ đến tương lai, mà là vào quãng thời gian thanh xuân tươi đẹp này, cuộc đời của chúng tôi chỉ vừa mới bắt đầu, ngoại trừ chính mình ai có thể đảm bảo được trong tương lai đó chúng tôi rồi sẽ thế nào?

Tiếc là, tôi không không có cảm giác đó với La Trạc Kiệt. Vậy nên lợi dụng cậu ấy khiến tôi cảm thấy rất tội lỗi, thấp thỏm không yên. Có điều, suy nghĩ dưới một góc độ khác, người này đã làm tôi mang tiếng xấu ở lớp Thực nghiệm 2, thế nên xem như chúng tôi hòa nhau.

Vì vậy, tôi an tâm thực hiện “chế độ nô dịch” với cậu ấy. Gọi là nô dịch, chẳng qua là cậu ấy giảng bài môn Toán giúp tôi, ra vài bài tập có độ khó trung bình bắt tôi làm, cuối cùng giúp tôi đoán đề thi, ứng phó cho qua kỳ kiểm tra sắp tới mà thôi.

Không thể không nói, La Trạc Kiệt là một gia sư miễn phí cực kỳ hoàn hảo. Dùng cách thức dễ hiểu nhất để giải bài tập có độ khó cao nhất, lại còn truyền thụ cho tôi vài bí kíp cá nhân để nâng cao khả năng sống sót qua kỳ thi. Hơn nữa tôi đặc biệt cảm thấy, điều thứ hai mới là điều quan trọng nhất, ha ha. Mà cậu ấy cũng nắm rất chắc trình độ của tôi, biết rõ bài tập có độ khó đến đâu thì tôi có thể làm được. Tuy cậu ấy luôn yêu cầu tôi phải làm xong sau đó nộp lại để mình chấm, quyết không cho tôi biết trước đáp án, bảo rằng nhất định sẽ bắt tôi cai bằng được thói quen xấu, suy luận ngược từ đáp án ra quá trình giải. Nếu bắt buộc phải nói xấu ông thầy này, chính là chữ cậu ấy quá xấu, một bài tập có mười chữ, lần nào tôi cũng hỏi đi hỏi lại ba bốn lần đây là những chữ gì.

Tất nhiên tôi cũng biết bài tập của cậu ấy hẳn không ít chút nào, vậy nên trước khi cậu ấy gấp vở lại, tôi tuyệt đối không dám làm phiền.

Tuy có một thầy giáo tốt, nhưng học Toán với tôi vẫn là một quá trình hết sức gian khổ, nó không chút lưu tình đuổi cùng giết tận tất cả những nơ ron thần kinh của tôi, đáng ghét hơn nữa, sau khi đuổi cùng giết tận xong nó lại tự động bốc hơi sạch sẽ, không để lại trong đầu tôi chút gì.

Không sai, nó chính là thiên địch của tôi, không lý gì Vật lý và Hóa học tôi có thể học được, chỉ có môn Toán cả đời không thoát khỏi vòng luẩn quẩn xém rớt. Giáo viên dạy Toán bắt lực nhìn tôi, tôi càng bắt lực nhìn tờ đề thi.

Tôi đoán có lẽ La Trạc Kiệt cũng cảm thấy bắt lực với mình, nhưng nể mặt tôi nên mới có ý tốt không nói ra. Vì vậy, tôi nghĩ đợi thi giữa kỳ xong sẽ mời cậu ấy một bữa cơm xem như cảm ơn. Tuy làm như vậy có vẻ quá khách sáo, nhưng suy cho cùng chúng tôi cũng chỉ là bạn học bình thường, tốt nhất không nên nợ nần gì cậu ấy.

.....

Và rồi kỳ thi giữ kỳ đầy khủng bố cũng đến.

Do đã phân ban nên cách sắp xếp thứ hạng có khác biệt so với trước đây, cho nên tôi lại một lần nữa vinh hạnh bước chân vào phòng thi số 1. Vừa đặt chân đến cửa, nhìn ngang một cái, tôi phát hiện bên trong đều là những gương mặt quen thuộc, có điều lần này học sinh của lớp Thực nghiệm 2 chiếm ưu thế về số lượng.

Cả phòng thi nhốn nháo như chợ vỡ, đây là bằng chứng hoàn toàn thuyết phục minh họa cho sự thật, con trai cũng cực kỳ nhiều chuyện.

Đúng thế, tôi rất cố gắng không để ý đến vai trò cầm đầu của bạn học Hắc muối, có điều chính cậu ấy cũng nỗ lực bỏ qua sự khác biệt giới tính của mình, đồng thời bỏ qua luôn sự tồn tại ít ỏi đám con gái chúng tôi.

“Minh nói rồi mà, mức độ háo sắc ti lệ thuận với thành tích đấy, cậu xem Đới Sinh kia, tối hôm trước vừa xem một đĩa phim A qua hôm sau đã thi được

hạng nhất.” Không cần nghi ngờ, câu này do bạn học Hắc muội phát ngôn đấy.

“Con nhỏ da nâu chết tiệt kia, không phải tên cậu nằm ngay dưới tớ à? Không lẽ trước khi thi cậu cũng cùng anh Lâm nhà cậu làm gì đó hả?” Đới Sinh cậu thay đổi rồi, mấy câu nói mang đầy tính thô bỉ học như thế, lại có thể đi ra từ miệng cậu?!

“Ha ha, hai người các cậu đừng đầu đá qua lại nữa, tám lạng nửa cân cả thôi, hai người các cậu trùn nhất lớp mình rồi!” Người qua đường A của lớp Thực nghiệm 2 lên tiếng. Về việc hai cậu ấy là “trùn” gì, trực giác mách bảo tôi không nên biết thì hơn.

“Đúng thế, đúng thế.” Người qua đường B của lớp Thực nghiệm 2 phụ họa.

Sau đó, cả hội cười ồ lên.

Mấy đứa con gái phe thiếu số chúng tôi nghe đến nói hai tai đỏ bừng, muốn lên tiếng phản đối có điều người cũng ngại đứng dậy. Trước hết, không nói đây là đề tài nhạy cảm, quan trọng hơn phòng thi số 1 này chính là vùng trời của lớp Thực nghiệm 2, người ta người đồng thể mạnh, chúng tôi chỉ là mấy đứa con gái quèn, đến nói cũng nói không lại người ta, việc động tay động chân càng không cần đề cập đến, vẫn nên an phận ngồi tại chỗ cầu nguyện giám khảo mau bước vào thi hợp lý hơn.

Vô tình nhìn thấy La Trạc Kiệt ngồi phía trước cười có vẻ áy náy nhìn mình, tôi cười lại với cậu ấy một cái, ý nói tôi không để ý, mới lạ ấy!

Từ lâu tôi đã nghe đồn có không ít giáo viên không hài lòng việc học sinh lớp Thực nghiệm 2 có nhu cầu tìm hiểu quá mức tích cực đối với những kiến thức về lĩnh vực này, hơn nữa còn không phân biệt là nam hay nữ. Xem ra, mấy bạn nữ ít ỏi của lớp Thực nghiệm 2 muốn sống tốt trong môi trường này phải tự xem mình là con trai luôn rồi.

Thực ra, tôi từng nghe nói con trai lớp Thực nghiệm 1 của mình ngày trước có công khai lập Hội “Chém gió 18+”, cũng nghe nói buổi tối đám con trai ở ký túc xá nam đã sớm rủ nhau đánh giá một lượt tất cả các bạn nữ trong lớp từ diện mạo đến body, tuyệt đối không chừa một centimet nào.

Có điều nghe là một việc, tận mắt nhìn thấy lại là việc khác. Tôi khó mà tiếp nhận nổi việc các cậu ấy công khai nói chuyện tình dục trước mặt bàn dân thiên hạ thế này. Tôi cảm giác được mặt mình nóng rần lên, xem ra da mặt tôi cần phải tu luyện nhiều.

.....

Thi xong môn cuối cùng quay trở về lớp đã thấy cán sự môn Toán chuyên cần y hệt Boss của cậu ấy đi phát bài thi. Tôi vội vàng giờ bài thi của mình ra, cẩn thận xem từng phần. 101 điểm, bước đột phá mang tính lịch sử chính là đây, dù sao trước nay thành tích của tôi luôn chỉ dao động ở con số 90. Liếc qua bài thi của bạn cùng bàn, 120 điểm, hẳn đây là mặt bằng chung của lớp nhỉ? Có điều, không sao, làm người phải biết đủ, chỉ cần lần này người đội số không phải tôi là được, nguyện vọng của tôi đơn giản chỉ là không bị giáo viên gọi lên phòng nói chuyện nữa mà thôi.

Tôi đảo mắt một vòng quanh lớp xem có loại sinh vật mang tên giáo viên nào xuất hiện hay không, sau đó len lén lấy điện thoại từ trong cặp ra, nhẹ chân nhẹ tay nhắn tin cho người nào đó: “Cá: Minh thi Toán được 101 điểm, cảm ơn cậu! Minh định chiều nay mời cậu một bữa, cậu có thời gian không?”

Không đến 5 phút sau, điện thoại của tôi khẽ rung lên. Tôi mở ra đọc: “Kiệt: Được, chiều nay 5 giờ 30 đợi cậu dưới lầu A.”

.....

Khi tan học, tôi cố ý đợi mọi người ra về gần hết mới chậm rãi xuống lầu. Quả nhiên, nhìn thấy ngay người nào đó đang đứng cạnh vườn hoa đợi mình.

“Xin lỗi nhé, cậu đợi lâu chưa? Chúng ta ra ngoài ăn nhé!” Tôi cũng không muốn đến muộn, có điều nếu bị hội “miệng rộng” trong lớp nhìn thấy, tôi sẽ trở thành nhân vật tiêu điểm trong chương trình trò đêm khuya của phòng ký túc xá tối nay mất.

“Không có, mình vừa đến, đi thôi!” Hình như lúc này trong giờ học tôi nhìn thấy lớp cậu ấy ở đối diện được nghỉ tiết sớm thì phải? Tôi còn nhìn thấy cậu ấy đi xuống nữa. Bỏ đi, không cần vạch trần cậu ấy làm gì, cũng chẳng có lợi cho tôi.

Cũng may dạo này thường gặp ở thư viện nên bầu không khí sôi nổi hơn một chút, nếu cả đoạn đường cứ trầm mặc, không ai nói tiếng nào chắc tôi đi nhảy lầu cho xong.

Lúc ăn cơm, tôi nói với cậu ấy thi xong rồi, có lẽ sắp tới tôi sẽ không đến thư viện nằm vùng nữa, bảo cậu ấy đừng giữ chỗ cho tôi. Nhìn thấy ánh mắt có chút thất vọng của cậu ấy, cảm giác tội lỗi trong tôi lại bùng lên. Không hiểu sao tôi thấy mình cực kỳ giống một người qua cầu rút ván, lợi dụng người ta xong liền cong đuôi chạy mất.

Khi tính tiền, cậu ấy nhất quyết không để tôi trả. Tôi nghĩ ngợi một lúc, đoán có thể cậu ấy thấy mất mặt nếu để con gái trả tiền, cho nên không kiên trì nữa, định bụng sau khi ra ngoài tranh thủ lúc cậu ấy không để ý, sẽ len lút nhét tiền vào cặp cậu ấy. Đưa trước mặt chắc chắn cậu ấy sẽ từ chối, tôi ghét nhất kiểu đẩy qua đẩy lại này nọ của người lớn, đúng là phiền phức.

Ai biết được vừa ra khỏi quán ăn, liền nhìn thấy một đám con trai lớp Thực nghiệm 2 từ từ đi tới, hình như đang cùng nhau đi ăn. Vừa nhìn thấy hai người chúng tôi đi cạnh nhau, ánh mắt các cậu ấy đã sáng lên như điện.

Tại sao tôi luôn gặp phải những tình huống máu chó thế này?

“Ai yo, lẽ nào đây chính là bạn Cá trong truyền thuyết?” Người qua đường A chỉ sợ thiên hạ không loạn bắt đầu tác quái.

“Chào chị Kiệt, mình là...” Người qua đường B nào đó góp vào.

“Các cậu đừng nói lung tung đấy!” La Trạc Kiệt dứt khoát ngắt lời cậu ấy.

“Thôi, mình đi trước nhé.” Để tránh tình trạng càng tầy càng đen, tôi quyết định nhanh chóng thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tin đồn

Tôi bắt đầu tin rằng tốc độ lan truyền của tin đồn nhanh hơn tốc độ ánh sáng là điều có thật.

Trước giờ tự học buổi tối, bạn học Vương Doanh Chi vừa từ lớp Thực nghiệm 2 trở về cười ha ha đầy bí hiểm bước đến trước mặt tôi: “Cá oi, bạn này không ngoan đấy nhé...” Sau đó vứt lại nửa câu không thềm nói hết, cứ thế bỏ đi.

Vương Doanh Chi là trưởng phòng ký túc xá hiện tại của tôi, quan trọng hơn bạn trai cậu ấy - Lương Dục Thu là học sinh của lớp Thực nghiệm 2. Ngoại trừ giờ học và tự học buổi tối, thời gian cậu ấy ở lớp Thực nghiệm 2 còn nhiều hơn ở lớp của mình. Tình cảnh này, xem ra cậu ấy nghe ngóng được gì đó từ lớp Thực nghiệm 2 rồi.

Chỉ mong cậu ấy không mở miệng nói lung tung, nếu không tôi nhất định sẽ phiền phức to, rất to.

Ài, đầu tôi lại đau rồi đây.

Giờ tự học vừa kết thúc, Văn Tuệ không nói không rằng kéo tôi chạy ra sân thể dục.

Ngon đèn trên sân thể dục vẫn chưa được mở lên, những ngôi sao bé xíu lấp lánh trên nền trời đêm đen mềm như nhung chiếu xuống không gian một thứ ánh sáng dịu dàng yếu ớt. Chúng giống như những lời ngọt ngào của các cặp tình nhân đang tận bộ thì thâm vào tai nhau.

Hai chúng tôi đi đến một bãi cỏ tương đối vắng người, khi đến nơi đã thấy một bóng đen lù lù đứng sẵn ở đó, tôi giật nảy mình, sau đó nhìn kỹ lại mới nhận ra hóa ra là Trình Nhan. Tôi theo phản xạ không điều kiện khẽ vỗ ngực, ổn định hơi thở.

Nhìn vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng của hai cậu ấy, đại khái tôi đã đoán được việc gì. Đầu là họa từ miệng đám con trai nhiều chuyện kia ra cả!

“Lúc tối cậu ra ngoài với La Trạc Kiệt hả?” Trình Nhan nghiêng răng hỏi, giống hệt vị cha già đang thăm vấn xem con gái có bị quân bắt lương thảo khẩu nào dụ dỗ bỏ nhà đi hay không.

Tôi bật cười vì liên tưởng ngớ ngẩn của mình, nếu Trình Nhan là cha gì, ai sẽ làm mẹ tôi đây? Tôi ngoảnh đầu nhìn Văn Tuệ có biểu cảm nghiêm túc đồng bộ. Chà, một người mẹ đầy dã và vị cha già lạnh lợi đáng yêu? Thừa nhận thừa nhận, tôi đang bóp méo hình tượng hai cậu ấy.

“Khục...” thảm, tôi không cẩn thận cười thành tiếng.

“Này!” Quả nhiên, khiêu khích sự bất mãn của người ta rồi.

“Mình và cậu ấy ra ngoài ăn cơm, nhưng để cảm ơn cậu ấy trước đây phụ đạo môn Toán giúp mình thôi, mình không có ý gì với cậu ấy cả, thật đấy, mình xin thề!” Tôi vô cùng thành khẩn.

“Con trai lớp mình nói các cậu ấy gọi cậu là ‘chị Kiệt’, cậu cũng không phản đối.” Dĩ nhiên Trình Nhan vẫn chưa tin tưởng lắm.

“Không phải mình không phản đối, vốn dĩ các cậu ấy có thềm hỏi ý kiến của mình đâu, cứ gọi thẳng luôn, mình với các cậu ấy đâu thân thiết gì, cậu muốn mình nói gì với các cậu ấy? Với lại, chắc chắn mình nói không lại, làm không khéo biết đâu thành ra càng tầy càng đen, cho nên lúc đó mình chạy lấy người luôn.”

Đám boy bà tám chết tiệt! Tôi thảm nguyện rửa trong lòng. Trời ơi, đầu lại đau rồi.

“Theo mình La Trạc Kiệt thích Hắc muội.” Trình Nhan không hề báo trước lên tiếng, “Hắc muội bảo gì cậu ấy cũng làm, ngày ngày mang sữa cho Hắc muội, hai hôm trước Hắc muội bảo cậu ấy đi mua món đồ chơi Trùng thần kỳ, thế mà buổi trưa cậu ấy bắt xe bus đến siêu thị mua thật.”

“Thật à? Thế thì tốt!” Đúng thật rất tốt, cuối cùng cậu ấy cũng chuyển mục tiêu, tôi không cần canh cánh cảm giác tội lỗi nữa nhỉ?

Nhưng sao tôi lại cảm thấy có chút không vui? Hẳn là tâm lý ham thích hư danh của nữ giới tác quái rồi. Vậy mới nói, ôi phụ nữ! Á? Không đúng, tôi không phải phụ nữ, tôi là con gái.

“Dung Dung, bọn mình” Văn Tuệ thử gia nhập vào đội quân khuyến giải.

“Hai cậu nghĩ gì vậy hả? Yên tâm đi, giả sử mình có ý với cậu ấy, lẽ nào lại mình không nói cho hai cậu biết?” Tôi hỏi ngược lại hai cậu ấy.

“” Thế là, hai cậu ấy im lặng. Vì tôi nói sự thật, chỉ cần là việc của tôi, hai cậu ấy đều biết cả.

“Đi thôi, mình không lừa hai cậu đâu mà, bọn mình về thôi.” Tôi nắm tay hai cậu ấy, kéo những con người vẫn đang trầm mặc kia bước đi.

Sân thể dục yên tĩnh nơi đâu cũng tìm bay phấp phới, chúng tôi vẫn nên nhanh nhanh rời khỏi lãnh địa tình yêu này thôi.

..

Tôi rút người trong chăn, tay cầm điện thoại, chưa đầy vài giây sau, màn hình lại sáng lên.

Nhìn thời gian hiển thị trên màn hình đã 0:15, tôi lén lút thò đầu ra khỏi chăn, đảo mắt nhìn xung quanh. Không phát hiện bất kỳ nguồn sáng nhân tạo nào, quá tốt, mọi người đều đã đi ngủ.

Anh hai, cậu xong chưa vậy? Mình muốn đi ngủ lẩm lẩm rồi! Nội tâm tôi gào thét.

“Ngan: Hôm sinh nhật cậu ấy, cậu giúp mình gọi cậu ấy ra ngoài nhé, mình hỏi rồi nhưng cậu ấy không đồng ý.” Nhân vật “cậu ấy” là Hồng Huy, Ngan đương nhiên không ai khác ngoài Châu Chí Ngan.

Vì Hồng Huy không có điện thoại, những lúc cần đều mượn điện thoại của tôi để liên lạc, tôi không để ý mấy việc này, chút xíu tiền điện thoại cho bạn bè dùng chẳng đáng để tính toán. Nhưng mà anh hai ơi, cậu đừng động một chút lại cãi nhau rồi nhắn tin oanh tạc điện thoại của mình, cũng đừng nửa đêm nửa hôm nhắn tin cho mình hỏi cậu ấy có khỏe không thể này nữa, được không?

Cậu chọc giận cậu ấy, cậu ấy có thêm đọc tin nhắn của cậu đâu. Với lại nếu cậu ấy gặp phải việc gì mình nhất định sẽ nói cho cậu biết mà. Làm quân sư cho cậu không thành vấn đề, chỉ xin cậu đừng suốt ngày chần chừ chần chừ, sau đó gửi tin nhắn làm phiền mình được không? Cho dù muốn gửi cậu cũng nên nhìn thời gian chứ, cậu không ngủ được hà có gì phải bắt mình chịu tội cùng hả?

Thực lòng tôi rất muốn nói thẳng với cậu ấy như vậy, có điều không cách nào phát ngôn được. Người ta gặp phải bạn Huy đã đủ bất hạnh rồi, từ sáng đến đêm cần thận từng li từng tí như một cô vợ nhỏ, nom nớp lo sợ vô ý chọc người nào đó nổi giận, người nào đó lại bơ cậu ấy mấy ngày liền.

Tôi bất đắc dĩ nhắn lại với cậu ấy, bảo không biết mình có làm được không, bảo cậu ấy đi ngủ trước đi.

Thế nhưng sau đó, đến lượt tôi bị thăm phát hiện mình không ngủ được. Châu Chí Ngan, đều là lỗi của cậu!

Thử sắp xếp lại những việc đã xảy ra ngày hôm nay, thật là càng nghĩ càng ối rần: trước hết là thi cử, tiếp theo là cuộc thi Toán, rồi đi ăn cơm, sau đó gặp phải đám boy bà tám, bị bọn Văn Tuệ thăm vấn, cuối cùng là màn oanh tạc bằng tin nhắn của Châu Chí Ngan.

Vậy nên, đầu tôi lại ê ẩm.

Có điều La Trạc Kiệt thích Hắc muội? Không nói Hắc muội đã có anh Lâm của cậu ấy, nếu như việc này là thật, đáng lẽ hôm nay hội con trai kia không nên diễn sâu như vậy mới đúng? Cho nên, có lẽ bạn học Hắc muội nắm được điểm yếu của người nào đó, sau đó ra sức tổng tiền cậu ấy rồi.

Cầu mong điểm yếu đó không liên quan gì đến con, Amen!

Nhưng nếu nói cậu ấy thích tôi, thực ra ngoại trừ mấy tin đồn kia, những thứ khác hình như không xác đáng lắm. Trước nay cậu ấy chưa từng chủ động nhắn tin hay gọi điện thoại cho tôi, trừ mấy lần “tình cờ gặp gỡ” và thời gian ngắn ngủi học chung trong thư viện, quan hệ giữa tôi và cậu ấy chỉ tốt hơn người xa lạ một chút, miễn cưỡng lắm mới đạt chuẩn bạn bình thường.

Haizz bỏ đi, những việc phiền phức này đừng nên nghĩ nữa thì hơn, thần ngũ Chu công đẹp trai vẫy tay gọi tôi rồi kìa.

Đang chuẩn bị tắt điện thoại, tôi lại nhận được một tin nhắn nữa. Thật sự vẫn chưa xong à!

Mở ra xem, tìm tôi giật mạnh một cái, đúng là nghĩ đến ai người đó liền có mặt:

“Kiệt: Chắc giờ này cậu ngủ rồi nhì? Hôm nay có lỗi với cậu quá, các cậu ấy không cô ý đâu, cậu đừng để ý nhé. Chúc cậu ngủ ngon!”

Tôi nghĩ ngợi một lúc, nên trả lời cậu ấy thế nào đây? Tin nhắn này chỉ đơn thuần là một lời xin lỗi, hay còn mang theo ý thăm dò? Xử lý không khéo sẽ phiền to. Với lại, bây giờ cậu ấy cũng chuyển vào ký túc xá rồi, biết đâu người gửi tin không phải cậu ấy...

Việc này thực sự không thể trách tôi quá đa nghi, vết xe đổ trước đây còn rành rành ra đấy. Tôi vẫn nhớ câu chuyện bạn nữ lớp bên cạnh từng bị đám con trai trong lớp đem ra đùa đến xoay vòng vòng, về sau có một bạn nam không chịu được nữa nói ra, sự việc mới bại lộ. Tôi hoàn toàn tin tưởng đây là việc đám con trai nhiều chuyện lớp Thực nghiệm 2 có thể làm ra được.

Dù sao trước nay La Trạc Kiệt chưa bao giờ chủ động nhắn tin cho tôi, phải suy nghĩ cặn kẽ mới không bị thiệt.

Cho nên tôi lè mè rất lâu, cuối cùng mới dè dặt bấm từng chữ trả lời: “Cá: Ha ha, cậu nghĩ nhiều rồi, mình biết các cậu ấy đang đùa mà, mình biết con trai lớp cậu cực kỳ thích đùa. Muộn lắm rồi, mình đi ngủ đây, cậu cũng ngủ sớm nhé. Ngủ ngon!”

Với một tin nhắn đủ lịch sự thế này, dù là hội boy kia chắc cũng không cách nào đùa tiếp được nữa, sẽ không có hồi âm lại đâu nhỉ?

Nhưng cảm giác vẫn rất không yên tâm, thế nên tôi vội vàng tắt luôn điện thoại cho chắc.

Sau khi có thời gian yên lặng để tĩnh tâm, tôi nghĩ hình như tôi thật sự có chút để ý đến cậu ấy, lẽ nào bởi vì tính ham hư danh của con gái sao? Tôi chắc chắn cần suy nghĩ thật cẩn thận.

..

Và hậu quả của việc suy nghĩ trên trời dưới biển là, tôi mất ngủ cả đêm. Quạ quạ...

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thi đấu bóng chuyền

Ngày hôm sau, tôi vác đôi mắt được trang điểm tự nhiên kiểu mắt khói đen vừa gọi cảm vừa thời thượng đi học, bị quần chúng bắt lương cười nhạo một trận gần chết.

Lúc này đây tôi không thêm quan tâm chút nào đến hình tượng thực nữ của mình nằm bò ra bàn, rơi vào trạng thái giả chết.

Học sinh giỏi cũng có chỗ tốt, muốn ngủ thì ngủ, chỉ cần không gây ảnh hưởng xung quanh là được, giáo viên chỉ xem như bạn không khỏe mà thôi, tuyệt đối không làm phiền bạn. Cho nên, tôi vô cùng yên tâm thực hiện chương trình bổ sung giấc ngủ.

Sau khi ngủ liền một mạch cả ba tiết, tôi bị bạn cùng bàn gọi dậy. Tôi mông lung nhìn cậu ấy, cậu ấy gõ đầu tôi một cái, sau đó đưa cho tôi một tờ giấy, ý bảo tôi tự mở ra xem.

Trong giấy viết: đăng ký tham gia giải bóng chuyền cấp trường lần thứ 7. Hàng chữ cuối cùng còn dùng chữ in hoa, nhấn mạnh mỗi đội khi ra sân phải đảm bảo số lượng thành viên là 3 nam 3 nữ.

Thế là phản ứng đầu tiên của tôi là quay đầu ra sau, dùng ánh mắt thông cảm vô cùng quái đản nhìn hai bạn nam đang ngồi sau mình. Hai cậu ấy bị tôi nhìn đến mức mơ màng, vậy là tôi cực kỳ lương thiện đem tờ giấy đặt trước mặt, giúp hai cậu ấy giải tỏa nghi hoặc. Còn tặng kèm miễn phí một nụ cười gian xảo mang thương hiệu Cá.

Quả nhiên ban đầu hai cậu ấy vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì, mãi đến khi đọc đến dòng cuối biểu cảm trên mặt mới trở nên đặc sắc, gương mặt hai bạn học nào đó nóng rẫy như bánh bao mới ra lò.

Nhìn hai cậu ấy như thể sắp chết đến nơi, cảm bút run rẩy viết tên mình vào danh sách đăng ký, tôi rất không phúc hậu cười khùng khục thành tiếng.

Tôi quay đầu lên, hoàn toàn không thêm để ý hai ánh mắt chém giết sau lưng mình, cười “ha ha”.

Bạn học Thang Tuyết Phân liếc tôi một cái, nói: “Cậu cao thế này mà không đăng ký, không nói đến việc lãng phí nhân tài, cơ hội lớn để mang vinh quang về cho lớp cậu lại không đi, thật là đạo đức suy đồi lòng người không còn như trước!”

Tôi bủn xỉn, cực kỳ nghiêm túc chính nghĩa đáp: “Đừng có dùng thành ngữ lung tung, giáo viên Ngữ văn nghe được sẽ khóc đấy. Vội lại, mình không tham gia mới là mang vinh quang cho lớp, cậu không thấy mình dốt Thế dục đến mức nào à, chạy 50m mất 10 giây vẫn chưa đến đích. Mình đi mất mặt mình là chuyện nhỏ thôi, mất mặt cả lớp mới là đại tội.”

“Mình không còn từ ngữ gì để nói cậu nữa.” Thang Tuyết Phân bắt lực nhìn tôi.

Hai ánh mắt đầy sát khí sau lưng được bổ sung thêm sự khinh bỉ. Ha ha, không thành vấn đề, dù sao tôi cũng chẳng quan tâm.

Sau đó bốn bạn nam “6 mủi” lớp tôi không có ngoại lệ toàn bộ đều tham gia, lần lượt thay nhau ra sân để đảm bảo số lượng. Tôi à, đương nhiên vinh dự làm đội trưởng đội cổ động rồi (tự phong đấy).

Tiết Thế dục thời gian này mọi người đều tập trung khổ luyện bóng chuyền, cực kỳ buồn chán. Hết giờ học, tôi cũng đi theo cùng tập, dù tôi rất ghét đồ mớ hôi, nhưng suy cho cùng đây là việc liên quan đến vinh nhục của cả lớp, lại thêm tám bảng vàng cán bộ lớp treo trên người, về tình về lý tôi không thể nào xem mình là người ngoài cuộc được.

Vòng đầu tiên của giải đấu, đối thủ của lớp tôi là lớp 11/12, ban Tự nhiên, chuyên Hóa, nhiều con trai là điều không cần nhắc thêm. Tôi đoán, trận đấu này hẳn sẽ có rất nhiều khán giả đến sân cổ vũ, dù sao sự quan tâm quần chúng dành cho bốn chàng trai lớp tôi không hề thua kém sự quan tâm dành cho ba cô gái lớp 10/1 chút nào (đây là lớp nghệ).

Cười trên nỗi đau của người khác là thói đời thâm căn cố đế, nhìn người có vị trí cao hơn mình nhảy xuống lúc nào cũng vui vẻ hơn nhìn người từ dưới thấp nhảy xuống nhiều. Cho nên, tôi hoàn toàn không nghi ngờ màn biểu diễn của lớp tôi nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Không ngoài dự đoán, trận đấu vừa bắt đầu, người xem đã đứng chật cứng quanh sân, ngoại trừ thành viên của hai lớp chúng tôi, tất cả đều là lực lượng quần chúng xem trò vui. So sánh với không khí ở đây, những trận đấu khác rõ ràng có phần ảm đạm hơn nhiều, người không biết, có khi lại cho rằng đây là trận đấu của những cao thủ.

Lúc vừa bắt đầu, lớp tôi còn có chút ít cơ hội, có điều những chàng trai vàng lớp tôi quả không hổ danh “thư sinh trời gả không chặt”, không bao lâu sau đã bị đối phương đánh tan tã. Hiện trường chỉ dựa vào mấy bạn nữ thay phiên nhau ra sân miễn cưỡng chống đỡ.

Hiển nhiên, đối phương cũng phát hiện tình hình của bọn tôi, bắt đầu áp dụng tiểu xảo. Các cậu ấy thay dần lực lượng chủ chốt, sau đó các thành viên trong đội đều lần lượt vào sân, đặc biệt là các bạn nam, trận bóng liên tục tạm dừng để thay người, gần như toàn bộ con trai của lớp đều được thay vào một lần.

Vì đây chỉ là trận đấu bình thường, không hề quy định số lượng thành viên chính thức của từng đội (giải đấu chính thức quy định thành viên chính thức và thành viên dự bị của mỗi đội đều không quá 12 người), cho nên dù biết việc này không công bằng trọng tài cũng không có cách nào.

Quần chúng đứng xem xung quanh không yên phận cũng bắt đầu bình luận rào rào, có bức bối, có khinh thường, có đồng tình, hơn nữa số lượng cười trên nỗi đau của người khác cũng không cam chịu mình là thiểu số.

Sắc mặt của các thành viên lớp tôi càng lúc càng khó coi, có người vò đầu bứt tóc suy nghĩ chiến thuật, cũng có người bắt đầu đề nghị kéo quân sang lớp 11/12 nói chuyện.

Lớp trưởng ra mặt can thiệp. Đúng thế, giờ phút này sang bên kia không phải càng thể hiện rõ cho đối phương thấy mình là kẻ yếu hay sao? Thậm chí thua đậm hơn nữa cũng không thể đi! Cho nên, cả lớp chỉ có cách nghiêng răng tiếp tục cổ vũ cho các chiến sĩ đang chiến đấu trên sân bóng.

Cuối cùng ngay cả trọng tài cũng không xem nổi nữa, lên tiếng cảnh báo lớp 11/12 chú ý chừng mực.

Cán sự môn Thể dục của lớp 11/12 trình bày một lý do hết sức hợp lý: “Chúng em chỉ muốn mọi người đều có cơ hội ra sân thể hiện thôi ạ.”

Quả thực lý do rất hợp lý, trọng tài cũng không thể phản bác được. Nhưng những lời này có ý gì đây? Không phải có ý đối thủ quá yếu thì là gì nữa?! Nói thẳng ra, con trai các cậu ăn hiếp một đám con gái lại còn giả vờ ảm ức, hành động của các cậu không hề ảm ức một chút nào!

Cuối cùng, chúng tôi thua đối phương với tỉ số cách biệt vô cùng lớn, điều này trong dự liệu. Vốn dĩ chúng tôi không hề nghĩ đến chiến thắng, bây giờ hay rồi, cảm giác bức tức đã đè bẹp thất vọng.

Tôi kéo Hồng Huy lặng lẽ chui ra khỏi đám đông, dù sao đối phương cũng không cho rằng mình sai, giận xong rồi thôi, nói nhiều thành ra phí lời, thay vì ở lại làm trò cười, chỉ bằng đi xem lớp khác thi đấu, phải tỏ ra thoải mái, miễn cho người ta nói chúng tôi thua không ngóc đầu nổi.

Bên cạnh sân bóng chuyên là sân bóng rổ, không hề bất ngờ nhìn thấy người nào đó đang cùng lớp cậu ấy thi đấu. Nếu cậu ấy đang bận, tôi cũng không cần chào làm gì. Thực ra, bởi vì lớp Thực nghiệm 2 đều có mặt, cho dù cậu ấy nhìn thấy, tôi cũng không chào đâu, bớt được việc nào hay việc ấy.

Kéo Hồng Huy đi một lượt qua mấy sân bóng, có thể vì lửa giận chưa tan, hình như chẳng có trận đấu nào tôi có hứng thú muốn xem, vậy nên tôi rủ Hồng Huy hay là ra ngoài ăn cơm, sau đó đi dạo quanh giải tỏa tâm trạng.

Rất hiển nhiên Hồng Huy cũng có ý này, chúng tôi thật là ý tưởng lớn gặp nhau. Lại thấy Thang Tuyết Phân đang đi về hướng mình, tôi hỏi luôn cậu ấy có cần mua cơm giúp không.

Ai ngờ con nhỏ này thỉnh linh lên con động kinh, hét vào mặt tôi: “Cần chứ, mình cần mà! Mua giúp mình một phần bánh đậu đỏ!”

Cảm nhận được ánh mắt dị nghị từ bốn phương tám hướng chiếu vào người mình, tôi nuốt nước bọt, nói: “Cậu to tiếng như vậy làm gì? Mắt mắt lăm lăm biết không...”

Tôi định nói nữa, có điều nghe thấy tiếng cười vang lên sau lưng mình, sau đó bị Hồng Huy lôi đi mất.

Ra khỏi sân bóng, tôi hỏi cậu ấy sao phải gấp gấp vậy.

Cậu ấy đáp, vừa nãy cô hòng như kèm Vuvuzela của Thang Tuyết Phân thu hút sự chú ý của quá nhiều người, bao gồm cả người nào đó trên sân bóng.

Thế là bạn học La Trắc Kiệt mơ mơ màng màng đứng dưới rổ nhìn về phía này, sau đó...

...

Bị một quả bóng KO trúng.

Quả bóng đó không cẩn thận bay đến, hay người khác cố ý ném? Không thể không nói rõ, nếu quả bóng đó của một bạn học đến từ lớp Thực nghiệm 2, thế thì đáp án của tôi là về sau.

Xem ra tôi lại gián tiếp làm trò cười cho mọi người rồi, nhưng người nào đó đừng ngơ ngẩn như vậy được không? Hại tôi mất mặt cùng cậu ấy. Bực bội ghê!

“Nghĩ gì đấy hả? Cười ngọt ngào thế kia, không phải đang nhớ nhưng ai đấy chứ?” Thang Tuyết Phân cắt đứt hồi tưởng của tôi.

“Nhớ cái đầu cậu! Mau học bài đi! Nếu không ngày mai giáo viên Vật lý hỏi đến cậu chết chắc đấy.” Tôi hù dọa cậu ấy.

Vậy là bạn học Thang Tuyết Phân ngây thơ im lặng tiếp tục đọc sách.

Ha ha, quả nhiên dễ lừa, vẫn chưa phát hiện ra à? Trước giờ giáo viên Vật lý chỉ hỏi cán sự môn Vật lý thôi, cậu là ai thầy có biết đâu, làm sao gọi hỏi cậu được?

Có điều, tôi chống cằm, ngón tay nhẹ nhàng mân mê khuôn mặt mình, cười rất ngọt ngào sao? Rất giống đang nhớ ai đó sao? Mặc dù cách dùng từ hơi có vấn đề, nhưng người đơn giản ngây thơ như cậu ấy cũng nói như vậy, tôi có nên suy nghĩ nghiêm túc rồi cuộc cảm giác tôi dành cho cậu ấy là như thế nào không?

Đổi mặt, có thể sẽ gặp phiền phức; còn né tránh, chắc chắn không phải cách giải quyết tốt nhất. Ánh mắt tôi vô thức nhìn sang hành lang tầng ba đối diện, rõ ràng biết chẳng có gì bên đó, tôi vẫn theo thói quen dùng ánh mắt lại. Quả thực, có những chuyện tôi cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Buổi tối.

Chương trình trò chuyện đêm khuya ở ký túc xá khá sôi nổi, chủ đề xoay quanh trận đấu bóng chuyền buổi chiều, nói đến mức đám con trai lớp 11/12 không còn giống người nữa, những cái gọi là thủ đoạn báo thù cũng càng nói càng thần kỳ, bắt đầu từ tỏ ra khinh bỉ đến hiện tại đã chuyển sang dùng thuốc xỏ, cưa đổ sau đó đá đít..., khả năng tưởng tượng của các cậu ấy đúng là phong phú vượt ngoài sức tưởng tượng của con người. Tôi biết các cậu ấy nhiều nhất cũng chỉ biết nói mà thôi. Nhập tâm thế làm gì? Lại không đòi nào thành sự thật, nói tóm lại là một hành động lãng phí tình cảm.

“Cá, sao cậu không nói gì?” Đột nhiên Thang Tuyết Phân hỏi tôi.

“Các cậu nói đi, khi nào các cậu hành động mình sẽ đóng vai trò cổ vũ nhiệt tình.” Cậu muốn mình nói gì bây giờ? Cùng lắm mình chỉ có thể tỏ ra khinh bình thôi.

“À đúng rồi, lúc nãy mình sang lớp Thực nghiệm 2, Thu nói với mình ngày mốt các cậu ấy gặp lớp 11/12, Thu đảm bảo với mình các cậu ấy nhất định sẽ thắng, phòng mình cùng đi xem nhé?” Vương Doanh Chi cảm phần trào dâng nói. “Thu” tức là Lương Dục Thu, bạn trai đương nhiệm của cậu ấy.

“Hay đấy, cả phòng mình đều đi! Mình muốn xem bọn họ thua thảm.” Châu Mẫn hôm nay có ra sân thi đấu lập tức đồng ý.

“Được, dù sao ngày mốt lớp mình không phải thi đấu, gọi tất cả mọi người, cùng nhau đi xem luôn.” Thang Tuyết Phân cũng tán thành.

“Chuẩn! Cùng nhau đi! Ngày mai mình sẽ nói với lớp trưởng.” Lê Yên cực kỳ hưng phấn.

“Cá, cậu cũng đi chứ?” Vương Doanh Chi đột ngột hỏi tôi. Tại sao tôi lại cảm thấy câu hỏi của cậu ấy có mang theo ý xấu nhỉ?

“Mình thi đi.” Tôi, không muốn đi, lớp Thực nghiệm 2 đều là một đám xấu xa!

Nhưng tôi không thể không đi. Àizz, đi thi đi vậy!

“Vậy Cá đi mình cũng đi!” Hồng Huy nói.

“Không có ai không đi đúng không. Bọn mình hứa chắc rồi đấy nhé!” Vương Doanh Chi vô cùng hớn hờ, “thôi không nói chuyện với các cậu nữa, mình nhắn tin với Thu đây.”

Bớt đi một thành viên hoạt ngôn Vương Doanh Chi, cuộc trò chuyện rất nhanh dần yên tĩnh lại, không bao lâu đã kết thúc.

Tôi ngẩn người nhìn trần nhà, sau đó chớp chớp mắt, nhớ lại những việc đã xảy ra hôm nay. Có thể xem đây là thói quen tôi đã luyện được trước khi đi ngủ.

La Trạc Kiệt, phải nói rằng, ấn tượng của tôi với bạn học này từ sau khi phân ban mới dần trở nên rõ nét, đặc biệt sau khi Trình Nhan nói cậu ấy thích tôi.

Bình tâm mà nghĩ, những điều Trình Nhan nói không sai, cậu ấy quả thực không hợp với tôi, tính cách của chúng tôi có nhiều điểm tương đồng: nội tâm, thụ động, khá y lại và lười biếng, dù thích nhiều thứ nhưng lại để trong lòng không hay nói ra, lại còn có chung một thói quen thích im lặng chờ đợi.

Nhớ lại thật chi tiết quãng thời gian chúng tôi bên cạnh nhau, thực ra cậu ấy cũng là một người chu đáo, như thời gian chúng tôi cùng học ở thư viện, lúc nào cậu ấy cũng là người đến trước, trên bàn luôn cũng đặt sẵn quyển “Tập chí văn học thanh thiếu niên” mà tôi vô cùng thích xem. Hình như cậu ấy cũng

nhận ra, trước khi mình gặp vớ lại tôi sẽ không làm phiền đến, cho nên gần như trước 6 giờ 30 cậu ấy luôn bắt đầu lật Tạp chí văn học ra xem, thậm chí có lúc tôi còn nhìn thấy tờ đề thi của cậu ấy chưa kịp giải xong.

Nhớ lại bộ dạng ngẩn ngơ của cậu ấy đứng dưới rổ hôm nay, sau đó bị bóng đập trúng, tôi lại thấy buồn cười. Tôi thò tay ra khỏi chăn, khẽ sờ gương mặt, quả nhiên khoe môi của mình cong như vậy, như thể nụ cười vui vẻ đó vẫn chưa kịp biến mất. Vậy nên, không thể không thừa nhận một sự thật tôi vô cùng không muốn thừa nhận: tôi thật sự để ý cậu ấy rồi.

Thế là, lại một đêm nữa tôi mất ngủ.

Tiết Vật lý sáng hôm sau, không hiểu tại sao thầy giáo bỗng dưng hiền lành dễ tính hơn thường ngày rất nhiều, làm cho những trái tim yếu ớt của thiếu nữ mới lớn chúng tôi vô cùng thấp thỏm. Trước khi hết tiết, cuối cùng thầy cũng tiết lộ cho chúng tôi biết nguyên nhân hành động khác lạ hôm nay của mình.

Thầy nói, thầy muốn thay mặt lớp mình xin lỗi lớp tôi. Đến đây, chúng tôi mới chợt nhớ, thì ra thầy dạy Vật lý là giáo viên chủ nhiệm của lớp 11/12.

Đến giờ chúng tôi mới biết hóa ra sự việc đã xôn xao ầm ĩ khắp cả trường: giữa học sinh với nhau không cần nói nữa, ngay cả thầy giáo làm trọng tài trận đấu hôm qua cũng công khai lên tiếng giữa phòng giáo viên, cho nên lớp chúng tôi đã trở thành “con ruot” trong mắt cả trường.

Chuông hết tiết vang lên, thầy giáo vẫn không ra khỏi lớp ngay. Qua chừng hai phút sau, nhân vật hung hăng nhất chiều qua - cán sự môn Thể dục của lớp 11/12 cũng sang lớp tôi xin lỗi, sau cùng thầy mới hài lòng để cậu ấy trở về.

Tôi cảm thấy việc này đang bé xé ra to rồi? Cần thiết phải thế này không? Có điều, nghĩ kỹ lại, dù sao việc này đã gây ảnh hưởng đến hòa khí giữa các thầy cô, nếu thầy giáo Vật lý vẫn không có động tĩnh gì, ắt hẳn năng lực quản lý lớp của thầy sẽ bị các giáo viên khác đánh giá bằng ánh mắt nghi ngờ, đặc biệt chuyên Hóa có tổng cộng 5 lớp, để người khác đem ra so sánh càng không phải việc hay ho. Bằng hành động này, ít ra việc xin lỗi cũng có tác dụng xoa dịu tình hình, riêng về thành ý hẳn không thể không trừ vài điểm.

Nhưng thôi, có lời xin lỗi này mọi người cũng không giận dữ như lúc đầu nữa, biết lớp 11/12 bị cả trường mắng, tâm trạng của đám con gái lớp tôi cũng thoải mái hơn một chút, miễn cho từ sáng đến tối lúc nào cũng có người mang lớp 11/12 ra hả giận, giống như một đám nhỏ nhen vậy.

.....

Trận đấu hôm nay là cuộc đụng độ giữa lớp Thực nghiệm 2 và lớp 11/12, toàn bộ con gái lớp tôi đều có chân trong đội cổ vũ của lớp Thực nghiệm 2.

Sau khi đến sân bóng, thấy mọi người ai nấy liều mạng chen lên trước, tôi cực kỳ vui vẻ có cơ hội tỏ ra lịch sự nhường đường. Vậy nên, khi trận đấu bắt đầu, tôi và Hồng Huy đứng tận bên ngoài hàng rào người.

“Có việc gì xảy ra nhớ yểm hộ cho mình.” Dù đã hơi hiểu rõ tâm tình của mình, nhưng không có nghĩa tôi chấp nhận làm trò để mọi người xem!

“Ừ! Nhưng mình có thấy cậu ấy ra sân đâu, tự cậu cũng phải chú ý đấy.” Hồng Huy kiểm soát quan sát diễn biến trên sân.

“Cá ơi! Lâu quá không gặp!” Đột nhiên có người vỗ vai tôi, tôi quay đầu lại, ái chà người này quen thật đấy!

“Cậu là... Đàm Kiện?!” Tên này tuyệt thực hay sao vậy? Gãy đi một nửa thế này?

“Bạn Cá không nhận ra mình, mình tổn thương sâu sắc đấy!” Người nào đó giả vờ ôm tim.

“Cậu đừng học theo Đông Thi nữa được không? Cậu còn khó coi hơn cô ta nữa!” Tôi không biết mặt mũi đã kích cậu ấy.

“Bạn Cá này, bạn đừng ăn ngay nói thẳng thế mà, sao các cậu không chen vào trong xem, ở đây nhiều người quá, các cậu xem được chắc?” Đàm Kiện vô cùng nghi ngờ.

“Thấy đông vui nên bọn mình ghé vào thôi, xem được hay không quan trọng gì, cậu ấy, lớp các cậu đang đấu, cậu rảnh rồi đứng đây làm gì?” Tôi càng nghi ngờ hơn.

“Nước uống không đủ, mình đi mua thêm.” Đàm Kiện gơ hai tay hai chai nước khoáng cỡ đại.

“Vậy cậu đi trước đi, đừng để các cậu ấy đợi lâu.” Tôi đẩy lưng cậu ấy.

Tôi không hỏi Đàm Kiện vì sao cậu ấy gãy đi nhiều như vậy, hơn nữa dù không hỏi tôi cũng đoán được. Trong lớp Thực nghiệm 2 này, muốn giữ được vị trí từng có ở lớp Thực nghiệm 1 ngày trước, cho dù bỏ ra nỗ lực gấp đôi so với trước cũng chưa chắc đã đạt được.

“Mình đi nhà vệ sinh đã, cậu đứng đây đừng đi đâu đấy.” Hồng Huy phá vỡ sự im lặng ngắn ngủi của chúng tôi.

“Lạy, mình không đi lạc đâu, đừng nói chuyện với mình như thể đang nói với con nít như vậy chứ?” Tôi hạn hán lời.

Qua một lúc nữa, lại có người vỗ vai tôi.

“Về nhanh như...” Câu nói của tôi ngay khi quay đầu lại nhìn thấy người nào đó liền tự động bốc hơi.

“Hi!” Tại sao lần này cũng bắt chuyện bằng câu này vậy? Anh hai, cậu sáng tạo một chút được không?

“Cậu đang làm gì đấy?” Tại sao rõ ràng lớp mình đang thi đầu, các cậu ấy không xem, ngược lại đi xem người qua đường là tôi.

“Mình đi mua đồ ăn cho mọi người.” Cậu ấy dùng một tay ôm chiếc túi nhựa lớn, một tay mò vào trong lục lọi, sau đó lấy ra một chai sữa đậu nành Vitasoy đưa cho tôi: “Bà chủ tiệm tặng đấy, đừng nói với các cậu ấy nhé.”

Bà chủ tiệm tạp hóa nổi tiếng vất vả chày ra nước tặng cậu một chai sữa Vitasoy? Ai tin chứ?

Có điều cậu ấy đứng trước mặt tôi cười xấu hổ. Vậy nên, tôi bắt lực bị nụ cười của cậu ấy thành công làm cho đứng hình, các tế bào não tạm thời đoản mạch, ngăn người đưa tay nhận chai sữa rồi nhìn cậu ấy đi mất.

“Cậu làm sao đấy? Vitasoy ở đâu ra vậy?” Hồng Huy trở về rồi, cậu ấy ôm vai tôi.

“Ha ha, cái này à, lúc nãy gặp được bạn học chung cấp 2, của cướp được.” Đây là lần đầu tiên tôi nói dối với BFF, tôi biết về mặt của tôi bây giờ chắc chắn cực kỳ sượng ngắt.

Hồng Huy nghi ngờ nhìn tôi, sau đó cũng không hỏi nữa, “đi đi, sắp kết thúc rồi, xem ra lớp 11/12 thua chắc rồi, bọn mình đi thôi!” Vừa nói vừa kéo tôi đi.

Tôi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu cậu ấy thực sự hỏi tôi, tôi nhất định sẽ ú ớ.

Nhìn xuống chai Vitasoy trong tay, tại sao vậy? Tại sao tôi không muốn tiết lộ tâm tình lúc này của mình cho bất cứ ai biết, không muốn chia sẻ với bất cứ ai, dù là hội BFF trước nay chưa từng có bí mật của mình?

Việc này rốt cuộc là sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ngoại truyện 1: Tâm sự nhỏ của La Trắc Kiệt

Lần đầu tiên La Trắc Kiệt gặp Dung Dung là vào ngày đầu tiên khai giảng năm lớp 10, cậu ấy đang bị lạc đường. Thực ra ấn tượng về cậu ấy lúc đó cũng chẳng tính là sâu đậm, chẳng qua người trông thanh tú, tóc đuôi ngựa buộc cao sau đầu, có thể do đang vội, cậu còn nhìn thấy mồ hôi lấm tấm trên trán cậu ấy. Âm thầm quan sát cậu ấy suốt dọc đường, cậu nhận ra cậu ấy không phải một cô gái thích nói nhiều, Tạ Tiên Xương lên tiếng hỏi trước, sau đó cậu ấy mới trả lời, có cảm giác hơi ngượng.

Về sau cậu mới biết cậu ấy cũng học lớp Thực nghiệm 1, hơn nữa thành tích nhập học cũng rất vẻ vang. Việc này làm cậu khá bất ngờ, đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài! Nhưng mà việc này liên quan gì đến cậu đâu nhỉ?

Khai giảng không bao lâu, trong lớp có một bạn nữ tên Lô Tiểu Nghiên cực kỳ thích nhờ cậu mang điện thoại về sạc pin giúp, đám anh em đều nói cậu có số hưởng, bởi vì Lô Tiểu Nghiên được mọi người nhất trí bầu là Hoa khôi của lớp. Thực lòng mà nói, nếu được cậu thà đem phần số hưởng đó tặng lại cho các cậu ấy, sạc pin giúp thì chẳng sao, chẳng qua thái độ xem đây như điều hiển nhiên của Lô Tiểu Nghiên làm cậu không thoải mái, đại khái là một kiểu nhân vật điển hình được con trai chiều quá sinh hư. Có điều dù sao người ta là con gái, cậu cũng không tiện tính toán những điều này. Mỗi lần như vậy, cậu lại nghĩ hình ra bạn nữ tên Dung Dung gặp hôm nọ vẫn dễ mến hơn.

Khai giảng chưa đến một tháng, hôm đó vì giúp một cô bé bắt thành linh băng ngang qua đường, cậu bị xe bus tông phải. Nhìn mẹ mình khóc bù lu bù loa, cậu không khỏi cảm thấy chột dạ. Bởi vì phải nằm viện ít nhất 2 tháng, ba cậu hỏi có cần làm thủ tục xin nghỉ học không, cậu quả quyết từ chối. Những kiến thức cần học của lớp 10 thực ra không khó, cậu rất có lòng tin với khả năng tự học của mình, khi đi học trở lại cậu nhất định có thể theo kịp các bạn trong lớp, cho dù là lớp Thực nghiệm đi chăng nữa. Nghỉ học một năm, bảo cậu gọi đám quý sứ kia là anh chị, đùa không vui chút nào!

Đi học trở lại sau 2 tháng, cậu nhận được sự thăm hỏi nhiệt tình từ thầy cô cho đến bạn bè, phần lớn thành viên trong lớp đều được chuyển thẳng từ cấp 2 lên, về cơ bản không tốn tài cái gọi là thời gian thích nghi. Trên bàn cậu chồng sẵn mấy quyển vở bài tập, cậu lười biếng lật ra xem. Quả nhiên không phải môn nào cũng có, hẳn là có vài cán sự bộ môn không đặt sách giúp cậu, lý do chẳng phải vì không quan tâm mà vì các cậu ấy quá hiểu cậu. Chẳng qua cậu không cười nổi. Có điều việc này không tính là to tát, dù sao trước nay cậu gần như không đụng đến vở bài tập bao giờ, đọc sách rồi làm bài tập thực hành là đủ rồi.

Mấy ngày tiếp theo, lần lượt những gương mặt quen thuộc xuất hiện đòi cậu tiền mua vở bài tập, sau đó cậu tính toán lại một chút, còn sót vở bài tập môn Lịch sử. Thế là, cậu đánh tiếng hỏi bạn cùng bàn suốt từ cấp 2 của mình ai là cán sự lớp môn Lịch sử, Lý Cẩm Bội liếc cậu một cái, ý bảo “làm sao mình biết được?”, lại hỏi tiếp đám anh em ngồi xung quanh, câu trả lời vẫn là mờ mịt. Cậu cảm nín, vị cán sự lớp môn Lịch sử trong truyền thuyết này thật không phải “chìm” một cách bình thường đâu, hay nên nói cậu ấy làm người quá thất bại nhỉ? Rồi cậu lại nghĩ, nếu người trong cuộc không gặp, thế thì từ từ cũng được, đợi cậu tìm hiểu rõ người đó là ai sẽ tính tiếp!

La Trạc Kiệt quan sát hết một tuần lễ, cuối cùng sau khi học hết hai tiết Lịch sử mới phát hiện ra vị thần thành đó là ai. Cậu hoàn toàn không ngờ lại là bạn nữ mình gặp hôm khai giảng, hình như tên Dung Dung? Đúng là một người rất “chìm”. Chẳng qua, cậu ấy đến từ xã khác nhĩ? Mà cậu cũng nghĩ ngờ không biết cậu ấy còn nhớ sự việc hôm đó không, hoặc là nói, không biết cậu ấy còn nhớ đến sự tồn tại của mình không, xem bộ dạng ngơ ngẩn của cậu ấy, hơi giống một người không màng thế tục.

Cậu năn nỉ Lý Cẩm Bội đem tiền trà cho cậu ấy giúp mình. Lúc đó, cậu ấy đang cúi đầu đọc sách, trông điệu bộ vô cùng chăm chú. Lý Cẩm Bội ghét con gái có tiếng, thấy cậu ấy hết sức thiếu kiên nhẫn nhìn bạn học Dung Dung đang “tâm hồn treo ngược cành cây”, bỗng dung La Trạc Kiệt cảm thấy mình rất không phúc hậu, cơ mặt cậu co giật liên hồi. Có điều, bạn nữ đó đúng là ngấn người cực kỳ đáng yêu, với lại con người cũng không tồi. Thế là cậu không kiềm được bắt đầu chú ý đến cậu ấy.

Trải qua một khoảng thời gian im lặng quan sát, La Trạc Kiệt cảm thấy mình hơi hiểu được cậu ấy. Trong lớp gần như không ai gọi thẳng tên của cậu ấy, mọi người đều gọi cậu ấy là Cá. Cậu ấy và Phùng Giai Trình cực kỳ không vừa mắt lẫn nhau, có điều lại khá rất vui vẻ với Đàm Kiện ngồi phía sau. Cậu ấy là một người chu đáo: mỗi lần đi lấy nước đều không quên lấy giúp người khác; bạn bè không vui, cậu ấy không lên tiếng an ủi, mà ở lại lớp làm trò chọc cười đến không màng hình tượng; nếu giờ ra chơi có bạn học ngồi gần nằm ra bàn ngủ, cậu ấy luôn để ý điều chỉnh giọng nói của mình, thỉnh thoảng còn giúp các cậu ấy “đẹp loạn”, mượn câu nói của cậu ấy thì là “việc ngủ to bằng trời, làm phiền giấc ngủ của người khác là hành vi vô đạo đức”; thời gian tập thể dục buổi sáng, cậu ấy luôn là người cuối cùng xuống lầu, sau đó tắt hết tất cả đèn trong lớp, chỉ để lại duy nhất một ngọn đèn trên đầu cậu – người được miễn thể dục, có điều trước giờ chưa từng nhìn cậu một lần nào...

Cậu ấy cũng là một cô gái có phần lười biếng, thành tích của cậu ấy không được tốt lắm, nhưng trong giờ học lúc nào cũng “tâm hồn treo ngược cành cây”, chỉ cần nhìn bộ dạng mông lung của cậu ấy liền biết ngay có người lại ngán người rồi; bài tập môn Tự nhiên trước giờ cậu ấy đều không làm, luôn chạy đi hỏi mượn người khác để chép, chẳng qua mọi người ai cũng vui vẻ cho cậu ấy mượn. Xem ra dù rất “chìm”, nhưng quan hệ với cả lớp không hề tồi chút nào, nhất là với các bạn nữ, có điều rất hiếm khi cậu nhìn thấy cậu ấy nói chuyện với con trai; để có cơ hội được lười biếng, thỉnh thoảng cậu ấy còn giờ mấy trò khôn vặt, ví dụ như một lần kiểm tra 15 phút môn Hóa học, cậu ấy cố ý chọn tờ đề thi chỉ có một mặt, sau đó lại giả vờ vô tội, làm Lý Cẩm Bội tức đến nghẹn lời...

La Trạc Kiệt phát hiện ra hình như càng ngày mình càng thích quan sát cậu ấy, ban đầu là do tò mò, sau đó hình như đã trở thành một loại thói quen. Còn nhớ một lần trong giờ học, ánh mắt cậu lại hướng về người nào đó đang mơ màng. Sau đó bị cậu ấy giật mình chú ý đến, cậu ấy đảo mắt tìm kiếm quanh lớp, vừa vặn bắt gặp ánh nhìn cậu. Bản tính nghịch ngợm chợt trỗi dậy, thế là cậu cũng nhìn thẳng vào cậu ấy. Bất ngờ ngoài ý muốn đón nhận ánh mắt khiêu chiến của cậu ấy, La Trạc Kiệt cảm thấy mọi việc càng thêm thú vị. Hai phút sau, cuối cùng cậu ấy bại trận, nhìn cậu ấy bất mãn quay đầu đi, cậu không kiềm được bật cười, cũng vì vậy thành công nhận được cái liếc mắt của Lý Cẩm Bội.

Đám anh em cực kỳ thích tám về vòn vẹn 10 bạn nữ trong lớp, gần như mỗi XY đều trở thành “nhân vật tiêu điểm” một lần. Khi cả đám thảo luận về cậu ấy, La Trạc Kiệt bỗng thấy tim mình đập nhanh hơn bình thường rất nhiều. Cả đám bảo nhau, cậu ấy trông không đến nỗi nào, thân hình mặt mũi đều xấp loại khá, trong hoàn cảnh “duang thịnh âm suy” của lớp có thể xem là một người đẹp, có điều chiều cao của cậu ấy quả thực có thể khiến nhiều người vừa nhìn vừa ngậm ngùi lùi bước. Những gì các cậu ấy nói, cậu nghe không sót câu nào, nhưng không nói gì. Cuối cùng Lý Cẩm Bội bên cạnh nửa đùa nửa thật nói: “Các cậu đừng mong thả thính bạn học Dung Dung, cậu ấy của thằng mập này rồi!” Cả đám nghe xong, không hện mà cùng trở mặt nhìn La Trạc Kiệt. Cậu mở miệng định giải thích gì đó, có điều không nghĩ ra nên nói gì, cho nên ngậm miệng, tiếp tục im lặng. Im lặng đồng nghĩa với thừa nhận, vậy là đám anh em xung quanh bắt đầu ra chiều chọc ghẹo.

Cậu ấy là của cậu sao? Hình như cách nói này nghe rất êm tai.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25-2: Xem phim

Ngày hôm nay con dân lớp tôi ai nấy đều cực kỳ hưng phấn, mượn lời một bạn nữ háo sắc đề nghị được giấu tên trong lớp là, giống như vừa được uống xuân dược vậy. Bởi vì lớp Thực nghiệm 2 đã lấy đa số áp đảo thiểu số, đánh bại lớp 11/12, hơn nữa đại bộ phận con gái lớp tôi đều là chứng nhân cho khoảnh khắc lịch sử đó. Dù sao cũng có người trút giận giúp mình, tuy xuất phát điểm của người ta hoàn toàn không phải vì chúng tôi.

Chỉ có một mình tôi yên tĩnh ngồi ở vị trí của mình, mân mê chai sữa Vitasoy trong tay, thầm tính toán làm sao để qua được tối mai. Ngày mai là thứ bảy, buổi sáng phải đi học, buổi chiều tự học, buổi tối tự học không bắt buộc ai thích thì đi, riêng tôi thì nhất quyết không đi. Qua hôm sau, nhà trường yêu cầu chiều chủ nhật toàn bộ học sinh phải tập trung đầy đủ. Vậy là chỉ có một tối thứ bảy và một sáng chủ nhật được rảnh rỗi. Tôi không muốn về nhà lắm, có điều những bạn khác trong phòng ai cũng về, ngay cả Văn Tuệ cũng về nhà “xin tiếp máu”. Nói ngắn gọn, tối ngày mai, chỉ còn một mình tôi ở phòng.

Làm sao mới ổn đây? Một mình một phòng không sợ mới lạ ấy, hay là đi gõ cửa phòng khác. Nhưng những bạn quen thân với tôi đều về cả. Trình Nhan ấy à, bên cậu ấy là lãnh địa của lớp Thực nghiệm 2, lỡ như buổi tối vừa tắt đèn xong, chương trình trò chuyện đêm khuya biến tướng thành thẩm vấn đặc biệt thì làm thế nào? Vừa nghĩ thôi tôi đã rét run da đầu rồi, khả năng giết người của đám con gái đó tuyệt đối không thua vị anh hùng hào kiệt nào đâu!

“À, có Vitasoy à, đưa mình!” Một cánh tay thỉnh linh xuất hiện giật lấy chai sữa trong tay tôi.

“Không được! Trả lại đây!” Tôi lập tức phi thân đuổi theo Nghiên Bân đang hùng hòng tìm đường tẩu thoát.

“Không trả! Trừ phi cậu mua bánh kem cho mình!” Nghiền Bàn cầm chai sữa lắc qua lắc lại trước mặt tôi.

“Thôi cậu cứ uống sữa đi.” Bánh kem trong trường giá bốn, năm đồng một cái, tính ra có thể mua được hai chai Vitasoy đấy. Với lại, sữa vốn không phải do tôi bỏ tiền túi ra, cuộc làm ăn này lỗ nặng quá.

“Xi, không vui chút nào, không thèm!” Tôi biết trước cậu ấy sẽ phản ứng như thế mà, những lúc này lấy lùi làm tiến là hay nhất. Nhưng hình như bây giờ tôi không có hứng đùa giỡn nữa, nếu đổi lại trước đây, tôi nhất định sẽ đùa với cậu ấy chơi lớn một trận. Mới một năm thôi mà, có vẻ tôi trở nên già cỗi rồi, người cũng trở nên lười biếng rồi.

.....

“Dung Dung, tối nay qua lớp mình xem phim không? La Trắc Kiệt về nhà rồi hay sao ấy. Với lại, trời tối thui tối mò không ai biết cậu là ai đâu, dù sao cũng tốt hơn một mình cậu mọc rễ trong phòng!” Buổi trưa Trinh Nhan chạy sang tìm tôi nói.

“Xem phim gì?” Tôi hơi hứng thú, tôi rảnh rồi còn hơn không khí đây, chưa đến kỳ kiểm tra nên tôi hoàn toàn không có hứng thú học hành.

“Mình không rõ nữa, cái này do bọn con trai phụ trách chọn.” Trinh Nhan đáp.

“Không phải phim 18+ đấy chứ?” Nhân phẩm của đám con trai đó, căn bản không đáng tin.

“Cho dù các cậu ấy muốn, cũng phải xem thầy giám thị có đồng ý hay không!” Trinh Nhan chẳng lo lắng gì.

“Ừ, vậy mình đi, đến lúc đó cậu phải ra đón mình đấy!” Tôi không muốn hấp dẫn sự chú ý của các bạn học khác đâu.

“Okie, đảm bảo vậy nhé!” Sau khi nhận được cái gật đầu của tôi, Trinh Nhan liền chạy đi.

Tôi liếc qua đồng hồ, trưa quá rồi, buổi trưa không ngủ buổi chiều sẽ mất tinh thần. Vậy là, tôi trèo lên giường, đi gặp anh thần Ngủ.

.....

“Cá, cậu đi đâu đấy?” Lớp trưởng gọi giật lại lúc tôi chuẩn bị chuẩn đi.

“Mình chỉ đến ký tên thôi, lát nữa mình sang lớp Thực nghiệm 2 xem phim rồi. Nếu giáo viên đếm sĩ số, cậu nói mình đi nhà vệ sinh nhé.” Những bạn tham gia tự học tùy chọn buổi tối phải ký tên vào danh sách lớp, sau đó đội giáo viên trực ban đến thì đem danh sách này nộp lại.

“Cậu chậm chạp thế hà, sắp bắt đầu rồi.” Tôi vừa đặt chân lên tầng 3 tòa nhà B đã thấy Trinh Nhan đứng đón sẵn.

“Hết cách, lớp mình nhân số eo hẹp, phải qua đó trình diện một chút.” Tôi áy náy.

“Bọn mình vào từ phía sau đi, các cậu ấy bắt đầu rồi.” Trinh Nhan dẫn tôi đi lối cửa sau, nhẹ chân nhẹ tay bước vào.

Hai đứa vừa an ổn ngồi xuống hàng ghế thứ hai đếm ngược từ dưới lên, liền có một bạn nam len lén đi đến.

“Trinh Nhan em, anh vừa nghĩ không biết mới chộp mắt em đã biến đâu mất, ra là đi tìm người.” Vừa nói, bạn nam đó vừa nhìn tôi.

“Anh Lam, đây là bạn em, hôm nay trong phòng chỉ còn lại một mình cậu ấy thôi nên em đưa người sang đây.” Trinh Nhan trừng mắt với bạn nam, “anh mau về chỗ ngồi đi, đừng để mọi người nhìn qua đây, các cậu ấy đều là một đám sói đói, dọa bạn em sợ thì làm thế nào?”

“Rồi rồi, anh đây đi là được.” Trong bóng tối, tôi mơ hồ nhìn thấy ánh mắt cung chiều của bạn nam, cậu ấy quay đầu nhìn tôi, nói: “Bạn học, chào cậu, chơi vui vẻ nhé!”

Dứt lời, cậu ấy đi thẳng về chỗ ngồi của mình.

“Nhan, thành thật khai báo ngay, bạn nam kia là ai? Có phải người ta có ý với cậu không?” Tôi cố ý thấp giọng hỏi cậu ấy.

“Ai ya, không có, cậu nghĩ đi đâu vậy, hai bọn mình là quan hệ ‘vợ chồng’ thuần khiết đấy!” Trinh Nhan tỉnh như không trả lời.

“Quan hệ ‘vợ chồng’ thuần khiết?” Do tôi nghe nhầm hay năng lực giải quyết vấn đề của tôi có sai sót nh?

“Mọi người nói chơi thôi, không ai xem là thật hết!” Trinh Nhan ngừng một lúc, lại nói tiếp: “Cho xin đi, cậu đừng mất chữ O mồm chữ A được không, trong lớp này không có con gái đâu, cả đám đều là anh em, trêu nhau năm ba câu không chết ai cả.”

“Nhưng mà...” Tôi vẫn còn lời muốn nói.

“Á... khủng khiếp quá, Trinh Nhan đâu không mau đến đây cứu giá?!” Tiếng hét chói tai của một bạn nữ vang lên trong màn đêm cắt đứt cuộc nói chuyện của chúng tôi.

“Này, mình sang đó đã nhé, cậu xem phim đi, lát nữa mình lại qua với cậu.” Trình Nhan hơi lúng túng nói.

“Cậu đi đi, ở đây cũng không có ai, mình xem một mình được rồi.” Tôi đẩy cậu ấy, dù sao để cậu ấy nán nà ở đây lâu thật không hay chút nào, người ta rủ tôi sang đây xem phim, sao tôi để người ta vì chăm sóc mình đến phim cũng không xem được chứ.

“Ừ, có việc nhớ gọi mình nhé!” Trình Nhan không yên tâm.

“Biết rồi mà, cậu cảm rằm nhiều quá!” Tôi lại đẩy cậu ấy.

Tôi nhìn Trình Nhan đi đến trước mặt bạn nữ kia, bạn nữ kia bấu chặt cánh tay cậu ấy, miệng không ngừng rên rĩ “Trình Nhan ơi, sợ hãi ra!”

Tôi mỉm miệng cười, xem ra trong lớp này Trình Nhan được yêu mến lắm chứ.

Có điều hà có gì bạn nữ kia liên tục bảo sợ vậy? Tôi bắt đầu cảm thấy hơi bất an. Thế là tôi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào màn hình chiếu lần đầu tiên, vừa nhìn đã thấy một cái đầu người rụng xuống.

Tôi hoảng hồn. Ông trời ơi, tại sao vậy? Tại sao là phim ma? Bây giờ tôi đi còn kịp không?

Tôi thấp thỏm quay đầu lại, nhìn về phía cửa sau, thì thầm phát hiện bên cạnh cửa có một nhóm con trai đang đứng. Cho nên, đường lui của tôi là đường cùng rồi.

Thôi bỏ đi, xem thì xem, cùng lắm tôi nay mất ngủ thôi chứ gì. Sau đó, tôi dần dần nhớ ra, tối nay tôi phải ở một mình! Quá cay đắng, đây lại là một tấn bi kịch nữa của đời tôi!

Tôi chỉ còn cách ngoan ngoãn gục đầu xuống bàn, đừng nói ngẩng đầu, ngay cả cử động tôi cũng không dám, treo bên tai là âm thanh kinh dị phát ra từ bộ phim cùng tiếng hét nhức tai của đám con gái.

Đột nhiên, chiếc ghế bên cạnh tôi bị kéo xích ra. Tôi sợ đến mức suýt chút nữa tim ngừng đập. Run rẩy ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một gương mặt cực kỳ gợi đòn.

“Cậu cũng sang đây xem phim à?” La Trạc Kiệt rất tự nhiên ngồi xuống cạnh tôi.

“Ừ, Trình Nhan rủ. Còn cậu? Cậu không về nhà?” Tâm tình tôi ổn định lại một chút.

“Mẹ mình chửi, bảo vừa về nhà là cắm mặt vào máy tính, cho nên đáp mình trở lại trường.” La Trạc Kiệt bất đắc dĩ nhún vai.

“Ồ, ra thế.” Tha thứ cho tôi, tôi thực sự không biết nên đáp lại thế nào.

“Cậu thân với Trình Nhan lớp mình lắm à?” La Trạc Kiệt hỏi.

“Ừ, quen nhau từ lúc học mẫu giáo. Cậu không được bắt nạt cậu ấy đâu đấy, nếu không mình cho cậu biết tay!” Tôi làm bộ ác bá giờ giờ nắm đấm.

“Ha ha, lẽ ra cậu phải dặn cậu ấy không được bắt nạt mình mới đúng. Con trai lớp mình không có ai dám bắt nạt cậu ấy đâu, trong lớp cậu ấy hoành hành ngang ngược lắm.” La Trạc Kiệt cười hơi tưng quẫn.

“Thật? Để mình bê nguyên xi từng câu từng chữ cậu nói truyền lại cho cậu ấy.” Tôi rất có vẻ tiểu nhân đắc chí.

“Đừng, mình sẽ bị cậu ấy đánh thảm luôn.” La Trạc Kiệt cũng rất phối hợp giả vờ nom nớp lo sợ.

“Ha ha....” Tiếng cười của tôi hoàn toàn bị tiếng cười của nữ quỷ trong phim lấn át.

“Hay là bọn mình ra ngoài đi dạo nhé?” Chắc vì nhìn thấy gương mặt bỗng dưng đóng băng cảm xúc của tôi, La Trạc Kiệt vô cùng quan tâm hỏi.

“Được đấy!” Tôi không suy nghĩ đồng ý ngay, tôi sợ phim ma lắm lắm!

Cho nên bởi vì sự xuất hiện của con ma, làm cho não tôi tạm thời xảy ra hiện tượng đoản mạch. Thế mới có chuyện và La Trạc Kiệt cùng đi ra ngoài bằng cửa sau.

Lúc đến cửa, nhìn nụ cười đầy gian tà của nhóm con trai đang đứng đó, tôi biết mình có hối cũng không kịp nữa.

....

“Bọn mình đến sân thể dục tản bộ đi.” Trước nay tôi chưa từng cảm nhận được không khí bên ngoài phòng học lại tươi mới thế này, thật khiến tôi nhớ nhung thói quen đi dạo quanh sân thể dục ngày trước của mình.

“Ừ, đi.” La Trạc Kiệt dĩ nhiên không phản đối.

Đến sân thể dục, một lần nữa tôi cảm thấy hối hận.

Tôi lại có thể quên mất sân thể dục vào buổi tối chính là thánh địa của những đôi yêu nhau!!!

Tôi cũng ngại lên tiếng bảo cậu ấy đi chỗ khác, như thế có vẻ làm mình làm mất quá. Nhưng mà...

Nhưng mà, ông trời ơi, ông đừng bắt hai đứa con đi đến chỗ nào cũng được nhìn thấy người ta KIS2[1] nhau thế này chứ.

Cho nên cả tôi và cậu ấy đều mặt đỏ như quả táo, người nào cũng ngượng không dám lên tiếng, thế là chúng tôi đành tiếp tục áp dụng phương thức sống chung quen thuộc từ trước đến nay: im lặng là vàng.

Hai đứa im như thóc đi hết vòng này đến vòng khác.

Cuối cùng, chính tiếng chuông tan học “chối tai” đã giải cứu cả hai.

“Về thôi, nếu không Trinh Nhan lại tìm không thấy mình.” Tôi nói nhỏ, trong lòng thầm cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm.

“Ừ, chắc phim cũng hết rồi.” La Trạc Kiệt đáp.

Đến dưới tòa nhà B, đột nhiên La Trạc Kiệt dừng bước.

“Minh không lên đâu, mình về phòng luôn, cậu tự lên nhé!” Cậu ấy nói.

“Ừ, được, bye!” Tôi xoay người lại, chuẩn bị đi lên.

“Đợi đã!” Bất thành linh cậu ấy gọi tôi lại.

“Hà?” Có việc gì sao lúc này không nói luôn đi?

“Cho cậu!” Cậu ấy đưa cho tôi chiếc MP3, đỏ mặt nói: “Bên trong có mấy bản nhạc của Bandari, nghe vào dễ ngủ lắm.”

“À, cảm ơn cậu.” Tôi mở màng nhận lấy, “bao giờ phải trả cho cậu?”

“Không gấp, cậu dùng thoải mái đi! Minh đi đây, bye!” Nói xong, cậu ấy xoay người đi mất.

“Cảm ơn nhé, bye bye!” Tôi lớn tiếng nói cảm ơn với bóng lưng cậu ấy.

Tôi nhìn cậu ấy dần đi xa, xiết khế chiếc MP3 trong tay. Vì sợ tôi xem phim ma buổi tối không ngủ được nên cố ý đưa cho tôi đúng không? Thì ra, có những quan tâm không cần phải nói bằng lời cũng có thể khiến người khác cảm thấy vô cùng ấm áp. Cậu ấy, thực sự là một chàng trai rất được.

Tôi ngẩng đầu nhìn những vì sao lấp lánh trên cao theo thói quen, khoe môi cong lên thành một đường vòng cung thật lớn.

[1]: KIS2: Đây là tên của một chất hóa học mà người học ngu hóa như người dịch không tài nào hiểu nổi. Có điều, may mà không hiểu cũng không sao, vì được dùng trong truyện là cách chơi chữ trên mạng: KIS2 = KISS.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Bị phát hiện

Có lẽ vì nghe nhạc rồi ngủ quên lúc nào không biết nên tối qua tôi ngủ rất ngon, đến khi mở mắt ra lần nữa đã hơn chín giờ sáng ngày hôm sau.

Bây giờ vác xác đến lớp ngồi tự học là việc không thể nào, may mà tối qua tôi không đồng ý với lớp trưởng trông lớp hộ cậu ấy.

Vẫn chưa có người nào trở về, tôi cũng lười biếng không muốn xuống giường nên nằm lì trong chăn nghe MP3 của La Trạc Kiệt. Mỗi bài hát tôi đều nghe qua một lần, chơi mấy trò chơi có sẵn trong máy, sau đó lại mở thư mục video ra xem thử.

Bên trong có hai video, một là bộ phim “Ở nhà một mình 2”, còn lại là một video có tên gọi gồm một dãy vừa chữ vừa số ghép lại với nhau, hẳn là dùng máy ảnh hoặc vật gì đại loại thế quay lại, tuy nhiên định dạng không đúng nên tôi không mở được. Thôi vậy, có thể đây là video riêng tư của cậu ấy, tò mò tất nhiên ai cũng có, ngược lại, bây giờ không xem được mới là điều tốt nhất.

Xem xong “Ở nhà một mình 2”, xem đồng hồ một lần nữa, hơn mười hai giờ trưa rồi, vậy là tôi miễn cưỡng tắt máy xuống giường, đến nhà ăn ăn cơm.

Qua buổi trưa, lục tục có bạn học về phòng.

Hồng Huy đến, vừa kịp đặt ba lô xuống giường đã chạy ngay ra ngoài, không thèm nói năng gì cả, nếu như tôi không nhìn nhầm, hình như mắt cậu ấy hơi đỏ.

Tôi cảm thấy có việc không ổn, cho nên cũng chạy đuổi theo.

“Hong Huy, cậu sao thế?” Tôi vỗ nhẹ vai cậu ấy.

“Cậu đừng hỏi có được không?” Giọng nói cậu ấy ngèn ngen.

Lần đầu tiên thấy cậu ấy rơi nước mắt, tôi ngẩn người, rốt cuộc đã xảy ra việc gì rồi?

“ừ, nhưng cậu nhớ ở yên đây đừng đi đâu nhé.” Tôi suy nghĩ một chút, sau đó quyết định về phòng lấy điện thoại.

“.” Hong Huy không lên tiếng làm tôi cực kỳ không yên tâm, cứ phải đi một bước ngoảnh đầu lại những ba bốn lần trông chừng cậu ấy.

Về đến phòng, tôi vội vàng mở nguồn chiếc điện thoại yêu quý bị mình cho “ngủ đông” từ tối hôm qua đến giờ.

Điện thoại vẫn chưa khởi động xong đã bắt đầu rung mãi không ngừng.

Tôi rất không tình nguyện mở hộp thư đến, phát hiện mình có vô số tin nhắn mới chưa đọc, nội dung toàn bộ đều là “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”. Không hiểu nổi cậu ấy đã nhắn bao nhiêu tin tấn công điện thoại tôi nữa, bây giờ ngoài biết rung ra nó hoàn toàn tê liệt luôn rồi.

Đồ Châu Chí Ngan chết bầm!!!

Không còn cách nào khác, tôi đành hỏi mượn điện thoại của Châu Mẫn – bạn cùng bàn của Hồng Huy, rồi mở danh bạ tìm đến tên người nào đó, không may may do dự ấn phím gọi.

“Này bạn, rốt cuộc cậu muốn sao hả? Điện thoại mình bị cậu làm cho ‘chết lâm sàng’ rồi kìa! Rốt cuộc có việc gì đây? Cậu lại chọc Hồng Huy nổi giận phải không? Giờ cậu ấy đang khóc ở ngoài kia kìa, cũng không thèm nói cho mình biết việc gì luôn. Tóm lại các cậu là sao thế hả? Nói nhanh lên chứ!” Điện thoại vừa kết nối, ngay cả chữ ‘a lô’ tôi cũng vụt, xỏ một tràng phủ đầu cậu ấy.

“Cậu ấy khóc à? Xin lỗi lại làm phiền cậu.” Nghe giọng của Châu Chí Ngan có vẻ suy sụp.

“Nói cho mình biết việc giữa hai cậu trước đã!” Tôi chẳng có thời gian đầu khách sáo với cậu ấy, làm rõ đầu cua tai nheo trước, sau đó tôi còn đi tìm Hồng Huy nữa!

“Do mình không cẩn thận để mẹ biết được mình và cậu ấy đang yêu nhau, sau đó mẹ mình tra trong sổ danh bạ, tìm ra số điện thoại nhà cậu ấy, mẹ mình gọi đến mắng cậu ấy.” Châu Chí Ngan vô cùng hối hận nói.

“Vậy, nhà cậu ấy là ai nhận điện thoại?” Tôi phải làm rõ xem sự tình nghiêm trọng đến mức nào.

“Chắc là cậu ấy, vì mẹ mình cứ mắng suốt.” Nghe ra được cậu ấy đang đau lòng, “sau đó mình có lén gọi đến, nhưng đầu dây bên kia lại báo không liên lạc được, mình đoán cậu ấy rút dây điện thoại rồi, vậy nên mình không cách nào liên lạc được với cậu ấy cả. Cá, cậu giúp mình với, nhắn với cậu ấy mình xin lỗi, an ủi cậu ấy thay mình nữa, xin cậu đấy!”

“Việc này không cần cậu nhờ mình cũng tự biết đường làm, nếu không còn việc gì, cậu xử lý bên chỗ mẹ cậu trước đi, đừng để mẹ cậu gọi đến nữa. Cứ thế đã nhé, nếu có tình hình gì mình sẽ báo ngay cho cậu biết, mình đi tìm Hồng Huy đã. Bye!” Không chờ cậu ấy đáp lại tôi đã tắt máy, không cần dài dòng với cậu ấy nữa, xin lỗi với áy náy của cậu ấy vốn không phải để nói với tôi.

Tôi trả điện thoại cho Châu Mẫn, bắt gặp ánh mắt đầy dấu hỏi của cậu ấy, tôi nói luôn, nhiều khả năng buổi chiều cậu ấy phải xin nghỉ giúp tôi và Hồng Huy, nếu có thắc mắc gì cứ hỏi trực tiếp anh Châu. Tôi nghĩ, dù sao đây cũng là việc riêng của người khác, dù truyền ra ngoài cũng không nên được truyền từ miệng tôi. Nhưng mà, công tác dân vận cần làm cho tốt trước đã, để cậu ấy chịu nói với lớp trưởng Hồng Huy bị bệnh, tôi phải cùng cậu ấy đi khám bác sĩ.

Giải quyết xong mấy việc râu ria phía sau, tôi lập tức chạy bay đi tìm Hồng Huy.

Khi tôi đến nơi, Hồng Huy không còn khóc nữa, chỉ một mình ngồi yên ở đó ngẩn ngẩn ngơ ngơ, giống như một con búp bê không chút sinh khí.

“Bọn mình đi dạo đi, mình nhờ các cậu ấy xin nghỉ chiều nay rồi.” Không đợi cậu ấy đồng ý, tôi đã kéo luôn cậu ấy đi về phía sân thể dục.

Quả thật sân thể dục buổi chiều hơi nắng, cho nên tôi tìm một chỗ có bóng mát lại tương đối vắng người kéo cậu ấy ngồi xuống, sau đó không vòng vo hỏi thẳng: “Việc này nhà cậu có ai biết nữa không?” Dù sao lúc tôi vòng về ký túc xá có lẽ Hồng Huy cũng đoán được mục đích của tôi là gì, lúc này cũng chẳng cần uyển chuyển nữa.

Hồng Huy khẽ lắc đầu.

Tôi thảm thờ phào một hơi, cũng may không phải cậu ấy hoàn toàn không có phản ứng.

“Thế thì tình hình vẫn chưa phải là xấu nhất, cậu định thế nào?” Trước nay Hồng Huy chưa từng là em gái yếu đuối, điều này lúc nào tôi cũng hiểu rõ.

“Lúc mẹ cậu ấy gọi điện thoại đến nói chuyện rất quá đáng, mình thực sự rất muốn đập máy. Nhưng mình không dám, là mẹ cậu ấy gọi đến, sao mình dám được? Cho nên mình đành nghe chửi, nước mắt cũng không nhìn được, cũng không dám để lộ ra chút âm thanh gì, sợ bị người nhà đang xem TV phát hiện. Từ tối qua mình đã không ngừng nghĩ, nếu người nhận điện thoại không phải mình, không biết mình phải làm sao đây...” Vừa nói nước mắt cậu ấy lại trào ra, lăn chã rơi xuống.

Tôi nhẹ nhàng ôm vai cậu ấy, tôi là người thực sự không biết cách an ủi người khác, nên tôi chỉ có thể cho cậu ấy cái ôm này thôi.

“Mình không biết nên làm sao cả, mình thấy rất khổ sở, mình muốn chia tay, nhưng mà, nhưng mà...” Đột nhiên cậu ấy gục trong lòng tôi, khóc to thành tiếng.

Thực ra từ năm lớp mười đến giờ, trong câu chuyện tình cảm của hai cậu ấy, tôi cũng xem như một nửa người chứng kiến. Châu Chí Ngạn nhường nhịn và chăm sóc Hồng Huy chu đáo tỉ mỉ đến thế nào khiến không ít bạn nữ phải đỏ mắt ghen tỵ. Mặc dù Hồng Huy rất sĩ diện, sống chết vẫn cứng miệng, trước mặt người khác luôn ra vẻ thờ ơ, bất cần đối với cậu ấy, nhưng trước nay cũng chưa từng cho phép bất cứ người nào nói xấu Châu Chí Ngạn dù chỉ nửa câu.

“Sẽ ổn cả thôi, cậu ấy đối tốt với cậu cả thế giới đều biết mà.” Tôi chỉ có thể an ủi như thế này.

“Điện thoại trong nhà nhất định phải cẩn thận đấy, cậu nhớ nói người nhà không được nhận điện thoại của người lạ, nếu mọi người cũng biết sẽ rắc rối to.” Có những việc tôi không thể không lên tiếng nhắc nhở, tuy rằng mất bò mới lo làm chuồng, nhưng ít nhất có thể giảm tỉ lệ rủi ro xuống mức thấp nhất.

Tay trái tôi cầm hờ tay cậu ấy, tay phải khẽ vỗ vai cậu ấy, để cho cơn gió mát lạnh thổi loạn cả tóc tai. Sau đó, chúng tôi không ai nói gì nữa, chỉ im lặng ngồi tựa vào nhau.

Nếu, tôi nói là nếu, tôi và La Trắc Kiệt cũng ở bên nhau, liệu chúng tôi có ở vào tình huống giống thế này không?

Tuy nhiên, tôi ngay lập tức xô ngã giả thiết này, việc này không đời nào xảy ra. Hai chúng tôi à, đều là người bị động, tôi sẽ không bao giờ lên tiếng, còn cậu ấy, tôi nghĩ nếu thật sự có, ít nhất cũng là chuyện sau khi chúng tôi thi Đại học xong. Tôi hà cớ gì phải suy nghĩ để hao tổn tế bào thần kinh của mình, tập trung giải quyết vấn đề trước mắt thì hơn.

Nhìn về mặt trầm mặc của Hồng Huy, tôi cực kỳ muốn hỏi cậu ấy, có đáng không?

Yêu sớm, đẹp đẽ nhưng quá gian khổ, hướng hồ gì, ai biết được liệu có thể thực sự cùng nhau đi đến cuối cùng hay không?

Kẻ thành công trốn tiết tôi đây không hề cảm thấy một chút hổ thẹn nào, tranh thủ trước khi tan học kéo Hồng Huy về ký túc xá, miễn cho một lúc nữa bị mọi người phát hiện.

Việc đầu tiên tôi làm khi về đến phòng là cầm điện thoại lên, kiểm tra xem nó đã “hết chết” chưa, nhờ vậy tôi nhận ra, chỉ cần mình mở hộp thư đến nó sẽ lại “chết”, thử đi thử lại mấy lần vẫn không được, cho nên tôi đành hết cách xóa sạch hộp thư, các tin nhắn trong đó tôi chưa đọc được cái nào đâu. Cầu mong không có tin gì quan trọng, Amen!

Xong xuôi tôi đưa điện thoại cho Hồng Huy, hỏi: “Cậu cần nhắn tin với cậu ấy không? Tối qua cậu ấy nhắn cho cậu nhiều lắm, nhưng mà điện thoại mình chỉ chứa được tối đa hai mươi tin nên mình xóa hết rồi.”

“Không cần, cũng chẳng có gì để nói.” Cậu ấy đẩy tay tôi ra, “mình muốn đi ngủ, tối qua mất ngủ rồi.”

“Ừ, cậu ngủ đi, khi nào ăn cơm mình gọi dậy.” Nhìn cậu ấy thiếu sức sống như vậy, nói không đau lòng là nói dối.

Chỉ mong mẹ Châu Chí Ngạn có thể một vừa hai phải dừng lại, lỡ như việc này làm ảnh hưởng đến tận trường học, vậy thì không cách nào êm xuôi được nữa rồi.

Buổi tối.

Kết thúc thời gian tự học tối, tôi lại kéo Hồng Huy đến sân thể dục. Châu Chí Ngạn đã đứng đợi sẵn ở đó.

“Hai cậu nói chuyện nhé, mình về phòng trước đây.” Tôi thả tay Hồng Huy ra.

Mười một giờ ba mươi.

Mọi người trong ký túc xá đã ngủ gần hết, có bạn soi đèn pin yên tĩnh đọc sách, cũng có người chui vào chăn cách một lúc lại có tiếng chuông báo tin nhắn yếu ớt và ngân ngời vang lên.

Tôi tắt chế độ rung và chuông báo, rúc vào chăn nhắn tin với Châu Chí Ngạn.

“Ngạn: Mẹ mình nói việc này với bố mình rồi, mẹ mình còn muốn mách với trường, nhưng bố mình không cho. Bố mình nói ‘con nhà người ta là con gái, sao chịu nổi sự việc lần này’. Mẹ mình không qua được bố mình, việc này không nghiêm trọng thêm nữa đâu.”

“Cá: Ba cậu còn nói gì nữa không?” Tôi không tin ba cậu ấy chỉ nói một câu như vậy rồi thôi.

“Ngan: Bỏ mình nói bây giờ làm bạn ông không cảm, nhưng phải có giới hạn, bỏ mình còn nói tìm hôm nào có thời gian rảnh hẹn cậu ấy cùng ăn cơm.” Xem ra ông ba này là một nhân vật không đơn giản!

“Cá: Thái độ Hồng Huy thế nào? Hôm nay cậu ấy nói với mình muốn chia tay.” Châu Chí Ngan, cậu không được trách mình độc ác, mình muốn tốt cho cậu thôi, nếu cậu không kiên trì thêm chút nữa tất cả sẽ xói mòn không còn. Hồng Huy là chị em của mình, so với người qua đường như cậu, cậu ấy quan trọng hơn nhiều.

“Ngan: Mình biết, hôm nay cậu ấy có nói, nhưng mình không chịu! Bây giờ mình cũng không biết phải làm sao cả!”

“Cá: Ba cậu mình không nhắc tới, nhưng cậu phải giải quyết mẹ cậu trước đã, cậu phải bảo đảm mẹ cậu không gọi điện thoại đến nhà Hồng Huy nữa. Với lại, cậu cũng không được làm ấm lên với mẹ, nếu không Hồng Huy sẽ càng thêm tổn thương.” Nếu con trai vì một đứa con gái xa lạ cãi nhau với mẹ, người mẹ nào có thể rộng lòng bỏ qua cho đứa con gái đó chứ? Hơn nữa, dù nói thế nào yêu sớm cũng là không đúng.

“Ngan: Muộn mất rồi. Hôm nay mình vừa cãi nhau với mẹ xong. Còn nữa, mình không xin lỗi đâu!” Tôi ngắt, này bạn, bạn muốn sự việc càng lúc càng phức tạp mới được hả?

“Cá: Mình không cần biết, cậu dỗ mẹ cậu đi, chỉ cần mẹ cậu đồng ý không gây rối cho Hồng Huy, mình sẽ bảo đảm cậu ấy không chia tay với cậu.” Tôi không thể không dùng biện pháp mạnh với Châu Chí Ngan. Dù sao Hồng Huy cũng không nỡ, đến lúc đó tôi đưa thang cho cậu ấy bước xuống là được.

“Ngan: Vậy được, mình sẽ cố gắng.” Đến bước này rồi, sự việc cũng xem như tạm thời được giải quyết rồi? Hy vọng Châu Chí Ngan có thể giữ cho mình một cái đầu lạnh.

Cho nên cuối cùng tôi cũng được ngủ ngon rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Một chuyến ra ngoài

Việc của Hồng Huy và Châu Chí Ngan tôi chỉ có thể giúp đến đây, về sau hai cậu ấy sẽ đi tiếp trên con đường thế nào, hai cậu ấy chỉ có thể tự trông vào chính mình.

Sáng hôm sau đến lớp, lớp phó đời sống đưa cho tôi một tờ giấy thông báo, bảo là sách tôi mua đã có rồi.

Cho nên chuông hết tiết vừa vang lên, tôi liền chạy đến phòng giáo viên đã lâu không bén mảng đến, tìm thầy Kèn Kèn đáng yêu xin giấy ra khỏi trường. Vì trường số 3 áp dụng phương thức quản lý tương đối khắt khe, cho nên những học sinh nội trú như chúng tôi muốn ra ngoài vào buổi trưa, nhất định phải có giấy cho phép của giáo viên phụ trách.

Buổi trưa sau khi tan học, tôi cầm theo giấy cho phép chậm rãi thả bộ trên con đường vừa dài dằng dặc lại nóng hầm hập ra khỏi trường.

“Hi!” Với kiểu chào hỏi ngàn năm không đổi kia, không cần quay đầu lại tôi cũng biết người này là ai.

“Hi! Cậu về nhà à?” Có nhà ở đây đúng là quá tốt, muốn về thì về, muốn ở lại ngủ ký túc xá thì ở.

“Cậu ra ngoài à?” Phải rồi, tôi thừa nhận giữa chúng tôi thực sự vô cùng ảm đạm, có thể cùng lúc hỏi nhau một câu hỏi thiếu hàm lượng dinh dưỡng như vậy.

“Mình ra bưu điện lấy sách.” Vừa đáp tôi vừa lấy giấy phép của mình ra cho giám thị kiểm tra. Tôi thấy chướng mắt mấy thầy giám thị của trường mình lâu lắm rồi, chẳng qua đứng dưới mái hiên nhà người ta sao có thể không cúi đầu!

“Ra vậy, thế thì bọn mình thuận đường rồi.” Cậu ấy rất vui vẻ nói.

“Thật? Thế thì cùng đi.” Này bạn, cậu thuận đường chỗ nào hả? Không phải ngay trước cổng trường có một trạm xe bus à? Lẽ ra cậu phải lên xe ở đó chứ, cậu đi cổng trước, thế mà cứ bắt buộc phải chạy đường vòng ra tận cổng sau bắt xe, thuận đường của cậu là nghĩa này à?

“Đúng rồi, chiếc MP3...” Hình như cậu ấy định nói gì đó.

“Ừ nhỉ, quên mất phải trả cho cậu, đợi mình tìm đã nhé.” Vừa nói tôi vừa bắt đầu lục lọi trong cặp.

“Không phải, ý mình không phải vậy, mình muốn nói là...” Cậu ấy trù trù định lên tiếng giải thích.

“Đây! Cảm ơn cậu nhé!” Tôi đưa lại cho cậu ấy, “mấy bài hát bên trong bài nào cũng hay hết.”

“Không phải ý mình là..., ài, cậu có nhận được tin nhắn tôi qua mình gửi không?” Hẳn là cuối cùng cậu ấy cũng từ bỏ việc giải thích rồi.

“Ngại quá, tôi qua điện thoại mình giờ trò ông ọ, cậu có việc gì không?” Châu Chí Ngạn đều do cậu hết đây!

“Không, không có gì, chỉ là muốn hỏi cậu, ừm..., video trong đó...” Cậu ấy lúng ta lúng túng.

“Video? À, phim ‘Ở nhà một mình 2’ hay cực kỳ luôn, có điều mình nghe nói phần 1 còn hay hơn.” Video? Video định dạng không đúng tôi qua à? Xem ra đúng là hàng “không phận sự miễn... xem” rồi.

“Thật, thật à? Mình cũng thấy thế.” Sao tôi cứ có cảm giác, người này đã bước vào giai đoạn không còn gì để nói nữa rồi.

“À, mình đến rồi, cậu mau về nhà ăn cơm đi.” Tôi đưa tay chỉ buur điện ở trước mặt, ý bảo chúng tôi nên ai đi đường nấy rồi.

“Ồ, để mình vào lấy sách với cậu, dù sao mình cũng rảnh mà.” Ngón tay bắt lực của cậu ấy chỉ về chiếc xe bus số 22 vừa chạy ngang qua.

“Thế cũng được!” Tôi cảm nín, cậu còn mạnh miệng thuận đường nữa đi!

“Làm phiền cậu quá, không còn sớm nữa đâu, nhanh về nhà đi!” Đến trước cổng trường, tôi nhận lấy chồng sách trên tay cậu ấy.

“Không sao, mình đứng đây chờ xe là được.” La Trạc Kiệt chỉ trạm xe bus bên kia đường.

Đầu tôi đầy vạch đen. Thế thì việc gì cậu phải dây dưa mãi từ nãy đến giờ với mình? Nếu ngay từ đầu ngoan ngoãn đứng đó đón xe, nói không chừng giờ này cậu đã về nhà ăn uống no nê rồi đấy?

Nhìn theo bóng lưng của cậu ấy, bỗng dưng tôi thấy rất buồn cười, không phải mọi người đều nói cậu ấy rất thông minh à? Nhưng mà, hình như tôi cũng vậy, bây giờ không cần soi gương tôi cũng biết bộ dạng vừa cười vừa đứng đây của mình ngốc nghếch biết bao nhiêu? Aizz, mà vốn tôi cũng có thông minh gì cho cam. Tôi cười khề lắc đầu, xoay người đi vào trường.

Buổi chiều tan học.

Nhìn món cơm trong nhà ăn cảm giác đói bụng của tôi liền khăn gói đi du lịch mắt, thế nên tôi rủ thêm Thang Tuyết Phân cùng ra ngoài ăn “đại tiệc”.

“Cá mập, ăn xong hai đứa mình đi siêu thị nhé?” Bạn học Thang Tuyết Phân không thèm quan tâm đến hình tượng vừa ăn vừa lớn tiếng hỏi tôi.

“I phục you rồi!” Đột nhiên tôi nhớ ra câu nói nửa trung nửa tây này, “cậu ăn xong rồi hãy nói.”

“Đi đi mà đi đi mà, tụi mình đi đi mà!” Vừa bước ra khỏi quán ăn, bạn học Thang Tuyết Phân lại bắt đầu kì kèo.

“Ừ ừ, mình có nói là không đi đâu.” Tôi phát hiện càng ngày mình càng giống một bà vú nuôi rồi đấy.

“Yeah!” Thang Tuyết Phân phấn khích nhảy cẫng lên.

Chị hai, cậu nghĩ mình vẫn còn là học sinh tiểu học chắc? Cao to lớn tướng thế này, sao lại hành động trẻ con như vậy chứ, mấy em nhỏ hàng thật giá thật xung quanh đang cười cậu kìa, nhớ đừng nói cậu có quen biết mình đấy. Tôi thật sự cảm thấy mình giống vú nuôi lắm rồi, hơn nữa còn là kiểu không được trả công ấy.

“Đi thôi đi thôi!” Cậu ấy tràn trề sinh lực kéo tôi chạy như bay về phía siêu thị.

Sau khi đến được siêu thị mong nhớ lâu ngày, tôi và cậu ấy đi thẳng đến khu vực bán đồ ăn. Ha ha, việc này bình thường như cân đường hộp sữa thôi, đạo trời con người phải lấy ăn làm gốc.

“Hi!” Sao lại là cậu nữa thế?

“Hi! Cậu cũng đến đây mua đồ à?” Tôi nhìn giỏ mua hàng trong tay cậu ấy, đầy ắp đồ ăn vặt các kiểu. Lẽ nào cậu ấy cũng là người bộ tộc ăn hàng? Nhưng trong ấn tượng của tôi hình như cậu ấy không phải người thích ăn vặt cho lắm!

“Mấy cái này? Lúc mình ra ngoài có bạn trong lớp nhờ mua hộ, giờ tự học tôi bọn mình phải dựa mấy món này để tiếp thêm năng lượng ấy mà.” Cậu tưởng giờ tự học buổi tối là học chạy bộ à? Lại còn bổ sung năng lượng, tổ chức tiệc trà trong giờ tự học thì có? Tôi hoàn toàn triệt để đuổi lời với lớp Thực nghiệm 2 này.

“Phải rồi, cái này cậu cầm đi.” Cậu ấy đưa ra chiếc MP3 tôi mới trả lại lúc trưa ra.

“Hả? Không cần, mình không nghe nữa đâu.” Tôi vội vàng từ chối, vô công không nhận lộc có phải không?

“Mình tải ‘Ở nhà một mình 1’ trong ấy, cậu không muốn xem à? Với lại có cả mấy phim điện ảnh khác nữa, cậu xem xong rồi trả lại mình sau. Dù sao mình cũng ít khi dùng đến lắm.” Cậu ấy gãi đầu nói.

“Ừm, việc này không hay lắm?” Tôi hơi do dự, “Ở nhà một mình 1”, tôi muốn cực kỳ, đặc biệt muốn xem.

“Này Cá, cậu chọn xong chưa thế? Qua bên kia với mình đi!” Thang Tuyết Phân vừa nhún vừa nhảy đi đến, sau đó bất ngờ nhìn thấy La Trạc Kiệt đang đứng trước mặt tôi, cậu ấy quay sang, hỏi: “Bạn cậu hả?”

“Bạn học chung lớp 10.” Tôi trả lời đơn giản vì không muốn tiết lộ quá nhiều, thế nhưng vô tình nhìn thấy ánh mắt La Trạc Kiệt thoáng chút thất vọng, bỗng dưng tôi cảm thấy hơi chột dạ. Nhưng nghĩ kỹ lại, sao tôi phải chột dạ, tôi cũng có nói sai điều gì đâu.

“À, ra là học sinh của lớp Thực nghiệm 1 ngày trước à! Thất kính, thất kính!” Người này lại bày trò quái quỷ gì đây, tôi hung hăng trừng mắt với cậu ấy.

“VẬY MÌNH ĐI THANH TOÁN ĐÃ NHÉ, CẬU CẦM LẤY ĐI, KHÔNG CẦN VỘI TRẢ LẠI MÌNH ĐÂU.” Dứt lời, cậu ấy nhanh chóng chạy lấy người.

“Ê Cá, ai vậy? Hình như mình nghĩ thấy mùi gian tình thoang thoảng quanh đây?” Bạn nữ nào đó cười gian xảo với tôi, “hơn nữa...” cậu ấy ngừng một chút, ánh mắt chiếu tướng vào chiếc MP3 trên tay tôi, nói tiếp: “đừng nói với mình hai cậu không thân nhé!”

“Thì mình với cậu ấy không thân, mà hai đứa mình cũng có thân thiết gì đâu, nhì!” Không nghĩ đến có một ngày tôi cũng bị người khác xoay như chong chóng thế này, “mình cũng đi thanh toán đây, mau lên!”

“Này, Cá mập sao cậu có thể như thế hả? Người ta muốn qua bên kia xem đồ tiếp mà!” Thang Tuyết Phân nhanh nhẹn lách sang một bên, sau đó bước đến trước một bước chặn tôi lại: “Khoan đã mà, đi với mình sang bên kia đi, mình không biết chọn làm sao cả!”

“Rồi rồi, nắm tay mình đau quá, mình đi với cậu là được chứ gì.” Vậy mới nói, Thang Tuyết Phân à, đạo hạnh của bạn còn kém lắm, phải tu luyện nhiều vào mới được!

Buổi tối đánh răng xong, tôi leo lên giường rất sớm.

Mở MP3, tìm đến thư mục video, quả nhiên phát hiện ra video định dạng không đúng mấy hôm trước đã không còn trong máy nữa.

Tôi cũng không vội vàng mở phim xem, bởi vì trong phòng có biển rồi.

“Này, các cậu biết gì chưa? Hôm nay mình với Cá ra ngoài, hai đứa mình gặp một bạn nam, là học sinh lớp Thực nghiệm 1 ngày trước, cậu ấy còn đưa cho Cá một cái MP3 nữa.” Thang Tuyết Phân, cậu tiến bộ rồi đây, biết công lực mình không đủ liền nhờ mọi người yểm hộ chứ gì?

Thế là, tôi cực kỳ vinh dự trở thành chủ đề của chương trình tọa đàm của phòng buổi tối nay.

“Cá, thật á? Người ta là ai thế?” Vương Doanh Chi cậu biết rõ còn giả vờ hỏi chứ gì? Mình không tin cậu không đoán được cậu ấy là ai.

“Phải đấy, Cá cậu trả lời mau lên!”

“Cá, thẳng thắn được khoan hồng, quanh co lòng vòng phải nghiêm trị!” Cho nên một đám con gái ngu ngơ lại ham nhiều chuyện ngay lập tức hô hào khẩu hiệu vùng lên.

“Việc này...” Tôi nuốt nước bọt, cố ý ngừng lại một chút, không ngoài dự đoán ai nấy đều im lặng lắng tai nghe, “là bạn học cũ, mình nhờ cậu ấy tải phim giúp, tên La Trạc Kiệt, cậu ấy tốt bụng lắm, không tin các cậu cứ hỏi Châu Mẫn với Hồng Huy mà xem.”

“Phải đấy, La Trạc Kiệt tốt bụng lắm” Châu Mẫn phụ họa lời tôi.

“Đúng nha, cậu ấy không những tốt mà thành tích cũng siêu nữa, cô chủ nhiệm cũ của bọn mình cùng cậu ấy như trứng mỏng luôn.” Cẩm Ngênh cũng là học sinh lớp Thực nghiệm 1 ngày trước nói thêm vào.

“Thế cơ à? Nhưng mà các cậu đang nói La Trạc Kiệt lớp Thực nghiệm 2 á? Mình nhớ Thu từng nói cậu ấy trộm lắm, bài kiểm tra Vật lý lần trước cậu ấy được trọn điểm luôn.” Sau đó Vương Doanh Chi lại dừng lại một chút, “Cá này, sao cậu thân với cậu ấy vậy?”

Vương Doanh Chi cậu tha hồ diễn sâu vào, hai đứa mình hiểu rõ nhau quá mà, mình không tin tên Lương Dục Thu nhiều chuyện nhà cậu không kể chuyện của bọn mình cho cậu nghe.

“Cũng bình thường, vì lúc trước cậu ấy ngồi phía trước mình nên cũng hay nói chuyện.” Tôi trợn mắt nói dối, chẳng qua trên thực tế điều này cũng không phải hoàn toàn không đúng, với lại quan trọng hơn tiêu thư đây là tay thành thạo trong việc này.

“Thật chứ? Có điều đúng là mình từng nghe có người khen cậu ấy, Hắc muội cũng không ngớt lời ca ngợi cậu ấy cần cù chịu khó.” Hình như tôi đang được chiêm ngưỡng nụ cười xấu xa của người nào đó.

“Ha ha, vậy nữa à? Chắc vì Hắc muội thích người ta thôi.” Tôi cố tình suy đoán.

“Ừ, cũng có khả năng này!” Châu Mẫn rõ ràng không biết tôi và Vương Doanh Chi đang đầu trí với nhau, ngốc nghếch phát biểu ý kiến.

“Mà này, không phải Hắc muội có người yêu rồi à? Bạn học cũ của mình bảo thế.” Người đặt câu hỏi là Cẩm Ngênh.

“Cậu muốn nói bạn học tên Lâm hả? Hình như có tin đồn này thật.” Chiêu giả ngốc này đúng là vô cùng có ích.

“Ừ ừ, đúng cậu ấy đấy! Không phải cậu ấy bị Hắc muội đá rồi đấy chứ? Ài, tội nghiệp quá!” Bạn học Cẩm Ngênh, nghe cứ như thể cậu đang cố gắng phao tin người ta bị Hắc muội đá thật ấy. Theo mình việc làm của cậu mới tội nghiệp ấy.

“Nhưng hôm kia mình còn thấy Hắc muội với bạn Lâm nắm tay đi trên đường mà!” Hồng Huy kể sự thật cậu ấy chính mắt nhìn thấy.

“Không lẽ là tình tay ba?” Thang Tuyết Phân thay mặt mọi người hỏi.

“Hắn là tình tay bốn đấy!” Vương Doanh Chi giả vờ thần thần bí bí nói.

“Thôi đi, việc này liên quan gì đến bọn mình đâu, trừ phi bọn mình đi hỏi trực tiếp đương sự, nếu không thảo luận đến năm sau cũng không thảo luận ra kết quả.” Nếu chủ đề này không dừng lại ở đây, chắc tôi đi nhảy lầu mất.

“Cũng có lý, không quan tâm nữa, đi ngủ thôi!” Hồng Huy và tôi dù ít dù nhiều vẫn có sự ấn ý nhất định.

Cho nên, xem như tôi đã an toàn sống sót qua cơn hiểm họa này.

Thực ra, phải nghe những điều Vương Doanh Chi nói mà bảo không để ý thì là lừa mình dối người, dù tôi biết mấy câu này nhất định có sơ hở, nhưng tôi lại không tìm được lý do gì để phản bác, hơn nữa dù có, tôi lấy tư cách gì để phản bác đây? Vậy nên, những thiệt thòi tối nay tôi là người ăn đủ.

Bỏ qua vậy, không tiếp tục suy nghĩ những điều phiền não này nữa, nghe nhạc rồi đi ngủ thì hơn! Ai ya, những giai điệu êm ái của Bandari truyền vào tai khiến người nghe cảm thấy vô cùng thư thái, quả không hổ là liều thuốc xoa dịu tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hội thao cấp trường

Sau trận bóng chuyền đầy xấu hổ vừa rồi, lớp chúng tôi một lần nữa không thể không đối diện với một hạng mục cũng xấu hổ không kém sắp tới, đó chính là hội thao cấp trường. Lần này, cán sự lớp môn Thể dục tay cầm danh sách đăng ký mà ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa.

Chương trình hội thao gồm tổng cộng 20 hạng mục thi đấu, ngoại trừ 3 hạng mục thi đấu đôi nam - nữ có khả năng khơi dậy sự hứng thú, những cái khác đều được tổ chức theo hình thức đơn nam hoặc đơn nữ. Không lý gì con trai lớp tôi bỏ cuộc toàn bộ, chẳng qua ai mà không biết bên ngoài kia có bao nhiêu người đang đợi sẵn xem trò cười của chúng tôi?

Cho nên bốn chàng trai nổi tiếng của lớp sau khi mất ăn mất ngủ suy nghĩ, quyết định nêu cao tinh thần dũng cảm, à nhầm, xả thân vì lớp mới đúng. Các cậu ấy chia đều nhau các môn thi, trung bình mỗi người tham gia 4 đến 5 hạng mục. Không cần phải nói, việc làm này đã khiến hình ảnh các cậu ấy trong mắt cả lớp được nâng lên đến mức nào.

Bất ngờ hơn cả là tin tức sốt dẻo cán sự môn Thể dục đích thân tham gia thi vừa chạy vừa lắc vòng. Biểu cảm của cả lớp có thể gói gọn lại thế này: cơ mặt co giật hết như nhìn thấy quỷ. Con trai lớp chúng tôi chính là khác biệt với con trai bên ngoài như thế đấy, đặc biệt ít ỏi, đặc biệt yếu ớt và đặc biệt không nở nụ cười.

Tôi đăng ký nhảy xa, thực ra cũng là không trâu bắt chó đi cày cả thôi, cả lớp không ai nhiệt tình với mấy môn vận động, lúc này cán bộ lớp không gương mẫu đi đầu thử hỏi còn nói ai được nữa? Có điều so với cuộc thi nhảy xa ba bước năm ngoái năm nay dễ thở hơn nhiều, ít nhất có lẽ lần này tôi sẽ không đến nỗi nhảy ba lần vẫn chưa xuống được hố cát, vừa nghĩ đến chuyện cũ lại thấy nhục không thể tả.

Hội thao trường ngày đầu tiên khai mạc, cả trường nhộn nhịp như trời hội.

Tất cả các khối lớp tập trung đầy đủ trong sân trường, đợi đến lượt mình tiến vào sân thi đấu. Bầu không khí nói cười rôm rả, hoàn toàn bỏ qua ánh nhìn cảnh cáo nghiêm khắc của giáo viên trực ban.

Bên cạnh chúng tôi là lớp Thực nghiệm 2, lúc nhìn thấy La Trạc Kiệt tôi mỉm cười chào cậu ấy, sau đó chán nản nhìn Trình Nhan đứng hàng đầu tiên say sưa đùa giỡn với bạn nữ đứng bên cạnh, không may mắn phát hiện ra tôi đang nhìn mình. Ngược lại, bạn nam đứng gần cậu ấy lại là người chú ý đến ánh mắt của tôi, lại còn vô cùng lịch sự gật đầu chào.

Người này là ai thế? Không quen! Đại nào tôi có phản ứng đầu tiên.

Ồ? Không đúng, nhìn vóc dáng này hình như đây là bạn nam chạy đến bắt chuyện lúc tôi đến lớp các cậu ấy xem phim vào tối hôm nọ! Mặc dù gương mặt cậu ấy ra sao tôi hoàn toàn không có ấn tượng, có điều cảm giác hơi giống, hẳn là không sai vào đâu được.

...

Đội gần nửa giờ đồng hồ, cuối cùng cũng đến lượt chúng tôi vào sân, vì lớp Thực nghiệm 2 đi trước, các cậu ấy lại đi hơi nhanh, hại chúng tôi gần như phải chạy theo sau.

“Bớ Cá! Đội mình với, dây giày của mình tuột rồi.” Thang Tuyết Phân phía sau thỉnh thoảng hét lớn.

“Cậu nhanh nhanh lên!” Tôi thả chậm bước chân, quay đầu lại nhìn cậu ấy.

“Bình” một tiếng, chân tôi tê cứng. Quay đầu nhìn, thì ra do mình không cẩn thận tông vào một trụ cột của hàng rào bảo vệ.

“Cá, sao thế?” Thang Tuyết Phân vội vàng chạy đến.

“Không sao, chân hơi tê chút thôi, hai đứa mình mau bắt kịp vào hàng đi, nếu không giáo viên trên sân khấu nhìn xuống sẽ thấy đội ngũ lớp mình lộn xộn lắm.” Tôi kéo cậu ấy chạy đuổi theo.

Tôi không nói dối cậu ấy, chân tôi không đau, chỉ tê rần rần thôi, hẳn là không có việc gì lớn, có điều hạng mục nhảy xa chiều nay chắc không thi nữa được nữa.

Sau khi kết thúc chương trình khai mạc, tôi báo cáo tình hình của mình với cô chủ nhiệm, cô nói bỏ thi cũng không sao, với lại may mà hạng mục nhảy xa do cô phụ trách, đến lúc đó tôi không cần đến nữa cũng được.

Không cần thi thố gì nữa, tôi đành phải tạm thời ở lại “giữ nhà”.

“Nhà” của lớp tôi được bố trí bên cạnh khu vực thi ba bước nhảy xa. Nằm chệch bên cạnh hố cát thi nhảy xa chừng 20 mét là địa bàn của lớp Thực nghiệm 2.

Tôi ngồi trong “nhà”, vừa quan sát các bạn nữ thi ba bước nhảy xa, vừa cắn bút suy nghĩ nên viết bằng tin phát thanh cổ vũ lớp mình thế nào cho khí thế.

Thấy người ta nhảy thần sầu như thế, tôi lại nhớ đến chính mình nhục như cá nục năm ngoái. May mà năm nay không phải chịu nhục nữa.

“Cá, trai đẹp số 1 toàn trường đang phá kỷ lục nhảy cao kia, bọn mình mau đến xem đi!” Tôi vẫn chưa kịp thả bút xuống, đã bị Thang Tuyết Phân kéo chạy băng băng.

Trai đẹp số 1 toàn trường là ai? Tôi có quen đâu, hẳn ta muốn phá kỷ lục thi liên quan gì đến tôi? Nhưng mà hóa trường tôi cũng có nam hậu cơ à? Vậy mà nào giờ tôi cứ nghĩ nhân vật này chỉ có trong phim truyền hình thôi!

“Con trai lớp mình đâu?” Tôi nghĩ hẳn đây mới là vấn đề lúc này mình nên quan tâm nhỉ? Tuy rằng tôi cũng không quan tâm mấy, nhưng dù sao cũng phải gương mẫu, đúng chứ?

“Cá ơi, cậu tốt quá đi mất!” Quả nhiên sinh vật đơn bào Lương Chí bị cảm động rồi.

“Đừng nhắc đến các cậu ấy nữa, rút dài ngay từ vòng gửi xe rồi.” Bạn học Thang Tuyết Phân không nề mặt chút nào. “Đi, đi xem anh đẹp trai!”

Hai chàng trai bị vứt bỏ ai oán nhìn chúng tôi, cho nên tôi đành phải quay đầu lại nói với các cậu ấy: “Trong ‘nhà’ có nước khoáng và bánh ngọt, các cậu bổ sung thêm năng lượng nhé, buổi chiều phải thi tiếp nữa đấy.” Suy cho cùng ba ngày tới ngày nào các cậu ấy cũng tham gia thi đấu, đã kích động nể quá các cậu ấy suy sụp thì sao!

“Quào! Đẹp trai quá! Cá ơi mau nhìn kia!” Thang Tuyết Phân cực kỳ kích động nói, “à, qua rồi, qua rồi! Anh ấy phá kỷ lục rồi!” Có phải cậu phá kỷ lục đâu, xin hỏi cậu kích động cái gì?

“Quào! Anh ấy nhìn qua bên này kia!” Thang Tuyết Phân kích động túm chặt tay tôi.

“Ài, đau mà! Đừng nhìn nữa, trai đẹp ngắm thôi là được rồi, đừng hy vọng gì cả, cậu chưa nghe nói câu trai đẹp đều thiếu nhân tính à!” Như hai trai đẹp lớp Thực nghiệm 1 ngày trước ấy, sớm đã không coi người bạn cùng bàn như Nhạn ra gì. Vậy mới nói, trai đẹp chính là loại sinh vật bị con gái chiều hư mà thành.

Các hạng mục thi đấu buổi chiều khá sát sao, mà con trai lớp tôi cũng rất trâu bò, một người thi nhảy xa, một người chạy 200 mét, hai người chạy vượt rào, một trong hai người chạy vượt rào sau khi thi xong phải tham gia tiếp ba bước nhảy xa, cuối cùng cả bốn còn phải cùng nhau chạy 4 x 100 mét tiếp sức. Cho nên ấy mà, các cậu ấy thật không dễ dàng gì!

Dù cô chủ nhiệm bảo tôi không cần đến khu vực nhảy xa điểm danh, nhưng tôi vẫn cảm thấy qua thử bên đó quan sát tình hình thì tốt hơn.

Tôi đến bên cạnh cô chủ nhiệm đang chuẩn bị điểm danh từng vận động viên, lễ phép lên tiếng: “Thưa cô.”

“Dung Dung em không tham gia được thì cứ về trại của lớp trước đi, tôi sẽ giúp em ghi chú không tham gia.” Cô chủ nhiệm ngắt đầu nói với tôi.

“Dạ, em cảm ơn cô.” Tôi xoay người định ra về, khỏe mắt lại vô tình lướt qua người nào đó đang khiêng một chiếc ghế đi về hướng này.

Vì người của lớp Thực nghiệm 2 đều tập trung ở đây, giờ phút này nếu chào cậu ấy tuyệt đối là một việc làm lú lẫn, hơn nữa biết đâu chừng ngay cả cô chủ nhiệm cũng..., thế thì rắc rối to, cho nên tôi lập tức chuẩn bị ngay.

Về đến “nhà”, tôi tìm một chỗ ngồi xuống, sung sướng như tiên, vì ai nấy đều đi cổ vũ, nhưng cũng phải có người trông “nhà”, cho nên thương binh một nửa tôi đây liền có thể ung dung, thoải mái ngồi một chỗ hóng gió. Những ngày tháng không cần phơi nắng dầm mưa thật tuyệt vời biết bao!

Nhìn thấy La Trạc Kiệt khiêng chiếc ghế đến ngồi đối diện cô chủ nhiệm, hai người một trái một phải hai bên đường chạy, giống như hai ông thần giữ cửa. Có điều, nhiệm vụ của cậu ấy nhẹ nhàng hơn cô chủ nhiệm của tôi nhiều, cậu ấy không phải ghi thành tích, chỉ là đeo hai chiếc điện thoại trước ngực, cứ thế quan sát cuộc thi mà thôi.

Ồ? Khoan đã! Chắc không phải vì thấy tên tôi trên danh sách thi đấu nên cậu ấy mới có ý làm thế này đấy chứ? Chẳng là vì muốn đảm bảo tính công bằng của cuộc thi, nên trước khi hội thao bắt đầu cán sự môn Thể dục của mỗi lớp đều nhận được danh sách vận động viên đăng ký tham gia.

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, có điều tôi cũng đâu thể chạy đến trước mặt nói với cậu ấy tôi bỏ thi được, suy cho cùng đây chỉ là suy đoán của tôi mà thôi.

Cho nên cảm giác thoải mái lúc này một đi không trở lại, bây giờ tôi lại bắt đầu thấy bồn chồn.

“Cá ơi, mau đem hộp thuốc qua đây! Lương Chí ngã rồi!” Lớp trưởng ở phía xa hét lớn gọi tôi chạy qua đó.

“Ừ, mình đến ngay!” Suy nghĩ trong đầu bị cắt đứt, tôi theo bình thường người khác bảo gì làm đó.

“Chỗ về đích đường chạy vượt rào nhé, cả lớp mình đều ở đó!” Lớp trưởng hét lớn sau lưng tôi.

Tôi chạy thực mạng cả đoạn đường, chen vào giữa đám đông, ngồi xuống cạnh Lương Chí, nói: “Hộp thuốc đến rồi đây.” Sau đó, một thầy giáo Thể dục lập tức nhận lấy, bắt đầu khử trùng cho đầu gối của Lương Chí.

Đám con gái lớp tôi vây kín xung quanh cậu ấy, vẻ mặt ai nấy đều cùng một biểu cảm lo lắng giống nhau.

“Được rồi, các em cứ hai bạn dìu bạn ấy đi về phía bục chào cờ, phòng y tế của trường ở bên đó, mặc dù nhìn qua hình như chỉ bị xây xước một chút, nhưng kiểm tra kỹ vẫn an tâm hơn.” Thầy Thể dục trả hộp thuốc lại cho tôi.

“Đi thôi nào.” Hai bạn nam khác trong lớp tôi vội dìu Lương Chí đứng dậy.

“Hay để con gái bọn mình đi cho, lát nữa các cậu phải thi tiếp mà, mà lát nữa hạng mục 4x100 mét các cậu bỏ thi luôn đi nhé.” Lớp phó dứt khoát nói, sau đó ra hiệu cho hai bạn nữ tương đối cao thay hai bạn nam dìu Lương Chí. Tuy hạng mục 4x100 mét điểm thành tích được tính nhân đôi, nhưng lần này chúng tôi không thể không bỏ cuộc.

“Nhưng mà...” Lương Vỹ vẫn muốn nói gì đó.

“Các vận động viên tham gia chạy ngắn 200 mét của bảng B lập tức đến khu vực thi đấu đăng ký! Nhắc lại lần nữa, các vận động viên...” Giọng thông báo dễ nghe từ đài phát thanh truyền vào tai mọi người.

“Thôi thế cũng được! Bọn mình đi đăng ký đã.” Lương Vỹ đành thỏa hiệp.

Tôi ôm hộp thuốc đứng dậy, nói với các bạn nữ vẫn còn đứng tần ngần tại chỗ: “Mình về doanh trại cất hộp thuốc đã, nếu được các cậu cứ qua đó cổ vũ cho con trai lớp mình trước đi, mình mang nước khoáng đến sau.”

“Ừ, thế bọn mình đi luôn đây, cậu cũng nhanh lên nhé.” Mắt thấy đứng đây cũng không giúp được gì, chỉ bằng đi cổ vũ cho mọi người có khí thế thi đấu mới là việc làm thực tế hơn.

Cho nên người nào đó đang ngồi ngốc bên khu nhảy xa đã bị tôi vút ra sau đầu một cách gọn ghẽ, đẹp đẽ như thế.

Bởi vì bốn chàng trai lớp tôi vốn đã nức tiếng xa gần “thư sinh quèn trời gà không chặt”, giờ lại thêm một người bị “trọng thương”, cho nên ngay cả một điểm bốn chàng hiệp sĩ này không kiếm về được.

Có điều lúc tuyên bố thành tích của các lớp vào ngày thi đấu cuối cùng bế mạc hội thao, thế mà lớp tôi vẫn giành được vị trí thứ 5 của bảng B.

Điều đó cũng có nghĩa, giang sơn này hoàn toàn là một tay con gái chúng tôi gây dựng nên, thậm chí nếu nói lần hội thao này toàn bộ do con gái bao thầu cũng không quá đáng chút nào. Hơn nữa những lớp bạn Tự nhiên muốn xem chúng tôi xấu mặt cũng bị chúng tôi đạp dưới chân không thương tiếc, lần này hẳn phải sầu đến nhăn nhúm mặt mày rồi.

Khi tất cả mọi người đều dùng ánh mắt bất ngờ nhìn hàng ngũ lớp tôi, chúng tôi càng thêm hưng phấn vỗ tay rầm rầm, nụ cười tự hào rạng rỡ trên gương mặt.

Đương nhiên, chúng tôi đã tức thời tự động hóa bỏ qua bốn gương mặt thảm thiết nào đó trong lớp rồi, ha ha.

Hội thao kết thúc, hiệu trưởng bắt thỉnh linh thông báo: tối nay giáo viên và học sinh toàn trường tập trung tại sân thể dục xem phim điện ảnh cách mạng “Chàng lính nhỏ Trường Ca”.

Lời vừa dứt, âm thanh bất mãn đã dậy sóng cả trường. Tuy rằng chúng tôi không bị bạo lực trấn áp, nhưng cũng chẳng có yếu tố bất ngờ gì xảy ra, phản đối của chúng tôi bị lãnh đạo trường ngó lơ hoàn toàn. Cho nên mọi người chỉ đành bất lực giải tán, chuẩn bị buổi tối lại tiếp tục.

(Sau đây là phần xi-poi:

Lúc hết phim ai nấy đều vội vàng tản đi, người qua người lại, tôi thả bộ thong dong không nhanh không chậm, thành công bị các cậu ấy bỏ rơi lại.

Tôi vốn nghĩ đứng tại chỗ đợi người khác đi hết sẽ an toàn hơn một chút, ai ngờ vẫn bị người ta bị đẩy mạnh một cái.

“Xin lỗi nhé!” Tôi còn chưa kịp nhìn rõ mặt, người vừa vấp phải tôi đã nhanh chóng biến mất giữa biển người.

Tôi đưa tay xoa bả vai bị đụng đau, trong lòng khẽ bi ai: quả nhiên Trung Quốc chẳng có gì nhiều, chỉ có người là nhiều nhất.

“Cẩn thận!” Có người dùng sức nắm chặt cánh tay phải tôi lại, kéo tôi sang một bên.

“Đừng ngo ngẩn chỗ người ta qua lại dễ bị tông trúng lắm! Lần sau đừng có thế nữa!” Tôi ngẩn người một lúc, ngẩng đầu nhìn chủ nhân của cánh tay, ra là cậu ấy cơ đấy.

“Cảm ơn cậu!” Cậu ấy còn giận à? Sao tôi cứ thấy quái quái thế nào ấy?

“Đợi lát nữa hãy đi.” Giọng điệu cậu ấy hòa hoãn đôi chút.

“Ừ, cũng được.” Tôi cũng đang có ý này, mà không cần hỏi nguyên nhân tôi cũng đại khái đoán được vì sao cậu ấy tức giận rồi. Cho nên tôi cười thầm trong lòng, cảm giác bức bối lúc này đột ngột bốc hơi sạch sẽ.

Yên lặng đứng cạnh cậu ấy, nhìn đám đông chen chúc òn ã, chúng tôi không ai nói điều gì.

Khung cảnh náo nhiệt xung quanh và chúng tôi yên tĩnh đứng đây tạo thành một sự tương phản quá lớn. Bỗng nhiên tôi có cảm giác dường như thời gian đang dừng lại ở giây phút này, giống như đi xem pháo hoa, đột nhiên trong chớp mắt có thể tìm thấy được sự vĩnh hằng.)

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bộ phim không ai muốn xem

Buổi tối.

Lãnh đạo nhà trường tổ chức một hoạt động dõ dạc, bỏ qua tiếng ai oán của toàn thể học sinh, cương quyết bắt tất cả giáo viên và học sinh có mặt đầy đủ tại sân thể dục tiếp nhận nguồn sáng mới của nền văn hóa tiên tiến – được xem bộ phim mang tính giáo dục về lòng yêu nước “Chàng lính nhỏ Trường Ca”, sẵn tiện tiếp nhận luôn sự bao vây của bè lũ muỗi vằn độc ác. Theo tôi, đây chính là biểu hiện của cường quyền chính trị, đáng tiếc chúng tôi chỉ là giai cấp vô sản, khi đối mặt với giai cấp tư sản cầm quyền chỉ có thể bị bóc lột mà thôi.

Là một học sinh lớp 11, lẽ dĩ nhiên chúng tôi bị sắp xếp ngồi ở khoảng giữa sân thể dục; hơn nữa vì chúng tôi là lớp Thực nghiệm, cho nên bị xếp ngồi vào vị trí trung tâm của khu vực ở giữa.

Lần này muốn lên về sớm là việc khó hơn lên trời. Tôi khóc không ra nước mắt thầm nghĩ.

Có điều nếu sắp xếp thế này, tỉ lệ bị muỗi bao vây sẽ thấp hơn khu vực ngoài rìa vài phần trăm chứ nhỉ? Dù tôi cũng biết phạm vi bay lượn của muỗi là trong vòng bán kính 100 mét từ nơi nó sinh ra, cho dù ngồi ở đâu nó cũng sẽ tấn công tôi, tôi vẫn không thể không tự an ủi mình như vậy.

Lớp tôi đến khá sớm, thế là đám con gái liền tụ tập trên bãi cỏ tám chuyện. Mãi đến khi bộ phim bắt đầu mấy khu vực bên cạnh mới có người.

Bên cạnh lớp tôi đương nhiên không ai khác ngoài lớp Thực nghiệm 2, đám con trai bên đó chưa kịp ngồi xuống đã chiếm mất phần ồn ào của con gái lớp tôi. Mấy câu chuyện cười 18+ lại càng được dịp thoải mái, thong dong thi triển ra khỏi miệng.

“Cá ơi!” Đàm Kiện nhìn thấy tôi liền đưa tay vẫy.

“Đàm Kiện, chào buổi tối nhé!” Tôi cũng cười vẫy tay lại, sau đó ánh mắt vô tình lướt qua sau lưng cậu ấy.

Phía sau cậu ấy là La Trạc Kiệt, nhưng hình như cậu ấy không định nhìn về phía này, cứ cười nói với Hắc muội bên cạnh suốt.

“Hắc muội, mình ngồi với cậu nhé!” Đới Sinh cũng chen qua bên đó, nịnh nọt nói với bạn học Hắc muội.

“Cậu biến nhanh! Mình ngồi với La Trạc Kiệt!” Hắc muội hét vào mặt Đới Sinh. Thế là gần như cả sân thể dục đều ném ánh mắt “chào hỏi” về phía các cậu ấy.

Người nào đó vẫn không có ý định quay đầu về phía này. Ngược lại bạn học Hắc muội mới là người không ngại gian khổ nhìn sang chỗ tôi cười một cái, trong mắt người khác, đó là làm màu, trong mắt tôi, đó là khiêu khích.

Tôi không nhìn về phía đó nữa, chuyển sang nhìn Từ Hoa và Trình Nhan lớp các cậu ấy đang ngồi đằng trước, mặc kệ âm thanh ồn ào xung quanh chào các cậu ấy một cái, sau đó lại nhập vào hội trà đá vỉa hè đang vô cùng sôi nổi của lớp mình.

Không thèm chào hỏi thì thôi, tiểu thư đây mới không thèm ấy! Thị uy cái khi gì chứ, hoàn toàn không cần thiết!

Mà tôi thật sự không quan tâm à? Aizz, ai biết đâu.

....

“Cá, chân cậu đỡ chưa?” Quay đầu lại liền nhìn thấy lớp trưởng vừa xinh đẹp vừa chu đáo đang nhìn mình cười, lớp trưởng đại nhân ấy mà, chưa bao giờ bỏ quên bất cứ tình tiết dù nhỏ đến mức nào.

“Ừ, vốn cũng chẳng có gì to tát, bây giờ bình thường cả rồi!” Có những sự chu đáo cả đời này tôi cũng học không được. Lớp trưởng có thể lãnh đạo cả một lớp, ầu cũng có lý do của nó.

“À đúng rồi, hôm nay mình chụp nhiều hình lắm, ai cần cứ đưa USB đây, tối mai về nhà mình copy lại cho.” Hôm nay Vương Doanh Chi “mượn” máy ảnh của bạn trai chạy vòng quanh khắp sân thể dục tác nghiệp, xem ra có vẻ thu hoạch lớn rồi đây.

“Đăng toàn bộ lên hộp thư điện tử của lớp đi, ai muốn tải xuống cũng tiện.” Tôi chỉ có thể cảm thán, quả không hổ danh là lớp trưởng.

“Cũng được.” Sau đó Vương Doanh Chi quay đầu nhìn tôi, “Cá, mình nhớ hình như cậu có USB phải không? Cho mình mượn dùng nhé? Để mình bảo Thu tối nay về nhà copy toàn bộ hình của lớp mình vào đó.”

“Ừ, lát nữa về phòng mình đưa cho.” Tại sao tôi luôn cảm thấy cậu ấy đang áp ú ý xấu thế nhỉ?

.....

“Ê, La Trạc Kiệt mấy câu này mà cậu cũng nói ra được hả?!” Hắc muội bên cạnh cô ý mở lớn âm lượng giọng nói, thành công thu hút sự chú ý của bốn phương tám hướng.

Khi chúng tôi nhìn sang, La Trạc Kiệt mặt đỏ như gấc không lên tiếng, bạn học Hắc muội đang đánh cậu ấy bùm bụp.

“Cậu giỏi rồi, đang khinh bỉ mình chứ gì? Mình không so được với người ta, nhưng mà cũng phải xem người ta có qua giành với mình không đã.” Bạn học Hắc muội nhìn chúng tôi, biểu diễn về mặt của cường hào ác bá lúc chiếm đoạt con gái nhà lành, ánh mắt thắng lợi không hề che dấu.

Việc này, các cậu ấy muốn ồn ào thế nào tùy các cậu ấy, tôi không quản nổi.

“Liếc mắt đưa tình cũng phải nhìn xem bây giờ là lúc nào chứ, các cậu ấy không thấy mất mặt hả?” Thang Tuyết Phân không hay biết gì lên tiếng.

“Tuyết Phân cậu ghen tỵ với người ta chứ gì? Nhanh nhanh tìm một người sell chính mình đi là được thôi!” Châu Mẫn ghé vào chọc ghẹo.

“Các cậu sai rồi, bạn nữ đó có bạn trai rồi.” Vương Doanh Chi đưa tay chỉ bạn học Lâm đang ở khu vực giữa của lớp Thực nghiệm 2.

“Người đó chính là bạn Lâm đấy, lần trước ở ký túc xá bọn mình bàn về các cậu ấy rồi, nghe nói yêu đương thắm thiết. Nhưng mà có người yêu như thế bạn Lâm cũng không quản à?” Bạn học Lâm trước đây học lớp Thực nghiệm 1, Châu Mẫn đương nhiên có thể nhận ra cậu ấy.

“Con người Hắc muội như vậy rồi, hợp với đám con trai lớp cậu ấy lắm, lúc máu lên cậu ấy còn không xem mình là con gái nữa kìa. Chỉ có một mình bạn Tiểu Lâm ghen thôi. Nghe đồn lúc ghen bạn Tiểu Lâm tự hành hạ mình ghê lắm, lần trước bị thương ở tay hình như là vì cậu ấy nắm tay đám mạnh vào tường đấy. Bây giờ á, cậu ấy thi hành chính sách mắt không thấy tâm không phiền nên mới ngồi xa như thế.” Dáng vẻ hiện tại của Vương Doanh Chi cực kỳ giống một bà thầy bói, trên mặt viết hoa in đậm hàng chữ “Tin lời ta trường sinh bất tử.”

“Quào! Đúng là đàn ông thế kỷ 21! Mặc dù tâm lý có chút vấn đề.” Thang Tuyết Phân cảm thán, “nhưng mà bạn nam ngồi cạnh Hắc muội cũng không biết né scandal hả? Đùa giỡn với phụ nữ đã có chồng không hay lắm đâu? Với lại hình như mình thấy cậu ấy hơi quen.” Thang Tuyết Phân khổ não suy nghĩ tại sao lại cảm thấy người ta trông quen quen.

“Đồ ngốc! Cậu ấy là La Trạc Kiệt bạn học cũ của bọn mình, chính là người lần trước cậu kể đưa MP3 cho Cá ấy!” Châu Mẫn rõ ràng hơi bị kích động, giọng nói cũng hơi quá trớn, cho nên chúng tôi bên này cũng thu hút được ánh mắt của không ít quần chúng đang ngồi trên sân, chỉ duy nhất ánh mắt của người nào đó là chưa từng ghé qua đây.

“Ồ, thì ra là cậu ấy!” Thang Tuyết Phân vỡ lẽ.

“Hôm nay anh Châu nhắn tin nhờ mình nhắn lại với cậu, ngày mai trời chuyển lạnh nhớ mặc thêm áo.” Tôi báo cáo với Hồng Huy nội dung tin nhắn oanh tạc anh Châu nhắn cho tôi ngày hôm nay.

“Đừng để ý cậu ấy, cậu ấy đang lên cơn đấy.” Hồng Huy nghiêng đầu nói.

Ha ha, nếu Hồng Huy cậu có thể khống chế được khoe môi mình không cho nó cong lên, vậy thì lời nói của cậu sẽ càng có sức thuyết phục hơn. Xem ra hẳn là bình an sống sót qua nguy cơ lần này rồi.

“Này! Rốt cuộc cậu với La Trạc Kiệt là thế nào? Cậu đừng mong dùng mấy câu qua quýt đối phó với các cậu ấy hôm trước lừa mình!” Thấy tôi đang cười trộm, cô gái hung dữ nào đó thẹn quá hóa giận, bắt đầu phản công vào điểm yếu của tôi.

“Vừa nãy cậu cũng nhìn thấy mà, cậu cho rằng bây giờ bọn mình có thể như thế nào?” Cậu ấy ngó lơ tôi là hoàn toàn, triệt để ngó lơ luôn đấy.

“Mình thấy cậu ấy đang xấu hổ thôi. Không phải bình thường vừa nhìn thấy người của lớp Thực nghiệm 2 cậu cũng không thèm chào cậu ấy một tiếng còn gì? Ngay cả mình cũng nhận ra, cậu nghĩ cậu ấy không nhận ra chắc?” Hồng Huy liếc tôi.

“Àizz, việc này..., không hẳn vậy đâu?” Tôi thật sự không hề nghĩ đến vấn đề này.

“Có khả năng hay không trong lòng cậu khắc biết, mình chỉ tốt bụng nhắc nhở cậu một chút thôi.” Muốn làm người quan chúng đứng xem chứ gì?

Tôi cúi đầu không nói gì.

“Cá này, các cậu đang thì thầm gì thế? Mình muốn nghe, mình muốn nghe!” Thang Tuyết Phân đột nhiên nhào đến.

“Nghe cái gì mà nghe? Người lớn nói chuyện con nít con nôi biến ra chỗ khác!” Bạn học Hồng Huy phiên bản đàn chị lên sàn.

Có điều không phải là “người lớn nói chuyện con nít con nôi không được chen vào” à? Sao lại thẳng cấp thành “biến ra chỗ khác” rồi?

“Huhu, Hồng Huy bắt nạt mình, rõ ràng mình lớn hơn các cậu!” Thế là người nào đó bắt đầu giả khóc.

“Ừm, cậu nói lại lần nữa xem?” Đàn chị nào đó cao giọng, những người có mang theo não đến đây đều có thể nghe ra đây chính là uy hiếp trắng trợn.

Cho nên sinh vật đơn thuần nào đó vội vàng im miệng, lại còn rất hình tượng hóa làm động tác kéo phéc-mơ-tuya, sau đó ngoan ngoãn dạt sang chỗ khác.

“Ha ha, ăn hiếp cậu ấy vui lắm hả?” Thực ra tôi cũng cảm thấy thế.

“Đừng hòng đánh trống lảng, việc giữa cậu và cậu ấy, nhất định tuyệt đối, chắc chắn không được giấu mình!” Ánh mắt đầy vẻ uy hiếp của cậu ấy dường như đang cảnh cáo với tôi: “Nếu cậu đã biết bí mật của mình, vậy thì phải đem bí mật của cậu ra đây để trao đổi!”

Thật là một con nhò tùy tiện! Tôi bắt lực nghĩ thầm.

“Được được được, nếu có việc gì xảy ra mình sẽ nói với cậu đầu tiên.” Tôi dỗ ngọt.

“Thế thì tốt!” Cho nên người nào đó vừa lòng hả dạ rồi.

Nhưng cậu ấy không phát hiện ra, tôi nói là “nói với cậu đầu tiên”, chứ không phải “đầu tiên là nói ngay với cậu”. Câu thứ nhất khác câu thứ hai ở chỗ, tôi có chọn nói ra hay không. Thừa nhận, đây là do tôi cố tình dùng tiểu xảo mà thành.

Bởi vì tôi đã bắt đầu có bí mật chỉ của riêng mình, ừ, chỉ của riêng một mình tôi thôi.

Tầm nhìn của tôi lại lần nữa thoát khỏi kiểm soát của não bộ len lén nhìn sang bên kia, chỉ thấy cậu ấy vẫn đang nói cười rôm rả với bạn học Hắc muội.

Trong lòng tôi có chút khó chịu, chường chường, ngọt ngọt. Tôi cười khổ, lần đầu tiên biết ghen của tôi là thế này đây nhì.

....

Lúc hết phim ai nấy đều vội vàng tản đi, người qua người lại, tôi thả bộ thong dong không nhanh không chậm, thành công bị các cậu ấy bỏ rơi lại.

Tôi vốn nghĩ đứng tại chỗ đợi người khác đi hết sẽ an toàn hơn một chút, ai ngờ vẫn bị người ta bị đẩy mạnh một cái.

“Xin lỗi nhé!” Tôi còn chưa kịp nhìn rõ mặt, người vừa vấp phải tôi đã nhanh chóng biến mất giữa biển người.

Tôi đưa tay xoa bả vai bị đụng đau, trong lòng khẽ bi ai: quả nhiên Trung Quốc chẳng có gì nhiều, chỉ có người là nhiều nhất.

“Cẩn thận!” Có người dùng sức nắm chặt cánh tay phải tôi lại, kéo tôi sang một bên.

“Đừng ngại ngần chỗ người ta qua lại dễ bị tông trúng lắm! Lần sau đừng có thế nữa!” Tôi ngẩn người một lúc, ngẩng đầu nhìn chủ nhân của cánh tay, ra là cậu ấy cơ đấy.

“Cảm ơn cậu!” Cậu ấy còn giận à? Sao tôi cứ thấy quái quái thế nào ấy?

“Đội lát nữa hãy đi.” Giọng điệu cậu ấy hòa hoãn đôi chút.

“Ừ, cũng được.” Tôi cũng đang có ý này, mà không cần hỏi nguyên nhân tôi cũng đại khái đoán được vì sao cậu ấy tức giận rồi. Cho nên tôi cười thầm trong lòng, cảm giác bức bối lúc nãy đột ngột bốc hơi sạch sẽ.

Yên lặng đứng cạnh cậu ấy, nhìn đám đông chen chúc ồn ã, chúng tôi không ai nói điều gì.

Khung cảnh náo nhiệt xung quanh và chúng tôi yên tĩnh đứng đây tạo thành một sự tương phản quá lớn. Bỗng nhiên tôi có cảm giác dường như thời gian đang dừng lại ở giây phút này, giống như đi xem pháo hoa, đột nhiên trong chớp mắt có thể tìm thấy được sự vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đoạn video

Về đến ký túc xá đã hơn 9 giờ tối, tôi liền đi tìm USB đưa cho Vương Doanh Chi, sau đó nhìn cậu ấy mặt mũi phơi phới ra khỏi phòng, đi xuống lầu đưa cho Lương Dục Thu.

Người đi xong tôi mới giật mình nhớ ra một việc, thế là vội vàng gọi cậu ấy lại, nhanh chóng chạy về giường của mình lấy chiếc MP3 nhờ cậu ấy bảo Lương Dục Thu trả cho La Trạc Kiệt.

Nụ cười gian tà trên gương mặt con nhỏ tinh quái nào đó lại thêm vào mấy phần mờ ám, sau đó cười như được mùa tung tăng đi xuống.

.....

Sáng hôm nay ngủ dậy, tôi phát hiện trên cánh tay mình xuất hiện rất nhiều nốt đỏ, có cảm giác ngứa ngáy, hơi khó chịu. Xem ra tối qua lúc ở sân thể dục tôi đã được muỗi hoặc loại côn trùng gì khác chăm sóc tận tình rồi.

Tôi lục tung rương to hộp nhỏ của mình tìm được một lọ thuốc mỡ, nhẹ nhàng bôi vào, cảm giác mát lạnh từ từ giúp cánh tay dễ chịu hơn một chút. Trước mắt cứ xử lý tạm thời chờ quan sát thêm đã, dù sao cuối tuần này tôi cũng về nhà, nếu đến lúc đó những nốt đỏ này vẫn không hết, tôi về nhà rồi đi bác sĩ cũng được.

.....

Giờ nghỉ trưa Vương Doanh Chi từ lớp Thực nghiệm 2 chạy hùng hục về lớp, vừa đến cửa liền chạy thẳng đến chỗ tôi, hỏi: “Cá, cho mình mượn USB của cậu thêm một hôm nữa, tối nay mình về nhà copy toàn bộ hình vào máy tính, ngày mai trả cậu nhé?”

“Không thành vấn đề, dù sao mình cũng không dùng đến. Cậu không cần vội, trả mình trước ngày thứ bảy là được.” Bởi vì thứ bảy là ngày tôi về nhà.

“OK, cảm ơn cậu nhé!” Vương Doanh Chi cười rất tươi, “phải rồi, MP3 này trả cậu, La Trạc Kiệt nói cậu ấy đã tải nhạc và phim mới vào rồi, bảo cậu cứ dùng đi, từ từ trả lại cho cậu ấy.”

Thế là tôi lại được tặng miễn phí một nụ cười gian xảo đầy ám muội, còn người nào đó chủ nhân của nụ cười thì vô cùng khoan khoái lượn đi chỗ khác.

Tôi nhìn chiếc MP3 trên tay, nói không bắt ngờ không cảm động là nói dối, nhưng làm thế này ổn chứ? Tôi cứ thấy hình như hơi quá....

Có điều quá thế nào lại không tài nào nói chính xác được, nói tóm lại chính là tôi cảm thấy rất kỳ cục.

Xem ra tôi thực sự không hợp chơi trò mờ ám gì gì đó với người khác. Tốt nhất vẫn nên tìm cơ hội trả MP3 cho cậu ấy, thuận tiện bảo cậu ấy đừng đưa nó lại cho tôi nữa.

Ngay cả tôi cũng không biết rốt cuộc mình định vị cậu bạn tên La Trạc Kiệt này thế nào. Nếu là người yêu, về cơ bản chúng tôi bây giờ hoàn toàn không có khả năng này. Bạn bè bình thường thì có chút không đúng, nhưng nếu thân thiết giống như đám BFF của tôi, tại sao tôi không cách nào ở trước mặt đám Văn Tuệ thân nhiên đón nhận lòng tốt của cậu ấy; thế mới nói cái gọi là “trên tình bạn, chưa đến tình yêu” này quá đổi mờ ám.

Thật là một mớ bong bong! Bỏ đi, đừng nên nghĩ đến những thứ này thì hơn, dù sao chúng tôi bây giờ cũng không là không thể, nghĩ tới nghĩ lui chỉ là tự ngược đãi mình thôi.

....

Bình thường lúc không có việc gì, trong khuôn viên trường không thể xem là rộng cũng không được nói là bé này, gần như ngày nào tôi cũng chạm mặt cậu ấy vài lần. Thế mà bây giờ muốn tìm cậu ấy, ngay cả bóng tôi cũng không thấy.

Mất thấy ngày mai đã là thứ sáu, tôi đành cực kỳ bí ai gửi tin nhắn cho cậu ấy: “Cá: Chiều mai sau giờ học mình đến thư viện tự học, cậu đi không? Nếu đi nhờ cậu giữ chỗ giúp mình nhé.” Sửa đi sửa lại mấy lần, tôi vẫn thấy có điểm mờ ám, thôi đầu hàng, không đề ý nữa, cứ gửi đại cho xong!

Chỉ vài phút sau, điện thoại của tôi đã rung lên. Tôi mở máy ra xem: “Kiệt: Được, mai gặp cậu.”

OK rồi! Đi ngủ thôi!

....

Ngày hôm sau sau khi hết tiết, tôi vội vàng ăn cho xong cơm chiều sau đó nhanh chân chạy đến thư viện gặp người yêu, á, không phải không phải, nào phăng quá rồi, tôi đi tự học mà.

Vừa đặt chân đến phòng đọc, quả nhiên tôi đã nhìn thấy ngay cậu ấy đang ngồi sẵn ở đó. Thấy tôi đến, cậu ấy thành thực đem cặp sách nằm bàn dùng để giữ chỗ đặt ra sau ghế của mình.

Trong một khoảnh khắc thoáng qua, tôi gần như đã nghĩ từ trước đến nay chúng tôi luôn hẹn nhau cùng tự học như thế, từ trước đến nay chúng tôi luôn hiểu ý nhau như thế.

Tôi khê khàng kéo ghế ra ngồi xuống, sau đó lấy MP3 trong cặp ra, cẩn thận đặt trước mặt cậu ấy, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn cậu, ba mình nói sẽ mua cho mình một cái, đến lúc đó chắc phải phiền cậu tải giúp mình nhạc với mấy bộ phim hay hay.”

Ba nói sẽ mua cho tôi một cái, nhưng anh tôi ở Quảng Châu là người mua, đợi đến kỳ nghỉ đông anh ấy mới đem về cho tôi. Thế nên, cũng không tính là tôi nói dối cậu ấy.

“Ừ, việc nhỏ.” Cậu ấy nhận lại MP3 rồi, lần này sẽ không nhờ người khác đưa lại cho tôi nữa chứ?

Vậy là chúng tôi lại im lặng, tự người nào người nấy làm bài tập của mình.

.....

“Ừ ừ ừ...” Mặc dù không để chuông, nhưng âm thanh do điện thoại rung đặt trên bàn gây ra vẫn rất lớn, không chỉ dọa một mình tôi giật mình mà còn hấp dẫn không ít ánh mắt bất mãn của mọi người.

Tôi đưa mắt nhìn điện thoại của người nào đó đang nằm trên quyển sách, cậu ấy cũng lớn gan thật đấy, biết rõ nhà trường không cho phép mang theo di động, thế mà vẫn ngang nhiên đặt nó trên bàn.

Điện thoại vẫn rung không ngừng. Cậu ấy vừa đi vệ sinh mất rồi, cho nên trước khi giáo viên trực ban thân chinh đến đây tôi đành phải cầm nó lên, trên màn hình hiển thị một dãy bảy chữ số, tôi đoán hẳn là số điện thoại cố định. Tôi đắn đo một chút, sau đó dứt khoát nhấn vào phím tắt. Sau khi tắt điện thoại, tôi ngơ luôn, hình nền này...

“Sao thế?” Cậu ấy quay trở lại, sau đó nhìn thấy tôi đang cầm điện thoại của mình.

“Vừa nãy có người gọi cho cậu, mình tắt giúp cậu rồi.” Tôi đưa điện thoại lại cho cậu ấy.

Cậu ấy nhận điện thoại giây trước, giây sau gương mặt đã đỏ bừng lên, sau đó dùng mấy ngón tay lập cập bấm lung tung điện thoại mấy cái, “điện thoại ở nhà gọi đến, xin lỗi cậu nhé, mình ra ngoài gọi lại đã.” Cậu ấy gần như chạy bay biến ra khỏi phòng. Tôi có đáng sợ đến mức đó không?

Tuy nhiên, đợi đến khi tôi tiêu hóa xong mấy chữ của cậu ấy, chính tôi cũng phải toát mồ hôi hột, nếu chẳng may lúc nãy tôi nghe điện thoại, vậy thì...

Ài, giả thiết này không nên nghĩ nữa thì hơn. Có điều nguyên nhân khiến cậu ấy như phải bồng bềnh thế này, chắc vì đã bị tôi nhìn thấy hình nền điện thoại nhí, quả nhiên đúng như Trình Nhan nói, là tấm hình chụp chung đột đi đã ngoại lần trước.

Mấy phút sau, cậu ấy đi vào với nét mặt có vẻ đã bình tĩnh lại, sau đó nhỏ giọng nói cảm ơn với tôi. Thực ra, tôi cũng thấy hơi ngượng, nói thế nào nì, hình nền cũng xem như bí mật cá nhân đúng không? Nhưng lúc ngẩng đầu nhìn cậu ấy, tôi lại phát hiện ra ánh mắt cậu ấy đang chăm chú vào cánh tay mình. Tôi cúi đầu nhìn theo, thì ra lúc nãy tôi xấn ông tay áo rồi quên thả xuống.

“Tay cậu bị sao thế?” Cậu ấy thấp giọng hỏi.

“Ha ha, bữa tối xem phim bị muối đốt đấy, chắc bị dị ứng, không sao đâu.” Sao mấy nốt đỏ này không chịu lành nữa.

“Ngày mai mình mang thuốc cho cậu, có điều theo mình cậu nên đi bác sĩ xem thế nào thì hay hơn.” Cậu ấy lo lắng nói.

“Không sao mà, không cần phiền cậu đâu, tuần này mình về nhà đi bác sĩ cũng được.” Tôi luôn cảm thấy không nên nợ nần cậu ấy nhiều thêm nữa.

“Thế thì cậu nhớ chú ý một chút.” Thấy tôi cương quyết như vậy, cậu ấy cũng không khuyên nữa. Vậy nên, trạng thái im lặng của chúng tôi một lần nữa được phục hồi.

Khi rời khỏi thư viện, cậu ấy bất thành lời hỏi tôi: “Ngày mai cậu có đến đây tự học nữa không?”

Aizz, việc này à, lẽ nào muốn tôi nói thẳng rằng chủ yếu hôm nay đến đây là vì muốn trả MP3 cho cậu ấy?

“À, việc này, cũng có thể, mình không biết nữa, nếu bài tập không nhiều chắc mình không không đến đâu.” Tôi cố gắng trả lời uyển chuyển một chút.

“Ra thế.” Phải nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của cậu ấy, tôi lại có cảm giác tội lỗi đầy mình.

Thứ bảy.

Vất vả chen chúc gần 2 tiếng đồng hồ trên xe bus chật chội mới về đến ngôi nhà đã lâu không về của mình, việc đầu tiên tôi làm là chạy thẳng vào phòng, thương thương yêu yêu máy tính bị mình cho vào lãnh cung lâu ngày.

Tôi cắm USB Vương Doanh Chi trả lại mở ra xem, quả nhiên nhìn thấy một thư mục mới có tên “hình ảnh” trong đó.

Tôi nhấp đúp chuột mở ra, phát hiện bên trong còn có hai thư mục con “Thực nghiệm 1” và “Thực nghiệm 2”.

Tôi bình thần mở thư mục “Thực nghiệm 1”, bên trong có rất nhiều hình, có điều càng xem tôi càng cảm thấy vô vị.

Cho nên tôi mở luôn “Thực nghiệm 2”, để chế độ xem thu nhỏ để tìm kiếm, sau đó dùng hóa nhãn kim tinh của mình lục tìm bóng dáng người nào đó.

Thấy rồi, tôi vội vàng mở ra.

Trong hình người nào đó đang ngồi bên cạnh hồ cát thi nhảy xa, im lặng quan sát tuyển thủ trước mặt chuẩn bị chạy đà. Ngắn ngắn ngo ngo, trông rất có cảm tình.

Tầm thứ hai cậu ấy đang bị Hắc muội đuổi đánh trong sân thể dục, hình như cả hai đang nói gì đó. Tại sao nhìn thế nào cũng thấy giống một cặp tình nhân đang đánh yêu nhau vậy. Trong lòng tôi bỗng dưng cảm thấy hơi ngọt ngào.

Lại kéo tiếp xuống dưới, tôi phát hiện thêm một tấm nữa. Có điều tấm này, hẳn là do người có tâm chụp lên đây.

Trong hình tôi đang cầm ly nước, đứng ở điểm đích của đường chạy 200 mét nam đôi mắt nhìn đám con trai lớp mình đang bị bỏ lại tít đằng xa. Còn cậu ấy đứng ở một vị trí không xa lắm, yên lặng chăm chú nhìn tôi.

Thế là gương mặt tôi lại không kiểm soát được đỏ hồng lên. Vì sao lúc đó tôi không nhìn thấy cậu ấy nhỉ? Đã thế còn bị đám con trai nhiều chuyện kia chụp lên, lần này trăm phần trăm lại trở thành trò cười cho các cậu ấy rồi?

Khi kéo xuống dưới cùng, tôi nhìn thấy có cả một tệp video, hơn nữa tên của video này có vẻ quen thuộc, hình như là video định dạng không đúng từng xuất hiện trong MP3 của người nào đó.

Tôi hơi do dự, đây cũng là bí mật cá nhân nhỉ? Xem hay không xem đây? Tôi đấu tranh với chính mình.

Nếu đã từng xuất hiện trong MP3 của cậu ấy, vậy thì chắc hẳn có liên quan với cậu ấy rồi? Giả sử là của người khác, vậy thì có xem hay không cũng chẳng có nghĩa lý gì, có điều trực giác mách bảo tôi, tỷ lệ phần trăm có liên quan đến cậu ấy tương đối lớn.

Cuối cùng tò mò đã chiến thắng lương tri, tôi dùng ngón tay run run kích chuột vào tệp video.

.....

“Hơ...” Đoạn video này thực sự không dài, chỉ ngắn chừng 5 phút mà thôi, có điều giống như phải xem mất 5 tiếng đồng hồ vậy, cảm giác dài lê thê lại khó chịu vô cùng. Tóm lại, sau khi xem xong mặt tôi đỏ đến tận mang tai, tim đập bình bịch rất nhanh trong lồng ngực.

Đám con trai nhiều chuyện lớp Thực nghiệm 2 chết tiệt! Hắc muội chết tiệt! Tôi nguyên rủa trong lòng.

Sao lại có thể ghi hình một thứ như vậy được? Không biết ai đã cố tình bày trò copy nó vào USB của tôi? Vương Doanh Chi nhất định cũng biết chuyện, cho nên mới hỏi mượn USB của tôi. Rốt cuộc chủ mưu là ai đây? Là đám con trai nhiều chuyện cái gì cũng có thể đem ra đùa được, hay là Hắc muội rảnh rỗi không có việc gì làm nên bày trò cho vui?

Hình như tôi đã hiểu tại sao cậu ấy ấp ấp úng úng hỏi tôi chuyện đoạn video rồi. Nếu vậy, không biết bây giờ cậu ấy có biết chuyện đoạn video đã được đăng sẵn vào tay tôi chưa nhỉ?

Nếu cậu ấy biết tôi có xem đoạn video này, nhất định sau này gặp nhau sẽ lúng túng lắm.

Tôi thật sự không muốn tiếp tục suy nghĩ thêm nữa, đám nhiều chuyện lớp Thực nghiệm 2 rốt cuộc muốn gì đây? Không phải ai cũng giống như các cậu ấy có thể lấy chuyện này ra để chọc cười, lần này các cậu ấy quả thực quá đáng lắm rồi!

....

Vì những nốt đỏ trên cánh tay vẫn chưa lành, buổi tối mẹ phải dẫn tôi đi khám. Chị bác sĩ này rất thân với nhà tôi, cho nên quả nhiên tôi không thoát nổi một trận mắng, lại còn bị tiêm một mũi canxi. Nhìn thấy mũi kim to khủng bố, tôi thà tình nguyện bị tiêm tĩnh mạch cũng không muốn bị chích, dù sao hai loại này đều như nhau cả, chẳng qua hiệu quả thị giác khác nhau một trời một vực thôi.

Chị bác sĩ này cố ý mà, huhu. ...

.....

“Kiệt: Ngủ chưa?” Tin nhắn đến vào lúc hơn 10 giờ gọi tôi tỉnh giấc.

“Cá: Vẫn chưa, đang đọc truyện.” Đôi lúc, vài lời nói dối nho nhỏ là vô cùng cần thiết.

“Kiệt: Nghe nói USB mấy hôm trước Lương Dục Thu mang theo là của cậu?” Oái, lẽ nào lại là chuyện về đoạn video?

“Cá: Ừ, của mình. Vương Doanh Chi mượn dùng, sẵn tiện mình nhờ cậu ấy copy hình hôm hội thao luôn. Phải rồi, lúc nãy mở ra xem mình còn nhìn thấy một thư mục có tên “Thực nghiệm 2” nữa, có điều mở ra lại không thấy một tấm hình nào, tiếc ghê.”

Tôi tiếp tục nói dối đầy thiện chí, cứ xem như tôi chưa từng xem đoạn video kia đi.

“Kiệt: Thế à! Mình định hỏi cậu có hình của lớp mình không, nếu có thì copy của cậu luôn. Thôi muộn rồi, cậu ngủ sớm đi, ngủ ngon!” Cậu ấy không nghỉ ngơi gì đâu nhỉ?

“Cá: Ừ, ngủ ngon.” Việc này hẳn chỉ đến đây thôi phải không?

Hiaz, không nghĩ nữa, đi gấp thần ngủ Chu công cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Câu chuyện bị trộm đồ

Hội thao kết thúc được một tuần lễ, thời tiết âm thầm chuyển dần sang mát mẻ hơn. Đợi đến khi đám học sinh nhí nhố chúng tôi phát hiện ra, mùa hè đã bị bỏ lại sau lưng.

Chiều ngày thứ sáu, theo thường lệ sang khu B kiểm tra công tác vệ sinh xong, tôi chậm chạp leo từng bậc thang về lớp. Vừa đến nơi, tôi đã nhận ra bầu không khí lớp mình có vẻ khác thường, cán bộ lớp đang hội lại với nhau, không biết là bàn bạc chuyện gì.

“Có việc gì hả?” Tôi bước đến hỏi.

“Yến Trinh và Tiêu Oánh bị mất đồ, Yến Trinh bị mất điện thoại, Tiêu Oánh thì mất ví tiền.” Lớp trưởng nghiêm túc đáp.

“Mất lúc nào?” Sao lại nữa rồi? Từ lúc nhập học đến giờ, câu chuyện bị mất trộm trong lớp cứ liên tục xảy ra.

“Chắc là lúc dọn dẹp vệ sinh, Phan Tuế kể lúc các cậu ấy đi đổ rác có đóng cửa lớp lại, nhưng lúc về thì thấy cửa mở toang.” Vì gần đây lãnh đạo cấp trên chuẩn bị kiểm tra trường tôi, nên tôi và cán sự lao động sắp xếp để mọi người đến quét dọn khu vực sân trường, tên trộm vặt hẳn cũng biết được việc này nên mới ra tay, vậy thì theo suy đoán của tôi đây chỉ có thể là người trong lớp mà thôi.

“Giờ tính sao đây?” Tiền mất có thể báo cáo với nhà trường, nhưng điện thoại mất thì... chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt thôi. Có điều Yến Trinh chịu để yên thế này à? Với tính cách của cậu ấy, tôi cảm thấy khả năng này không lớn lắm.

“Mình phải báo lên cô chủ nhiệm!” Quả nhiên, thân là lớp phó học tập Yến Trinh quả quyết đứng lên.

“..” Mọi người không ai lên tiếng, nếu đã là người trong lớp, cho dù âm ỉ lên cũng chỉ tự làm xấu mặt mình, hơn nữa thứ bị trộm lại là điện thoại mà nhà trường không cho mang theo, thế thì sắc mặt cô chủ nhiệm chắc chắn sẽ cực kỳ khó coi. Có điều dù về tình hay về lý, việc này quả thật nên báo cáo lên trên.

“Mình biết điện thoại không lấy lại được, nhưng lớp mình không thể để tên trộm tiếp tục được đăng chân lên đăng đầu, nếu không hẳn lại tưởng bọn mình sợ hấn, sau này lại tác oai tác quái hơn nữa thì càng rắc rối thêm, mình làm thế này cũng chỉ vì cả lớp thôi.” Lớp phó học tập quả nhiên là lớp phó học

tập, nói câu nào ra câu đấy, lý luận hùng hồn.

Có điều bình thường con người cậu ấy thế nào chúng tôi còn không biết hay sao, chẳng qua cậu ấy không muốn tên trộm được sống những ngày dễ chịu thôi.

Chẳng qua nhắc tới việc này không thể không nói, tên trộm này trộm đồ rất có nguyên tắc, từ trước đến nay những người bị dính chương đều là những nhân vật khá là phách lối trong lớp. Làm người quá ta đây dễ gây thù chuốc oán vốn là chuyện thường. Thế mới nói, cậu nói người đáng thương ắt cũng có chỗ đáng ghét ắt hẳn có lý của nó.

Nhìn Yến Trinh nước mắt nước mũi đầm đìa thế kia, cảnh tượng quá là thảm, những bạn học xung quanh cũng bắt đầu lên tiếng chửi mắng, an ủi hết lời. Nhưng là trên thực tế, số lượng những người cười trên nỗi đau của người khác hẳn cũng không ít, suy cho cùng bình thường nạn nhân thường xuyên tự cho mình là đúng nên có phần quá đáng, trong lớp người có quan hệ tốt với Yến Trinh chỉ có duy nhất bạn cùng bàn của cậu ấy là Tiêu Oánh mà thôi. Cho nên, quan hệ giữa con gái với nhau thực sự có thể phức tạp, rối rắm không tưởng tượng nổi.

Chương trình trò chuyện đêm khuya ở ký túc xá.

“Quào, hôm nay cô chủ nhiệm siêu hùng luôn, khủng bố dễ sợ!” Rất tốt, câu nói của bạn học Thang Tuyết Phân đã mở màn cho đài phát thanh bà tám.

“Ai bảo hôm nay trước mặt các thầy cô trong trường Yến Trinh làm xấu mặt cô chủ nhiệm làm gì!” Vương Doanh Chi toạc chân tướng sự việc.

“Mà theo các cậu tên trộm là ai mới được?” Châu Mẫn làm bộ diễn sâu hỏi, nhưng dù sao việc này cũng diễn ra ngay bên cạnh chúng tôi.

“Cái này khó nói lắm, lúc bình thường Yến Trinh đắc tội không ít người mà?” Cẩm Nghênh băn khoăn.

“Thì không phải thế còn gì.” Hồng Huy nói tiếp, “nhưng mà các cậu biết gì chưa? Hôm nay nghe nhóc Quai nói là phòng các cậu ấy họp nhau lại tẩy chay trường phòng đấy.”

“Hình như bắt đầu từ tận mấy hôm trước rồi, với lại nghe nói phòng ký túc xá trên lầu cũng không họp nhau.” Cẩm Nghênh tiết lộ tin tức vừa hè.

“Nghe nói phòng bên cạnh mấy hôm trước lại có ai bị mất một chai dầu ô-liu đấy?” Văn Tuệ cũng hỏi.

“Đúng thế, mà Yến Trinh cũng ở phòng đó nữa!” Châu Mẫn đột nhiên nhớ ra, “chắc chắn nhiều phần trăm có khả năng tên trộm ở phòng các cậu ấy rồi.”

“Ừ, khả năng này là lớn nhất.” Cẩm Nghênh nói.

Tôi âm thầm thở dài, biết ngay mà, đại khái chỉ có phòng ký túc xá của chúng tôi là hòa bình nhất thôi.

“Cũng không nói thế được, nói cho các cậu nghe chuyện này, nhưng mà không được truyền ra ngoài đâu đấy!” Vương Doanh Chi thần thần bí bí nói.

“Thì cậu cứ nói đi! Với lại chuyện này mọi người biết với nhau thôi, ai nói với người khác làm gì!” Châu Mẫn giục cậu ấy không nên “kiềm hãm sự sung sướng” của mọi người lại.

“Các cậu biết Tiểu Tịnh không, bạn nữ ngày nào cũng đến tìm mình ấy,” Vương Doanh Chi nghi một chút, “trước đây cậu ấy ngồi cùng bàn với Tiêu Oánh. Đồ đạc của cậu ấy ngày trước cũng thường mất trộm lắm, có một lần cậu ấy mất ví tiền, sau đó tìm thấy trong cặp của Tiêu Oánh, về sau hai người mới trở mặt thành thù.”

“Không phải đâu? Tiêu Oánh được lắm mà!” Châu Mẫn không tin tưởng lên tiếng.

“Phải đấy, chắc Tiêu Oánh không phải người như thế đâu!” Văn Tuệ cũng không tin.

“Mình cũng không rõ đầu đuôi việc này thế nào, là Tiểu Tịnh nói với mình thôi.” Vương Doanh Chi cũng thấy không biết làm sao.

Thế là cả phòng bỗng dưng trở nên im phăng phắc.

Bạn nữ có tên Tiểu Tịnh theo tôi cũng là một người rất cao ngạo. Trước hết không nói việc này ai đúng ai sai, chỉ riêng câu “tìm thấy trong cặp của Tiêu Oánh” cũng biết được bạn nữ này không hề đơn giản chút nào. Không có việc gì sao phải lục lọi cặp sách của người khác? Tôi thấy, cậu ta sớm đã có tâm lý không tin tưởng bạn cùng bàn của mình rồi?

Còn về Tiêu Oánh, nếu việc này là thật, chúng tôi không thể không cảm thán chiêu vừa ăn cắp vừa la làng của cậu ấy quả thực vô cùng cao tay. Sau khi nghe xong câu chuyện Vương Doanh Chi kể, chúng tôi thực sự không cách nào không nghi ngờ cậu ấy, chẳng qua chúng tôi cũng chẳng có bằng chứng gì. Hơn nữa cá nhân tôi cho rằng, so với bạn nữ tên Tiểu Tịnh, chúng tôi thân với Tiêu Oánh hơn, với lại những điểm tốt của cậu ấy đều được cả lớp công nhận, hà cớ gì chúng tôi không chọn tin tưởng cậu ấy. Có điều hạt mầm nghi ngờ dù muốn dù không đã được gieo trồng thành công trong lòng chúng tôi.

Mà thôi, từ sau đề ý hơn là được, tâm lý hại người không được có, nhưng tâm lý đề phòng không được không có. Aizz, càng ngày tôi càng tính toán là sao vậy nhỉ? Do lớp này quá phức tạp hay vốn dĩ tôi là một người suy nghĩ quá nhiều? Tôi không trả lời được.

Mấy ngày sau đó, những hành động ra vẻ ta đây của bạn học Yến Trinh có vẻ đã yên tĩnh hơn nhiều. Có bạn học nhiều chuyện theo hỏi kết quả, cậu ấy nói: “Bỏ đi, hành động của mình cũng xem như cảnh cáo hẳn một trận rồi.” Thế là, bạn học nhiều chuyện đành ôm thất vọng trở về.

Nhưng trên đời vốn chẳng có bức tường nào không lọt gió, một vài người biết chuyện dần dần để lộ ra: “Yến Trinh tìm ra tên trộm đó rồi, cậu ấy muốn lấy lại điện thoại nên bảo đảm giữ bí mật cho tên trộm.”

Thế là quần chúng hóng chuyện bùng tình: tên trộm vẫn chưa đạt được mục đích làm sao hắn có thể nghỉ tay đây?!

Sau đó, chỗ ngồi có sự xáo trộn nhỏ, cả bạn học Yến Trinh và bạn học Tiêu Oánh đều có bạn cùng bàn mới, có điều giờ ra chơi hai cậu ấy vẫn thường tụ lại với nhau.

Tên trộm là ai chúng tôi không tài nào biết được.

Lại sau đó nữa, việc bị mất trộm vẫn tiếp tục xảy ra.

Nạn nhân trực tiếp đến hỏi danh tính tên trộm, Yến Trinh bức bối gất gong: “Minh đã đồng ý với cậu ấy là không nói ra rồi, làm người không thể nuốt lời được!”

“Vậy những bạn khác bị mất đồ thì sao? Không phải cậu là cán bộ lớp à? Tại sao không quản việc này?”

Yến Trinh cứng họng, cuối cùng ngượng ngập lên tiếng: “Minh sẽ nói lại với cậu ấy, bảo cậu ấy không được làm thế này nữa, có điều chưa chắc là cậu ấy làm đâu.”

Thế là sự việc này kết thúc ở đây,.... mới lạ ấy.

“Nghe nói người bên lớp Thực nghiệm 1 thường bị mất đồ, nghe đồn do chính người trong lớp làm.” Tôi và Hồng Huy đang ngồi ở nhà ăn ăn cơm, tình cờ nghe được một bạn nữ A nào đó ngồi phía sau nói.

“Không phải chứ? Lớp Thực nghiệm 1 cơ đấy, chuyện đó ngay cả lớp bọn mình cũng không xảy ra đâu!” Bạn nữ B ngồi bên cạnh làm bộ cực kỳ kinh ngạc.

“Vãi, bọn họ chẳng qua chỉ giỏi hơn chúng mình một chút thôi, theo mình á, nhân phẩm của họ không tốt đẹp được đến đâu đâu.” Bạn nữ A không có ý tốt đáp.

“Cũng phải, thành tích vốn chẳng nói lên điều gì cả. Nghe nói lần trước thứ bị mất là điện thoại, đã thế lại còn làm âm ỉ lên, xem ra đầu óc bọn họ đúng là có vấn đề.” Bạn nữ B cũng để lộ bản tính, châm biếm không biết mệt mỏi.

Cho xin đi, đầu óc bọn tôi thế nào liên quan gì đến các cậu đâu, ngược lại đầu óc các cậu mới là chấp mạch ấy. Ngồi ở nhà ăn lan truyền tin đồn là một chủ ý không tồi, nhưng ít nhất các cậu cũng nên quan sát xem đối tượng các cậu nói tới có ngồi ở gần đây hay không chứ.

Tuy rằng trước nay tôi rất mờ nhạt, tôi dám mạnh miệng những người chơi thân với tôi đang ngồi ở đây không nhiều, nhưng những người có thể nhận ra tôi là học sinh lớp Thực nghiệm 1 hẳn không hề ít, suy cho cùng mỗi khối chỉ có hai người làm nhiệm vụ kiểm tra vệ sinh: một là lớp phó vệ sinh học lớp Thực nghiệm 2, người còn lại chính là tôi. Thứ sáu mỗi tuần, lúc nhà nhà người người bận rộn tay chân, có hai người mang theo sổ theo dõi nhân nhả sung sướng điếu qua điếu lại, thỉnh thoảng còn lên tiếng bình luận này kia về tình hình dọn dẹp vệ sinh của một lớp, lúc đó, sợ là ngay cả kích động muốn giết tôi mấy bạn học này cũng có, nói gì đến việc có nhận ra hay không.

Nhìn đi, xung quanh đã có không ít bạn học hành động âm thầm hướng sự chú ý về phía này rồi.

Hồng Huy định đứng dậy nói gì đó nhưng bị tôi giữ lại. Tìm các cậu ấy lý luận? Đừng gây thơ như vậy, cãi nhau ồn ào người mất mặt vẫn là chúng tôi thôi, ai bảo chúng tôi là lớp Thực nghiệm danh tiếng làm gì.

“Đi thôi, đi rửa hộp cơm” Tôi cầm hộp cơm, đứng dậy trước.

Tôi thông thả đi đến trước mặt các cậu ấy, nhìn các cậu ấy trước hết ngẩn người ra, sau đó thủ thế giống như sắp sửa ra trận.

“Bạn ơi, cặp sách của bạn rơi xuống đất kia, cẩn thận bản đấy.” Tôi khom lưng nhặt cặp sách lên, đưa cho bạn nữ A, còn tặng kèm miễn phí một nụ cười rộng rãi.

“Á, cặp của tôi!” Bạn nữ gào ầm lên, vội vàng nhận lại cặp sách.

Tôi và Hồng Huy đưa mắt nhìn nhau, còn cố ý đá lông nheo một cái, sau đó tiếp tục bước đi.

“Con bé đó một chút lễ phép cũng không có, người ta nhặt cặp sách giúp mình, ngay cả một tiếng ‘cảm ơn’ cũng không biết nói.” Hồng Huy giả vờ nói nhỏ, thực ra âm lượng của cậu ấy không nhỏ chút nào, ít nhất những người nên nghe đều nghe thấy.

“Thôi, việc nhỏ mà, tiện tay thì giúp thôi.” Ngoài mặt tôi vẫn làm ra vẻ hết sức thoải mái, thực ra trong lòng đang nhin cười đến là cực khổ.

“Thì chính vì việc nhỏ mới có thể nhìn ra một người được giáo dục đến đâu?” Không ủng hộ công Hồng Huy và tôi ăn ý nhau như vậy, ngay lập tức đã ám chỉ rõ ràng hai bạn nữ kia không ngoan hiền gì, đi nói xấu sau lưng người khác.

Lời vừa nói xong, những ánh mắt dăm dăm chĩa lên người chúng tôi từ lúc hai bạn nữ kia bắt đầu nói chuyện đột nhiên biến mất, về việc mất đi đâu, chúng tôi tự biết trong lòng là được.

“Đi thôi.” Tôi nhỏ giọng nói.

“Ha ha, Cá ơi cừ quá đi!” Vừa ra khỏi nhà ăn, Hồng Huy liền cười như được mùa.

“Nếu không phải cậu làm cặp sách của người ta ‘không cẩn thận’ bị ‘roi’ xuống đất, mình cũng bó tay!” Không được tham công của người khác, tôi chẳng qua chỉ nhịn không nổi mà thôi.

Dù tôi không có cảm tính nhiều lắm với lớp mình bây giờ, nhưng ý thức danh dự tập thể tôi vẫn có đấy. Với lại, dù sao tôi cũng là một thành viên của lớp, người ta bôi xấu danh dự của lớp không phải cũng là bôi xấu tôi hay sao? Việc này, tôi tuyệt đối không cho phép!

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chương trình văn nghệ đón năm mới (1)

Sáng sớm.

Tôi chấp tay lên miệng, hà nhẹ một hơi, sau đó nhìn làn khói mỏng vừa phả ra từ người mình, thời tiết lạnh lẽo quá đi! Có điều nhắc đến mới nhớ, Noel năm nay sắp đến rồi.

Tối qua Châu Chí Ngạn lại nhờ và tôi đêm Noel hẹn Hồng Huy ra ngoài, còn nói sẽ tặng tôi một con gấu bông xem như làm quà. Tôi từ chối khéo cậu ấy rồi, dù sao tặng gấu bông cũng mờ ám quá, nếu như nó xuất hiện trên giường tôi, sẽ hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ bạn học trong phòng mất. Quan trọng hơn là, trong suy nghĩ của tôi, đáng lẽ nó phải là món quà con trai tặng cho cô gái mình thích chứ. Xem ra mấy người đang độ yêu đương thắm thiết này, chỉ số IQ đều tụt dần về 0 cả. Với lại, tôi với Hồng Huy là quan hệ gì chứ, tôi thêm vào giúp cậu ấy đấy!

“Mọi người vào cả đi, mình có việc này muốn bàn với cả lớp.” Vương Doanh Chi ngồi trong phòng, nói vọng ra với những bạn đang đọc sách hoặc ngủ người ngoài hành lang.

“Thì vào!” Tôi mở lớn volume đồng ý với cậu ấy, “nói đi.” Dù sao những điều vừa nghĩ trong đầu cũng bị gián đoạn rồi, cứ vào trong luôn cho xong.

“Trước khi nghỉ Tết trường mình sẽ tổ chức một đêm văn nghệ đón năm mới, yêu cầu mỗi lớp phải có một tiết mục, các cậu có ý kiến gì không?” Vương Doanh Chi đứng trên bục giảng thông báo, cậu ấy là lớp phó văn nghệ của chúng tôi.

“Hát đi? Tốp ca ấy?” Chủ trương của lớp trưởng đại nhân trước nay đều là người người đều phải tham gia.

“Không được, có gì hay ho đâu, giống như học sinh tiểu học vậy, bót đùa giỡm.” Cán sự lao động là người đầu tiên đứng lên phản đối.

“Thế thì nhảy đi, nhảy đường phố được không?” Lớp trưởng đại nhân lại đề xuất.

Nhảy đường phố? Tôi xoay đầu ra sau nhìn vón vện chỉ có 4 chàng trai của lớp, nét mặt các cậu ấy như thể sắp sửa tận thế đến nơi.

“Dẹp giùm, tha cho các cậu ấy đi!” Thế là bốn cặp mắt rung rung cảm kích cùng nhìn vào tôi, chẳng qua câu tiếp theo của tôi lại khiến các cậu ấy quay ngoắt 180 độ, từ yêu thương sang căm phẫn: “Các cậu chê 4 cậu ấy chưa đủ mất mặt hả?”

“Phụt! Ha ha...” Quần chúng ngồi nghe không ai nhịn được cười.

“Vẫn là nhảy cho rồi, dù sao nhân tài lớp mình cũng không đủ dùng để tập tiểu phẩm.” Vương Doanh Chi lườm tôi một cái.

Nhân tài? Nhân tài chọc cười hả? Tôi có sẵn sớ trường bản ra đây.

“Còn ai có ý kiến khác nữa không?” Vương Doanh Chi ý tứ lên tiếng hỏi, thực ra tự cậu đã có quyết định rồi chứ gì, nếu ai dám nói nửa câu chống đối, lẽ nào không sợ hoạt tập thể của lớp học kỳ sau sẽ bị cậu hành chết sao?

Vương Doanh Chi đưa mắt quét một vòng quần chúng sợ sệt không dám lên tiếng bên dưới, cười vô cùng quyền rũ, “Có bạn nào tình nguyện tham gia không? Tạm định trước là 8 người.”

“.” Không gian im lặng như tờ cực kỳ quen thuộc.

“Ủm” Yêu quái nào đó hắng giọng, ánh mắt như súng bắn tia tiếp tục giết tới.

“Minh tham gia cho.” Tôi run rẩy nâng tay phải lên, cậu đừng thâm trầm như cười như không nhìn mình nữa được không, người ta sợ!

“Thế mình cũng đăng ký.” Thực ra chỉ cần có người đứng dậy trước, sẽ không sợ không có người tham gia. Không ai chịu làm chim đầu đàn, nhưng nương theo gió lớn, nước chảy theo luồng lại là hiện tượng rất bình thường.

“Mình cũng không thành vấn đề.” Dần dần có bạn học nóng lòng muốn thử nhưng ngại không dám lên tiếng giơ tay đăng ký.

“Tính cả mình vào nữa.” Thế nên danh sách rất nhanh đã ghi đủ tên người, yêu quái nào đó cuối cùng vừa ý rồi.

Nếu không phải trong tay cậu nắm được điểm yếu của mình, ai thêm đề ý cậu! Nhảy cái khi gì, y như môn Thể dục, hành người ta mệt chết, tôi là tôi ghét nhất!

“Vậy sau khi tan học những bạn trong đội nhảy ở lại, chúng ta bàn bạc một chút.” Cuối cùng lại còn hùng dũng đập bàn, mọi phản đối về sau xem như vô hiệu.

Sau khi tan học.

“Mọi người thấy nhảy gì cho hấp dẫn?” Vương Doanh Chi thoải mái hỏi.

“Phải chọn nhạc nữa chứ?” Tôi hỏi, xem ra cuộc họp này phải kéo dài rồi.

“Ừ, mọi người có ý gì cứ phát biểu hết đi, bài nhảy hay chọn nhạc gì cũng được.” Có vẻ Vương Doanh Chi cũng chưa có tính toán cụ thể gì.

“Nếu nhảy đường phố không được, hay là nhảy hiện đại đi, vừa gọi cảm vừa hợp thời, chắc chắn được đón nhận nhiệt tình lắm luôn.” Châu Mẫn đề nghị.

“Sợ hiện đại quá lại không nhận được đánh giá tốt, dù sao phần lớn ban giám khảo cũng là giáo viên, có phải học sinh bọn mình đâu.” Xem ra Vương Doanh Chi đã suy nghĩ toàn diện các mặt rồi.

“Muốn đạt điểm cao à? Bọn mình diễn kịch Quảng Đông đi, đề cao tinh thần văn hóa dân tộc, tuyệt đối trăm phần trăm được điểm cao!” Cẩm Nghênh nói một câu hết sức thiếu hàm lượng dinh dưỡng.

“Mất mặt chết đi được, đánh chết mình cũng không diễn đâu!” Cán sự lao động cất lực phản đối.

“Minh thoải mái thôi, miễn là chữ cuối của mỗi câu thoại bọn mình có thể kéo dài hơn 10 giây không cần lấy hơi là được.” Tôi bày ra vẻ mặt sức người có hạn.

“Vừa muốn lấy lòng giáo viên vừa không muốn bị out, vậy thì chỉ có bài tập thể dục quảng trường thôi!” Tôi tiếp tục bàn ra.

“Ha ha..., nô tỳ không làm được. Cậu đừng nghĩ ngợi viễn vông nữa được không?” Vậy là có một người đã đầu hàng.

“Được rồi, không ầm ĩ nữa, bàn cho xong sớm bọn mình mới thoát khỏi cảnh ăn cơm thừa canh cặn đấy.” Vương Doanh Chi quả nhiên thuận thực tuyệt chiêu kích động lòng người.

“Hay bọn mình nhảy điệu gì mang không khí tươi trẻ thời thượng một chút, nhưng chọn nhạc nền cũ cũ thôi, aizz, chọn bài nào kinh điển ấy.” Đầu hàng thôi, tôi muốn ăn cơm, ăn cơm to nhất.

“Ừ, đề nghị này không tồi, cách này bọn mình có thể tự biên đạo bài nhảy, mình có quen một nhân vật ‘cao thủ trong giới nhảy nhót’, việc này không thành vấn đề.” Vương Doanh Chi nhìn tôi kiểu ‘cuối cùng xem như cậu cũng có chút đóng góp lớp’, “nếu vậy vấn đề bây giờ của bọn mình là chọn bài gì, mọi người thấy sao?” Lực chú ý của cậu ấy chuyển sang mọi người xung quanh.

“Việc này khó đây, kinh điển quá mình chỉ sợ vừa nghe nhạc đạo nổi lên, óc át da gà da vịt của bọn mình đã nổi hết lên thì còn múa may gì nữa.” Thực tế chứng minh, người bàn ra không chỉ cô độc một mình tôi.

“Đến nước này rồi đứng đũa nữa, mọi người suy nghĩ đi.” Tại sao chỉ trừng mắt với tôi, vừa nãy cũng có phải tôi nói đâu!

“Cái cách mở cửa đến nay là bao nhiêu năm rồi nhỉ? Mình nhớ mang mang mấy tháng trước tổ chức rầm rộ lắm, hay là bọn mình chọn bài ‘Câu chuyện mùa xuân’ luôn cho rồi.” Cẩm Nghênh suy nghĩ rồi phát biểu.

“Mặc dù ‘Câu chuyện mùa xuân’ hơi mệt mỏi, nhưng chắc đủ để làm vừa lòng cả trường đấy nhỉ? Dùng vũ đạo thu hút quần chúng khán giả, dùng nhạc nền lấy lòng ban giám khảo, ý này quá hay luôn ấy!” Tôi tán thành ngay tức thì, đừng nghĩ ngợi đông tây gì nữa, không có người mệt nhất, chỉ có người mệt hơn thôi. Với lại, quan trọng nhất nhất là, chị đây đối lắm rồi!

“Còn ai có ý kiến gì hay hơn nữa không?” Yêu quái có tính cầu toàn nào đó chưa chịu nghĩ ngợi lại hỏi tiếp.

“Hết rồi!” Rõ rồi nhé, người muốn ăn cơm có phải chỉ một mình tôi đâu.

“Vậy cứ thế đã, mình sẽ liên lạc với ‘cao thủ trong giới nhảy nhót, ngày mai bắt đầu tập luôn được chứ?’” Vương Doanh Chi cũng chỉ có cách thỏa hiệp mà thôi.

“Đi ăn cơm, đi ăn cơm!” Tôi kéo Châu Mẫn gấp gáp ra khỏi phòng, hoàn toàn không ngó ngang đến ánh mắt giết người sau lưng.

Vừa xuống khỏi khu nhà A, lại nhìn thấy La Trắc Kiệt đang từ từ đi về phía này.

“La Trắc Kiệt!” Châu Mẫn cực kỳ hào sảng chủ động chào cậu ấy.

“Hi!” Cậu ấy bước nhanh đến, chào Châu Mẫn trước, sau đó quay đầu nhìn sang tôi.

“Hi!” Nói cách chào hỏi của cậu ấy ngàn năm bất biến, thực ra tôi cũng giống như vậy.

“Bây giờ về nhà à?” Châu Mẫn vỗ vai cậu ấy hỏi.

“Ừ.” Cậu ấy trả lời, xong lại tiếp tục nhìn tôi.

“Ha, vậy, bọn mình đi trước nhé, bọn mình phải đi ăn cơm nếu không ngay cả cơm thừa canh cặn cũng chẳng còn.” Tôi sợ Châu Mẫn sẽ nhìn ra được gì đó nên vội vàng tìm cớ.

“Các cậu vẫn chưa ăn cơm à?” Hai đầu chân mày cậu ấy khẽ chau lại.

“Đúng vậy, bọn mình phải ở lại bàn bạc tiết mục tham gia chương trình văn nghệ đón năm mới.” Châu Mẫn vô cùng tự nhiên tiếp lời.

“Các cậu phải tham gia chương trình văn nghệ à?” Ánh mắt cậu ấy đột nhiên sáng lên.

“Ừ, bọn mình thi nhảy.” Châu Mẫn tiếp tục khách sáo.

“Vậy mình đi xem có được không?” Lời là nói với Châu Mẫn, chỉ có ánh mắt là vẫn nhìn vào tôi.

“Tại sao không được? Chẳng lẽ giáo viên không cho cậu vào hay sao? Ngớ ngẩn quá.” Đối với câu hỏi của cậu ấy, Châu Mẫn cực kỳ không hiểu nổi.

“Có thời gian cứ đến xem.” Tôi không nhịn được lên tiếng, quả nhiên lại thấy ánh mắt cậu ấy còn sáng hơn nữa.

“Ừ, chắc chắn sẽ đến.” Anh hai, cậu đừng thế mà, tạo cho mình áp lực lớn lắm đấy, có biết không?

“Bọn mình phải đi thôi, chần chừ nữa là đói thật luôn đấy.” Cuối cùng bạn học Châu Mẫn đã phát hiện ra sự tồn tại của vấn đề có tên thời gian rồi.

“Ừ, xin lỗi nhé, mình giữ hai cậu lại nói chuyện lâu quá.” La Trắc Kiệt áy náy nhìn chúng tôi.

“Mệt quá, có gì đâu, có thời gian rảnh nhớ ghé qua thăm bọn mình đấy, chưa từng thấy cậu qua lần nào.” Châu Mẫn trách móc.

“Được, sẽ qua mà.” Thế là người nào đó lại nhìn tôi.

“Phải bye thật đây, cậu cũng về sớm đi nhé!” Tôi cảm thấy gương mặt mình nóng lên rồi, cho nên vội vàng kéo Châu Mẫn đi càng nhanh càng tốt.

“Cần gì đi nhanh vậy chứ?” Châu Mẫn mù mờ nhìn tôi.

“Hà..., thì mình đói bụng quá mà. Đi nhanh lên!” Tôi giục cậu ấy, nỗ lực che giấu vẻ quẫn bách của mình.

Điều này tôi phải ra sức tập nhảy rồi, vốn dĩ tôi định lập lòe đánh lộn con đen cơ.

Buổi tối.

Vẫn là tôi chuyên trốn trong chốn chịu đựng sự oanh tạc của người nào đó.

“Ngan: Cậu nhớ hôm đó bảo cậu ấy đến sân thể dục đợi mình nhé, xin cậu đấy Cá ơi.” Người này đang có ý định trước lễ Noel ngày ngày sáng trưa chiều tăng cường buổi tối, nhấn tin nhắc nhở tôi chắc?

“Cá: Biết rồi. Cậu có thấy phiền không hả? Buổi trưa đêm Bình an cậu nhắc mình là được rồi, mình có phải người già đăng trí đâu! Đừng có ngày nào cũng nhấn tin kích động quý cô độc thân như mình nữa đi.”

“Ngan: Ha ha, nói dối, tên nhà cậu đâu? Mình không tin cậu ấy không hẹn cậu!” Tôi giật nảy mình khi đọc tin nhắn này, không phải ngay cả cậu ấy cũng biết rồi đấy chứ?

“Cá: Ai là ‘tên nhà mình’? Cậu đừng có ăn nói bậy bạ đấy, hủy hoại sự trong sạch của mình!” Tôi, giờ, phút, này, chỉ, có, cách, giả, ngốc, thôi.

“Ngan: Vãi ra, sao cậu không cắn câu gì cả thế. Có điều, thiếu gia đây không tin trong lòng cậu không có người muốn cùng trải qua đêm Bình an!” Cậu ấy chỉ muốn dụ tôi cắn câu thôi á? Cầu mong là vậy.

“Cá: Ngủ đây, không để ý đến cậu nữa, ngủ ngon!” Sau đó không thèm đội hời âm của cậu ấy tôi đã tắt máy.

Người tôi muốn cùng trải qua đêm Bình an? Khi gió, tiểu thư đây không thèm sinh ngoại đầu.

Nhưng mà, theo tôi thấy, ý nghĩa thật sự của ngày lễ là gì vốn chẳng quan trọng, quan trọng nhất là nó mang đến cho những người bạn rộn một cơ hội được gặp gỡ và chăm sóc người mà họ quan tâm. Dù là ngày lễ truyền thống hay của nước ngoài cũng đều như nhau.

Không biết những lời tên nhóc Châu Chí Ngạn vừa nói chỉ vì muốn thăm dò hay đã biết được gì rồi. Chẳng qua, tôi biết, người mình muốn cùng trải qua đêm Bình an đã xuất hiện rồi

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương trình văn nghệ đón năm mới (2)

Đến tận đêm Bình an ngày 24, tôi vẫn chưa nhận được tin nhắn nào của cậu ấy. Dù chẳng phải việc gì bất ngờ, tôi vẫn không cách nào bảo mình không được thất vọng.

Buổi tối tôi kéo Hồng Huy ra sân thể dục, sau đó xoay người rời khỏi, không thèm để ý hai người kia đứng đó anh anh em em.

Thất vọng không? Nếu ban đầu không có mong đợi, vậy thì bây giờ sẽ không có loại cảm giác này nhỉ? Vậy nên, Châu Chí Ngạn, đều do cậu mà ra cả đây!

Qua hôm sau người nào đó mới gửi tin nhắn: “Kiệt: Giáng sinh vui vẻ!” Tôi ngẩn người một lúc, lần đầu tiên không hề do dự xóa luôn tin nhắn. Nhưng giây trước vừa xóa xong, giây sau lại cảm thấy hối hận. Thôi, hồi âm cho cậu ấy vậy.

“Cá, hết giờ giải lao rồi, nhanh nhanh bắt tay vào việc thôi!” Vương Doanh Chi xuất hiện, chặn đứng mớ suy nghĩ rối rắm trong đầu tôi, kéo tôi từ trên ghế đứng dậy.

“Được rồi mà, mình đến đây!” Tôi chậm chạp chạy đến nhập đội với mọi người.

“Cậu được đấy Cá, mình còn tưởng cậu sẽ lười biếng, nên đã vất óc suy nghĩ xem làm cách nào để tổng động viên cậu nữa. Àizz, thật là phí phạm tình cảm của mình.” Tập xong, cả đám chúng tôi kéo về ký túc xá, Vương Doanh Chi hài hước đùa.

“Hay là ngày mai lúc tập mình tranh thủ thời gian để lười biếng cho cậu có chút cảm giác thành tựu. Cậu thấy được không?” Tôi không sợ chết nói.

“Cậu dám?! Ngày mốt phải ra chiến trường rồi, mai là buổi tập cuối cùng, tốt nhất cậu đừng có giờ chứng với mình!” Vương Doanh Chi hung ác trừng mắt với tôi, có thể vào được vòng trong hay không rất là khó khăn, giả sử bởi vì tôi... Sặc, hậu quả gì đó, tôi không nên nghĩ nữa thì hơn.

“Biết rồi, biết rồi.” Tôi tùy tiện phát tay, thờ ơ đáp.

Tôi không thèm làm kẻ phá bình đầu, ai muốn gây chuyện dờ hơi trước mặt người mình thích chứ? Haizz, sao tôi chỉ có chút bản lĩnh xoàng xĩnh này vậy? Lẽ ra tôi phải triệt để phát huy bản tính lười biếng trời sinh của mình mới đúng chứ!

Có cảm giác ngay cả sao trên trời cũng đang cười vào nỗi đau của tôi?

Haizz, không nghĩ nữa đâu, về phòng tắm rửa chui vào chăn đi ngủ cho rồi.

.....

Chương trình văn nghệ đón năm mới đáng sợ.

Tôi ngồi ở hàng ghế khán giả nhìn một lượt danh sách biểu diễn, chúng tôi là tiết mục thứ 12, cũng là tiết mục cuối cùng, nói dễ nghe là trình diễn phía sau, nói khó nghe chính là gặp xui xẻo. Mấy tiết mục đầu tiên mọi người còn có nhẫn nại ngồi xem, đến tận cuộc chắc chỉ còn mấy hàng ghế trống, mà những người ở lại, có chăng cũng đã ù tai hoa mắt hết rồi!

Tôi thở ra một hơi dài thườn thượt, bỏ đi, ít người cũng tốt, xem như không phải mất mặt quá nhiều, lát nữa chúng tôi còn phải trang điểm, mặc váy cơ. Từ khi tốt nghiệp Tiểu học tôi đã từ bỏ việc mặc váy rồi, lại thêm lần đầu tập tành trang điểm. Đúng xấu hổ không dám nhìn ai luôn.

Tiết mục của lớp Thực nghiệm 2 ở vị trí thứ 5, tiểu phẩm parody Bạch Tuyết và bảy chú lùn. Cá nhân tôi cho rằng Bạch tuyết bản dung tục này cũng khá thích hợp, ăn điểm ở chỗ có nhiều tình tiết có thể khai thác để gây cười.

Trong câu chuyện của các cậu ấy, công chúa Bạch Tuyết chính là bạn học Hắc muội – Hắc mỹ nhân trong truyền thuyết (tự phong), chỉ có quần áo và

răng là trắng. Nhân vật Hoàng hậu ấy à, theo lời người dẫn chuyện là một quý phu nhân cao quý đoan chính, có điều người diễn vai này lại là Hoàng Sinh chỉ cao 1m61, hơn nữa lại có xu hướng tiếp tục phát triển mạnh theo bề ngang. Xem xem đáng về âm ức của cậu ấy, nếu là trước đây, hẳn tôi sẽ gặp chuyện bất bình mà lên tiếng: “Đừng có giờ trò bắt nạt người thật thà!” Chẳng qua, bây giờ tôi biết bộ mặt thật của cậu ấy rồi, ở lớp Thực nghiệm 2 đó, thật thà chỉ là mây trôi trôi. Bảy chú lùn là bảy bạn nam cao to 1m75 trở lên, tên họ La cũng có một chân. Nhân vật Hoàng tử càng không cần nhắc đến nữa, chính là chàng trai họ Viên vừa mập vừa lùn mà theo lời người dẫn chuyện là vô cùng anh tuấn nho nhã, phóng khoáng phong lưu... Thật nghe mà muốn trào bọt mép.

Kịch bản hỗn loạn như sau: công chúa Bạch Tuyết tự luyện lại tham ăn, ăn nhầm chó săn của gã thợ săn nên bị đuổi giết. Công chúa chạy lạc vào nhà bảy chú lùn, cần quét toàn bộ đồ ăn thức uống trong nhà, lại còn lừa biếng không chịu đi, sống chết bám dính lấy một chú lùn trong số đó, kết quả chú lùn tức quá hạ thuốc độc cho chết, qua mấy ngày mấy đêm Công chúa ngửi thấy mùi thơm của thức ăn nên tự động tỉnh dậy (không phải cô ấy bị hạ độc chết rồi sao?!), không ngại đập vỡ hình tượng công chúa của mình, ăn như sói đói. Bởi vì gương thân bảo mình mập nên Hoàng hậu bỏ nhà ra đi, suýt nữa đã bị ngựa của Hoàng tử giẫm chết trên đường, thế là hai người này sinh tình yêu sét đánh... lược bỏ 1000 chữ.

Kịch bản dung tục, lời thoại thô bỉ, nhưng lại nhận được tràng pháo tay cực kỳ nồng nhiệt của khán giả bên dưới kèm vô số cái chau mày của ban giám khảo. Tôi có nên nói quả không hổ danh là lớp Thực nghiệm 2 không nhỉ? Không có ý lấy lòng giáo viên, chỉ làm điều mình thích. Sự kiêu ngạo của các cậu ấy, so với lớp tôi làm gì cũng cẩn thận dè dặt từng chút thật là một sự tương phản mạnh mẽ!

Nhưng là tôi không hiểu nổi, các cậu ấy như thế liệu có qua được vòng này không? Tôi thấy giáo viên nghệ thuật phụ trách chấm thi vòng 1 tuy rằng rất trẻ tuổi thời trang, nhưng ngược lại chẳng có địa vị mấy trong trường, lẽ nào cô không sợ các vị lãnh đạo sếp sòng hay sao? Nếu không sợ, tôi chỉ có thể nói bái phục mà thôi.

“Đi thôi Cá, bọn mình ra hậu trường chuẩn bị một chút.” Vương Doanh Chi lên tiếng nhắc nhở một kẻ đang ngẩn người.

“Ừ, đi liền đây.” Tôi có phản ứng ngay lập tức. Ừ phải, tiết mục của chúng tôi không được xảy ra bất kỳ bug nào đâu!

Lúc chúng tôi ra sau hậu trường, trùng hợp đi ngang La Trạc Kiệt vừa ló đầu ra, tôi cười với cậu ấy một nụ cười cứng đờ như rô bốt, thực ra từ lúc đi chuyển về phía hậu trường, tôi đã bắt đầu căng thẳng đến sắp cười không nổi rồi.

“Quào, nhìn không ra cậu bốc lửa thế này đấy Cá, bình thường đừng mặc mấy bộ quần áo rộng thùng thình nữa, cũng phải show ra một ít chứ!” Vì phòng thay đồ chỉ có mấy người chúng tôi, nên mọi người coi đồ thay tại chỗ luôn.

“Cậu ghen tỵ chứ gì?” Tôi đánh mắt nhìn bánh bao của yêu quái nào đó, sâu xa hỏi lại.

“Ê Cá, cậu bắt nạt mình!” Yêu quái nào đó tác quái. Phải đấy, mình bắt nạt cậu đấy, ai bảo cậu lớn tiếng thế làm gì, lỡ như người đứng ngoài nghe thấy thì sao. Theo quan sát của tôi, hiệu quả cách âm của phòng thay đồ này chẳng tốt được đến đâu đâu.

“Quào, cậu trang điểm xong nhìn già dặn lắm luôn!” Tôi lén đến trước gương ngắm nghía một hồi. Mẹ ơi! Người này là ai đây? Nhìn gian gian thế này?

Chắc chắn do yêu quái nào đó cố ý!!! Tôi bực bội trừng mắt với cậu ấy.

“Cá, cậu yên tâm đi, mình đã bảo Thu mang máy chụp hình đợi sẵn ngoài đó rồi, nhất định sẽ chụp cho cậu những tấm đẹp nhất.” Rồi đem lại bán lại cho người nào đó chứ gì? Mình không tin cậu không có suy nghĩ này!

“Không chụp được không?” Tôi giả chết kì kèo. Đúng là báo thù trắng trợn mà!

“Thế sao được? ‘Mọi người’ ai cũng muốn xem mà, phải không Châu Mẫn?” Nếu như ‘mọi người’ trong miệng cậu thật sự là ‘mọi người’, mình hy sinh một chút để ai này được vui vẻ cũng không sao. Chẳng qua ai biết được những tấm hình này cuối cùng sẽ lạc trôi về tay ai chứ?

“À mà không ngờ trang điểm mặc váy xong bạn Cá của chúng ta lại xinh đẹp thế này, bình thường nhớ trang điểm nhé.” Châu Mẫn không hiểu được âm mưu độc ác của yêu quái nào đó, vui vẻ phụ họa thêm vào.

“Các cậu bỏ qua cho mình đi.” Bảo tôi ngày nào cũng trang điểm mặc váy? Nghĩa là ngày nào cũng phải dậy sớm ít nhất nửa tiếng? Trừ phi tôi chết! Đánh chết tôi cũng không làm.

“Đến tiết mục thứ 11 rồi, mọi người chuẩn bị xong chưa? Lát nữa phải lên sân khấu rồi đấy.” Vương Doanh Chi lén lén đến trước sân khấu quan sát.

“Mình căng thẳng muốn chết đây!” Ngón tay Châu Mẫn run run bấu vào cánh tay tôi, cảm giác chỉ có một chữ: đau.

“Không sao đâu, chắc giờ mọi người cũng giải tán gần hết rồi, thoải mái chút đi.” Thực ra chính tôi cũng căng thẳng lắm.

“Đến lớp mình rồi, đi thôi.” Vương Doanh Chi hăng hái dẫn đầu.

“Ừ, tiến lên.” Tôi cầm hờ tay Châu Mẫn, trong bài biểu diễn tôi với cậu ấy là một cặp, cần phải phối hợp lẫn nhau.

Chúng tôi theo thứ tự bước lên sân khấu, đứng vào vị trí đã tập, im lặng chờ nhạc nền vang lên.

Tôi nhìn thẳng vào Châu Mẫn đứng trước mình, một là để phối hợp ăn ý với cậu ấy, hai là vì tôi không dám nhìn xuống khán giả bên dưới, tôi sợ vừa nhìn xuống chân tôi đã mềm nhũn ra.

“Mùa xuân năm 1979...” Bắt đầu rồi, bài hát này cho dù nghe đi nghe lại bao nhiêu lần, chân tôi vẫn có một loại kích động muốn khụy xuống.

Kiểm hai chân lên, tà váy và dải lụa ruy băng nhẹ nhàng chuyển động theo từng động tác.

Nhạc nền chậm chậm. Tôi ước lượng thời gian, vừa kiểm chân xoay vòng vừa nhịp nhàng tạo hình thành vòng tròn lớn với mọi người.

Nhẹ nhàng vẩy dải ruy băng, toàn đội hình ăn ý gần ý cùng lúc tách nhau ra, sau đó lại hợp thành một vòng tròn thống nhất, vừa thực hiện động tác với dải ruy băng vừa hết sức thả lỏng bản thân, uyển chuyển tự nhiên ngã người ra sau.

“Năm 1992 mùa xuân lại về...” Lúc vào đoạn hai mọi người đã hoàn toàn hòa mình vào bài biểu diễn, điệu múa càng lúc càng trôi chảy và ăn ý, tâm lý sợ sân khấu gì đó thực sự không còn tồn tại nữa.

Cuối cùng là động tác xoay người đẹp mắt, mọi người lấy người múa chính Vương Doanh Chi làm tâm, tập trung xung quanh cậu ấy, tạo hình đẹp mắt kết thúc bài múa.

Sau đó chúng tôi kéo tay nhau, đứng thành một hàng cúi đầu chào. Vừa ngẩng lên đã nhìn thấy vẻ hài lòng của ban giám khảo và ánh mắt tán thưởng của khán giả, ngoài ra... còn có biểu cảm thất sắc của người nào đó.

Đến lúc này tôi mới thấy hồi hộp, hơi có cảm giác quần bách muốn được nhanh chóng lui về hậu trường.

“Ha ha, tình hình này ít nhất lớp mình cũng được giải nhì đấy nhỉ?” Vương Doanh Chi vừa xuống khỏi sân khấu liền vứt bỏ luôn hình tượng thực nữ lao vào ôm tôi.

“Bớt kích động, bọn mình thay đồ rồi ra trước xem xét tình hình thế nào đi.” Tôi đẩy cậu ấy ra, đứng hòng giờ trò với người đẹp.

“Đứng rồi, về phòng bọn mình hãy tẩy trang nhé, bây giờ phiền phức mà lại không có thời gian.” Châu Mẫn nói thêm vào.

“Đi thôi.” Thay đồ xong, nghe được ngoài sân khấu đang tuyên bố phát thưởng, thế là mọi người riu rít kéo nhau chạy ra.

“.... Giải nhất có hai lớp, lớp 11/15 và lớp Thực nghiệm 1! Chúng ta cùng nhiệt liệt vỗ tay chúc mừng cả hai lớp.”

“Yeah!” Mấy đứa con gái chúng tôi phấn khích ôm chầm lấy nhau.

“Giải 4 gồm có bốn lớp, lần lượt là lớp 10/11, lớp 10/3, lớp 11/2 và lớp Thực nghiệm 2.” Tại sao lớp các cậu ấy cũng có thể có giải thưởng vậy? Xem ra sức ảnh hưởng của quân chúng không hề nhỏ chút nào.

Về lại khu vực chỗ ngồi của lớp, chúng tôi lập tức bị mọi người bao vây, được mọi người yêu thích như thể bảo vật cấp quốc gia vậy.

“Các cậu cừ quá đi! Múa siêu siêu đẹp!” Lớp trưởng xỏ ra một chùm lời khen.

“Có điều nhạc nền thấy ghê quá! Mình không nói nó không hay, ý mình là không hợp style ấy!” Có người phát biểu cảm tưởng.

“Nếu chọn mấy bài đang hot sợ là ngay cả giải ba cũng không có ấy chứ? Với lại tiết mục của các cậu ấy là múa, có phải thi hát đâu, bài hát đâu phải vấn đề gì quan trọng.” Thang Tuyết Phân lập tức phản đối, cậu ấy đứng ra lên tiếng cũng vì trong số tám người của đội múa, phần lớn đều là người của phòng ký túc xá chúng tôi.

“Nói cũng phải. Ít ra lần này bọn mình cũng được giải nhất rồi, với lại còn có tiền thưởng nữa. Vấn đề kinh phí cho chuyến dã ngoại học kỳ sau không cần lăn tăn nữa.” Lớp phó cũng ra mặt kéo giãn bầu không khí.

“Nhưng mà các cậu trang điểm xong suýt chút nữa mình nhận không ra luôn, đẹp dã man.” Lớp trưởng thông minh nói lảng sang đề tài khác.

“Đúng nha, nếu không phải đã biết người cao nhất là Cá, mình cũng không nhận ra đâu, so với ngày thường đúng là khác nhau một trời một vực.” Thang Tuyết Phân cực kỳ ngây ngô bị xỏ mũi dẫn đi.

“.....” Cậu đang ám chỉ bình thường mình rất lòi thoi lếch thếch đấy hả? Không sai, là mình lười, có điều không đến mức quy mô như thế chứ? Chi là trang điểm đậm một chút thôi mà.

“Còn gì nữa, đừng nói trên sân khấu, ngay cả bây giờ nhìn cậu mình cũng cảm thấy không tương tượng nổi nữa là.” Trương Nghiên Bàn, cậu muốn chết có phải không?

“Các cậu dao to búa lớn quá rồi, do nhìn không quen thôi, mình cũng nhìn không quen đây này.” Tôi giả vờ không có việc gì nhún vai, đừng tập trung vào một mình tôi thế này nữa.

“Nói mới nhớ, tại sao ai cũng trang điểm già dặn, nhưng chỉ có một mình Vương Doanh Chi cậu vẫn ngây thơ trong sáng kiểu Lolita mang trộm giày của mẹ, tô trộm son của chị gái thế hả?” Trên đời này quả nhiên người độc miệng không đâu không có.

“Cậu nói lại lần nữa nghe xem?” Yêu quái nào đó xù lông lên.

“Mình đi nhà vệ sinh cái đã, phải đợi mình cùng về đấy, không được bỏ mình lại đâu!” Thấy các cậu ấy hẳn còn đùa thêm một lúc nữa, tôi quyết định phải đến nhà vệ sinh tẩy trang trước đã, bởi vì tôi thực sự khó chịu lắm rồi.

“Hi! Chúc mừng các cậu!” Vừa ra khỏi hội trường, người nào đó đã lập tức xuất hiện.

“Cảm ơn, cậu vẫn chưa về à? Mà các cậu cũng giỏi lắm chứ, được hâm mộ nhiệt tình luôn.” So với lớp tôi, tiếng vỗ tay khán giả dành cho các cậu ấy phải nói là cực kỳ rộng rãi.

“Làm gì có. Mình chuẩn bị về đây, còn cậu?” Thực không hiểu nổi vì sao lúc nào chúng tôi cũng khách sáo với nhau như vậy, tức chết người luôn ấy.

“Mình đến nhà vệ sinh một lát.” Tôi dùng ánh mắt ra hiệu cho cậu ấy nhìn về phía đám điên lớp tôi, ý bảo bây giờ tôi vẫn chưa thể về được.

“Vậy mình đi trước nhé. Bye!” Cậu ấy nói, sau đó dùng chất giọng cực kỳ nhỏ, âm thanh gần như chưa thoát ra khỏi cổ họng nói với tôi: “Múa đẹp lắm, cậu... cũng rất đẹp.” Sau đó đỏ mặt cuộn mắt.

“Hà?” Tôi khó khăn lắm mới phản ứng kịp cậu ấy vừa nói gì, sau đó đại não lại lập tức chết máy.

Gương mặt nóng rực khiến tôi không dám dừng lại dù chỉ một bước, vội vội vàng vàng chạy vào nhà vệ sinh dùng nước lạnh vỗ mặt.

“Rất đẹp hả?” Tôi nhìn vào mình trong gương, giật nảy mình: lớp hóa trang trên mặt chảy lem vì nước thấm không nổi, giống một bà phù thủy, có điều vẫn nhìn rõ được gò má hồng hồng, khoe miệng không kiềm được đang cong lên và ánh mắt đầy hờn hờ.

Sau khi rửa sạch mặt, tôi vẫn chưa vội trở về mà chậm chạp đi lòng vòng trên con đường nhỏ, để gió hôn đỏ mặt mình.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời, vui vẻ nhìn ngắm ánh trăng đã lâu mình không để ý đến, bên cạnh là những ngôi sao nhỏ lấp lánh điểm xuyết cho bầu trời đêm trong vắt yên tĩnh. Đêm nay đẹp đến động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Kỳ nghỉ đông ngắn ngủi (1)

Mấy ngày nghỉ tết dương lịch nhanh chóng qua đi, thi cuối kỳ đã tới, bảo sao trước kỳ nghỉ ngay cả giáo viên cũng chúc chúng tôi “tiêu đời vui vẻ.”

Ngay lúc này, tôi đang ngoan ngoãn ngồi ở phòng thi số 1 đọc sách đợi giáo viên coi thi bước vào phòng, với những câu chuyện cười 18+ không ngừng oanh tạc vào tai, phurong châm của tôi là không nghe không biết, mặt lì như đá, lấy tình chế động đánh lui những ánh mắt thăm dò không có thiện chí chiếu vào người mình.

“Được rồi, giờ thi sắp bắt đầu rồi, đề nghị cả lớp cho tất cả tài liệu có liên quan vào cặp đem lên để trên bục giảng, tôi chuẩn bị phát đề đây.” Cuối cùng giám thị đã bước ào, tôi đưa tay gạt một lớp mồ hôi trên trán, aizz, đạo hạnh không đủ, phải chăm chỉ tu luyện thêm mới được.

“Cá oi, cậu làm bài thế nào?” Vừa ra khỏi phòng thi, Đàm Kiệt liền sấn đến.

“Tạm tạm, phần nào biết làm đều đã làm hết.” Cũng chỉ có thể như thế mà thôi.

“Cá này, nghỉ đông cậu có dự định gì không?” Đàm Kiệt cùng tôi xuống cầu thang.

Trong đám đông chen lấn chật cứng, tôi nhìn ra được cậu ấy rất chu đáo che chắn cho mình, cho nên tôi cảm động cười với cậu ấy một cái. Dù tôi không cho rằng bản thân mình là đối tượng cần được bảo vệ, nhưng đây cũng là ý tốt của người ta mà.

“Chưa biết nữa, cũng đâu nghỉ được mấy ngày, trước tết phải dọn dẹp nhà cửa, tết đến phải đi thăm học hàng chúc tết này nọ, sau tết còn phải lập tức học bù, có thể có kế hoạch gì được đây?” Tôi tính toán một chút, cảm thấy cực kỳ không còn gì để nói.

“Sáng 30 tết bọn mình đến nhà Kiệt tổ chức nướng thịt, cậu đi cùng không?” Cuối cùng Đàm Kiệt cũng nói ra mục đích của cậu ấy rồi đấy.

“Không đi, chắc chắn hôm đó ở nhà nhiều việc lắm.” Tuy không biết vì sao Đàm Kiệt giúp cậu ấy hẹn mình, nhưng có lẽ đây là hoạt động tập thể của lớp Thực nghiệm 2, tôi không nên đi thi tốt hơn.

“À, ra thế, tiếc quá, có điều nếu cậu thay đổi câu trả lời nhất định phải báo cho bọn mình biết nhé!” Đàm Kiệt vẫn chưa từ bỏ hy vọng.

“Ừ, được, nếu đi sẽ báo cho cậu biết.” Đương nhiên, điều kiện cần là tôi thực sự có ý định này.

“Vậy mình về ký túc xá đã nhé, bye!” Cuối cùng chúng tôi chia tay nhau, ai đi đường nấy.

“Cá, tết cậu có thời gian rảnh không?” Thang Tuyết Phân hỏi tôi.

“Chắc hơi bận chút, nhưng thời gian rảnh có lẽ cũng có, cậu làm sao đấy?” Tôi cũng không dám khẳng định.

“Mình định rủ cậu cùng đi nhà sách mua mấy quyển sách bài tập, mình không biết nên mua quyển nào, các cậu ấy bảo chắc là cậu có thời gian.” Thang Tuyết Phân đưa tay chỉ đám người đã bán đứng tôi.

“Nhà sách hả? Mình cũng đi nữa!” Nghiên Bàn vừa đứng lúc ghé thăm phòng tôi.

“Vậy khi nào đi? Bàn ỏn thỏa trước đi, miễn đến lúc được nghỉ lại tìm không thấy người.” Tôi chỉ có thể nói đồng ý, “đừng sát tết quá nhé, nhà mình nhiều việc lắm” Ngoại trừ làm chân sai vặt ở nhà, tôi còn phải sang nhà dì nhỏ giúp việc nữa.

“Hay là thứ tư tuần sau, được không?” Nghiên Bàn đề nghị.

Tôi suy nghĩ một chút, nói: “Chắc không thành vấn đề.”

“Mình cũng ok, vậy cứ thế nhé, 10 giờ gặp nhau trước cửa nhà sách.” Thang Tuyết Phân lập tức quyết định.

“Ừ.” Tôi hơi mất tập trung, ngày nghỉ thì không được gặp cậu ấy rồi.

Sáng thứ tư tuần sau.

Tôi vừa xuống xe bus, liếc mắt nhìn đồng hồ, mới 9 giờ rưỡi, tôi quyết định vào trong vừa đọc sách vừa đợi hai cậu ấy.

“Hi!” Âm thanh quen thuộc vang lên, tôi quay đầu lại, thật đúng là muốn ngửa đầu than trời: đời người nơi đâu cũng là gặp gỡ!

“Cậu cũng đến mua sách à?” Vẫn là câu hỏi hết sức dư thừa.

“Ừ, đi cùng bạn.” Cậu ấy chỉ một bạn nam đang đứng đọc sách cách đó không xa, “còn cậu?”

“Mình cũng thế, có điều các cậu ấy vẫn chưa đến.” Tôi nhún vai.

“Kiệt, lên lầu đi!” Bạn nam đó đi đến vỗ vai cậu ấy, ánh mắt cậu ấy kín đáo quét qua người tôi đánh giá. Đừng nghi ngờ vì sao tôi lại biết, bởi vì tôi cũng thường xuyên làm thế mà, haha.

“Ừ, vậy bọn mình đi trước nhé.” Cậu ấy có chút khó xử nhìn tôi.

“Ừ, mình cũng đi xem sách nấu ăn đây, bye!” Tôi chỉ giả sách bên cạnh, sau đó nhìn theo người nào đó quay lưng lên lầu.

“Này!” Bởi vì tôi quá chăm chú nên bất thành linh bị người khác đập một phát vào vai, tôi sợ đến nhảy dựng lên.

“Bánh bao nập chết tiệt, muốn hù chết người ta hả?” Tôi đưa tay vuốt ngực, biết ngay cậu ấy thích nhất trò này mà, tôi hung ác trừng mắt với cậu ấy.

“Haha,” Cậu ấy không chịu nổi ánh mắt đầu tở của tôi, vội vàng tìm chuyện để nói, “Tuyết Phân đâu? Chưa đến hả?” Cậu ấy nhìn đồng hồ, “10 giờ rồi này.”

“Chắc sắp đến rồi, ai biết lịch chính xác của xe bus đâu.” Cho nên bình thường tôi luôn chủ động đi sớm để tránh trễ giờ.

“Vậy bọn mình đợi thêm lát nữa.” Nghiên Bàn cũng tiện tay cầm một quyển sách mở ra xem.

“Mình đến rồi!” Không lâu sau, con người thần kinh thô nào đó hét tướng lên ở cửa nhà sách.

“Bánh bao, bọn mình không biết người đó là ai, đúng không?” Mắt mặt muốn chết.

“Ừ ừ, hai đứa mình lên trên đi.” Nghiên Bàn cũng một vẻ thần thiếp chịu không nổi.

“Ê, hai cậu sao thế hả? Tẩy chay mình nữa kia!” Người nào đó lại không thèm để mắt đến hình tượng hét lên.

“Đúng đấy, bọn mình đang tẩy chay cậu, còn không vận nhỏ âm lượng lại nữa?!” Tôi đỡ trán, còn chê chưa đủ mặt mặt hả?

“Được rồi.” Thế là người nào đó liền bày ra dáng vẻ của bà vợ nhỏ đầy oan uổng, cun cút đi theo sau tôi và Nghiên Bàn.

Lúc chúng tôi lên lầu, tình cờ đi ngang qua bạn nam lúc nãy đi cùng La Trạc Kiệt. Cậu ấy chuẩn bị về sao? Thôi kệ đi, liên quan gì đến tôi đâu.

“Cá ơi, mình định mua sách bài tập môn Chính trị với Vật lý, mau chọn giúp mình xem thử quyển nào được!” Đến khu vực sách giáo khoa, người nào đó lại bắt đầu ồn ào trở lại.

“Im đi kia, nếu không không giúp cậu đâu!” Cái còi báo động ầm ỉ này, làm sao mới chịu im lặng một chút đây?

“Khục, haha...” Âm thanh tiếng cười bị đè lại truyền vào tai tôi.

Ba người chúng tôi vội vàng nhìn về phía tay phải. Là cậu ấy à?! Tôi ngẩn người. Thôi xong, lần này hình tượng bị vứt ra xa một vạn tám nghìn dặm luôn rồi.

“A! Trai đẹp, là cậu à! Còn nhớ mình không? Cậu là bạn học cũ của Cá đúng không? Lần trước đi siêu thị với Cá mình gặp cậu một lần rồi, cậu nhớ không?” Đợi lúc tôi có phản ứng trở lại liền phát hiện bạn nữ háo sắc nào đó thiếu chút nữa đã dính lấy người ta luôn rồi.

Tôi lại đưa tay đỡ trán, quả nhiên không có mắt mặt nhất, chỉ có mắt mặt hơn!

Nguyên nhân sự khác thường của Thang Tuyết Phân dĩ nhiên tôi có biết: vào một buổi tối trước khi nghỉ lễ, trong chương trình trò chuyện đêm khuya của phòng, Vương Doanh Chi khích bác cậu ấy sau này không lấy được chồng, người nào đó sau khi chịu đả kích liền lập chỉ đem mình sell ra ngoài, hơn nữa tiêu chuẩn của cậu ấy lại là: mập mập trắng trắng, không đeo kính. Bây giờ, trước mặt cậu ấy đang xuất hiện một người đúng như thế, cậu ấy không bỏ nhào đến mới là lạ!

“Ha ha, xin lỗi nhé, gia đình bất lực.” Tôi hết sức kéo bạn nữ háo sắc nào đó về.

“Ha ha, không sao, bạn của cậu rất, đáng yêu.” Hiển nhiên, lời nói của cậu ấy có chút miễn cưỡng. Thật ra cậu không cần miễn cưỡng đâu, thật đấy.

“Trai đẹp, mình tên là Thang Tuyết Phân, cậu tên gì thế? Có bạn gái chưa vậy?” Bạn nữ háo sắc nào đó đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, tôi thật sự rất muốn... đập chết cậu ấy.

“Ha, mình tên La Trạc Kiệt, chưa có bạn gái, có điều,... mình có người thích rồi.” Này, cậu nói với kẻ háo sắc kia mà, nhìn mình làm gì thế? Với lại, lời này của cậu có ý gì hả? Mình được quyền giả vờ không hiểu không?

“Ồ... tiếc ghê.” Đúng là Thang Tuyết Phân thường xuyên lên con, nhưng cũng không ngốc, bây giờ cậu ấy đang dùng ánh mắt bình tĩnh đảo qua đảo lại liên tục trên người tôi và La Trạc Kiệt.

“Cậu không mệt đầu hả? Quay qua quay lại, mình nhìn cũng thấy phiền!” Cho nên lòng bàn tay tôi tiếp tục cường độ mạnh, tốc độ cao đánh ra sau ót của cậu ấy một cái, hình tượng cái khi gió gì, không có thì không có, dù sao trước mặt người quen, trước nay nó đều là mây bay trên trời. Với lại trước mặt cậu ấy, việc thế này cũng không phải mới chỉ lần một lần hai.

“Ha ha...” Sau lưng tôi là bạn học Nghiên Bản này giờ bạn đóng vai khán giả xem kịch, đang cười đến không thở nổi. Cho nên tôi nhanh chóng hạ quyết tâm kéo những kẻ gây họa này đi hết.

“Không phải vừa này hai cậu định chọn sách bài tập Vật lý à? Để mình góp ý cho.” La Trạc Kiệt gọi chúng tôi lại, nói với bạn nữ háo sắc rõ ràng không muốn bị kéo đi kia: “Mình học ban Tự nhiên mà.”

“Ừ được, quá tốt, môn Vật lý của Cá thăm lắm!” Thế là người nào đó liền lập tức vùng ra khỏi tầm kiểm soát của tôi.

Nếu môn Vật lý của mình bị đánh giá là thăm trong lớp, vậy thì môn Vật lý của cậu đã đi nhảy lầu từ lâu rồi! Tôi thăm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hai đứa mình đi chung đi.” Nghiên Bản thấu hiểu vỗ vỗ vai tôi, ý bảo nhìn hai người nào đó đang nói chuyện đến là vui vẻ trước mặt kia mà xem.

“Bọn mình lựa sách của mấy môn khác trước đi, mình không muốn mất mặt thêm lần nữa đâu.” Tôi kéo Nghiên Bản đang chuẩn bị bước đi lại.

“Chắc không đấy?” Ánh mắt nhìn tôi đầy dấu hỏi.

“Chắc một trăm phần trăm!” Tôi quả quyết nói. Mắt không thấy không phiền, người ta nói thế còn gì?

“Ha ha, trong giờ học lớp các cậu ồn ào như thế thật à?” Tiếng cười của kẻ háo sắc nào đó không ngừng truyền sang từ giá sách bên cạnh, so với giá sách yên tĩnh bên này, âm thanh đó cực kỳ chói tai, tôi nghe mà thấy phát phiền.

“Cậu thấy quyển này thế nào?” Nghiên Bản chia sách bài tập Toán ra trước mặt tôi.

“Cũng được, có điều cuối sách không có đáp án à?” Tôi tùy tiện lật ra xem, căn bản là xem không vào.

“Cậu bị ngố hả? Đáp án đề nào nằm ngay sau đề đó còn gì, rốt cuộc cậu có xem thật không đấy hả?” Thế nên, người nào đó nổi điên với tôi rồi.

“Ha ha, ngại quá đi, vừa này không để ý.” Tôi ngượng ngừng cười lấy lòng.

“Muốn sang đó thì cứ đi đi, dè dặt từng li từng tí đáng bao nhiêu tiền chứ?” Nghiên Bản hơi bực bội nhét sách lại vào giá.

“Đừng mà, để mình xem.” Tôi cứu lại quyển sách đáng thương trong tay cậu ấy.

“Minh với cậu ấy không phải như các cậu nghĩ đâu.” Tôi nhẹ giọng nói, đại khái các cậu ấy đều cho rằng tôi với cậu ấy đang yêu nhau, thực ra tôi giữa với cậu ấy chẳng có gì với nhau cả.

“Vãi, phải hay không trong lòng cậu khác biết, đến lúc đó đừng có mà khóc lóc đi tìm mình, mình không thèm để ý đến cậu đâu!” Nghiên Bàn giận dỗi nói.

“Cậu có nõ không?” Tôi vui vẻ hơn một chút, cho nên giả vờ thê thảm chọc cậu ấy.

“Bớt bớt đi, cậu cũng đâu phải loli, khó coi muốn chết!” Nghiên Bàn ghét bỏ.

“Này, quả nhiên là cậu bỏ rơi mình, nhớ năm đó hai đứa mình trước hoa dưới trăng, núi xanh biển xanh chứng giám... bây giờ mình không còn là loli nữa, cho nên, cậu mới vứt bỏ mình, hu hu...” Haizz, thiếu mất khăn tay, đành diễn đại hình ảnh lấy khăn tay lau nước mắt vậy.

“Cậu đi chết đi!” Tôi thành công chọc người nào đó bùng nổ.

Chẳng qua chúng tôi quên mất ở đây là nhà sách, cho nên dưới ánh mắt đuổi giết của quần chúng không có nhu cầu xem diễn, hai đứa đành ngại ngùng thề lười.

“Chọn xong chưa? Bọn mình phải đi ăn cơm bây giờ đây.” Tôi và Nghiên Bàn ôm theo một chồng sách đi sang giá bên kia tìm người.

“Ai ya, mình quên lấy sách bài tập môn Chính trị rồi, mình đi liền giờ đây, đợi mình 10 phút nhé, không, 5 phút thôi!” Người nào đó chuẩn bị chạy ngắn 100 mét.

Tôi kéo cậu ấy lại, rút từ chồng sách nặng đang ôm trên tay ra một quyển, “đây!”

“Cá oi, mình yêu cậu!” Bạn nữ háo sắc nào đó chồm cặp môi của mình qua.

“Yêu mình thì mời mình ăn cơm đi.” Tôi vừa đẩy cậu ấy ra, vừa kéo tay Nghiên Bàn rồi nói tạm biệt với người nào đó, sau đó mới bước lên trước được mấy bước đã phải quay đầu lại: “Vẫn chưa đi theo à?”

“Á! Không cho bỏ rơi mình!” Thế là người nào đó lại la oai oái lên.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Kỳ nghỉ đông ngắn ngủi (2)

“Ê Cá, người La Trạc Kiệt thích không phải cậu đấy chứ?” Chúng tôi chuyển địa điểm đến một quán ăn nhỏ bên cạnh, vừa gọi món xong, con nhỏ háo sắc nào đó đã lên tiếng hỏi.

“Ha ha, sao cậu nghĩ thế?” Nội công tâm pháp Thái cực quyền lấy tính chế động gì đó chính là thứ tôi thích nhất.

“Thôi đừng giả vờ, cậu mà bảo không biết mình là người đầu tiên không tin đấy!” Thang Tuyết Phân khinh bỉ ra mặt, “ngoài mặt ra vẻ không thèm quan tâm, cái gì cũng không để ý, chẳng qua trong lòng tưởng tận đến từng ngõ ngách, tính toán cụ thể rõ ràng hết cả rồi chứ gì. Cậu tưởng qua mặt được mình chắc?”

Ha ha, trực giác của động vật đơn bào nhạy thật đấy. Mặc dù trước nay tôi cũng chẳng cố ý giấu diếm tính cách thật của mình với cậu ấy.

“Thì mình biết đấy, rồi làm sao?” Tôi nở nụ cười xấu xa, “nhường cậu ấy cho cậu đấy, có được không?” Sau đó tôi cầm cốc nước trên bàn, tự ảo tưởng bản thân đang cực kỳ duyên dáng uống một ngụm, gì thì gì hình tượng vẫn rất quan trọng!”

“Mình thêm vào, trai của cậu còn lâu mình mới thêm!” Thang Tuyết Phân bừa bãi.

“Sặc! Khụ khụ...” Tôi ngồi nghe mà muốn phun nước bọt, có điều đại não lại phản ứng ngược, hại tôi bị sặc nước. Nghiên Bàn vội vàng vỗ lưng cho tôi.

Tôi khó khăn điều hòa hơi thở, lại bất gặp ánh mắt quái dị từ xung quanh chiếu vào người mình, trời ạ, hôm nay quả nhiên là ngày tôi bị ăn hành mà!

“Khụ, mình với cậu ấy chẳng có gì cả, cậu cứ thích cậu ấy đi! Mình lấy nhân cách của mình đảm bảo nhân cách cậu ấy hoàn toàn không có vấn đề!” Tôi chỉ tay lên trời lập lời thề.

“Chẳng có gì sao cậu phải lấy nhân cách của mình ra đảm bảo nhân cách của người ta? Đổi lại là mình, cậu có chịu lấy nhân cách của cậu ra đảm bảo nhân cách của mình không?” Ánh mắt của Thang Tuyết Phân đang nói rằng “đồ gà như cậu chết đến nơi còn cứng miệng.”

Tôi cứng họng, thực sự bị cậu ấy đẩy vào thế khó rồi, ôi nửa câu sau của cậu ấy, “đương nhiên rồi, mình sẽ dùng nhân cách để đảm bảo với người chịu mua cậu rằng cậu nhất định sẽ giúp người ta đếm tiền!” Tôi rất hiền lành nói.

“Con cá mập chết tiệt!” Về vấn đề đạo hạnh ấy mà, cậu ấy vĩnh viễn cũng không thông nôi, “mình mà thêm á, người tiểu thư đây thích chỉ được phép có một mình tiểu thư đây trong mắt thôi nhé! Tên nhóc La Trạc Kiệt đi thích một nữ yêu quái như cậu kia ấy mà, dù cũng được xem là một cổ phiếu tiềm năng, có điều tiểu thư đây ngại dễ mất tới lắm!” Bạn nữ nào đó hùng hồn tuyên bố.

“Thế cơ à?” Tôi nói mát.

“À phải, lúc nãy cậu với La Trạc Kiệt chém gió những gì thế?” Biết thừa tôi muốn biết nhưng tuyệt đối không đời nào mở miệng hỏi, Nghiên Bàn lên tiếng thay tôi.

“Bọn mình nói nhiều chuyện lắm, có điều cậu ấy giỏi lắm ấy, cho dù mình đẩy đề tài câu chuyện ra xa đến đâu, cậu ấy cũng có cách nội trong vòng 3 câu kéo nó về lại trên người Cá.” Thang Tuyết Phân hơi thất bại nói, sau đó nghiêm khắc quay sang tôi: “Cá, một con người thế này, cậu nhất định phải tìm cho thật chặt đấy!”

“Thôi nghỉ nói đã, ăn trước đã.” Đồ ăn dọn ra bàn rồi, tạm thời dừng câu chuyện lại đã.

Uống được mấy muỗng canh, còn chưa kịp động đũa người nào đó lại bắt đầu.

“Thật đấy, Cá à, người này rất rất không tồi đấy, lại còn học lớp Thực nghiệm 2 nữa, thành tích tuyệt đối không thể đùa được đâu. Mặc dù mới nhìn không có vẻ dễ gần cho lắm, nhưng mà vừa mở miệng là khác ngay, không những biết nói chuyện mà còn biết dẫn dắt đề tài câu chuyện nữa, chắc chắn là một người sâu sắc và chính chắn, phải ghép đôi với một người nham hiểm như cậu là cậu ấy bị thiệt đấy.” Bạn nữ háo sắc nào đó càng nói càng kích động.

Tôi băn khoăn không biết liệu có nên nói với Thang Tuyết Phân “ngại quá đi mất, mình không cần thận ép cậu ấy thích mình mất rồi” không nhỉ?

“Nếu ưu điểm nhiều như thế thật thì cậu lên đi! Cỏ thơm cho dù có chủ cậu cũng có thể nhỏ cỏ mà, huống chi người này trước mắt vẫn chưa về tay đội nào.” Tôi không vui nói. Nhưng mà người cậu ấy nói thực sự là La Trạc Kiệt à? Tại sao không giống chút nào với người tôi biết thế nhỉ?

“Mình nhỏ rồi đấy chứ, à không, ý mình là mình giúp cậu kiểm định rồi, cậu ấy bén rễ sâu lắm. Yên tâm nhé, ngoại trừ cậu, không ai nhỏ cậu ấy lên được đâu, chẳng qua cậu nhỏ nhỏ hay không thôi?” Cậu ấy cười híp mắt nói. Bạn học, bạn nghĩ cậu ấy là sâu răng hay sao vậy?

Đương nhiên... không nữa rồi, làm sao nữa cho được?

“Ăn cơm của cậu kia!” Tôi không muốn phản bác cậu ấy, bởi vì tôi phản bác không lại.

“Theo mình á, nếu bây giờ cậu ấy chưa tỏ tình với cậu chắc chắn vì muốn đợi thi Đại học xong, không lẽ cậu ấy muốn hai người đường đường chính chính yêu nhau à? Thật là một chàng trai quá tinh tế!” Thang Tuyết Phân thấy tôi không phản bác cho nên càng nói càng màu mè.

Đường đường chính chính à? Tôi cứ nghĩ vì cậu ấy không muốn ảnh hưởng đến việc học, phương diện này đúng là trước nay tôi chưa từng nghĩ đến.

Nhưng có thật là thế không?

“Cậu nghĩ quá nhiều.” Tôi không biết phải nói gì với cậu ấy nữa.

“Mình nghĩ quá nhiều hay cậu nghĩ quá ít chỉ có mình cậu biết thôi. Dù mình không biết rốt cuộc cậu và cậu ấy là thế nào, nhưng mà chỉ cần là quyết định của cậu, mình sẽ ủng hộ hết mình. Ai bảo cậu thông minh hơn mình, chắc chắn cậu có lý của cậu thôi.” Ánh mắt tin tưởng của Thang Tuyết Phân làm tôi hơi cảm động, đây là lần đầu tiên có người nói với tôi những lời như vậy.

“Quả nhiên là cậu nghĩ quá nhiều. Với lại việc tiểu thư đây thông minh hơn cậu là đương nhiên!” Tôi vẫn cứng miệng nói, nghiêng đầu cười với Nghiên Bàn nãy giờ vẫn duy trì chế độ im lặng.

Thái độ im lặng của cậu cũng là thay lời muốn nói sẽ ủng hộ tất cả quyết định của mình à? Xin hỏi, mình có thể suy đoán theo chiều hướng có lợi như vậy không?

Đột nhiên tôi cảm thấy những món ăn trên bàn hôm nay ngon vô cùng, rất thơm, rất ngọt.

Sau bữa ăn, vì buổi chiều Nghiên Bàn phải đón em trai nên cậu ấy về nhà trước. Thang Tuyết Phân muốn đến siêu thị mua ít đồ, vốn dĩ tôi cũng định đi cùng cậu ấy, ai ngờ thỉnh linh nhận được điện thoại của ba, bảo tôi đi mua Giáo trình Access, cho nên tôi đành phải lọc cọc quay lại nhà sách.

Chọn sách xong, tôi đưa mắt liếc đồng hồ đeo tay, mới 2 giờ chiều, về nhà sớm thế này cũng chẳng có việc gì làm, thế là tôi đến khu vực sách kinh điển rút ra một quyển “Những người phụ nữ nhỏ bé”. Sách đã hơi cũ, hẳn là có chút lịch sử, chẳng qua không biết là do bị nhiều người lật xem nên cũ, hay do bị người ta xếp vào một góc, từ trước đến nay trong nhà sách chỉ có duy nhất một quyển này. Có điều theo tôi đoán chắc là về sau, cứ nhìn quyển sách đáng thương bị nhét tận cùng dưới đáy của giá sách, cô đơn bơ vơ chỉ có một mình thì biết.

Tôi khom người thương tiếc cầm quyển sách lên, đi đến khu vực đọc sách chọn một vị trí yên tĩnh gần cửa sổ ngồi xuống, lại gọi một cốc cà phê, sau đó chậm chậm thả hồn vào thế giới trong sách. Cho tôi một lần trải nghiệm cảm giác của giai cấp tiểu tư sản xem nào.

Sau khi đọc xong tôi gấp sách lại, theo thói quen muốn dùng tay day day mắt cho đỡ mỏi.

Bất thành linh một cánh tay như thể mọc ra từ trong không khí giữ cánh tay đang định đưa lên mắt của tôi lại, tôi sợ đến nỗi thiếu chút nữa hét toáng lên.

“Dọa cậu hả? Xin lỗi nhé.” Chắc vì nhìn thấy vẻ mặt khủng hoảng của tôi, người nào đó cũng bị giật mình, vội vàng thả tay tôi ra.

Tôi ngoảnh đầu nhìn cậu ấy, tay vẫn đưa lên dụi mắt theo thói quen.

“Không được đâu, sách bấn đấy, đừng đưa tay lên mắt.” Cậu ấy một lần nữa giữ cánh tay tôi lại.

“Hả?” Đại não của tôi vẫn chưa kịp phản ứng.

“Lát nữa nhớ đi rửa tay đấy!” Cậu ấy dặn dò.

“Ồ!” Tôi lại theo thói quen gật đầu.

Á? Làm gì thế? Tôi có phải con nít đâu! Cho nên, cuối cùng tôi cũng tỉnh rồi đấy.

“Sao cậu vẫn còn ở đây?” Tôi nghi ngờ, cậu ấy đến từ lúc nào thế nhỉ?

“Lúc mình đến thấy cậu đang đọc sách nên không gọi, ai ngờ thành ra dọa cậu một trận.” Cậu ấy ngại ngùng nói.

“À, không sao, giật mình thôi mà.” Do cảm giác và phản ứng của mình quá đối chọi nhau, không thể trách người khác được.

“Khụ, hơn 5 giờ rồi, hay là bọn mình cùng đi ăn rồi hãy về được không?” Cậu ấy đỏ mặt hơi do dự lên tiếng đề nghị, giống như câu hỏi này đã mọc rễ trong lòng cậu ấy lâu lắm rồi.

“Ừ, được.” Vì tôi đói bụng rồi, vì... tôi cũng muốn ở bên cạnh cậu ấy lâu thêm một chút.

Trong mắt người khác cậu ấy thế nào, thực ra không quan trọng với tôi lắm, điều tôi quan tâm chính là cậu ấy ở trước mắt tôi.

Một người cẩn thận từng li từng tí, rất dễ dàng đỏ mặt, rất tỉ mỉ nhưng cũng rất kiên trì. Cảm giác khi ở bên cạnh cậu ấy, yên tĩnh, thoải mái và dễ chịu.

“Đến quán nào? Nghe nói ở đây có một quán gà nướng ngon lắm.” Cậu ấy chỉ một cửa hàng thức ăn nhanh kiểu tây có tên Wallace hỏi tôi, nhìn từ bảng hiệu bên ngoài, cửa hàng này không khác mấy so với McDonald và KFC.

“Ừ, được, mình cũng muốn thử xem.” Trong vấn đề ăn uống, tôi không phải người kén cá chọn canh, cậu ấy cứ quyết định là được.

“Gà nướng của cửa hàng này rất có tên tuổi, nghe mọi người ăn ngon lắm, với lại cũng không đắt.” Chúng tôi cùng đội đèn xanh để sang đường.

“VẬY Ờ? VẬY NHẤT ĐỊNH PHẢI THỬ MỘT LẦN CHO BIẾT RỒI.” Ban đầu cậu ấy đi bên trái tôi, sau đó đi được nửa đường cậu ấy lại vòng sang bên tay phải. Tôi chẳng hiểu nổi.

Mãi cho đến sau này có một ngày trong lúc dạo phố, tôi phải qua đường ở đoạn đường không có đèn giao thông. Tôi gặp được một bà lão không quen đang đi bên cạnh mình, bà dè dặt vòng từ bên phải sang phía bên trái tôi, sau đó nhìn ra dòng xe cộ nườm nượp không nghĩ, tôi mới vỡ lẽ hành động kỳ lạ của người nào đó ngày hôm nay.

“Chị ơi, phiền cho hai phần gà nướng, thêm hai coca nữa.” Cậu ấy nói với nhân viên phục vụ.

“Vâng, xin đợi một chút! Tổng cộng là 30 đồng, cảm ơn.” Nhân viên phục vụ khuôn phép đáp.

“Lần này mình mời nhé, lần trước cậu mời rồi. Lần này mình không mang cặp theo đâu.” Cậu ấy giữ ví tiền của tôi lại, hơn nữa còn nhắc đến việc tôi quên nhét tiền vào cặp mình lần trước.

“Ha ha, được thôi.” Chàng trai à, tên của cậu thật ra là chết vì mặt mũi chứ gì!

“Cậu đi tìm chỗ ngồi trước đi, một mình mình đợi ở đây là được rồi.” Cậu ấy nói.

“Ừ.” Tôi sáng khoái đồng ý, có điều quét mắt một vòng xung quanh mới phát hiện ra bây giờ đang giờ cao điểm khách trong quán quá nhiều, chỉ còn trống một băng ghế tình nhân, lại còn là của một đôi tình nhân vừa ăn xong để lại.

Trong lúc tôi đang do dự, mắt đã nhìn thấy bên ngoài lại có người vào, thế là tôi không cần suy nghĩ gì nữa, nhanh chân chạy đi chiếm chỗ, mọi việc cứ để tính sau.

“Sao cậu không ăn? Chắc không phải vì không hợp khẩu vị chứ?” Cậu ấy đẩy gà nướng đến trước mặt tôi.

“Không phải.” Tôi lắc đầu. Cậu muốn mình ăn bằng cách nào đây? Một phần gà, hai cái gang tay loại dùng một lần, điều này có nghĩa là gì? Thật sự phải

dùng tay xé mới ăn được sao? Tôi hối hận lắm rồi.

Liếc nhìn mọi người xung quanh, ai cũng dùng tay ăn. Ài, tay thì tay, dù sao hình tượng gì đó cũng sụp đổ từ lâu rồi. Tôi nhắm mắt, làm như vừa chết đi sống lại.

“Gà nướng ở đây ngon quá, cảm ơn cậu.” Tuy rằng tưởng ăn thật chẳng ra sao, nhưng đúng là rất ngon, tôi đang suy nghĩ lần sau có nên kéo cả đám đến đây ăn thử không, tất nhiên là không tính những người không thân, tôi cũng đâu muốn chà đạp hình tượng của mình thêm nữa.

“Vây đi học gấp lại nhé!” Tôi vẫy tay tạm biệt cậu ấy, dõi mắt nhìn cậu ấy đi xa, sau đó chuẩn bị xuất phát về phía trạm xe bus cách không xa lắm của mình.

“Chào quý khách, đây là quà tặng đặc biệt của Wallace, hoan nghênh lần sau quý khách lại đến.” Aizz, tôi quên mất mình vẫn đang đứng trước cửa quán của người ta.

“Cảm ơn ạ.” Tôi nhận lấy quà tặng.

“Chào anh, chào chị...” Những vị khách khác cũng đi ra, cho nên nhân viên phục vụ đơn dĩa quay sang họ.

Sau đó, vào khoảnh khắc nhân viên phục vụ đưa lưng về phía mình, tôi nhìn thấy câu khẩu hiệu quảng cáo trên lưng áo cô ấy.

Aizz, chỉ là trùng hợp thôi phải không? Tôi ngẩng đầu nhìn trời.

Trên lưng áo viết: Thích cô ấy, hãy đưa cô ấy đến Wallace.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Học bù

Tôi về nhà, ăn một cái tết bận bịu, mừng 7 phải trở về trường học bù cũng chẳng đem lại cảm xúc gì đặc biệt, chỉ giống như mình vừa trải qua một kỳ nghỉ bình thường nào đó mà thôi.

Tôi cũng không rõ vì sao, càng lớn càng không có cảm giác chờ đợi và sung sướng mỗi lần tết đến như khi còn nhỏ. Trước tết phải bận rộn luôn tay dọn dẹp nhà cửa, mấy ngày tết phải chạy đông chạy tây chúc tết, tiếp nhận những lời dạy dỗ ngàn lần như một của người lớn trong nhà, lại còn không được phép thể hiện ra mặt là mình đang bức bối. Một hai lần thì chẳng sao, suy cho cùng cay đắng mặn ngọt mà người lớn nếm trải còn nhiều hơn đường chúng ta đi, có điều có những lúc tôi lại thấy vô cùng phiền toái. Qua tết muốn được đi chơi đây đó, nhưng chỗ nào cũng nườm nượp người, tôi lại ghét cảm giác phải chen chúc chật chội, nên cũng chẳng có hứng thú đó.

Cho nên tôi không ngại việc phải trở về trường sớm, dù sao ở nhà cũng mọc rêu, chỉ bằng về trường tìm mọi người đùa giỡn, hơn nữa lại có thể... gặp được người nào đó.

“Cá này, cậu lại mập lên rồi!” Vừa bước đến cửa phòng, Vương Doanh Chi đã chỉ vào tôi, bắt đầu nói này nói kia.

“Đúng thế, mình mập lên mà, hình như cậu cũng lùn đi nhỉ?” Kỳ nghỉ đông này có vẻ tôi lại cao thêm một chút, cho nên vẫn cực kỳ nhẹ nhàng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn xuống đỉnh đầu chỉ cách đất chưa đến 150 centimet của yêu quái nào đó.

“Đồ con cá mập chết tiệt!” Đồng ý tôi là người xấu bụng, nhưng tôi thích nhất là nhìn người khác nổi điên.

“Phải rồi, nghỉ đông các cậu có đi đâu chơi không? Minh với Thu đi công viên trò chơi ở Thâm Quyển.” Vương Doanh Chi đột ngột thay đổi chủ đề, cậu ấy lại định diễn trò gì đây.

“Có chụp hình không?” Cẩm Ngênh tò mò hỏi.

“Đương nhiên có chứ, mình còn cố tình để trong MP4 của Thu nữa, có mang về đây này.” Vương Doanh Chi hào hứng, biểu cảm trên gương mặt cậu ấy như thể đang nói, “mau bảo mình nhanh nhanh lấy ra xem đi!”

“Lấy ra cho bọn mình xem với, mình muốn xem.” Nhiều chuyện là tính cách trời cho của loài người.

“Ồ,” cậu ấy lấy MP4 từ trong túi áo ra, xem ra đã tính toán sẵn từ trước cả rồi, “các cậu từ từ mà xem, mình đi dọn giường đây.”

“Quào, KISS nhau nữa kia, hai cậu thoáng thật đấy!” Cẩm Ngênh nhìn vào tấm đầu tiên hiện ra trên màn hình.

“Ê, tấm này cũng đẹp nữa, hình như đang chơi tàu lượn siêu tốc!” Tấm hình thứ hai, cả hai người ôm chặt lấy nhau, sau lưng là hai đường ray tạo hình

vòng cung 360 độ, trước mặt còn có thể nhìn thấy tàu lượn đang phóng nhanh như bay, nhìn hình thôi mà chúng tôi đã có thể tự động ghép nhạc nền cho nó được rồi. Thần linh ơi, hai người này đúng là tình quá!

“Ừa sao mấy tấm phía dưới hình như không chụp ở công viên trò chơi, nhà ai vậy?” Xem được hơn 30 tấm, phòng nền bỗng dung có sự thay đổi mạnh mẽ, có vẻ như được chụp ở nhà của ai đó.

“La Trạc Kiệt đấy, kỳ nghỉ đông lớp Thực nghiệm 2 tụ tập ở nhà cậu ấy ăn chơi, mình đi với Thu, dù sao cũng chẳng phải người lạ gì. Nhưng mà...” Lại cố ý kéo dài giọng nói đấy.

“Nhưng mà cái gì?” Tôi không thể không thừa nhận, chiều này có ích đến mức khiến người ta bực bội, tình thần nhiều chuyện của mọi người cũng nhờ vậy mà dâng lên sục sôi.

“Thì là nghe nói các cậu ấy mời một bạn nữ nào đó lớp mình, có điều người ta không chịu đến, hại mình trợ trợ một mình ở đó.”

“Quào! Ai thế nhỉ? Mà sao phải mời con gái lớp mình? Không lẽ...” Đội quân nào tàn luôn là lực lượng mạnh nhất.

“Người này, ấy mà...” Yêu quái nào đó lại bắt đầu liếc tôi.

“Nói mau lên!” Thực tế chứng minh kết quả của việc chỉ mớm mồi chứ không cho này cực kỳ có tác dụng kích thích lòng tò mò của quần chúng.

“Thực ra mình cũng không biết nữa, các cậu ấy không nói, mình hỏi mãi cũng chẳng được.” Vương Doanh Chi nhún vai, ra vẻ lực bất tòng tâm.

“Vãi, thế cậu nói nhiều câu thừa thãi thế làm gì hả?” Thế là trong lúc người nào đó phải nhận sự khinh bỉ của mọi người trong phòng, tôi cũng nhận được một ánh mắt kiêu “cậu nợ mình lần này”. Tôi vô tội lắm mà, đúng chứ?

“Nhưng mà, nếu mời mình, mình cũng không đi đâu. Chỉ riêng tiếng tăm lừng lẫy của đám háo sắc đó cũng đủ cho mình chạy xa 3 cây số rồi.” Châu Mẫn, cậu nói đúng quá đi!

“Ừ, đám đó đúng là có một không hai luôn!” Tôi cũng cảm thán, không chỉ háo sắc, mà còn là một đám nhiều chuyện.

“Ngày mai ai đi mua bữa sáng vậy? Tiện thể mua giúp mình một phần bánh cuốn luôn nhé, cảm ơn!” Buổi tối Vương Doanh Chi có ý thăm dò hỏi.

Bởi vì phải học bù nên các giám thị trong trường cũng không nghiêm khắc như thường ngày, vì vậy học sinh nội trú như chúng tôi thường tranh thủ trước khi giám thị đứng gác trước cổng, lên ra ngoài mua bữa sáng, cải thiện đời sống.

“Mình đi, ai muốn mua gì nữa không? Muốn mua gì thì ghi lại vào giấy nhớ nhé.” Tôi uể oải lên tiếng, kệ đi, món nợ lần này nhanh nhanh trả dứt cho rồi, miễn cho cậu ấy có thêm thời gian suy tính cách mới hại tôi.

“Quào, cậu vĩ đại thật đấy Cá ơi!” Thật ra, mình không vĩ đại một chút nào đâu, thật đấy.

Sáng sớm mùa xuân thời tiết còn hơi se lạnh, tôi khoác thêm áo khoác mỏng, lần mò ra khỏi cổng lớn ký túc xá.

Lúc ra đến khuôn viên trường trời đã sáng bừng lên, đó là tôi chỉ đi mất chừng năm sáu phút thôi đấy. Trên con đường còn giăng sương lạnh lạnh chỉ có một mình tôi, cũng may có tiếng chim lành lút buổi sáng sớm làm bầu bạn.

“Cô ơi, cho cháu một phần bánh cuốn và một cháo trắng.” Tôi liếc nhìn đồng hồ, vẫn dư dả một chút thời gian, vì vậy tôi quyết định ngồi ăn tại chỗ, “còn chỗ này nhờ cô gói lại lát nữa cháu mang về, cảm ơn ạ.” Tôi đưa cho bà chủ quán tờ giấy nhớ.

Nói xong, vừa định tìm chỗ nào đó kéo ghế ngồi xuống đã nhìn thấy người nào đó đang vẫy tay với mình. Sao mà khéo thế này?

“Hi, cậu đến sớm thế?” Tôi ngồi xuống gần cậu ấy, phát hiện trên bàn ngoài phần ăn sáng đang bày trước mặt cậu ấy, còn có hai phần bánh cuốn đã được gói lại sẵn sàng. Thì ra cũng là những người cùng khổ!

“Ừ, định ra ngoài ăn sáng, ai ngờ...” La Trạc Kiệt nhìn hai phần bánh cuốn cười đau khổ.

“Ha ha, mình cũng thế, có điều không đến nỗi thê lương như cậu.” Tôi nhìn cậu ấy đồng cảm, tuy rằng cùng là chân chạy việc, nhưng tôi chỉ giới hạn trong phòng ký túc xá của mình, còn cậu ấy hẳn là thâu luôn bữa sáng của cả lớp.

“Lát nữa cùng nhau về trường nhé?” Cậu ấy hỏi.

“Được chứ, chỉ cần cậu không chê mình ăn chậm là được.” Tuy rằng tôi đã cố gắng nâng cao tốc độ, nhưng muốn tôi vừa ăn nhanh lại vừa duyên dáng quả là việc khó khăn.

“Không vội, mình cũng muốn ăn thêm cháo, chắc người phải đợi là cậu rồi.” Cậu ấy cũng biết tôi không thích để người khác phải đợi sao? Dù thế nào, lời này của cậu ấy thật sự rất ấm lòng.

“Nghe nói sau khi khai giảng sẽ có một bài kiểm tra đánh giá chất lượng, cậu có muốn đến thư viện tự học không?” Ăn xong bữa sáng, thời gian vẫn chưa muộn, cho nên chúng tôi cùng nhau tản bộ về trường, vừa đi vừa tìm chuyện để nói.

“Hả? Sao mình không nghe nói gì cả?” Không phải chứ? Vừa đi học lại đã thi cử, tôi chết không tham không ăn tiền, không kịp chuẩn bị gì cả.

“Tôi qua các thầy cô họp trong phòng giáo viên bị Hắc muội nghe thấy, có lẽ chừng hai ba ngày nữa sẽ thông báo.” Xem ra việc này không giả được rồi.

“À, vậy mình phải đến thư viện rồi, môn Toán nhờ cậu cậu nhé!” Dù tôi cũng lờ mờ nắm chắc được vài phần lý do vì sao cậu ấy cố tình tuồn tin cho mình, nhưng tôi không thể không nợ cậu ấy món nợ lần này, ai bảo môn Toán của tôi học mãi không khá lên được làm gì.

“Dung Dung này, tại sao lần nào em thi không 89 thì cũng 90 điểm vậy, đến tôi cũng bắt đầu nghi ngờ rốt cuộc có phải em đang cố ý hay không.” Trong một lần khác phải nói chuyện riêng với giáo viên, cô lại một lần nữa đùa nửa thật nói với tôi.

Lúc đó tôi thực sự rất, cực kỳ, đặc biệt muốn được đồng dạng nói với cô: “Không phải ạ, tuyệt đối không phải! Tiểu nhân oan uổng quá!” Nhưng trên thực tế, tôi chỉ đành cười “ha ha” hai tiếng cho qua chuyện mà thôi.

“Đến rồi.” Cậu ấy dừng lại trước khu A.

“À! Vậy mình lên nhé, bye!” Ai ya, lúc này tôi ngăn người gì chứ.

Không ngoài dự liệu, ngay tiết một giáo viên chủ nhiệm đã thông báo tin dữ về bài kiểm tra đánh giá chất lượng rồi. Cho nên một học sinh như tôi chỉ có cách làm tốt công tác tâm lý, ngày ngày ngồi đờ người trong thư viện mà thôi.

Thư viện.

Tôi đưa mắt nhìn mấy đề toán trong sách mà sắp sửa phát điên, ngay cả bút trong tay cũng sắp bị tôi bẻ gãy.

Người bên cạnh cuối cùng cũng không nhìn nổi nữa, bất lực lên tiếng: “Hay cậu làm xong bài này bọn mình ra sân thể dục đi dạo một chút được không?”

“Ừ ừ!” Vừa nghe gọi ý của cậu ấy hai mắt tôi đã sáng lên, “mình làm xong liền bây giờ đây!” Sân thể dục thân thương của tôi!

“Bài này cậu biết làm không?” Cậu ấy không cười hỏi.

“Ồ, hoàn toàn không biết!” Ban đầu tôi cảm thấy rất chột dạ, sau đó lại nghĩ cậu ấy chắc chắn biết làm, thế là sự tự tin không hiểu từ đâu lại ùn ùn kéo đến.

“Haizz!” Cậu ấy thở dài, đầu hàng số phận nhận lấy bút và giấy nháp từ tay tôi. Vậy là tôi lại được dịp cười gian xảo, nói thể nào nhi, chúng tôi bây giờ so với những đôi đang yêu nhau hình như chẳng có chỗ nào khác biệt.

“Đầu tiên phải vẽ một đường phụ trợ ở đây, rồi dựa vào đó tính diện tích của hình tam giác này, sau đó cần phải chứng minh hai tam giác này bằng nhau, lại dựa vào đó để tính ra diện tích của hình tam giác khác ở đây, tiếp đó...” Nhìn góc nghiêng chăm chú và ánh mắt tập trung của cậu ấy, đến tận lúc đó tôi mới biết thì ra khi con trai chuyên tâm làm một việc gì đó có thể rất đẹp trai.

“Ừ, chủ yếu là như vậy, cậu hiểu không?” Cậu ấy ngẩng đầu nhìn vào gương mặt đỏ ửng của tôi, có chút không biết nói sao.

“À, để mình làm thử xem có tính ra không.” Aizz, quan trọng là tôi có nghe vào, cho nên cũng phải vui đầu tính toán thôi.

“Ồn rồi, cậu xem thử đúng không.” Tôi giống như một đứa trẻ háo hức dâng bấu vật, hơn nữa giọng nói còn mang theo chút nũng nịu khiến chính mình cũng thấy giật mình.

“Ừ, đúng hết rồi!” Người nào đó tí mị xem từng bước giải của tôi, sau đó mở miệng khen.

“Yeah, vậy mình đi thôi!” Tôi lập tức thu dọn cặp sách, bước từng bước dài ra khỏi thư viện.

“Cậu định thi vào đại học nào!” Lúc đi dạo trong sân thể dục, cậu ấy tùy ý hỏi tôi.

“Giờ cũng chưa biết nữa, nhưng mà trước mắt tạm định là đại học Quảng Châu, không xa không gần. Còn cậu?” Cũng phải, lớp 11 qua được một nửa rồi, bây giờ bắt đầu tính toán cho tương lai cũng không xem là sớm đâu.

“Thế à. Chắc mình đến tỉnh khác, dù sao cũng muốn ra ngoài nhìn ngắm thế giới mà.” Ngay lúc này, tôi nhìn thấy niềm khao khát mãnh liệt trong mắt cậu ấy, và cả... thất vọng nữa?

“Ra thế? Cũng phải, nam nhi chí ở bốn phương, có năng lực thì đến đâu cũng không sợ. Cố lên, mình ủng hộ cậu!” Nói là nói thế, nhưng trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu. Xem ra tình cảm giữa tôi và cậu ấy, rất có khả năng chưa kịp bắt đầu đã kết thúc.

“Cảm ơn cậu, mình sẽ cố gắng, cậu cũng cố gắng nhé!” Có thể xác định ở phương diện này chúng tôi không ai chịu thua hiệp với đối phương, dù sao ai cũng là người tình tảo cả. Có lẽ lớp giấy mỏng ngăn giữa chúng tôi là không tài nào chọc thủng được.

Nếu đã biết trước cuối cùng không thể ở cạnh nhau, tôi thà rằng lưu giữ lại cảm giác tuyệt vời do sự xa cách này đem lại.

Chương 37: Chơi xuân

Một tuần lễ học bù kết thúc rất nhanh, tấn bi kịch kiểm tra đánh giá chất lượng cũng theo đó mà đến.

“Hey, làm bài thế nào?” Mê man bước ra khỏi phòng thi, trạng thái tinh thần còn chưa kịp hồi tỉnh lại, tôi đã bị người khác vỗ một cái đầu đống từ sau lưng.

“Lương Hiểu San, cậu muốn chết hả?” Thiếu chút nữa dọa tôi té cầu thang rồi.

“Hà hà, đáng đời cậu! Bọn mình thi cùng phòng tận ba ngày mà cậu không thèm chào mình lấy một tiếng!” Rõ rồi, cậu ấy đang tìm tôi tính sổ đây.

“Hà? Mình không để ý thật mà!” Tôi ăn ngay nói thật, gần đây lúc nào tôi cũng ngẩn ngơ, tâm thần có chút bất an, hay là tôi mắc hội chứng rối loạn sau kỳ nghỉ rồi.

“Biết ngay cậu không phải người mà! Làm bài được không?” Tôi lại nhận được hai cái liếc mắt.

“Tạm tạm! Ít ra cái nào biết làm đều làm hết rồi, cái không biết làm cũng viết đại mấy dòng cho có.” Hết kết quả sẽ khả quan thôi, chẳng qua là tiêu tốn biết bao nhiêu tế bào não quý báu của tôi.

“Vây cùng đi ăn cơm nhé? Vừa hay mình có việc muốn nói với cậu.” Mình có thể nói “không” không? Ài, xem nhỏ loli nào đó đi như bay phía trước, tôi đành phải cẩn thận bước theo.

.....

“Lớp mình tạm định thứ bảy tuần sau tổ chức đi chơi, bây giờ sẽ bỏ phiếu để quyết định lộ trình!” Trong giờ họp lớp, lớp trưởng trình bày ngắn gọn lý do.

“Cá, cậu định bỏ phiếu ở đâu?” Thang Tuyết Phân dùng cánh tay chọc chọc tôi đang ngồi phát ngốc.

“Hà? Chỗ nào vui thì đi!” Tôi vừa từ những lời Lương Hiểu San nói lúc trưa tỉnh lại.

“Vây cậu muốn đi công viên trò chơi ở Thâm Quyển hay nông trường Trường Lộc ở Thuận Đức?” Về mặt Thang Tuyết Phân đang thẳng thắn nói với tôi: cậu chọn nơi nào mình sẽ chọn nơi đó.

“Thung lũng vui vẻ đi, nhà mình làm ruộng rồi còn đến nông trường làm gì nữa?” Tôi vốn không cần tốn thời gian suy nghĩ.

“Khu vui chơi, mình muốn chơi tàu lượn siêu tốc!” Người nào đó lại bắt đầu hưng phấn lên.

Này này, việc này không phải chỉ hai người bọn mình quyết định là được đâu?! Bỏ phiếu dân chủ đấy, đi đâu còn chưa biết mà, cậu hưng phấn thế làm gì? Tôi bất đắc dĩ thờ dài, bạn cùng bàn này đúng là khắc tinh của tôi rồi. Vây nên, tôi đành đầu hàng hiện thực, xé hai mẫu giấy nhỏ ghi vào “Thung lũng vui vẻ”, sau đó gấp lại, đợi lệnh của lớp trưởng thì mang lên nộp.

“Kết quả cuối cùng là: nông trường Trường Lộc 13 phiếu, công viên trò chơi 21 phiếu, Thung lũng Hồ Điệp 11 phiếu. Vây vậy, quyết định cuối cùng của lớp mình là công viên trò chơi ở Thâm Quyển!” Khá dễ thấy, lớp trưởng đại nhân cũng thích công viên trò chơi, “vì hội diễn văn nghệ đón năm mới học kỳ trước lớp mình đã giành được huy chương vàng, hơn nữa tiền thưởng cũng khá hậu hĩnh, cho nên mỗi người chỉ cần đóng thêm 30 đồng nữa là được. Bây giờ, xin cả lớp cho một tràng pháo tay nhiệt liệt cảm ơn tám bạn đã đem lại vinh dự cho lớp!” Thực ra, cậu muốn nói là những bạn đã đem tiền về cho lớp chứ gì? Trong tiếng vỗ tay vang như pháo, tôi cảm thấy khá là cân nín.

“Tan học hai đứa mình đi mua đồ ăn đi!” Bạn học Thang Tuyết Phân lại rơi vào trạng thái tinh thần hưng phấn.

“Được được được, cậu đừng lác nữa, mình sắp ngất rồi đây.” Cứu mạng giùm!

....

Sáng thứ bảy.

“Cá, hai đứa mình ngồi gần nhau nhé!” Trong lúc cả lớp đang xếp hàng, bạn học Hồng Huy chen lên trước.

“Không được, Cá là của mình mà!” Thang Tuyết Phân không biết sống chết đứng ra. Tôi nghếch mặt, bạn ơi, chào bạn, bạn lên đường bình an nhé!

“Gi? Cậu nói lại lần nữa xem?” Đây là câu cửa miệng Miss Perfect.

“Hừ, mình. Mình ngồi với Cẩm Ngênh!” May mà não bộ của Thang Tuyết Phân chưa bãi công triệt để, vừa dứt lời liền chuồn ngay.

“Cá, lát nữa cho mình mượn điện thoại nhé, lớp các cậu ấy cũng tổ chức đi chơi.” Hồng Huy thấp giọng nói với tôi. “Lớp các cậu” gì chứ, chính là lớp của Châu Chí Ngạn thì có, tối qua người nào đó đã khủng bố tôi rồi, làm sao tôi có thể không biết.

“Cậu giữ luôn đi, dù sao bây giờ cũng không có ai tìm mình.” Tôi móc điện thoại ra, cẩn thận nhét vào túi của cậu ấy, vẫn chưa ra khỏi trường để ý một chút mới tốt.

“Cậu có say xe không?” Tôi hỏi, tốt nhất là không có, say xe khô sở lắm.

“Không, cậu say hả?” Hiển nhiên, cậu ấy cũng bận tâm đến vấn đề này giống tôi.

Tôi lắc đầu, say xe á? Tôi nhớ khi còn nhỏ tôi rất thích được ngồi xe, lần nào cũng thấp thỏm chờ đợi, chẳng qua bây giờ lớn rồi, những điều từng muốn giờ đã không còn mong mỏi nữa, thậm chí còn cảm thấy hết sức bình thường. Càng trưởng thành, càng được tiếp xúc với nhiều thứ, con người lại càng khó tìm thấy cảm giác thỏa mãn.

“Các cậu chơi nhé, mình lặn đây.” Sau khi xuống xe, vì muốn tránh sự chú ý của mọi người, tôi và Hồng Huy nhóm thành một tổ, sau đó cùng nhau đi tìm Châu Chí Ngạn, tìm thấy người rồi tôi liền rời đi. Thật thừa thãi, ai muốn ở lại làm bóng đèn chứ? Cho nên, đành phải một mình mình chơi thôi. Haizz, biết trước đã không thêm đi rồi, vốn dĩ tôi mong chờ chuyến đi này lắm cơ, có điều chơi một mình thì có gì vui đâu?

Cầm theo bản đồ, tôi chậm rãi lòng vòng trong khu vui chơi đông tấp nập, thực ra tôi bắt gặp rất nhiều người cũng mặc đồng phục học sinh quen thuộc đi ngang qua mình, có điều tôi không quen người ta, thỉnh thoảng lại có người dùng ánh mắt đầy dấu chấm hỏi đánh giá tôi. Một người thì kỳ cục lắm hả? Ừ, kỳ cục lắm luôn.

Trên đường đi tôi nhìn thấy rất nhiều trò chơi thú vị, nhưng nhìn vào dòng người đang rồng rắn đứng xếp hàng, tôi liền không chút do dự tránh sang chỗ khác, tuyệt nhiên không có ý định đứng đợi, bởi vì đứng đợi một mình trông chẳng khác gì một đũa火腿.

“Reng reng reng...” Điện thoại trong túi áo tôi đột nhiên reo lên. Tôi mở ra xem, màn hình hiện lên: “Cậu ấy”. Tim tôi đang đập bình thường bỗng hẫng mất một nhịp. Đây là lần đầu tiên cậu ấy gọi điện thoại cho tôi.

Cẩn thận bấm phím nghe, tôi nhẹ nhàng để điện thoại kề sát vào tai, nói chuyện bằng một giọng nói ngay cả mình cũng thấy rét run, “à lô?”

“A lô, Cá à, nhìn sang hướng 9 giờ đi.” Há? Sao giọng nói của cậu ấy nghe cứ vang vọng thế nhỉ? Hướng 9 giờ á? Không phải như tôi đang nghĩ đấy chứ? Quả tim nhỏ bé của tôi lại đập nhanh lên rồi.

Quả nhiên, khi tôi vừa quay đầu sang đã nhìn thấy ngay một gương mặt cười rất đỗi quen thuộc. Thế là, da mặt tôi lại phản chủ đỏ ửng lên.

“Cậu cũng một mình hả?” Tôi bước lại gần cậu ấy hỏi. Dù tôi biết hôm nay lớp cậu ấy cũng tổ chức đi chơi, nhưng hoàn toàn không ngờ lại đến cùng một nơi thế này.

“Ha ha, lẽ ra là không, có điều khi mình nói muốn đi vệ sinh một lát, các cậu vứt bỏ mình trong vòng ba nốt nhạc luôn.” Cậu ấy hơi ngại ngùng lắc đầu.

“Haizz, hoàn cảnh của mình cũng thảm gần giống thế.” Tôi phẩy tay, trù trừ một lúc lại hỏi: “Này, hay là cùng nhau hành động đi?” Cậu ấy sẽ không từ chối chứ? Thế thì tôi mất mặt lắm.

“Được mà, cậu muốn đi đâu? Mình đi với cậu.” Cậu ấy sáng khoái đáp.

Tất nhiên, cậu ấy không biết được, mà khi ấy ngay cả chính tôi cũng không biết, một câu nói “mình đi với cậu” sẽ trở thành câu nói cảm động nhất khắc sâu vào lòng tôi. Còn tôi của ngay lúc này, chẳng qua chỉ vì một câu nói nên không kiềm được một nụ cười nhẹ mà thôi.

“Ở đâu cũng đông người hết, bọn mình đi loanh quanh xem chỗ nào hàng ngũ xếp hàng chưa kịp đông nhé. À mà, cậu có muốn chơi trò gì không? Mình đi cùng cậu cũng được.” Tôi biết ngay nụ cười của mình đang rất đỗi ngọt ngào, bởi vì tôi thực sự vui đến muốn bay lên. Tôi thực sự nghĩ rằng, không biết bây giờ tôi có thể ảo tưởng hai chúng tôi là một đôi yêu nhau, đang hẹn hò ở khu trò chơi không, giống như Hồng Huy và Châu Chí Ngạn vậy? Cho dù không nắm tay, vẫn cảm thấy hai trái tim tựa vào nhau rất gần.

Vì không biết chơi trò gì, nên chúng tôi chọn trò “Tàu hỏa xình xịch” tương đối vắng người trước, không những được chiêm ngưỡng phong cảnh mà còn có thể quan sát xem ở đây còn những trò thú vị nào khác.

Chúng tôi cài dây an toàn, đoàn tàu nhỏ chầm chậm khởi hành. Tàu hỏa này cũng có thể xem như xe ngắm cảnh, tốc độ tuyệt đối không thể tính là nhanh, hẳn đây là trò chơi không mang tính kích thích nhất ở công viên này. Chúng tôi vừa ngắm cảnh, vừa nói chuyện, rất rảnh rỗi, rất thoải mái, rất có cảm giác... yêu đương. Mỗi khoang tàu được thiết kế hai chỗ ngồi, hành khách đã ngồi kín, hơn nữa khoang nào cũng trùng hợp là một nam một nữ. Người có mắt vừa nhìn vào liền biết ngay rốt cuộc có chuyện gì ở đây, đôi tình nhân giả như chúng tôi trong mắt người khác cũng chẳng có gì khác biệt, đều là “nhân gian say rượu ta say tình” cả thôi.

“À, lát nữa bọn mình chơi trò này không?” Tôi đưa tay chỉ đường ray hình chữ U ở phía xa, khi tàu hỏa đến gần, tôi có thể nhìn thấy mấy chữ lớn in trên bảng giới thiệu “Đu hành giữa các vì sao”. Được lắm, tôi nhớ rồi.

“Cũng được, đợi hết trò này bọn mình qua bên đó xem thử.” Biết ngay cậu ấy nhất định sẽ không phản đối mà.

“Cá ơi! Cá!” Tiếng gọi thất thanh của sinh vật đơn bào nào đó khiến tôi có cảm giác bất an.

“Ồi! La Trạc Kiệt cũng ở đó à!” Người nào đó càng vẩy tay nhiệt tình hơn, nhìn có khác gì cún con đang quẫy đuôi không chứ.

“Quào...” Giọng điệu nhấn nhá đáng chết, tôi ghét góm lăm đấy! Mình ghim rồi nhé, Vương Doanh Chi!

“Thu ơi, chẳng trách vừa nãy có người bảo đi vệ sinh, hóa ra là thế!” Một bạn nam trông có vẻ rất tục đứng bên cạnh Lương Dục Thu cảm thán. Giờ phút này tôi chỉ hận nổi, phải chi tàu hỏa mình đang ngồi là tàu điện ngầm thì hay biết mấy.

“Ai ya, chẳng trách chẳng trách!” Loại người chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn quả nhiên phải kết thành một đôi.

“Bye nhé!” Cuối cùng tàu hỏa cũng chậm chạp rời khỏi tầm nhìn của các cậu ấy, từ đầu đến cuối tôi chỉ nói được một câu tạm biệt, bởi vì lúc này dù nói gì cũng chỉ khiến tình hình càng thêm rối ren. Tại sao lúc nào tôi cũng vấp phải mấy chuyện thế này vậy? Đúng là số nhọ mà!

“Xin lỗi cậu, các cậu ấy...” Cậu ấy áp a áp ứng, hình như đang lo tôi sẽ nổi giận.

“Không sao, các cậu ấy nói lung tung thôi, để mình cho các cậu ấy một bài học!” Tôi lên tiếng cắt đứt câu cậu ấy định nói. Dù các cậu ấy hiểu đúng hay hiểu lầm, tôi vẫn thực sự mong rằng lần này không phải hiểu lầm.

“Gần vào ga rồi, bọn mình chơi tiếp đi!” Tôi kéo cậu ấy ra khỏi khoang tàu vừa kịp dừng lại. Bàn tay cậu ấy rất lớn, ấm áp mà đầy đặn, tôi hơi không nỡ buông ra! Mặc dù tôi không thể không làm thế.

“Đi thôi!” Dáng vẻ của cậu ấy ngay lúc này cực kỳ đáng yêu, ngơ ngơ, gương mặt ung ung đỏ, cứ thế để mặc cho tôi kéo đi, như một đứa trẻ con.

“Của cậu!” Tôi đưa kem cho cậu ấy, “mình mời!” Nhìn thấy cậu ấy nhận kem xong liền chuẩn bị móc ví tiền ra, tôi vội vàng ngăn lại. Nếu cậu ấy thực sự lấy tiền trả lại cho tôi, tôi hẳn sẽ buồn ghê lắm, bởi vì quá khách sáo với nhau mà.

“Ồ, cảm ơn, có điều...” Động tác của cậu ấy vẫn chưa dừng lại.

“Quào! Ở đây có cửa hàng đồ lưu niệm kia! Mình quá đó xem đi!” Không đợi cậu ấy nói hết, tôi đã vớt người lại chạy biến lên trước, là vì tôi biết cậu ấy chắc chắn sẽ đuổi theo mình.

“Cẩn thận đừng phải người khác kia!” Cậu ấy vừa gọi tôi vừa chạy theo. Tôi phát hiện ra, tình cảnh này sao mà giống hết phim hường phấn Đài Loan, bán.

“Ách, đồ ở đây đắt quá, đúng là chém chết người!” Sản phẩm cũng không tinh xảo lắm, nhưng giá cả lại cao hơn bình thường khá nhiều.

“Đành thôi, ai bảo đây là khu vui chơi làm gì!” Xem ra, cậu ấy cũng có cùng cảm nghĩ với tôi.

“Á, móc khóa kia nhìn giống tàu hỏa bọn mình vừa ngồi lúc nãy không?” Tôi cầm lên, liếc nhìn giá tiền, 15 đồng. Thực ra không tính là đắt, nhưng để tiêu vào một chiếc móc khóa bình thường lại không đáng lắm.

“Móc khóa quý khách đang cầm trên tay là mẫu dành cho tình nhân đấy ạ, mua 2 chiếc chỉ tốn 25 đồng thôi, ngoài ra chúng tôi còn khắc chữ miễn phí nữa.” Lời chào hàng của nhân viên làm tôi shock mất một lúc, gương mặt tôi nóng bừng như thiêu, lại ngoảnh đầu nhìn người nào đó bên cạnh, hiển nhiên cậu ấy cũng giống hết mình.

“Khụ, quý khách có muốn mua không ạ?” Dưới ánh mắt mờ ám của nhân viên bán hàng, biểu cảm của cậu ấy lại càng thiếu tự nhiên, mà tôi tin mình cũng thế.

“Mình mua một chiếc làm kỷ niệm.” Lời là nói với cậu ấy, nhưng phần cường điệu “một chiếc” là muốn cho nhân viên bán hàng nghe.

“Vậy mình cũng mua một chiếc!” Cậu ấy cầm hai chiếc móc chìa khóa lên đưa cho nhân viên bán hàng, lại hỏi tôi: “Bọn mình khắc chữ không?” Ngay sau đó tôi lập tức nhận được ánh mắt biết nói của chị nhân viên “quả nhiên là thế mà”.

“Khắc chữ, sao lại không khắc?” Tôi bực bội đáp. Kệ đi, dù sao cũng không quen biết, chị ấy muốn nghĩ thế nào cũng được.

“Vậy một chiếc khắc chữ ‘Dung’, một chiếc khắc chữ ‘Kiệt’ đi?” Cậu ấy hỏi lại tôi.

“Được đấy, không tôi chút nào!” Tôi chuẩn bị móc tiền ra, nhưng lần này đến lượt cậu ấy ngăn tôi lại, cậu ấy lắc lắc cây kem vẫn chưa ăn hết trong tay mình, nói: “Lần này nên đến lượt mình chứ.” Cho nên, phản đối của tôi vô hiệu.

“Reng reng reng...” Điện thoại bất thành linh reo lên, tôi đưa mắt nhìn tên người gọi đến, lại nhìn tiếp thời gian. Ai ya, thâm rồi, vui quá hóa buồn, giờ tập trung đến tôi cũng không biết!

“A lô, Tuyệt Phân à, mình đến ngay! Mình cúp máy trước nhé!” Không đợi cậu ấy mở miệng nói câu nào, tôi đã tắt ngay điện thoại. Sau đó tôi quay đầu nhìn cậu ấy, cười áy náy: “Đến giờ lớp mình tập trung rồi, mình đi trước đây!”

“Ừ, cậu cẩn thận nhé!” Dứt lời, cậu ấy cầm lấy một chiếc móc khóa đã khắc chữ xong đưa cho tôi, “của cậu này!”

“Bye!” Tôi nhận lấy, đầu cũng không quay lại, nhanh chân chạy ra khỏi cửa hàng.

“Cá oi, yêu đương gì đến cả thời gian cũng quên mất thế?” Khi tôi vội vội vàng vàng về đến nơi liền nghe thấy yêu quái nào đó đang cười nhạo mình.

“Chà chà, với ai thế? Với ai thế?” Quà nhiên, quần chúng hóng chuyện khác được nước làm tôi, ai cũng dùng biểu cảm và giọng nói cực kỳ mang tính diễn sâu thuyết minh cho hành động bỏ đá xuống giếng của mình. Tất nhiên, vì cổ quá nên màn biểu diễn này đã trở thành quá cố.

Về sau khi tôi lên đại học, đối với việc bạn bè xung quanh mình có người yêu, mọi người đều cảm thấy cực kỳ bình thường, giống như việc hít thở mà thôi. Nhưng cấp ba không giống thế, có thể do ảnh hưởng mạnh mẽ của các hormone tuổi dậy thì, lại thêm vào tâm lý phản nghịch, cho nên quãng đời học sinh đó, dù là con trai hay con gái, đều khá miễn cảm với vấn đề có tên tình cảm này. Bên cạnh mình ai đang thích ai, lúc nào cũng là đề tài nóng hổi, được bàn tán nhiều nhất.

Trên xe.

Mọi người ai cũng mệt mỏi nên bắt đầu rơi vào trạng thái gà gât, tôi lấy móc chìa khóa ra, cầm trong lòng bàn tay nghịch nghịch. Ách? Chữ khắc trên đó hình như không phải chữ “Dung”? Một chữ “Kiệt” nho nhỏ đập vào mắt tôi.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định nếu cậu ấy không lên tiếng muốn đổi lại, tôi sẽ tuyệt đối không nhắc đến việc này. Cầm nó trong tay, cảm giác mệt mỏi suốt dọc đường cũng bắt đầu tắt công đèn, tôi không có chút phản kháng nào đã bị thần ngủ dụ dỗ mất.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đột ngột qua đời

Một sáng sớm tôi bị cô chủ nhiệm gọi ra hành lang nói chuyện, nhìn thấy ám khí lơ lửng tỏa ra từ người cô, âm thanh nhỏ bé trong lòng tôi liền gào lên có chuyện, có chuyện rồi. Sau đó, khi đã nghe hết những điều cô chủ nhiệm nói, tôi lại cảm thấy cực kỳ cảm hận cái miệng quạ đen của mình.

Sir Lâm qua đời, cô chủ nhiệm hỏi tôi có muốn đi đưa tang thầy hay không. Tôi ngẩn người.

Sir Lâm là boss nhà tôi, thầy là một ông chú trung niên 50 tuổi. Thầy đối xử rất tốt với tôi, bình thường trong tiết Lịch sử không sai bảo tôi làm cái này cái kia, cũng không bắt tôi đi thu bài tập, nói tóm lại tôi chính là vị cán sự bộ môn rảnh rỗi nhất, các bạn cán sự khác ai cũng hăm mộ tôi hết. Thầy ấy cái gì cũng tốt, nhưng tật xấu đàn ông khác có thầy ấy cũng có nốt: hút thuốc và uống rượu. Trước kỳ nghỉ đông, thầy phải nhập viện vì dịch tràn màng phổi, tôi có đến thăm, lúc ấy tinh thần thầy vẫn còn rất tốt, còn nói đùa với tôi. Sau đó, tôi nghe tin thầy được xuất viện về nhà nghỉ ngơi. Kỳ nghỉ đông nghe người khác nói, gặp được thầy trên đường, sức khỏe cũng còn tốt lắm. Thế này, là sao vậy? Sao lại đột ngột như thế? Tôi cảm thấy khó mà chấp nhận được.

Buổi chiều tôi và người của lớp Lịch sử bên cạnh đi theo các thầy cô đến nhà Sir Lâm viếng thầy. Tôi gặp được người vợ thường ngày thầy hay khen đẹp, hôm nay cô tiêu tụy đến thế này, so với hôm tôi nhìn thấy ở bệnh viện càng nhợt nhạt hơn. Cả con gái thầy nhỏ tuổi hơn tôi nữa, trước nay luôn là niềm tự hào của thầy, đôi mắt đỏ ửng của cô bé khiến người khác nhìn thấy mà đau lòng.

Chúng tôi đến trước linh cửu gặp Sir Lâm lần cuối, rất nhiều bạn nữ không cầm lòng được bắt đầu khóc thút thít. Tôi ngẩn ngơ nhìn thầy, không hề cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng không lẫn nổi một giọt nước mắt. Lần đầu tiên tôi biết được, hóa ra sinh tử là một chuyện cách mình gần đến thế.

Tôi vẫn nhớ như in lần tổng kết toàn khối trước khi nghỉ đông, lẽ ra nên ở nhà tịnh dưỡng nhưng hôm ấy thầy lại đột nhiên đến trường, thầy còn nói với con bé đang ngồi cạnh cửa hông góc phía bắc của hội trường là tôi thế này: “Này, Dung Dung em ngồi ở đó à? Để tôi đóng cửa lại giúp em, sao có thể để Dung Dung nhà ta chịu lạnh được?” Nói xong liền bước đến khép cánh cửa lại, hoàn toàn không đếm xỉa đến giáo viên tổng phụ trách vừa phát biểu xong đang đứng gần đó, chuẩn bị đi ra ngoài. Tôi vẫn nhớ lúc tôi đứng trên bục nhận học bổng, phó tổng phụ trách là thầy còn tận tay phát giấy khen và tiền thưởng cho tôi. Vừa đi học trở lại, tôi không sợ chết gọi điện thoại cho thầy, thầy dặn dò tôi phải chăm chỉ học tập, không được phân tâm, thầy nói thầy sắp trở lại trường tiếp tục cùng chúng tôi học Lịch sử rồi. Những ký ức còn mới mẽ, rõ ràng đến vậy, tôi không cách nào tiếp nhận được việc người trong ký ức của mình đã thực sự trở thành ký ức. Loại cảm giác này, rất khó chịu, tôi cũng không muốn chịu.

Tôi biết con người ai rồi cũng lớn lên, cũng phải đối diện với việc người bên cạnh mình bất cứ lúc nào cũng có thể rời bỏ mình mà đi, nhưng biết không có nghĩa sẽ không đau lòng, không ray rứt. Tôi không tài nào không liên tưởng đến ông bà nội tóc đã bạc, lưng đã còng của mình, nghĩ đến rồi sẽ có một ngày như thế, lòng lại nhói đau.

Trân trọng người trước mắt, cho dù đó là tình thân, tình bạn, hay là tình yêu. Tôi không muốn phải hối hận.

Sau khi từ nhà Sir Lâm trở về, tôi cứ thấy cả người mệt mỏi, chẳng muốn làm gì cả, nhưng tôi không thể không ép buộc mình phấn chấn lên, bởi vì sau khi trải qua những việc này, cái người ta cần là một giai đoạn chuyển tiếp, không phải dùng để lãng quên, mà dùng để khắc ghi, khắc ghi một cách thật bình tĩnh.

“Ngân: Cậu ổn đấy chứ?” Bạn nam đang điên đảo vì tình nào đó sau khi khủng bố điện thoại của tôi xong, dè dặt hỏi thăm.

“Cá: Không sao, chẳng qua muốn được lười biếng chút thôi.” Xem ra sự bất bình thường của tôi mấy hôm nay đã hù dọa không ít người, nếu không tại sao ngay cả tên nhóc kia cũng ra mặt.

“Ngân: Nén bi thương nhé, cậu ấy lo cho cậu lắm.” Tôi biết chứ, tôi biết Hồng Huy rất lo cho tôi, cậu ấy không đến gần tôi vì cậu ấy hiểu rằng nhiều lúc những lời an ủi lại càng khiến người khác đau lòng nhiều hơn, vậy thì chỉ bằng yên tĩnh bầu bạn bên cạnh.

“Cá: Ừ, thật không sao đâu, mình mà yếu nhót như vậy à. Cảm ơn cậu!” Ít nhiều cũng nên vực dậy tinh thần của mình rồi, có điều trước khi làm điều đó, để tôi đi tìm thần ngủ hân huyền trước đã.

Sáng hôm sau ngủ dậy, tôi lại giống như trước đây, gặp người nào cũng ra lời tổng động viên “chào buổi sáng nhé”, vậy là mọi người lại thêm một phen hết hồn, ha ha, tôi quả là niềm vui của mọi nhà mà. Thế nên, mọi thứ đã hồi phục lại quỹ đạo trước nay của nó rồi nhỉ?

Lớp tôi nhanh chóng có giáo viên Lịch sử mới, nghe đồn cô sẽ theo chúng tôi đến hết lớp 12, hơn nữa cô còn là một trong bốn nhân vật danh tiếng nhất trường cấp ba số 3 Sir Lâm thường nhắc đến, vừa nhìn đã biết ngay không phải nhân vật tầm thường. Cách giảng bài của cô rất sắc bén, chỉ cần một câu đã đi thẳng vào trọng điểm vấn đề, học sinh chỉ cần nghe cô giảng bài là được, hoàn toàn không cần giờ sách làm gì. Có điều, một cô giáo hay ho như vậy, tôi lại không tài nào thích được.

Chập choạng tối, cơm chiều đã ăn xong lại chẳng biết làm gì khác, thế là tôi quyết định đến thư viện giả dạng một học sinh ngoan ngoãn. Vẫn là chỗ ngồi cũ, và vẫn là người nào đó.

“Cậu cũng đến à?” Tôi nhẹ tay nhẹ chân kéo chiếc ghế bên cạnh cậu ấy ra, thấp giọng hỏi, sau đó không ngoài dự liệu được nhìn thấy biểu cảm bất ngờ của cậu ấy.

“Ừ.” Cậu ấy đáp một tiếng, sau đó mở miệng rồi khép lại, cuối cùng mới dè dặt hỏi tôi: “Cậu, không sao chứ?”

“Mình có làm sao à?” Tôi không vui trả lời. Cho xin đi, có cần người nào cũng phải như vậy không? Tôi cạn lời lắm đấy. Có điều, lúc này trong lòng lại cảm thấy có chút dễ chịu, tôi cứ nghĩ cậu sẽ không không hỏi đến cơ!

“Ha, vậy tốt quá rồi!” Cậu ấy ngại ngùng gãi đầu.

Tôi cảm quyền “Tập chí văn nghệ thanh thiếu niên” đang đặt trên bàn lên, không để ý chút nào nụ cười ngây ngô của người nào đó. Có cảm giác như thể hai chỗ ngồi này đã trở thành vị trí độc quyền của chúng tôi, ngay cả mỗi một kỳ của tạp chí này cũng vậy, cho đến khi cả hai cùng đọc xong nó.

“Phải rồi, hình chụp lần đi chơi trước mình lấy được từ chỗ các cậu ấy rồi, ngày mai cậu đưa USB cho mình mình copy lại cho cậu.” Lúc xuống cầu thang đột nhiên cậu ấy nói với tôi.

“Lần đi chơi vừa rồi á?” Tôi nghi ngờ nhắc lại ý chính của câu nói, sao lại có hình chụp vậy?

“À, lần trước đám lớp mình nhìn thấy mình với cậu, cho nên không cẩn thận chụp lại vài tấm.” Ách? Không cẩn thận? Đang lừa ai vậy?

“Ừ, ngày mai mình mang cho cậu, cảm ơn nhé.” Tôi cũng không muốn truy hỏi nữa, dạo này ngay kích động muốn phi nhổ tôi cũng không còn nữa.

“Điện thoại của cậu có nhận được tin nhắn hình ảnh không? Buổi tối mình gửi trước vài tấm cho cậu xem?” Đến dưới khu nhà A, cậu ấy có vẻ chần chừ rất lâu, cuối cùng kéo tôi đang chuẩn bị bước lên lại hỏi.

Tôi nhìn cánh tay đang giữ tay mình, mắt hờn mắt một lúc, “ừ, chắc là nhận được thôi, cảm ơn cậu.” Nếu vào lúc bình thường, tôi nghĩ mình sẽ vui mừng đến phát điên, bởi vì đây là lần đầu tên cậu ấy nắm... cánh tay tôi, haha, lần ở hiệu sách không được tính. Có điều hình như bây giờ tôi không tài nào vui nổi, cho nên tôi chỉ quay người bước lên cầu thang. Thậm chí người ở sau lưng mình đang có biểu cảm thế nào, tôi cũng chẳng buồn quan. Là vì ý vào việc cậu ấy thích mình nên mới làm thế à? Đến tôi cũng cảm thấy mình quá dễ tiện!

Buổi tối!

Điện thoại vang lên hai tiếng “ding ding”, La Trạc Kiệt gửi đến cho tôi hai tấm hình. Tôi mở ra xem, tấm đầu tiên chúng bóng lưng tôi và cậu ấy đang sóng vai đứng xếp hàng, cự ly không gần không xa, hai người trong ảnh không quá xa lạ nhưng cũng không thể nói là thân mật, nhìn không giống ảnh chụp thông thường trong album, ngược lại rất giống hình đăng báo, là loại đã qua chỉnh sửa ấy. Tấm thứ hai chụp tôi và cậu ấy đang ngồi tàu hỏa, góc chụp nghiêng từ phía trước, lúc ấy chúng tôi đang nói chuyện, lúm đồng tiền nhân nhật của cậu ấy hiện lên trong hình vô cùng rõ nét, ánh mắt của hai người trong hình lại mang đến ấn tượng chúng tôi đang nhìn nhau say đắm, chẳng khác chút nào so với những cặp đôi yêu nhau. Xem xong hai tấm hình, tôi không thể không thừa nhận, lớp Thực nghiệm 2 đúng là một nơi ngọa hổ tàng long, tuy rằng hơi bằng môn tả đạo một chút.

“Kiệt: Cậu thấy sao? Mình thấy hình chụp cũng rõ nét lắm, dù mình không biết các cậu ấy chụp lúc nào.” Tôi gần như có thể tưởng tượng rõ ràng trong đầu về mặt ngại ngùng của cậu ấy lúc này.

“Cá: Ừ, chụp chắc tay lắm, lớp các cậu đúng là dân chuyện nghiệp.” Nếu là bình thường tôi nhất định sẽ rủa thầm đám nhiều chuyện này. Chẳng qua dạo này, thôi không tính toán nữa.

“Kiệt: Ngày mai cậu đến thư viện nữa không? Nếu đến nhớ mang USB cho mình nhé.”

“Cá: Ủ, ngày mai mình có đến, cảm ơn cậu! Ngủ ngon nhé!” Thi thế, dù sao tôi cũng chẳng biết làm gì khác. Không bằng đến thư viện học hành chăm chỉ, có khi tâm trạng lại ổn định hơn không biết chừng.

Tôi mày mò danh bạ điện thoại, tìm đến số của Sir Lâm, tôi thần người một lúc, sau đó gửi tin nhắn đi: “Sir Lâm, thầy ra đi bình an nhé.” Dù quá rõ thầy ấy không thể nào nhận được tin nhắn, tôi vẫn cố chấp gửi nó đi, giống như tôi cố chấp không đời nào chịu xóa điện thoại của thầy vậy. Sau đó tôi đặt điện thoại xuống, cuộn vào chăn chờ giấc ngủ đến.

...

Thư viện.

“Cậu đến rồi.” Tôi kéo ghế ra, nhìn nụ cười quen thuộc của cậu ấy.

“Ừ.” Tôi đưa USB cho cậu ấy, “cảm ơn cậu trước.”

“Đề tối này về nhà mình copy vào, mai sẽ trả lại cho cậu.” Cậu ấy nhận lấy USB từ trong tay tôi, “à, ngày mai cậu có đến không?” USB của mình làm con tin trong tay cậu, cậu có ý kiến thử xem mình có đến không?

“Có, nhưng cậu không cần vội đâu, mình không gấp mà, thật đấy.” Dù tôi có hứng thú với mấy tấm hình đó lắm, nhưng mà bây giờ quả thật không có tâm trạng thưởng thức.

“Cho cậu này.” Cậu ấy cầm chai sữa tươi trên bàn đưa cho tôi.

“Hả?” Tôi không hiểu nổi lý do của hành động này.

“À, là thế này, nghe nói trước khi ngủ uống sữa sẽ ngủ ngon hơn.” Cậu ấy hơi thấp thòm.

“Cảm ơn cậu.” Tôi nhận chai sữa, miễn cho cậu ấy lại tiếp tục ngại ngùng. Chẳng qua là, mất ngủ là chuyện của mấy hôm trước rồi, hai ngày nay giấc ngủ của tôi khá có chất lượng. Tôi nghĩ tôi lại được hiểu thêm một chút nữa về cậu ấy: có thói quen dùng hành động thay cho lời nói, yên lặng ở cạnh tôi chính là cách thức an ủi của cậu ấy, đồng thời cũng xác nhận luôn lý do cậu ấy cứ hỏi tôi mãi có đến thư viện hay không. Có vẻ tôi nhận được bảo bối rồi. Bỗng dung tôi có một loại kích động chỉ muốn ở lại thư viện mãi thôi.

Tôi đưa tay lật “Tập chí văn nghệ thanh thiếu niên” đang nằm ở vị trí quen thuộc trên bàn, sự tinh tế của cậu ấy làm người ta không cách nào phát giác, thật sự không biết cậu ấy đã vì tôi làm bao nhiêu chuyện mà đến nay tôi vẫn chưa ngộ ra nữa.

Tôi ngẩng đầu lơ đãng nhìn áng mây nhiễm hồng bên ngoài cửa sổ, cuối cùng cũng tìm lại được ngày nắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chiến tranh lạnh

Vẫn là một buổi sáng sớm, cô chủ nhiệm gọi Hồng Huy ra ngoài, tôi lại linh tính có sự bất thường như mọi lần khác. Quả nhiên, không lâu sau, Hồng Huy đi vào từ cửa sau vừa đi vừa khóc. Chỉ nhìn thôi cũng đoán được đại khái có việc gì, thế là tôi nhờ Thang Tuyết Phân canh chừng, sau đó hết sức cảnh thận lấy điện thoại ra, vừa giả vờ ôn bảo vừa mở máy lên. Thật không làm người ta thất vọng mà, vừa đề vào học bản điện thoại đã rung không ngừng làm tay tôi muốn liệt luôn. Tôi tiếp tục ám hiệu cho người nào đó chú ý canh chừng, còn mình dùng tốc độ ánh sáng đem điện thoại nét vào dưới chõng sách đang đặt trên bàn.

Tôi ngó nghiêng bốn phía, xác nhận tầm nhìn của cô chủ nhiệm không chú đến phía mình mới từng li từng tí dịch chuyển quyền sách, kéo lệch một góc lên lên mở tin nhắn ra đọc. Đến tôi cũng phải toát mồ hôi hột với kiểu thậm thụt này.

“Ngan: Cá, sáng nay bố mình bảo tối qua mẹ mình gọi điện thoại cho trường rồi. việc này không biết còn âm ỉ đến mức nào nwaax, cậu nhớ nói trước với Hồng Huy một tiếng nhé, xin cậu đấy!” Nội tin nhắn đầu tiên đã đủ khiến người ta choáng váng.

“Ngan: Cá, giáo viên chủ nhiệm gọi mình ra mắng cho một trận rồi, bây giờ thầy đang điều tra xem Hồng Huy học lớp nào, cậu giúp mình nghĩ cách gì đi được không? Nguy hiểm cấp 1000!” Bây giờ gấp cũng vô dụng, muộn mất rồi.

“Ngan: Cá, cậu xem xem có thể giúp Hồng Huy xin ghi hoặc giả bệnh đến phòng y tế lánh nạn tạm được không?” Bạn học, đầu cậu bị kẹp vào cửa hả? Trốn mà thoát được chắc? Đúng là mấy người đang yêu đương đều là đồ ngốc.

“Ngan: Cá, cậu nhanh nhanh nghĩ cách đi, thầy chủ nhiệm của mình về rồi, chắc thầy tìm ra cô chủ nhiệm của các cậu rồi đấy, giờ làm sao đây?” Anh hai,

không phải mình không muốn giúp, mà là không giúp nổi nữa rồi.

“Lớp trưởng ơi, giờ thể dục sáng mình với Hồng Huy xin nghỉ nhé.” Đài phát thanh của trường nổi nhạc lên đồng nghĩa với thời gian ôn bài buổi sáng đã kết thúc, tôi kéo lớp trưởng đang chuẩn bị xuống dưới tập trung lại.

“Ừ, cũng được.” Lớp trưởng đưa mắt nhìn tôi, lại liếc về phía Hồng Huy đang nằm gục trên bàn, rất quan tâm cho phép thả người.

Đội lớp đã đi hết, tôi kéo ghế ghé bên cạnh Hồng Huy, nhẹ nhàng vỗ vai cậu ấy, cảm nhận rõ ràng cả người cậu ấy đang run nhẹ.

“Cô chủ nhiệm” Tôi cố gắng tổ chức câu chữ, “cô không nói sẽ báo với gia đình chứ?” Bỏ đi, tôi đầu hàng, nói thẳng luôn cho rồi.

“Híc híc...” Hồng Huy gục trên bàn lắc đầu, có điều trước sau không chịu ngẩng đầu lên.

“Vậy cũng đỡ, cậu muốn nói chuyện với cậu ấy không? Tối nay mình đưa điện thoại cho cậu.” Cùng may cô chủ nhiệm không đến nỗi thiếu tình người, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Cô ấy nói nếu còn nhìn thấy hai bọn mình ở cùng nhau sẽ gọi điện thoại báo cho nhà mình biết.” Chẳng biết “cô ấy” ở đây là cô chủ nhiệm hay mẹ của Châu Chí Ngạn nữa? Có điều tôi không dám hỏi.

“Giờ cậu tính thế nào?”

“Giờ mình nên thế nào đây?” Cả hai lên tiếng cùng một lúc.

“Trước tiên nói chuyện với cậu ấy trước đã, được không? Việc này trước sau gì cũng phải giải quyết mà?” Tôi biết mình không nên ép cậu ấy, nhưng nếu cứ dây dưa tiếp tục thế này, chỉ sợ càng ngày càng to chuyện.

“Ừ, tối nay cho mình mượn điện thoại của cậu.” Đột nhiên giọng nói của cậu ấy bình tĩnh trở lại khiến tôi có phần khủng hoảng.

“Ừm, được chứ. Đừng nghĩ nhiều nữa. Tranh thủ bây giờ mọi người chưa về lớp, hai đứa mình đến nhà vệ sinh rửa mặt nhé.” Tôi dè dặt lên tiếng đề nghị.

“Ừ, mình mình đi là được rồi.” Hồng Huy bất thành linh đứng dậy, sau đó nhanh chóng quay người chạy ra ngoài. Có điều, tôi vẫn kịp nhìn thấy cặp mắt sung đỏ của cậu ấy. Hình như táo giả nhuyển có tác dụng trị mắt sung đỏ thì phải, vừa hay trên bàn tôi đang có một quả kia, nhưng mà không đủ thời gian, không khéo càng khiến mọi người chú ý nhiều hơn ấy, cho nên vẫn là thôi đi vậy.

Tôi ngẫm nghĩ một lát, lấy điện thoại ra, cẩn thận nhắn tin cho Châu Chí Ngạn, chỉ mong cậu ấy chuẩn bị sẵn tâm lý, còn việc hai cậu ấy định âm ỉ đến đâu, tôi quản không nổi.

Buổi tối.

“Cá này, trả điện thoại cho cậu, mình đi ngủ đây.” Hồng Huy nhét điện thoại vào tay tôi, sau đó lập tức chui vào chăn. Bất gặp ánh mắt đầy dấu hỏi của bạn cùng phòng, tôi nhún vai tỏ vẻ mình ngây thơ, không biết gì. Cho dù biết cũng không nói được mà. Có điều tình hình này, xem ra tối này tôi khó mà ngủ được rồi.

“Reng reng reng...” Quả nhiên ngay lập tức có điện thoại gọi đến. Tôi không cần suy nghĩ liền tắt máy ngay. Sau đó cười cười nói với mọi người: “Cuộc gọi nhầm thôi mà! Mình cũng đi ngủ đây”, rồi nhân lúc chưa ai kịp phản ứng, nhanh nhẹn leo lên giường của mình.

“Cá: Hồng Huy đi ngủ rồi, đừng gọi qua nữa.” Tôi trùm chăn kín đầu, lại vội vàng chuyển điện thoại về chế độ im lặng, mở mục soạn tin nhắn mới lách cách bấm từng chữ vào bàn phím, giữa đường còn phải từ chối vài cuộc điện thoại đến từ người nào đó kiên quyết không từ bỏ việc gọi điện nữa. Đến lúc tin nhắn đã được gửi đi, tôi mới tìm lại được sự hòa bình của thế giới... mới là lạ ấy!

“Ngạn: Cá ơi, cứu mình đi! Hồng Huy bảo muốn chia tay với mình! Cậu nghĩ cách gì giúp mình đi được không?” Kết cục đã được dự báo từ trước.

“Cá: Cậu bình tĩnh chút được không? Bây giờ chia tay là tương đối tốt cho mọi người rồi, nếu không lớn chuyện hơn nữa cậu bảo cậu ấy phải làm sao đây? Cậu nghĩ cho cậu ấy một chút với chứ?” Làm người không thể quá ích kỷ được, với lại người chịu ảnh hưởng nặng nề nhất trong chuyện này chính là Hồng Huy đấy!

“Ngạn: Mình biết, mình biết chứ. Mình cũng đau lòng cho cậu ấy, nhưng mà mình thực sự không muốn chia tay!” Đau lòng không phải chỉ nói bằng lời là được đâu, hành động của cậu đâu anh hai? Cậu bây giờ là hại cậu ấy thì có!

“Cá: Tóm lại cậu cứ đồng ý trước đi đã, đợi trời yên biển lặng rồi hãy tính, nếu bây giờ trở mặt với nhau sau này đến cơ hội tái hợp cũng không có đâu.” Tình yêu gà bông vườn trường phân phân hợp hợp cũng nhiều mà, chỉ cần không trở mặt thành thù đều có thể yêu lại từ đầu hết.

“Ngạn: Mình không muốn! Mình không muốn chia tay với cậu ấy!” Rất tốt, thái độ kiên quyết lắm, có điều cậu tưởng mình đang diễn phim truyền hình máu chó giờ vàng chắc? Thật muốn đập cậu ấy một cái cho tỉnh ra.

“Cá: Cậu đứng ở lập trường của cậu ấy mà suy nghĩ tí được không? Bây giờ cô chủ nhiệm đã cho cậu ấy cơ hội rồi, nếu cậu còn không chịu yên, việc này đến tai người nhà cậu ấy thì làm sao?” Tỉnh giùm đi, đồ ngốc này!

“Ngạn: Nhưng mà bảo mình chia tay với cậu ấy mình không làm được!” Tên đầu gối này! Bây giờ hai cậu cũng đâu có thời gian bên cạnh nhau đâu mà!

“Cá: Mình nói này, cậu ấy cũng đâu có thích người nào khác, cậu để ý đến việc mình có phải bạn trai hay không làm thế làm gì? Mình nghĩ nếu việc này không giải quyết ổn thỏa, cậu ấy sẽ lờ cậu hoàn toàn luôn đấy, cậu tự nghĩ mà xem có khả năng này không. Vậy thì chỉ bằng cậu đồng ý chia tay, sau đó dùng thân phận bạn bè ở bên cạnh cậu ấy, lúc đó hai cậu vẫn có thể giống như trước đây, chẳng có gì thay đổi cả.” Ngón từ bắt lực bạo lực sẽ lên ngôi, cậu còn không chịu hiểu mình sẽ diệt cỏ tận gốc đấy!

“Ngạn: Thế cũng được. Cậu nói đúng, mình tin cậu.” Mình không phải thầy bói đâu, cậu làm thế áp lực của mình lớn lắm đấy!

“Cá: Mình đi ngủ đây, ngủ ngon.” Bị người an hem này hạnh hạ đến là mệt mỏi, sắp 2 giờ sáng luôn rồi. Mặc kệ, tôi phải tắt máy đi ngủ.

Buổi sáng.

“Tôi qua cậu ấy nói thế nào?” Hôm nay Hồng Huy dậy sớm hơn bình thường, bảo là muốn cùng tôi đến căn tin ăn sáng. Tôi biết, nhất định cậu ấy biết tôi qua tôi và Châu Chí Ngạn nói chuyện với nhau, cũng có thể hiểu cậu ấy đã ngầm đồng ý để tôi thay mặt mình đứng ra giải quyết việc này.

“Cậu ấy đồng ý trở lại làm bạn với cậu.” Tôi nói luôn kết quả, về phần quá trình như thế nào, lát nữa sẽ đưa điện thoại cho cậu ấy tự xem.

“Ừ, ra thế!” Hồng Huy cúi đầu không nói gì nữa. Tuy rằng đã biết trước kết quả, thậm chí người đề nghị chia tay cũng là mình, nhưng tôi nghĩ, bảo cậu ấy không buồn là chuyện không thể nào.

Tôi vỗ nhẹ vào vai cậu ấy, “mong là từ nay về sau sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.”

“Xì! Chia tay cũng đã chia rồi, còn có gì xảy ra nữa chứ!” Diễn hình cho kiểu người sống chết cũng cần mặt mũi. Xem ra bạn học Châu Chí Ngạn lại gặp phiền rồi. Nhưng mà chỉ cần có liên quan đến Hồng Huy, người khóc cuối cùng chẳng phải vẫn là tôi hay sao? Haizz, đời là bể khổ mà!

“Ai biết được các cậu!” Tôi thực sự chỉ có thể giúp được đến đây thôi. Tôi của lúc đó thật sự không ngờ một ngày nào đó ở thì tương lai, hai người bắt đầu từ ngày hôm nay luôn giữ vững quan hệ “bạn bè” oan gia này, lại là cặp đôi sớm nhất cũng là duy nhất trong đám chúng tôi đi được đến cuối cùng.

Họp lớp.

Thực ra ở một mức độ nào đó mà nói, cách xử lý của cô chủ nhiệm đối với vấn đề yêu sớm vẫn là rất nhân đạo. Nếu thành tích của bạn tốt, cô sẽ nhắm một mắt mờ một mắt, tiêu biểu như trường hợp của Vương Doanh Chi, cô chỉ nói một câu đặt việc học lên hàng đầu rồi thôi; cho dù thành tích của bạn không được tốt, chỉ cần bạn không làm cô không còn đường xuống nước, cô cũng sẽ giả vờ như không biết, giống như sự việc lần này của Hồng Huy, cô không thể không làm như vậy để các giáo viên khác xem, đổi thành người khác, có lẽ sớm đã báo cho gia đình giải quyết rồi, bởi vì suy cho cùng nếu như xảy ra việc gì, giáo viên chủ nhiệm nhất định sẽ bị phụ huynh học sinh gây khó dễ.

Cô chủ nhiệm nói: “Tôi cũng từng trẻ tuổi, chỉ cần các em không phạm phải sai lầm gì lớn, tôi vẫn có thể bảo vệ được các em. Có điều các em đều là con gái, cần phải biết trân trọng và giữ mình.” Sau khi đuổi bốn chàng trai thiếu số ra khỏi lớp, cô chủ nhiệm cảm khái nói với chúng tôi. Bây giờ tôi bắt đầu tin rằng, khi còn đi học cô giáo chúng tôi là hoa khôi của lớp là tin đồn có thật. Nhất định cô cũng từng trải qua những việc này. Không biết khi đến tuổi cô, tôi có còn cảm khái được như thế này hay không?

“Cô ơi, cô với thầy quen nhau khi còn đi học hả cô?” Bạn học Vương Doanh Chi không sợ chết, rất tự nhiên lên tiếng hỏi.

“Ha ha, biết nhau khi học đại học, có điều khi được phân về đây mới quen nhau.” Cô chủ nhiệm vô cùng thoải mái tiết lộ với chúng tôi. Chồng của cô chủ nhiệm dạy thể dục, cũng ở trường chúng tôi.

“Quào...” Thế là cả lớp không hên mà cùng ồ ào lên.

“Thực ra thanh xuân của con gái rất ngắn ngủi, tôi không phản đối việc các em tìm một người yêu thương mình trong thời gian đi học, dù không phải tình yêu nào cũng có thể đi đến cuối cùng, nhưng cho dù kết quả thế nào, các em đều sẽ học hỏi được từ những trải nghiệm đó. Một mặt khác, tôi cũng không tán thành việc này, bởi vì các em đang là học sinh, việc học tôi không cần nhiều lời nữa, quan trọng hơn, nếu chẳng may các em gặp phải thiệt thòi thì sao?” Sau khi nghe hết những lời này, tôi hoàn toàn thay đổi cái nhìn đối với cô giáo của mình. Những bạn khác trong lớp thế nào tôi không biết, nhưng đây thực sự là lần đầu tiên có người nói với tôi thế này, bố mẹ sẽ ý tứ nói với tôi nửa đoạn sau, có điều không nói những điều giống như đoạn đầu cô chủ nhiệm đã nói.

Tôi thăm quan sát vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, hẳn là những người có cùng cảm nhận với tôi cũng không ít. Tuy tâm điểm của buổi họp lớp hôm nay là Hồng Huy, nhưng những người muốn yêu sớm nhưng không có gan như chúng tôi mới là người thu hoạch được nhiều nhất.

Ha ha, có điều tôi nghĩ là, tôi với cậu ấy, vẫn nên duy trì trạng thái như bây giờ thì tốt hơn. Có những việc, vẫn chưa đến độ chín muồi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Kỷ niệm thành lập trường (1)

Thứ tư tuần sau là ngày kỷ niệm 30 năm thành lập trường, lễ kỷ niệm năm nay rất được lãnh đạo nhà trường chú trọng, giảng hồ truyền tai nhau công tác chuẩn bị đã rục rịch từ lúc mới bắt đầu học kỳ. Đương nhiên, đám học sinh chúng tôi cũng rất chú trọng, bởi vì sau lễ kỷ niệm chúng tôi sẽ được nghỉ học 3 ngày. Trong đầu mọi người lúc này ai ai cũng đầy ắp dự tính nên làm gì mới thỏa 3 ngày nghỉ hiếm có khó tìm này.

“Tiết mục tham gia hội diễn văn nghệ đón năm mới của lớp mình tuần sau phải diễn lại lần nữa, nghe nói lần này diễn cho rất nhiều lãnh đạo cao cấp xem, thầy phụ trách khối bảo bọn mình phải chăm chỉ nỗ lực luyện tập.” tan học, Vương Doanh Chi tập trung mấy đứa con gái bọn tôi lại thông báo. “Vậy nên trước khi tuần sau đến, bọn mình phải tranh thủ thời gian luyện tập càng nhiều càng tốt.”

“Có tiền thưởng không?” Vấn đề này thực tế lắm đấy.

“Không có, nhưng mà hình như được mời cơm, ở Dật Nghênh lạn.” Dật Nghênh lạn là nhà hàng chuẩn bốn sao ở đây, địa điểm chiêu đãi, hội nghị ưa thích của các vị lãnh đạo.

“Ách, cũng đáng tiền lắm chứ.” Đúng nha, so với mớ tiền thưởng vừa giành về được đã bị sung công, việc này đúng là có lợi hơn nhiều.

“À phải rồi Cá, lúc nãy mình gặp CC, chị ấy bảo cậu tan học ghé qua hội học sinh một lát.” Vương Doanh Chi mới bước được hai bước, đột nhiên quay đầu lại nói với tôi. CC là tổ trưởng tổ vệ sinh của hội học sinh, những cán sự vệ sinh như chúng tôi đều là lính gác dưới quyền chị ấy.

“Ừ, biết rồi.” Tôi gật đầu, trong lòng không khỏi thấp thỏm nghi ngờ, sao bỗng dưng lại triệu kiến một đứa dân đen như tôi nhỉ? Lại còn gần ngày thành lập trường nữa, theo tôi chắc chắn không phải việc gì tốt lành rồi.

Quả nhiên...

“Dung Dung, mấy ngày thành lập trường tổ Cờ đỏ sẽ tương đối nhiều việc, bên đó mượn thêm người của mình, cho nên...” Hiểu luôn, hiểu từng chân tơ kẽ tóc luôn, bởi vì bình thường tôi là người dễ nói chuyện, cho nên đương nhiên là người bị đẩy đi chứ gì.

“Dạ, không thành vấn đề, có điều em còn phải tập múa, có khả năng thời gian không được rộng rãi lắm, em nghĩ tốt nhất nên cử thêm một người nữa chị ạ.” Nói cho cùng, tôi cũng là vì kéo thêm một người nữa xuống nước cùng mình thôi. Ngày thành lập trường người qua kẻ lại, lấy chỗ đâu mà tập luyện cơ chứ.

“À, vậy chị đề Đàm Kiện cùng đi với em nhé.” CC suy nghĩ một chút, phát hiện thêm một người dễ nói chuyện nữa, là ứng cử viên hàng đầu cho vị trí bị đẩy đi này. Đàm Kiện, mình có lỗi với cậu.

“Dạ, em không có ý kiến gì nữa.” Dù sao tôi cũng đâu thể có ý kiến gì.

“Vậy 8 giờ sáng thứ tư tuần sau em và Đàm Kiện đến tổ Cờ đỏ của hội học sinh báo cáo nhé. Đề chị nói với Đàm Kiện.” CC đưa ra quyết định cuối cùng. Tôi nghĩ trong đầu, mình gặp họa còn có thể đàm phán điều kiện, Đàm Kiện ngay cả chuyện gì xảy ra cũng không biết đã bị người ta bán đi rồi.

Mấy ngày luyện tập khiến tôi một lần nữa được cảm thụ bài hát “Câu chuyện mùa xuân”, thật là, mỗi lần nghe là một lần nổi da gà, mỗi lần múa may là một lần chân muốn trật khớp. Nếu tầng lớp lãnh đạo không phải đều là các bác các chú, tôi tuyệt đối sẽ kịch liệt đề nghị đổi nhạc.

“Chị Cá, nghe nói diễn văn nghệ tối ngày mốt có cậu biểu diễn, em đây nhất định đến tận nơi cổ vũ nhiệt tình cho cậu!” Đàm Kiện bất thành linh vọt ra từ sau lưng, làm con nhỏ đang đứng phát ngốc trước cửa hội học sinh tôi đây suýt nữa tím nháy ra ngoài.

“Không phải mình biểu diễn, là lớp mình biểu diễn!” Tôi liếc một cái, lập tức chỉnh lại, sau đó đã biết tông tông tong còn giả vờ hỏi cậu ấy: “Lớp các cậu không có hả?” Thực ra tôi kiếm chuyện hỏi vậy thôi, chỉ dựa vào hình tượng công chúa Bạch Tuyết cột nhà cháy kia cũng đủ làm các bác các chú thổ huyết rồi, cần gì nói gì đến kịch bản.

“Chủ nhiệm lớp mình nói, các thầy cô ghen tỵ với tài năng của bọn mình nên mới không cho bọn mình biểu diễn.” Quầy, tôi quên mất, chủ nhiệm lớp các cậu ấy cũng là một nhân vật hiếm có khó tìm, lại càng nổi tiếng là người giỏi bao che khuyết điểm, chẳng qua tôi nghĩ không ra trình độ của thầy ấy lại cao siêu đến mức này.

“Ồ, thế cơ à?” Tôi thật không biết phải nói gì, “à, bọn mình vào trong nhanh đi.”

“Ngày mai các em phụ trách hỗ trợ khu vực khuôn viên trường nhé?” Tổ Cờ đỏ đối xử với thành phần lao động khổ sai tạm thời như chúng tôi vẫn là tương đối khách khí.

“Dạ, được ạ.” Những người khác cũng không có ý kiến gì. Lễ kỷ niệm bắt đầu từ ngày mai, đầu tiên là lãnh đạo đọc diễn văn, sau đó là hoạt động vui chơi tổ chức ở khuôn viên trường, cuối cùng mới đến văn nghệ buổi tối. Lãnh đạo phát biểu và diễn văn nghệ không cần tốn nhiều công sức giữ kỷ luật, nhưng hoạt động ở khuôn viên trường lại khá hỗn loạn, nếu như trong lúc lãnh đạo vi hành lỡ xảy ra rắc rối gì đó thì đúng là to chuyện. May mà chúng tôi chỉ là hỗ trợ, mà không biết liệu đến lúc đó có được mang thẻ “nhân viên công tác” để lừa ăn lừa uống không nhỉ?

“Cá, hai đứa mình một tổ đi.” Trong lúc tôi ngẩn ngơ, hình như tổ trưởng tổ Cờ đỏ lại đang nói gì đó. Đưa mắt nhìn Đàm Kiện đang sấn tới, tôi liền đoán ra ngay, thì ra muốn ghép 2 người thành một tổ.

“Minh bỏ phiếu trắng.” Tôi vẽ rồng vẽ rắn vào sổ ghi chép, sau đó chuyển cho người bên cạnh.

“Cá, vậy ngày mai phát biểu xong bọn mình hẹn ở cây ước nguyện nhé.” Lúc tạm biệt Đàm Kiệt hẹn luôn thời gian địa điểm với tôi, cũng tốt, đỡ việc nào hay việc ấy.

...

Hội trường

“Kính thưa các vị lãnh đạo, quan khách, giáo viên và các em học sinh, hôm nay là ngày lễ chào mừng 30 năm thành lập trường Phổ thông Số 3 của chúng ta. Vì vậy, tôi...” Thầy hiệu trưởng lại bắt đầu bài diễn văn dài dằng dặc “xin được phát biểu mấy câu ngắn gọn” của mình rồi. Nhưng mà, hôm nay thầy đặc biệt hưng phấn, nhìn bộ dạng này có lẽ một tiếng đồng hồ sắp tới micro sẽ không được chuyển cho vị lãnh đạo nào khác. Buồn ơi là sầu.

Không dễ dàng gì chống chọi hơn nửa buổi sáng, cuối cùng cũng kết thúc, có điều cũng phải nói bài phát biểu xếp cuối cùng của học sinh đúng là khiến người nghe nhiệt huyết sôi trào tinh thần hưng hực. Cảm giác thân thương với ngôi trường Số 3 này, thực ra từ lúc chúng tôi còn không hay không biết đã bén rễ đâm chồi trong lòng mỗi học sinh rồi.

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài, việc này đúng nói cho vui, hội trường hơn hai nghìn người, giờ phút này không chạy cho nhanh đợi thêm lúc nữa muốn chen cũng chen không lọt.

Khi tôi thờ hông học chạy đến cây ước nguyện đã nhìn thấy Đàm Kiệt đứng sẵn ở đó đợi mình.

“Sao cậu nhanh thế?” Tôi đã tranh thủ chạy ra sớm 10 phút rồi, thế mà cậu ấy còn nhanh hơn?

“Cá này, cậu bị ngốc hả, trên đời này có một chiêu gọi là ‘xin đi tiểu’!” Người nào đó cười đến là dễ tiện.

“Ừ phải, cậu thông minh nhất rồi.” Tôi lười đôi co với cậu ấy, “bọn mình đợi ở đây một lát đi, người còn chưa ra hết. Mà này, hình như hôm qua phân công trật tự trong hội trường do bọn mình phụ trách, phải không?” Nhìn dòng người bát nháo trước mặt, đột nhiên tôi hồ thẹn vô cùng, cứ như vừa nãy tôi là người cầm đầu phá hoại trật tự vậy.

“Mình phụ trách khuôn viên trường thôi!” Đàm Kiệt rất kiên định nói với tôi. Xem ra cậu ấy cũng không muốn dính vào vùng nước đục này.

“Bọn mình từ từ hãy mang thẻ công tác.” Tôi cắt thẻ đeo vào lại trong cặp. Sau đó lúc ngẩng đầu lên liền nhìn thấy La Trắc Kiệt đang bảo vệ Hắc muội ra khỏi hội trường, nhìn tư thế kia có khác gì vệ sinh đi theo bảo vệ ngôi sao đâu chứ. Ánh mắt cậu ấy tự nhiên hướng về phía này, sau đó khựng một chút, lại dời đi, không nhìn vào mắt tôi, càng không cần nhắc đến việc chào hỏi. Cậu ấy lại bị gì rồi vậy?

“Cá cậu sao thế?” Đàm Kiệt phát hiện ra vẻ khác thường của tôi liền hỏi.

“À không có gì, tâm hồn treo ngược cành cây chút thôi, haha.” Tôi lập cập không nặn ra một nụ cười cứng ngắt.

“Người trong hội trường ra gần hết rồi, bọn mình đến sân thể dục đi tuần trước đi? Phải tranh thủ lúc chưa đông người.” Đàm Kiệt không truy hỏi, ngược lại rất tinh tế nói sang chuyện khác.

“Được đấy!” Thế là tôi mang thẻ vào, bắt đầu công tác “tuần tra”, “phải rồi, lớp mình mở cửa hàng bán phụ kiện đấy, hàng handmade trăm phần trăm, đến xem thử không? Mình có thể lên tặng cậu một món, cậu dùng nó tặng lại cho người nào đó, con gái ai chẳng thích mấy thứ này.” Tôi hí hửng cười gian.

“Này, Cá đừng ăn ốc nói mò nhé, người nào đó kiếm ở đâu ra?” Không có người nào đó cậu còn đỏ mặt làm gì? Không có người nào đó cậu gào ầm lên thế này làm gì?

“Đi thôi!” Tôi kéo cậu ấy tiến về phía trước.

“Cá, cậu qua đây!” Thang Tuyết Phân đứng từ xa vẫy tay với tôi.

Mỗi lớp đều có một gian hàng trong khuôn viên trường, nhà trường không đặt ra quy định nghiêm khắc, tự chúng tôi tự do phát huy, có lớp tổ chức chơi trò chơi giải thưởng, nhưng chủ yếu đều giống lớp tôi mở gian hàng bán mấy món nho nhỏ rẻ tiền, vừa có ý nghĩa lại kiếm được tiền cho quỹ lớp. Phụ kiện lớp tôi bán đều là con gái trong lớp tự tay làm, mỗi phòng ký túc xá được phân công một nhiệm vụ, như phòng chúng tôi là gấp năm lọ ngôi sao, mười hai nút dây Trung Quốc và hai mươi vòng tay may mắn. Có điều chúng tôi hoàn thành xuất sắc vượt chỉ tiêu rồi, cho nên có thể dùng làm quà tặng nâng cao tình cảm.

“Ách? Đàm Kiệt cậu cũng đến à?” Châu Mẫn hơi nghi ngờ nhìn Đàm Kiệt, cũng giới thiệu cậu ấy với Thang Tuyết Phân luôn.

“Cậu ấy là đồng nghiệp của mình hôm nay. Sao chỉ có hai cậu thế?” Tôi nhìn hai cậu ấy, “à, bọn mình tặng cho Đàm Kiệt một món nhé?” Tôi tiện tay cầm lên một nút dây Trung Quốc, đánh mắt với Châu Mẫn.

“Được chứ, Đàm Kiệt, cầm lấy đi, nếu cậu dám nói không đẹp hoặc không lấy...” Châu Mẫn không hổ là bạn cùng bàn của Hồng Huy, uy hiếp người khác thành thực thế kia.

Đàm Kiện vừa chuẩn bị đẩy tay ra nghe được, vội vàng ngoan ngoãn nhận lấy cất vào túi quần, “cảm ơn các cậu nhé!” Ai ya, đều là người tức thời cả.

“Vây lát nữa sang lớp mình, mình mang cho các cậu mấy ly nước, xem như có qua có lại. Các cậu muốn uống gì? Trà sữa, sinh tố hay cà phê Nestle, để bây giờ mình đi luôn.” Lại thêm một tên không thích mắc nợ người khác đây.

“Gi cũng được, bọn mình không kén chọn. Cậu đi nhanh về nhanh, để lát nữa nhiều người thấy lại không hay.” Tôi đẩy cậu ấy, cho dù chúng tôi nói không cậu ấy vẫn sẽ đi lấy thôi, những lời khách sáo tiết kiệm được lúc nào thì hay lúc ấy.

“Được, mình lấy nước ép cam cho các cậu, tốt cho sức khỏe.” Dứt lời cậu ấy liền chạy luôn về phía gian hàng của lớp mình.

“Những người khác khi nào thay ca?” Không thể để người khác bắt nạt phòng chúng tôi được, lâu thế này rồi mà chỉ có hai người cậu ấy.

“Các cậu ấy bảo về lớp một lát sẽ đến ngay, chắc cũng sắp rồi đây. Đợi lát nữa bọn mình đi chơi, thấy thứ gì hay ho sẽ mau cho cậu một phần.” Thang Tuyết Phân cười hi hi nói.

“Ha ha, yêu cậu chết mất.” Với các cậu ấy, tôi thích nói “yêu chết” hơn “cảm ơn” nhiều.

“Ha ha, Đàm Kiện, mình nghĩ bọn mình nên bắt đầu đi tuần được rồi.” Uống nước cam xong, thấy sân thể dục càng lúc càng đông người, tôi cảm thấy mình cũng nên bắt tay vào việc rồi.

“Hãy, girl! Cậu nữa à Kiệt, gặp được thứ gì hay ho thế?” Đàm Kiện nhìn thấy La Trạc Kiệt và Hắc muội phía trước, hồ hởi lên tiếng.

“Hi!” Tôi không được tự nhiên cho lắm chào cậu ấy.

“À, Cá!” Cậu ấy không chào lại, người chào tôi là Hắc muội bên cạnh cậu ấy. Anh chàng này sao thế nhỉ?

“Phía lớp 10 có người nhảy đường phố, bọn mình định sang đó xem.” Hắc muội thâm thiết khoát tay người nào đó, tôi thấy rõ ràng người nào đó rõ ràng về mặt sượng sùng, nhưng lại không hề cự tuyệt.

“Haizz, hai cậu chơi vui về đi, bọn mình phải đợi đến lúc thay ca cơ.” Một cái “bọn mình” thêm vào một cái “hai cậu” đã hoàn toàn kéo giãn khoảng cách giữa tôi và cậu ấy đến vô cực.

Thôi không nghĩ đến cậu ấy nữa, tôi cũng muốn hỏi mình đang bị sao đây này, tâm trạng bỗng dưng sa sút quá.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Kỷ niệm thành lập trường (2)

“Cá, cậu không được khỏe hả?” Đàm Kiện luôn là một người rất tinh tế, rõ ràng cậu ấy đã nhận ra vẻ khác thường của tôi.

“Không có, chắc nặng quá nên không thoải mái thôi.” Tôi ngẩng đầu nhìn mây trời lơ đãng trên trời, trợn mắt nói dối là sở trường của tôi luôn rồi. Chẳng qua là, thừa nhận đi thôi, tôi đang ghen, lại còn hết lần này đến lần khác ghen vì cùng một người nữa chứ.

“Vây cậu cần nghỉ một lát không, dù sao cũng chẳng có việc gì làm, lười biếng một chút không sao đâu.” Đàm Kiện lo lắng nói.

“Không sao, mình không nhắc việc đâu, bọn mình tiếp tục tuần tra thôi, xem xem có gian hàng nào thú vị đến ngó nghiêng thử.” Tôi thật sự không nhắc việc đâu, tôi chỉ mượn việc công làm chuyện riêng thôi.

“Ừ, cũng được, nhưng nếu không khỏe thật nhớ nói nhé. Còn nữa tiếng nữa hai đứa mình mới được thay ca đây.” Đàm Kiện đành bắt lực đáp.

“Rồi mà, đi đi.” Tôi vực dậy tinh thần, còn ba mươi phút nữa sẽ được giải thoát, kiên trì chiến đấu đến cùng là vinh quang.

“Hết giờ rồi! Mình về gian hàng của lớp đây.” Tôi vẫy tay tạm biệt Đàm Kiện. Về người nào đó ấy mà, không thèm nghĩ đến cậu ấy nữa.

“Ai ya, mấy người đẹp, mình về rồi đây! Sao, làm ăn phát đạt chứ?” Tôi ôm vai lớp phó, ngà ngón hỏi.

“Cá này, cậu bị thứ gì kích thích vậy? Sao hôm nay trông giống hệt lưu manh thế?” Lớp trưởng nửa đùa nửa thật lên tiếng.

“Sặc, bị cháy nắng chứ làm sao! Cậu để mình ra sau ngồi nghỉ một lát là bình thường lại ngay.” Tôi thuận thế tìm chỗ ngồi xuống. Đến tôi cũng chẳng biết mình bị thứ gì kích thích nữa, vừa nghĩ đến việc cậu ấy xem mình như không khí liền cảm thấy bí bách khó chịu.

“Xi, muốn lười biếng cứ nói thẳng, có điều bọn mình cũng có bảo cậu phải trực, chẳng lẽ bọn mình trông giống người thiếu nhân tính đến vậy à?” Lớp

trường liếc tôi một cái.

“Ha ha, bạn Cá này, vừa nãy có người đến, bảo là muốn mua đồ do bạn làm đấy.” Vương Doanh Chi bụng đầy ý xấu xáp đến gần.

“Ài?” Tôi cau mày, dù sao cũng không phải cậu ấy đâu.

“Hắc muội chứ à! Cậu ấy mang theo vệ sĩ đến, vừa đến đã lớn tiếng ‘mình thầu toàn bộ đồ do bạn Cá làm, La Trạc Kiệt trả tiền!’, cậu nói xem, cậu ấy có giống chị đại xã hội đen không chứ?” Cậu ấy giống chị đại xã hội đen hay không tôi không biết, có điều mình thấy cậu giống bồ nhí của anh đại xã hội đen đấy, đủ gian xảo!

“Thật á? Thế sao mình không biết?” Thang Tuyết Phân không làm người ta bất ngờ với biểu cảm mặt chữ O nồm chữ A.

“Cậu đi vệ sinh rồi.” Vương Doanh Chi lạnh lùng đáp.

“Mình muốn hỏi là có được trích phần trăm không?” Gặp chiêu nào xào chiêu đó, tôi mỉm cười hỏi lớp trưởng về mặt hờn hờ chuẩn bị xem kịch đang đứng bên cạnh.

“Không có!” Lớp trưởng quả quyết thông báo, “vì lớp phục vụ là điều nên làm!” Lớp trưởng thâm thúy vỗ vai tôi.

Tôi không nói nữa, ai thêm quan tâm đến chuyện trích phần trăm đâu chứ? Mấy đồng tiền lẻ có thể trích được bao nhiêu phần trăm? Nhưng mà mua mấy món phụ kiện đó, Hắc muội cố ý thị uy hay là...

“Cá, bọn mình cũng nên chuẩn bị thôi, đám Châu Mẫn đi trước hết rồi. Đúng 5 giờ bọn mình phải có mặt ở Dật Nghê ăn tiệc, sau đó 7 giờ chương trình văn nghệ sẽ bắt đầu.”

“Ồ, được, vậy bọn mình về ký túc xá trước nhé!” Tôi quay đầu nói với những người khác, sau đó đi cùng Vương Doanh Chi về phòng. Thôi, chuyện khác từ từ tính, bây giờ nên nghĩ xem tối nay nên múa thế nào cho đẹp mắt trước đã.

Cánh gà phía sau hội trường.

“Thê thâm rồi, sao mình vẫn run lập cập thế này chứ? Rõ ràng đã diễn một lần rồi mà.” Châu Mẫn và tôi len lén nhìn khán giả dưới sân khấu, quả nhiên lần này đông vui hơn lần trước rất nhiều.

Lần trước chúng tôi gần như là tiết mục cuối cùng, lúc đó vốn chẳng còn lại bao nhiêu người, mà lần này, chúng tôi được xếp thứ 3, hai tiết mục trước một do đội hợp ca của trường biểu diễn, một do trường mời nghệ sĩ chuyên nghiệp về biểu diễn, muốn chúng tôi không căng thẳng là việc còn khó hơn lên trời.

“Không sao đâu, thả lỏng đi!” Tôi bóp tay cậu ấy, động viên cậu ấy, đồng thời động viên chính mình luôn.

“Đi thôi nào!” Cái nên đến thì vẫn phải đến.

Lúc đứng trên sân khấu, tôi có thể cảm nhận được toàn thân mình đang run khê, vẫn căng thẳng quá đi.

Âm nhạc nổi lên, tiết tấu quen thuộc khiến chúng tôi vô thức hòa mình vào điệu múa, mỗi động tác đều không cần suy nghĩ gì cả, phản xạ có điều kiện của đại não đã thay chúng tôi phản ứng rồi.

“Phạch phạch phạch...” Tiếng vỗ tay đột ngột vang lên đánh thức tôi, cảm giác như thể tôi và những người khác trong nhóm đều cùng đứng hình, sau đó tôi mới nhận ra bài múa đã kết thúc rồi, lúc này giống như trúng bùa vậy, không thể tưởng tượng nổi.

Cúi đầu nhìn phía dưới sân khấu, tôi phát hiện hàng ghế đầu có không ít camera, sau đó lại nhìn thấy hình như La Trạc Kiệt đang cầm máy quay hướng về vị trí chúng tôi đang đứng! Tôi kinh ngạc, muốn nhìn kỹ hơn thì bị một giọng nói nhỏ sau lưng giục mau mau đi xuống, vậy nên đành phải theo mọi người xuống khỏi sân khấu.

Mơ mơ màng màng đi thay đồ, lại nhàn nhả đến phòng vệ sinh tẩy trang, đến lúc chúng tôi trở về lớp, chương trình văn nghệ đã diễn ra được một nửa rồi. Hồng Huy giữ sẵn chỗ ngồi cho tôi, thế nên tôi không phải chạy lẩn tìm chỗ giống những người khác trong nhóm.

“Lúc nãy Đới Sinh qua đây, cậu ấy nhắn bọn mình trưa mai cùng nhau ăn cơm. Cậu ấy nói dù sao chiều mai cũng nghỉ học, con dân lớp Thực nghiệm 1 ngày xưa tụ tập ăn nhậu một bữa, sắp lên lớp 12 cả rồi, bây giờ không xả láng lại phải đợi sau khi thi đại học xong. Cậu tính thế nào?” Vừa ngồi xuống chưa ấm chỗ, Hồng Huy đã kể vào tai tôi thì thầm.

“Mình sao cũng được, chủ yếu là cậu thôi. Cậu muốn đi không?” Nói thì nói thế, trên thực tế chính tôi cũng rất mâu thuẫn, một mặt tôi trân trọng thời gian được ở gần cậu ấy, cho dù không phải chỉ hai người với nhau cũng được; một mặt hình như hôm nay cậu ấy đang cố tình phớt lờ tôi, tôi bây giờ không muốn tiếp tục nhìn thấy vẻ mặt cậu ấy như thế nữa, vậy thì chỉ bằng không gặp còn hơn.

Hồng Huy trầm mặc một lát: “Đi đi, cậu phải đi với mình. Nếu cậu không đi mình cũng không đi.” Hiển nhiên rồi, sao cậu ấy nỡ với Châu Chí Ngạn được chứ?

“Đi thì đi. Cậu nói với đám Châu Mẫn chưa?” Thì đi, nếu cậu ấy vẫn còn về mặt thối hoặc đó, tôi sẽ bỏ cậu ấy luôn.

“Nói rồi, các cậu ấy cũng nói nếu không có gì bất ngờ thì sẽ đi.” Thế thôi, tôi cần gì phải làm chuyện khác người gây sự chú ý.

“Vậy tối nay mình gửi tin nhắn báo với cậu ấy nhé?” Cậu ấy là ai không cần nhiều lời giải thích nhỉ.

“Tùy cậu!” Hồng Huy nghiêng đầu, ai ya thì ra Miss Perfect cũng có lúc ngại ngùng kia!

Buổi trưa ngày hôm sau.

“High School Musical hay quá đi mất! Mình thích Troy lắm luôn!” Hâm mộ trai đẹp là không biên giới!

“Ừ ừ, về nhà mình phải tranh thủ xem ngay phần 2 mới được!”

Bởi vì lãnh đạo vẫn còn ở lại tham quan trường, nếu trong trường vắng ngắt không một bóng người sẽ có phần khó coi, nên nhà trường lùi việc nghỉ học lại nửa ngày, tổng động viên tất cả học sinh đến lớp tự học. Chẳng qua trên có chính sách dưới có đối sách, chúng tôi đóng cửa lại, kéo luôn rèm cửa, trong lòng tính toán làm chuyện gì ai chẳng biết, nhưng giáo viên cũng không thể nói gì, nếu đang phê bình bị các vị lãnh đạo nhìn thấy, tiếng xấu là tiếng xấu của toàn trường.

“Bọn mình đi nhanh đi, đợi trước cổng phải không?” Nhìn quần chúng ăn dưa tím năm tùm ba nói chuyện tíu tít sau lưng, tôi cảm thấy mình nên có trách nhiệm cảnh tỉnh mọi người một chút.

“À, ừ nhỉ, suýt nữa quên mất thời gian.” Nhìn vẻ mặt như vừa mơ ngủ tỉnh dậy của các cậu ấy, tôi bưng tay đỡ trán.

“Người đâu? Đàm Kiện sao chỉ có mình cậu thế?” Ra đến cổng chúng tôi phát hiện chỉ có một mình Đàm Kiện đứng chầu ở đây.

“Mọi người đi trước hết rồi, mình ở lại đợi các cậu.” Tôi biết ngay mà, nhất định là chúng tôi trễ đến mức không thể trễ hơn.

“Vậy giờ đủ cả chưa?” Mong rằng chúng tôi không phải những người đi trễ nhất!

“Đủ hết rồi, bọn mình đi thôi!” Một câu nói của Đàm Kiện đã đập đổ hy vọng mong manh của tôi.

“Mấy người đẹp đến đủ rồi à.” Đới Sinh ra hiệu cho nhân viên phục vụ chuẩn bị dọn món lên.

“Ha ha, nhân vật chính là phải xuất hiện cuối cùng!” Xin luôn đấy, đừng có đã trễ còn ra vẻ hùng hồn thế này được không, mặt mặt lấm rồi?!

“À, từ từ hãy ngồi nhé, con trai một bàn con gái một bàn thì còn gì vui nữa? Bình thường ngày nào chẳng gặp nhau đã đủ mệt rồi.” Đới Sinh lớn tiếng, cản lại cả đám chúng tôi đang chuẩn bị ngồi xuống.

“Cá, cậu qua bên này, Tuyết Phong cậu với mấy thằng khác sang bên kia.” Tôi nhìn về phía một chiếc bàn khác, chỉ thấy hai bạn nam đối diện mình vừa chuẩn bị đứng lên đã vội vàng ngồi xuống.

Tôi kéo Hồng Huy sang đó ngồi, vị trí dựa vào tường, rồi nháy mắt với Châu Chí Ngan, ý bảo cậu ấy mau sang đây. Đến lúc nhìn thấy Châu Chí Ngan đã hiểu ý mình đến ngồi bên cạnh Hồng Huy, tôi mới nhận ra vị trí bên cạnh mình cũng đã có người ngồi, quay đầu lại xem, thì ra là La Trạc Kiệt, là trong dự liệu hay bất ngờ đây, ngay cả tôi cũng không rõ nữa.

“Hi!” Lần này cậu ấy còn chủ động chào tôi cơ đấy.

“Hi!” Tôi qua loa chào lại rồi nghiêng đầu nói chuyện với Hồng Huy, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt giết người của người ngồi bên cạnh cậu ấy. Tôi còn lâu mới yếu đuối như thế, bởi vì cậu ấy lo mình mà tâm trạng xuống dốc, đợi cậu ấy vẫy tay một cái liền như chó con vui vẻ chạy đến. Chẳng việc gì phải tự hạ thấp lòng tự tôn của mình đến thế.

Nhưng mà... ánh mắt của tôi cứ không kiểm soát được hướng về bên ấy, vừa nghĩ đến vẻ mặt thất vọng của cậu ấy liền cảm thấy mình tội ác tày trời. Tôi rất muốn biết rốt cuộc ngày hôm qua cậu ấy làm sao vậy, cậu ấy và Hắc muội là thế nào với nhau, có điều tôi không mở miệng nói, cũng chẳng có tư cách gì để hỏi. Tôi giới thiệu với Thang Tuyết Phân cậu ấy là “bạn học cũ”, chẳng phải cũng có nghĩa là bản thân đã định vị cậu ấy chỉ là “bạn học cũ” thôi sao? Loại quan hệ so với bạn bè còn xa lạ hơn!

“Cá!” Đột nhiên nghe thấy tiếng Đàm Kiện gọi, tôi vô thức quay đầu lại nhìn.

“Tách!” Luồng ánh sáng mạnh thỉnh thoảng lóe lên khiến tôi theo phản xạ nhắm tịt mắt lại, đến lúc tìm lại được phản ứng của mình, tôi mới muộn màng nhận ra mình lại lấm nháy lên thốt. Tại sao lúc nào mình cũng ngốc thế nhỉ? Tôi thảm nhục mạ chính mình.

“Bao tự nhiên luôn, Cá ơi, Kiệt ơi mở bluetooth đi, mình gửi qua cho hai người.” Đàm Kiện vô cùng hưng phấn, nếu không phải mọi người đều nhìn vào đây, tôi nhất định sẽ dạy dỗ cậu ấy một trận.

“Cá với Kiệt á? Xứng đôi đấy!” Hồ Gia Lạc tùm lại xem hình chụp, sau đó sâu xa lên tiếng khen ngợi.

“Giờ cậu mới biết? Quá lạc hậu!” Lý Cẩm Bội mình đắc tội với cậu hả? Cậu nói thế sẽ làm người khác hiểu lầm đây?!

“Ồ...” Nhìn đi, hiểu làm hết rồi kìa. Thế là thêm lần nữa tôi cảm nhận được gương mặt mình nóng rẫy lên, tôi còn không dám quay đầu nhìn người bên cạnh luôn, có điều cũng đoán được chắc cậu ấy không khá khẩm gì hơn mình đâu.

“Ai bắt nạt Cá nhà mình đấy?!” Hồng Huy đập bàn đứng dậy. Hô hô, quả nhiên là BFF! Miss Perfect vừa lên tiếng, uy danh chấn động bốn phương, cả gian phòng đột nhiên im phăng phắc.

“Ngồi xuống đi!” Tôi kéo cánh tay cậu ấy, lần này hay rồi, tuyệt đối không có người nào dám giành cậu ấy với Châu Chí Ngan đâu, ít nhất đám con trai có mặt ở đây hôm nay sẽ không.

“Reng” điện thoại vừa kêu vừa rung, thì ra Đàm Kiệt gửi hình. Tôi nhìn tấm hình, vô thức bấm vào phím tải xuống, sau đó lưu lại. Nhận ra hành động không thêm qua đại não kiểm soát của mình, thực ra tôi cũng bị dọa, thì ra tôi đã luyện thành thói quen này rồi, vô thức lưu lại tất cả mọi điều liên quan đến cậu ấy, giống như cuốn nhật ký kẹp trong sách Anh văn của tôi vậy, mỗi một trang đều có hình bóng của cậu ấy, ngay cả những chi tiết vụn vặt từng lần gặp gỡ tôi cũng ghi lại kỹ càng. Chẳng có cách nào phủ nhận bản thân mình quan tâm đến cậu ấy rất nhiều, chỉ là đang tỏ ra kiêu ngạo, không chịu trực tiếp thừa nhận trước mặt người ta mà thôi. Bởi vì cậu ấy im lặng, cho nên tôi cũng lựa chọn không mở lời. Tôi hiểu tâm ý của cậu ấy, có điều tôi khó mà tiếp nhận cảm giác lúc gần lúc xa của cậu ấy, đặc biệt là sự xa lạ ngày hôm qua, nó khiến tôi có cảm giác giống như bị người ta tát một cái vào mặt, giống như những điều trước nay tôi cho là đúng bị người ta phủ nhận triệt để, thực ra chỉ có một mình tôi tỉnh nguyện, giữa chúng tôi vốn chẳng có gì.

Bữa ăn này, cả tôi và cậu ấy đều trầm mặc, nghiêm túc mà nói là chúng tôi trầm mặc với nhau. Tôi sẽ nói cười với Hồng Huy, cũng sẽ chế giễu Châu Chí Ngan đôi ba câu, thậm chí đùa giỡn với Đàm Kiệt từ bàn khác sang cạnh ly, nhưng lại không nói với cậu ấy câu nào, ngoại trừ N những câu “cảm ơn” sáo rỗng công thức, mà cậu ấy cũng như vậy.

Cậu ấy thực sự là một người rất chu đáo, món tôi muốn ăn, “trùng hợp” cậu ấy cũng thích ăn, luôn để nó quay đến gần chỗ ngồi của tôi; tôi vừa uống hết coca, “trùng hợp” cậu ấy cũng uống hết, sau đó tiện tay rút dây cho tôi. Bạn nam bạn bên cạnh âm mưu rót bia vào ly của con gái, cậu ấy cũng rất thân kỳ hai ba câu đùa người ta về. Cậu ấy cho tôi thấy được, có một loại cảm giác quan tâm, được che đậy bằng khoảng cách, nhưng lại khiến người ta ấm áp tận đáy lòng.

Tôi nghĩ mình thật sự không hiểu hết cậu ấy, tại sao có thể tỉ mỉ tinh tế hơn cả con gái như thế? Tại sao tâm trạng có thể dao động còn nhiều hơn cả con gái như thế? Thật không biết chúng tôi bây giờ được tính là gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: 10 ngày nghỉ

Mai là ngày các anh chị lớp 12 bước vào kỳ thi đại học, những nỗ lực và trả giá suốt 3 năm trời sẽ đem lại thành quả thế nào còn phải trông chờ vào ngày mai.

Học sinh lớp 10 và lớp 11 như chúng tôi được cho nghỉ học, trên đường về nhà tôi đi ngang qua khu phòng học, sau đó rẽ về hướng bắc, gần đến nơi mới biết cửa này đã bị niêm phong. Khuôn viên trường lạnh lẽo chẳng có mấy người, vài anh chị khóa trên hoặc bung khay cơm, hoặc mang theo sách vở vội vã lướt ngang qua, tôi thờ dãi, kéo hành lý theo hướng cửa đông hội họp với đám Trinh Nhan và Văn Tuệ.

“Chẳng biết năm sau đến lượt bọn mình sẽ thế nào nữa?” Trong lúc xếp hàng đợi xe bus, Văn Tuệ có chút mê mang lên tiếng.

“Một năm nữa là biết thôi!” Trinh Nhan không hồ là người của phải thực dụng.

“Có điều 3 ngày nữa về lại trường, bọn mình chính là chị đại ở đây rồi.” Tôi cảm thán, trước sau gì cũng phải trưởng thành, trong lúc vẫn chưa hay biết gì, chúng tôi đã sắp trở thành học sinh năm cuối rồi.

“Xe đến rồi kìa, cầm sẵn tiền lẻ đi!” Thị lực 5.2 của Văn Tuệ thật khiến người ta ghen tỵ đến đỏ mắt.

“Hự..., vẫn là Trinh Nhan lợi hại, thế này mà cũng chen được chỗ ngồi.” Tôi và Văn Tuệ khó khăn lắm mới lên được xe đã nhìn thấy Trinh Nhan tìm được chỗ ngồi gần cửa xe, không ngừng vẫy tay với mình.

“Còn phải nói, cậu nghĩ tiêu thư đây là ai hả?” Trinh Nhan đứng lên, sau đó tôi lên người vào, thế là 3 đứa con gái chen chúc nhau ngồi vào hai ghế.

“Ồ? La Trạc Kiệt ở ngoài kia?” Đến trạm xe bus ở cổng bắc, chúng tôi nhìn thấy một dáng người vô cùng quen thuộc đang vùng vẫy giữa đám đông hồng bước lên xe.

“Ách, chen lên xe mà ỉu xiu thế kia, cậu ấy có bị đẩy xuống mình cũng không lấy làm lạ.” Trinh Nhan công kích.

“Xí nhìn cậu ấy dễ thương lắm chứ bộ.” Đừng nói Văn Tuệ, nhìn thấy vẻ mặt bất hạnh bị xô đẩy giữa dòng người, không leo lên được cũng không chen vào nổi của cậu ấy đến tôi còn muốn phì cười.

“Chà, cậu ấy lên được rồi kìa!” Văn Tuệ mừng rỡ giống như phát hiện ra châu lục mới, đương nhiên biểu cảm này thu hút sự chú ý của không ít người, trong đó có cả cậu ấy. Ai ya, sao cứ gặp nhau vào những lúc mất mặt thế này?

“Hi! Bà chào!” Ba chúng tôi nhìn cậu ấy tổn sức chín trâu ba bò mới nhích được về phía mình đang ngồi, đến cuối cùng mới mở được một con đường máu thoát ra. Cậu ấy vừa lên tiếng liền chào hỏi Trinh Nhan, hay nói chính xác hơn thì là khiêu chiến, có điều hình như tôi nhìn thấy cậu ấy đánh mắt về phía mình, tôi cũng không chắc nữa.

“Hai gì mà hai, cái đầu cậu!” Trinh Nhan phản công lại.

“Thô bạo thế, nếu mình là Lam, nhất định mình sẽ ly hôn với cậu!” La Trạc Kiệt nói kháy. Thật lòng, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ấy như thế.

“Thế hả? Có điều đáng tiếc quá, Lam nhà mình thích phong cách thô bạo như thế đấy! Với lại, cái đồ tâm lý biến thái như cậu, đợi tìm được bạn gái rồi hãy phát ngôn nhé!” Trinh Nhan sâu xa đáp. Tôi vội vàng gục đầu xuống.

“....”

Suốt dọc đường, hai người không ngừng đầu khẩu với nhau, người không biết còn tưởng hai cậu ấy là một cặp ấy.

“Mình xuống nhé, bà chào!” Tôi nhìn theo cậu ấy xuống xe, khoảnh khắc cửa xe đóng lại, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy cậu ấy quay người lại, vẫy tay với chúng tôi, khẩu hình miệng đang nói “bai bai!”

Quan sát thấy Trinh Nhan và Văn Tuệ đang bận nói chuyện với nhau, thế là tôi cũng làm khẩu hình miệng nói “bai bai” với cậu ấy. Quảng đường về nhà còn lại, tôi cười mỉm chỉ suốt.

3 ngày nghỉ qua đi rất nhanh, khi quay lại trường đã thấy thiếu đi một khối lớp. Thực ra, bây giờ cũng không tính là vắng vẻ hơn so với trước đây, bởi vì học sinh lớp 12 lúc nào cũng vội vàng vàng, suốt năm đều vui đầu trong hai khu phòng, trong mắt đám học sinh khóa dưới chúng tôi, những người cực kỳ hiếm hoi xuất hiện ở các hoạt động tập thể như bọn họ chẳng có chút xấu cảm giác tồn tại nào.

Rất nhanh đã đến lượt chúng tôi rồi.

Tạm biệt môn thi cuối kỳ cuối cùng, tôi và Nghiên Bân chậm rãi rời khỏi phòng thi, nhìn những bạn học vội vã chạy vượt qua mình để kịp đến căn tin, dường như không vì sắp được nghỉ hè mà mọi người thả lỏng bản thân. Nghỉ hè hai tháng biến thành kỳ nghỉ ngắn vồn vện 10 ngày, rốt cuộc có mùi vị thế nào chẳng ai biết, chỉ là bắt đầu từ lúc này, chúng tôi gần như đã bị tước đi mọi quyền được ăn chơi giải trí.

“Nghỉ 10 ngày có đi đâu chơi không?” Tôi hỏi Nghiên Bân, dù rằng chính mình cũng thấy khả năng đó là không cao.

“Không, dành thời gian ôn tập bài vở năm lớp 10, quên gần hết rồi còn gì, đợi đến lúc ôn tập thi khóc không ra nước mắt luôn.” Nghiên Bân cười khổ.

“Ừ, ghét thật đấy, lần đầu tiên thấy một kỳ nghỉ hè ngắn thế này!” Tôi oán giận lên tiếng.

“Nhưng mà vào giờ này năm sau, bọn mình có thể hưởng thụ kỳ nghỉ hè dài nhất trong đời rồi.” BẠN BÂN xinh đẹp an ủi.

“Ừ, mong là đến lúc đó bọn mình có thể thật sự ‘hưởng thụ’.” Nghe nói có một đàn chị vì điền nhầm vào phiếu bài làm, vừa thi xong liền bật khóc nức nở tại chỗ luôn, ai kéo cũng không chịu đứng dậy. Nếu đến lúc đó, chúng tôi thi hỏng thì... .

“Nhất định rồi, mình tin thế!” Thực ra tôi cũng tình nguyện lựa chọn tin tưởng, làm người mà, không nên quá bi quan mới tốt.

“Nghỉ hè xong quay lại trường bọn mình là học sinh lớp 12 rồi.” Một năm nữa bản thân sẽ như thế nào, quả thực tôi vừa mong chờ lại vừa sợ hãi.

“Ừ, bọn mình làm trùm rồi! Không cần gọi người khác là anh chị nữa!” Nhắc đến việc này, Nghiên Bân có vẻ thích thú lắm.

“Đi thôi, hợp lớp xong mới được đi ăn cơm đấy!” Tôi không vui nổi.

“Hy vọng 10 ngày nghỉ này các em sẽ trải qua một cách vui vẻ và có ích, dù sao trong vòng 1 năm tới nó là kỳ nghỉ dài nhất của các em.” Cô chủ nhiệm vừa dứt lời, cả lớp đã muốn ngắt.

“Tôi đã đánh tiếng với các giáo viên bộ môn khác, các thầy cô sẽ không giao bài tập về nhà, nhân cơ hội này các em có thể vui chơi thoải mái lần cuối, cũng có thời gian làm công tác chuẩn bị tâm lý kỹ lưỡng để trở thành một học sinh lớp 12, tôi không đặt ra yêu cầu cao với các em, chỉ cần 10 ngày sau các em có thể bình an trở về trường, nếu được, tôi mong các em suy nghĩ kỹ 1 năm tiếp theo đây mình sẽ sử dụng thời gian như thế nào.” Cô chủ nhiệm ý tứ nói.

“Cuối cùng, là việc đánh giá giáo viên bộ môn, cả lớp cứ thoải mái điền, chấm điểm cho các giáo viên, nêu ý kiến của mình.” Cô chủ nhiệm ngừng lại một chút, “yên tâm, các em không cần ghi tên mình vào phiếu đánh giá. Tôi không xem đâu, lát nữa thầy phụ trách khối sẽ đích thân đến thu.” Sau đó cô liền bước ra khỏi phòng.

Cô chủ nhiệm vừa đi khỏi, không khí liền hưng phấn lên, ai cũng hào hứng thảo luận xem sẽ cho điểm giáo viên nào thấp nhất, cần phải đưa ra ý kiến gì.

Tôi bĩu môi, chẳng lẽ không cần ghi tên thì không ai biết thật sao? Điều tra xem chữ viết của em học sinh nào khó khăn lắm chắc? Tôi không tin toàn khối

phát ra nhiều phiếu đánh giá như vậy mà chỉ có một mình thầy phụ trách xem xét thống kê, sau khi thống kê xong lại không nói với các giáo viên khác! Sao có thể chứ?

“Cá, bọn mình cho giáo viên Ngữ văn điểm liệt đi, cho 1 điểm hết được không?” Thang Tuyết Phân vẫn chưa hết kích động hỏi tôi.

“Không được đâu! Cậu nghe này, tốt nhất bọn mình nên cho toàn bộ giáo viên 7 điểm, 8 điểm gì đó, viết thêm ý kiến cũng được, nhưng phải viết uyển chuyển một chút, đây là thể hiện sự tôn trọng đối với giáo viên.” Tôi dịch lại gần nói nhỏ với cậu ấy. Vẫn nên biết điều để mặt các thầy cô, cho dù một vài môn tôi cũng thực sự chẳng thích thú gì, tuy nhiên điều này không có nghĩa chúng tôi có thể tùy tiện chà đạp thành quả lao động của các thầy cô ấy.

“Ồ, biết rồi!” Thang Tuyết Phân nghe xong liền ỉu xiu, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo.

Nhìn những bạn học khác trong lớp đang bàn bạc sôi nổi, tôi cứ có cảm giác việc này sẽ không dễ dàng qua đi như vậy, mong sao linh tính của tôi là sai lầm.

“Nghĩ gì đấy, đi ăn cơm thôi!” Hồng Huy đập mạnh vai tôi một phát, ngay lập tức tôi giật mình tỉnh mộng ngay.

“Á, bọn mau đi nhanh lên, không thì chẳng còn gì để ăn nữa đâu!” Tôi kéo Hồng Huy chạy như bay về phía căn tin. Thôi, hơi đâu lo bò trắng răng làm gì?

....

“Há? Cậu chưa về luôn hả?” Tôi đeo thẻ trực nhật, tay ôm sổ ghi chép, trước khi nghỉ hè theo quy định phải thực hiện kiểm tra vệ sinh toàn trường. Khi tôi đến lớp Thực nghiệm 2 chỉ nhìn thấy một mình La Trạc Kiệt bơ vơ ở đó.

“Ừ, nhà mình gần mà, về muộn chút cũng không sao, cho nên bị bắt ở lại đợi cậu đến.” Nụ cười của cậu ấy hơi thẹn thùng, có vẻ đang nhớ đến lần gặp nhau trên xe bus dạo trước.

“À, ra thế.” Thực ra tôi mới người càng cảm thấy ngại hơn, vì muốn tránh mặt, lần nào kiểm tra vệ sinh tôi cũng đến lớp cậu ấy cuối cùng.

“Ừm, được rồi!” Tôi tùy tiện ngó nghiêng một vòng quanh lớp, sau đó ghi vào sổ.

“Giờ cậu về luôn à?” Cậu ấy gấp sách lại, “hay bọn mình đi chung nhé.”

“Ừ, mà thôi, mình phải đến Hội học sinh nộp sổ ghi chép trước, sau đó mới về phòng lấy đồ.” Tôi đã bảo Trinh Nhan và Nghiễn Bân về trước rồi, tuy một mình hơi cô đơn, nhưng tôi thật sự không thích để người khác đợi.

“Không sao, tự nhiên mình muốn đọc sách thêm lát nữa, khi nào cậu xong gọi điện thoại cho mình là được. Một mình bắt xe bus buồn lắm, nhưng nếu cậu không thích thì thôi.” Nửa câu đầu của cậu ấy có vẻ khí thế, nhưng nửa sau giọng điệu lại đột ngột thay đổi.

“Vậy cũng được! Mình sẽ nhanh hết sức có thể.” Thực lòng mà nói, tôi cũng không muốn đi một mình, hơn nữa sắp lên lớp 12 rồi, sợ chẳng còn nhiều cơ hội được ở bên cậu ấy như thế này nữa.

“Không cần gấp đâu, mình muốn đọc được nhiều một chút mà, nếu nhanh quá không chừng thành ra cậu phải đợi đấy.” Cậu ấy lúc nào cũng chu đáo như thế cả.

“Ách, sao cậu ở đây thế?” Vừa ra khỏi cổng ký túc xá, thế mà tôi lại nhìn thấy người này đang đứng dưới bậc thềm trước cửa.

“Giáo viên trực nhật khóa cửa, đuổi mình ra ngoài.” Cậu ấy vô tội đáp, lại còn rất tự nhiên nhận lấy va li của tôi.

“Ồ, thôi cứ để mình.” Tôi không quen nổi việc có người ga lăng phục vụ chu đáo thế này. Hơn nữa việc cậu ấy đứng chờ tôi trước cổng ký túc xá nữ có vẻ rất không trong sáng, tôi không khỏi liên tưởng đến những cậu bạn thường xuyên lưu luyến đợi bạn gái trước ký túc xá nữ.

“10 ngày tới cậu có dự tính gì không?” Cậu ấy ngại ngần thu tay lại, tìm cách đổi đề tài câu chuyện.

“Ngủ, lên mạng. Ngủ bù, chơi bù luôn phần của một năm sắp tới.” Tôi nói thật đấy, sau đó hẳn là bình tĩnh tập trung tinh thần, cố gắng không để mai này phải hối tiếc điều gì.

“Ha ha, thế cơ à?” Cậu ấy nhìn tôi cười đến là vui vẻ, cả ánh mắt triu mến đó nữa, không biết tôi có đang nhìn nhầm hay không.

“Chứ sao, còn cậu?” Tôi đỏ mặt lần tránh ánh mắt cậu ấy.

“Chắc cũng gần gần giống cậu, nếu lên QQ nói chuyện mình sẽ tìm cậu.” Cậu ấy nửa đùa nửa thật đáp.

“Ừ, được!” Nếu là như thế, tôi có thể cộng dồn toàn bộ thời gian bên cạnh cậu ấy một của năm sắp tới vào 10 ngày nghỉ này được không, sau đó khi về trường mỗi người lại độc lập bắt tay vào trận chiến của riêng mình? Tôi không muốn làm lỡ cậu ấy, cũng không muốn làm lỡ chính mình. Một năm tới, cũng chẳng có thời gian để chúng tôi nói chuyện yêu đương, bày trò thả thính. Suy cho cùng đâu ai muốn làm ra việc gì khiến bản thân mình phải tiếc nuối.

“Vậy hẹn trước thế nhé! Mình phải xuống xe đây. Bye!” Cậu ấy vẫy tay tạm biệt tôi.

“Bye!” Buổi chiều của ngày nghỉ hè cuối cùng, đây là câu cuối cùng tôi nói với cậu ấy trên QQ trước khi đi học trở lại. Sau đó tôi tắt máy, về trường. Có thể từ nay về sau chúng tôi sẽ dần xa cách, có quá nhiều biến số có thể xảy ra trong một năm, nhưng ngay bây giờ thi đại học mới là vấn đề quan trọng hơn hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Học sinh lớp 12

“Nghỉ hè xong ai cũng mập ra nhì!” Trước giờ tự học buổi tối, cả lớp sôi nổi tám về kỳ nghỉ hè 10 ngày vừa kết thúc.

“Bây giờ tranh thủ mập, đến lúc gầy đi mới ít gây sự chú ý!” Đương nhiên tôi cũng tăng thêm không ít thịt, ăn được ngủ được, không mập mới lạ!

“Đừng lý do lý trấu nữa Cá ơi, nhìn mặt cậu trắng hồng hây hây, tình ý dào dạt kia. Nói mau! Có phải đang hẹn hò không?” Vương Doanh Chi lại lời nói dụ dỗ quần chúng rồi.

“Ừ đấy, mình hẹn cậu ra rồi hò vào tai đấy.” Đúng là không còn gì để nói với con người này. May mà trước giờ cậu ấy cũng biết chừng mực, nếu không việc của tôi và La Trắc Kiệt đã truyền khắp toàn khối từ lâu rồi.

“Ê ê, các cậu biết gì chưa? Mình vừa từ phòng giáo viên về, nghe được tin thầy Ngữ văn chủ động đề nghị không dạy lớp mình nữa.” Lớp phó cực kỳ thần bí nói chen vào.

“Thế thì tốt quá còn gì? Cuối cùng cũng thoát khỏi thầy ấy rồi, thầy ấy mà theo lên lớp 12 thì tương lai của bọn mình tất ngóm luôn ấy.” Thang Tuyết Phân nói nhỏ.

“Quan trọng bây giờ là lý do tại sao thầy ấy chủ động xin không dạy lớp mình nữa?” Tôi thấy lần này rắc rối tìm đến cửa thật rồi.

“Chắc không phải vì mấy phiếu đánh giá đâu? Chẳng phải giáo viên không được xem hay sao?” Thang Tuyết Phân ngờ vực lên tiếng.

“Không được xem đâu có nghĩa không biết kết quả? Đã không cho biết kết quả nhà trường còn tổ chức điền phiếu đánh giá phức tạp thế này làm gì?” Hơn nữa, nếu quả thật giáo viên không được xem mới là chuyện lạ ấy!

“Vậy cậu có nhìn thấy cô chủ nhiệm không?” Có vẻ đánh giá cả lớp dành cho cô chủ nhiệm cũng không cao hơn bao nhiêu.

“Không. Mà hình như trong phòng giáo viên các thầy cô đều đang bàn về chuyện này, với lại bên lớp Thực nghiệm 2 cũng có chuyện hay sao ấy.” Lớp phó tiếp tục tiết lộ.

“Lần này hay ho đây. Để mình đi hỏi Thu tình hình bên ấy.” Nói xong, Vương Doanh Chi liền cầm điện thoại duyên dáng lướt ra ngoài hành lang.

“Bọn mình cũng giải tán thôi, dù sao tiết đầu tiên ngày mai là môn Ngữ văn rồi, bây giờ có vội cũng bằng không.” Tôi dạt về chỗ ngồi của mình, bắt đầu mở sách tự học.

Miệng nói là tự học, thực ra tôi không tinh tâm nổi, cảm giác chuyện này sẽ không dừng lại ở đây, lớp 12 rồi, còn muốn làm cách mạng gì chứ? Dễ dàng lung lạc nhân tâm biết mấy, chỉ mong “ý kiến” của các cậu ấy không quá chóng mặt, nếu không lần này thật sự tiêu đời luôn.

....

Buổi tối, lại là tiết mục trò chuyện đêm khuya.

“Thì ra lớp Thực nghiệm 2 có người đánh giá thầy chủ nhiệm toàn bộ là điểm 1, lại còn nói thầy ấy lên lớp nói nhảm quá nhiều. Lúc đầu ai cũng nghĩ do Lý Cẩm Bội làm, sau đó mới có người tiết lộ là của Đại An!” Vương Doanh Chi thông báo tin tức bà tám cậu ấy vừa hỏi thăm được.

“Đại An á? Không phải chứ? Mình nhớ lúc trước cậu ấy ít nói lắm, sao lần này phản động thế? Với lại thầy chủ nhiệm của các cậu ấy tốt nổi tiếng toàn trường mà?” Đại An là học sinh lớp Thực nghiệm 2 cũ, tôi không quen cậu ấy, chỉ nghe mọi người nhắc đến vài lần thôi.

“Phải đấy, thầy tốt với lớp thế mà cậu ấy còn làm ra chuyện như vậy, cả lớp bên đó ai cũng cảm thấy cậu ấy quá đáng hết.” Vương Doanh Chi đúng là đồng sức đồng lòng với anh bạn thân của mình.

“Không phải đã nói giáo viên không được xem à? Sao Đại An bị phát hiện vậy?” Châu Mẫn đặt ra nghi ngờ. Tôi biết ngay, làm gì có chuyện giáo viên không được xem chứ. “Lần này chết toi rồi, mình viết cô chủ nhiệm suốt ngày mặt hầm hầm, còn viết giáo viên Ngữ văn lên lớp giảng bài lộn xộn, chẳng ra câu cú gì!”

“Minh cũng viết nữa, chắc không bị lộ chứ?” Cẩm Ngênh cũng lên tiếng.

“Khó nói. Có điều, chắc giáo viên Ngữ văn xem hết rồi, nếu không sao lại xin không dạy lớp mình nữa.” Vương Doanh Chi nói.

“Không sao đâu, tập thể phạm tội tức là vô tội, có ai không viết đâu? Sợ gì?” Châu Mẫn hết sức AQ hùng hồn tuyên bố.

“Minh không viết.” Thang Tuyết Phân dè dặt nói, “Cá nói với mình nên viết uyển chuyển một chút, nhưng mình chẳng biết nên uyển chuyển thế nào nên không viết gì hết.”

“Con Cá kia!” N người cùng đồng thanh.

“Minh có viết, mình viết là cô chủ nhiệm không có sở trường điều tiết không khí, giáo viên Ngữ văn giảng bài chuyên tâm quá nên hơi khó tiếp thu. Đại khái là như vậy, cụ thể thì không nhớ nữa.” Tòì có phần chột dạ thanh minh. Nhưng mà dù lúc đó tòi lớn tiếng báo mọi người nhớ viết uyển chuyển một chút, chưa chắc đã có mấy người nghe, dù sao lúc đó ai cũng hùng hùng hổ hổ, hơn nữa tòi đã nói thẳng mình không dám viết những lời như vậy rồi.

“Giờ tính sao đây? Giáo viên Ngữ văn tạm gác sang một bên đã, vừa nghĩ đến vẻ mặt hung thần của cô chủ nhiệm mình đã muốn rút gân rồi. Lần này cô không mắng bọn mình đến chết mới lạ à!” Châu Mẫn sợ hãi nói.

“Theo mình không chỉ cô chủ nhiệm đâu, cả phòng giáo viên chắc ai cũng biết rồi. Giáo viên mới có lẽ sẽ ấn tượng xấu với bọn mình lắm cho xem.” Vương Doanh Chi thờ dãi.

“Ừ, mai có tiết Ngữ văn, mong giáo viên mới không phải người giầu dao trong miệng.” Theo tòi vấn đề ở đây không phải là có những ai không viết, mà chỉ cần có người viết, cả lớp sẽ phải chịu chung trách nhiệm, giống như bên lớp Thực nghiệm 2 vậy.

“Minh nghe nói cô là một trong bốn nhân vật trù ản nói của trường đấy!” Tiết lộ của Vương Doanh Chi khiến tất cả chúng tòi thật sự cảm thấy năm tận thế 2012 đã đến rồi.

“Thôi ngủ đi, việc của ngày mai để mai tính, giờ có lo lắng cũng vô ích.” Nói thì nói thế, nhưng có người ngủ được mới lạ!

Tòi nhắm mắt lại, không gian yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng muỗi vo ve ngoài mừng. Tòi cố gắng không nghĩ đến những việc này, nóng lòng chờ đợi cuộc gặp với thần ngủ.

Tiết Ngữ văn.

“Tòi là Hoàng Du Quân, giáo viên Ngữ văn mới của các em, có điều yêu cầu của các em cao như thế, tòi nghĩ có lẽ mình chỉ là giáo viên tạm thời thôi.” Rất tốt, mới chào hỏi thôi đã giương cung bạt kiếm với nhau rồi.

“Tòi tự nhận mình không bằng thầy Trần, con người tòi nói chuyện vô cùng thẳng thắn, vậy nên nếu các em có điểm nào bất mãn hoặc cảm thấy tòi đang làm tổn thương đến tâm hồn yếu ớt của mình, cứ kịp thời tố cáo với nhà trường, tòi cũng không muốn làm lỡ thời gian của các em.” Thầy Trần chính là giáo viên Ngữ văn trước đây bị chúng tòi ép phải bỏ lớp, nói vậy ý của cô là, cô không hề muốn nhận lớp, hơn nữa rất có khả năng sẽ gây khó dễ cho chúng tòi. Xem ra cô giáo này cực kỳ không ưa chúng tòi, lần này phiền phức lớn rồi.

Cả lớp im phăng phắc. Đây là hành động thị uy trắng trợn!

Tòi đoán có thể cô giáo Ngữ văn đã hài lòng khi nhìn thấy phản ứng của chúng tòi, cho nên mặt cô lạnh như tiền gặt đầu, sau đó mở sách giáo khoa chính thức bắt đầu tiết học.

Những tiết Ngữ văn tiếp theo, chúng tòi chết như ngả rạ, từ những câu hỏi khái quát cho những câu hỏi chuyên sâu, gần như cả lớp tòi chạy trời không khỏi nắng. Không hổ là nhân tài ản nói, trước tiên không bàn đến do cô có ý hay vốn bản tính đã thế, nhưng tuyệt đối không thể phủ nhận quả thật trình độ Ngữ văn của lớp tòi quá có vấn đề, tuy hầu hết thời gian chúng tòi đều mở miệng oán trách thầy Trần, có điều thành thật mà nói, đại đa số chúng tòi cũng chẳng mấy chú tâm đến môn học này. Nói một câu khó nghe chính là: ngày hôm nay bị thế này hoàn toàn đáng đời chúng tòi.

Tiết thứ hai trong ngày là môn Lịch sử, giáo viên Lịch sử cũng nức danh khắp trường là miệng có gai, không ngại ngần tiếp tục đã kích chúng tòi. Cách nói chuyện của cô lại càng trực tiếp hơn nữa: “Tòi đứng lớp đã nhiều năm, đừng nói lớp Thực nghiệm, cho dù lớp bình thường, tòi cũng chưa từng thấy lớp nào như lớp này. Một đám con gái ào ào, vô kỷ luật thì không nói làm gì, bây giờ ngay cả người lớn cũng dám xem thường, thầy cô cũng dám đuổi đi, các em cũng có bản lĩnh lắm. Cô chủ nhiệm của các em là một giáo viên rất có trách nhiệm, thế mà cũng bị các em nói đến mức người không giống người, quỷ không giống quỷ, các em thật sự khiến cho giáo viên chúng tòi cảm thấy đau lòng!”

“Tòi đang lên lớp các em đấy, tốt nhất các em khiếu nại tòi với lãnh đạo nhà trường luôn đi, dù sao bây giờ cũng chẳng có mấy giáo viên muốn dạy lớp này. Tòi thực sự rất đồng cảm với giáo viên chủ nhiệm của các em. Nếu là tòi, tòi đã xin bỏ lớp rồi!”

Lần đầu tiên thấy cô Lịch sử tức giận đến mức này. Cả lớp không ai dám lên tiếng, trong lòng càng nghĩ lại càng sợ tiết cuối môn Chính trị sắp đến.

“Các em, chúng ta dùng tiết Chính trị này tổ chức họp lớp trước, ngày mai sẽ học bù.” Điều gì nên đến cũng phải đến, giọng nói mệt mỏi của cô chủ nhiệm từ bục giảng truyền xuống.

“Việc phiếu đánh giá lần này, tòi tin các em đều biết cả rồi, vấn đề của tòi là do chính tòi làm không tốt, nhưng về phía thầy Trần, tòi mong các em có thể cử ra một đại diện đến xin lỗi thầy một câu. Thầy là giáo viên bị đánh giá thấp điểm nhất trong toàn khối, việc này gây ảnh hưởng không nhỏ đến tên tuổi

của thầy, hơn nữa thầy cũng là một giáo viên rất có tinh thần trách nhiệm, có lẽ chỉ vì phương pháp dạy của thầy không thích hợp với các em” Hoàn toàn vượt ngoài dự liệu, cô chủ nhiệm không hề bùng phát với chúng tôi, nhưng như thế này lại càng khiến người ta thấp thỏm không yên.

“Hôm nay có lẽ đã có giáo viên nói các em rồi nhỉ? Hơi nặng lời một chút, cũng mong các em bỏ qua, suy cho cùng thầy Trần là một người rất được những giáo viên khác kính trọng.” Giọng cô chủ nhiệm rất trầm, khiến người khác nghe mà thấy hổ thẹn, “tiếp theo đây sẽ nói về vấn đề của tôi. Trước tiên tôi xin lỗi các em, những gì các em viết tôi đều đọc hết, bây giờ tôi mới biết thì ra các em có nhiều ý kiến với tôi đến như vậy.” Cô chủ nhiệm ngừng một lát, dường như đang suy nghĩ tiếp theo nên nói những gì, “rất cảm ơn các em đã chỉ ra những thiếu sót của tôi, tôi biết cho dù với tư cách của một chủ nhiệm lớp hay một giáo viên môn Chính trị tôi đều có những điểm chưa tốt, bây giờ tôi mới biết thì ra những lúc không cười gương mặt mình rất hung ác, khó coi.” Cô chủ nhiệm trào phúng nói, còn những học sinh ngồi bên dưới chúng tôi cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Chúng tôi đã chuẩn bị xong tâm lý sẽ bị mắng thật thảm, nhưng hoàn toàn không ngờ cô chủ nhiệm lại cực kỳ bình tĩnh, thân thiết nói với mình những lời này.

“Sau này lên lớp tôi sẽ cố gắng cười nhiều hơn một chút, cũng sẽ điều tiết không khí tiết học. Các em nhận xét tôi làm giáo viên chủ nhiệm rất lười, không quan tâm lo lắng cho lớp chỉ biết phê bình, vốn dĩ là vì tôi tin tưởng nên mới thả tay không can thiệp vào, nếu như các em cho rằng tôi phải là người đứng ra dẫn dắt, bắt đầu từ nay tôi sẽ chú ý hơn. Cuối cùng, nếu bây giờ các em còn ý kiến gì nữa, có thể nói ra.”

Nói thật lòng, tôi thực sự vô cùng bội phục tính tình của cô chủ nhiệm, nếu cô cũng giống như các giáo viên khác lớn tiếng chỉ trích hoặc phê bình, có lẽ mọi người sẽ cảm thấy sợ hãi, sau đó dần dần sẽ không cảm thấy gì nữa. Nhưng bây giờ chúng tôi chỉ cảm thấy hổ thẹn và không yên, đối diện với một giáo viên chủ nhiệm đã cố gắng hạ mình đến hết mức có thể, chúng tôi hoàn toàn không cách nào không cảm thấy hổ thẹn. Nhìn gương mặt của những bạn học khác tôi biết hầu hết mọi người cũng đang hối hận giống mình. Cho dù cô chủ nhiệm có ý hay vô tình, tôi đều thực lòng bội phục cô, ván cờ này của cô đã có một bước đi vô cùng kỳ diệu.

Sau khi tan học, lớp trưởng thông báo cán bộ lớp ở lại họp, nội dung là viết thư xin lỗi thầy Trần và cô chủ nhiệm.

Đưa mắt nhìn những chú chim nhỏ nhảy nhót lịch chích ngoài cửa sổ, tôi thầm nghĩ có lẽ sự việc này cũng nên đến đây là kết thúc được rồi?

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Dọn nhà

Sau khi thư xin lỗi được gửi đi sự việc này xem như đến hồi bế mạc, tuy rằng mỗi ngày đều phải sống dưới chương trình huấn luyện địa ngục của cô Ngừ vằn, nhưng chúng tôi ai cũng biết, việc này chỉ có thể trách kiến thức cơ bản của chúng tôi quá kém, nếu bây giờ không kịp thời bù đắp, sau này sẽ hối không kịp.

Giai đoạn học bù kết thúc, trên loa phát thanh thầy phụ trách khối thông báo, chiều nay chúng tôi bắt đầu thu dọn đồ đạc chuyển sang tòa nhà của lớp 12 ở đối diện, chính thức dọn vào đó. Tôi luôn cảm thấy các thầy cô phụ trách khối trong trường đúng là người nào cũng có tác phong hành sự vang dội, mạnh mẽ như sấm chớp, nhanh độc chuẩn, hoàn toàn không cho học sinh chúng tôi chút thời gian nào để phản ứng. Có điều trên đã có lệnh, dưới không thể không phục tùng.

Ngoài trời vô cùng âm ảm, thêm vào hiệu ứng mưa phùn giăng lát phát, quả là “người buồn cảnh có vui đâu bao giờ.” Bắt đầu từ trưa hôm nay cho đến một năm sau, chúng tôi sẽ bị nhốt vào nhà tù mang tên phòng học này.

“Không cần biết là lên hay xuống lầu, mọi người nhớ cẩn thận, những bạn học mang vác những vật dụng lớn đi trước, nghiêm cấm việc chèo kéo xô đẩy trên cầu thang, nhất định phải chú ý an toàn.” Loa phát thanh không ngừng nhắc đi nhắc lại dặn dò của thầy phụ trách, tâm trạng tôi vốn dĩ đã không được tốt, giờ phải nghe thêm mấy câu này liền cảm thấy bí bách trong người, cực kỳ phản cảm. Nhìn vẻ mặt bất mãn của các bạn xung quanh, tôi đoán hẳn là mọi người cũng có cùng cảm xúc với mình. Đối với việc chẳng còn mấy ngày nữa là chính thức trở thành học sinh lớp 12, trong chúng tôi ai nấy đều thấp thỏm một nỗi sợ hãi mơ hồ, không thể gọi thành tên.

“Phịch!” Vừa xuống cầu thang, tôi liền bị người đi sau lưng đẩy mạnh một cái, bước chân cũng theo đó xiêu vẹo mất trọng tâm, quyền sách đang ôm trước ngực văng thẳng ra ngoài.

“Này!” Tôi khóc không ra nước mắt cúi đầu nhìn sách của mình dính nước ướt mềm, đến lúc ngẩng đầu lên chỉ thấy thủ phạm đang vội vàng quay người đi mất chỉ còn lại bóng lưng.

“Xin lỗi nhé!” Người đó không ngoái đầu lại, nói một câu xin lỗi ngay cả chút thành ý cũng không có. Đến bây giờ tôi mới phát hiện thì ra trường mình cũng có những học sinh tổ chất thấp như thế!

“Này, thế mà cũng là con trai à? Đụng người ta roi cả sách rồi đi mất?” Tôi nhìn thấy Đàm Kiện không biết từ đâu xuất hiện, chặn đường tên con trai sắp sửa chuẩn mất kia.

Tôi vừa định bước lên thì phát hiện La Trạc Kiệt cũng có mặt, trên tay cậu ấy là quyển sách đáng thương bị văng xuống đất lúc nãy, còn dùng khăn giấy cẩn thận lau chùi giúp nó nữa.

“Đề tự mình làm!” Tôi vội đến gần định giành lại sách, có điều chỉ mới giành được nửa đường, tôi lại bận quay sang nói với Đàm Kiện: “Thôi bỏ qua đi, cậu ấy không cố ý mà. Cảm ơn các cậu.” Vốn dĩ lửa giận của tôi lớn lắm, chỉ là sau khi nhìn thấy người nào đó, bỗng dưng thấy tâm tình đỡ hơn rất nhiều rồi. Tiểu thư đây rộng lượng bỏ qua cho cậu đấy!

“Được thôi, mình cũng không muốn nói chuyện với người không biết điều.” Đàm Kiện buông bạn nam kia ra, cậu ta “hừ” một tiếng rồi bỏ đi thẳng, sau đó Đàm Kiện cũng sấn đến, giành gần hết mấy quyển sách tôi đang ôm trong người, “đi thôi, bọn mình làm vệ sĩ cho cậu!”

“Không cần đâu, mình” Tôi không muốn hai cậu ấy kè kè bên người mình đâu.

“Tiện đường mà, mình sang tìm lớp trưởng của các cậu. Còn Kiệt ấy mà, cậu ấy đi cùng với mình.” Đàm Kiện ngắt lời tôi, lại còn đá lông nheo lên tiếng.

“Vây cũng được, cảm ơn nhé.” Phản đối vô hiệu thì chỉ có thể phục tùng thôi.

“Sao hai cậu hoàn thành nhiệm vụ nhanh thế?” Tôi hỏi.

“Buổi sáng tan học tranh thủ ít người nên bọn mình dọn rồi, bây giờ đông đúc, vận chuyển quá mệt mỏi!” Sao tôi không nghĩ ra việc này nhỉ?

“Lát nữa cùng ăn cơm rồi đến thư viện nhé?” Sau khi bê sách cho tôi xong Đàm Kiện liền đi tìm lớp trưởng đại nhân, La Trạc Kiệt đi phía sau lên tiếng hỏi.

“Ừ, được chứ, mình mời khách! Mà cậu đứng ngoài chờ một lát nhé.” Tôi lập tức chỉnh bàn ghế cho ngay ngắn, sau đó nói với cán sự lao động một tiếng, nhờ cậu ấy giám sát việc trực nhật giúp mình, cậu ấy vui vẻ nhận lời ngay. Nếu không phải bạn cán sự lao động cứ liên tục đánh mắt nhìn ra cửa, tôi sẽ vui mừng hơn nhiều, thật đấy.

“Đi thôi!” Tôi nói với cậu ấy.

“Ai ya, suýt nữa lại quen đường đi về phía lớp 11 rồi.” Từ thư viện ra, hai chúng tôi sóng vai nhau bước đi. Mặt trời đã xuống núi gần hết, chỉ còn lại những tia nắng yếu ớt vương vãi xuống mặt đất, con gió mát nhẹ thổi qua, cảm giác đến là thư thái.

“Ừ, thói quen đúng là rất đáng sợ, ảnh hưởng vào cuộc sống lúc nào không biết luôn, đợi đến khi phát hiện ra thì đã vô cùng khó bỏ rồi.” Cậu ấy đột nhiên nói mấy lời cực kỳ tình cảm.

“Ồ, xem ra cậu cũng kinh nghiệm phong phú ghê.” Sao giống như tôi đang chọc ghẹo người ta vậy nhỉ.

“Ha ha, làm gì có. Chẳng qua có những lúc không hề hay biết theo thói quen chú ý đến một vài người và việc gì đó, rõ ràng rất muốn không chế, nhưng không cách nào kiểm soát nổi.” Chút ánh chiều còn sót lại phản chiếu trên gương mặt cậu ấy, tựa như một quả táo vô cùng đẹp đẽ. Thực ra tôi cực kỳ muốn đưa tay véo gương mặt trẻ con nhiều thịt của cậu ấy, bởi vì tôi biết cảm giác đầu ngón tay sẽ rất tuyệt.

“Khụ khụ.” Một âm thanh thỉnh linh truyền đến từ sau lưng chúng tôi. Tôi và cậu ấy cùng đồng bộ quay đầu lại, đại não của tôi ngay lập tức xảy ra hiện tượng đoán mạch: thầy phụ trách hệ B, trời ạ!

“Chào thầy phụ trách.”

“Chào thầy ạ.” Chúng tôi lại cùng lúc lên tiếng.

“Ừ, tự học buổi tối sắp bắt đầu rồi, hai em làm gì bây giờ mới đến?” Đền pha nghi ngờ không ngừng đảo qua đảo lại trên người hai chúng tôi.

“Chúng em đến thư viện tự học vừa về, ở đó yên tĩnh hơn ạ.” Tôi nhìn thẳng vào thầy phụ trách, nỗ lực không chế mình không được lẩn tránh ánh mắt thăm dò của thầy, sau đó xóc xóc lại mấy quyển sách đang ôm trước ngực.

“Thư viện? Rất tốt, cần được biểu dương.” Câu khen ngợi này tôi thật sự không nghe ra được là thật hay giả, “em lên trước đi, nếu không trễ giờ học bây giờ,” thầy phụ trách nói với tôi, rồi quay sang La Trạc Kiệt: “Em đến phòng giáo viên với tôi một lát, giúp tôi đem bài tập phát cho các bạn.” Nói xong, thầy vượt qua chúng tôi, đi thẳng về phía phòng giáo viên. Thầy phụ trách hệ B là giáo viên Vật lý, trong số các lớp thầy được phân công giảng dạy có cả lớp Thực nghiệm 2.

Tôi nhìn cậu ấy, trong lòng có chút lo lắng không yên, cậu ấy cười với tôi, sau đó nói: “Vây mình đi trước nhé.”

Tôi thần thần thờ thờ về lớp, sách mở ra bày trước mặt nhưng đầu óc tôi cứ không ngừng nhớ lại chuyện vừa nãy. Thầy phụ trách sẽ nói gì với cậu ấy được đây? Lúc nãy đi chung hình như chúng tôi không có động tác gì mờ ám đúng không, nhìn qua giống như bạn bè bình thường thôi mà? Tôi rất muốn sau khi tan học sẽ nhắn tin hỏi cậu ấy ngay, có điều tính ra giữa tôi với cậu ấy chỉ là bạn bè thôi, tôi háp tập thể này thì là “thích ăn dưa bở” hay “lạy ông tôi ở bụi này” đây? Nhưng không hỏi tôi lại không yên tâm được.

“Cá, trực nhật ngày mai cậu phân công chưa?” Cán sự lao động vỗ bàn làm tôi lập tức tỉnh mộng.

“Hả, mình quên mất! Bây giờ làm ngay!” Tôi lập tức đứng dậy, đi lên bục giảng mở danh sách trực nhật ra. Bỏ đi, tối nay lại nghĩ tiếp, dù sao bây giờ có gấp cũng vô dụng.

Tôi lại nhìn hàng cây xanh ngoài cửa sổ ngăn người, thực lòng tôi không quen phòng học bây giờ của mình lắm, chiều cao của cầu thang, phong cảnh

ngoài cửa sổ, bóng đèn điện tử chói mắt... giống hệt như cậu ấy nói, thói quen quả là rất đáng sợ. Cậu ấy nói có những lúc mình vô tình quen để mắt đến những người và việc gì đó, tôi có thể nghĩ đó là mình không? Có những lúc cảm thấy suy nghĩ của cậu ấy vô cùng dễ đoán, hình như bất cứ việc gì cậu ấy làm đều có liên quan đến mình, cũng có lúc cảm thấy mình không hiểu cậu ấy một chút nào cả, giống như một con ngốc đang tự biên tự diễn vậy.

“Bịch” một tiếng, tôi bị vật thể không rõ lai lịch tập kích. Quan sát kỹ hơn, thì ra là một cục giấy nhỏ đang nằm yên trên bàn giả vờ vô tội. Tôi tròn mắt nhìn nó, rồi dọ thám tình hình xung quanh, không phát hiện ra đối tượng khả nghi nào cả.

Tôi cúi đầu nghi hoặc mở cục giấy ra, trên đó viết:

Cá ơi, tan học đi ăn kem nhé, đồng ý không?

- Nghiên Bàn.

Tôi ngẩng đầu lên, tức giận nhìn người nào đó khóe miệng đang ngoác đến tận mang tai, nghiêng răng gật đầu.

“Cá mập, ăn cái nào? Khó chọn quá đi mất!” Lúc này tôi và Nghiên Bàn đang đứng trước tủ kính của cửa hàng quà vặt, cách một lớp kính trăm trổ các loại bánh kem đủ màu đủ kiểu.

“Mình ăn ốc quế 3 màu!” Kem ốc quế 3 màu của Mỹ Di Lạc, tôi nhớ khi còn học tiểu học mình thường xuyên mua, trước đây loại kem tôi thích nhất chính là loại này, khi ấy một mùa hè tôi phải ăn đến mấy lần. Tuy bây giờ đã được thưởng thức nhiều loại kem ngon hơn nó rất nhiều, nhưng tôi vẫn còn lưu luyến vị kem đó. Không biết đây có được xem là biểu hiện của một người trọng tình cảm không?

“La Trắc Kiệt mời ăn đêm, người nghe cũng có phần!” Tiếng Hắc muội oang oang truyền vào từ ngoài cửa, cái tên bật ra trong miệng cậu ấy khiến nhịp tim tôi không biết tốt xấu chuyển sang tăng tốc.

“La Trắc Kiệt kia, cậu qua đó chào một tiếng không?” Nghiên Bàn cũng nhìn theo đám người lớp Thực nghiệm 2 rần rần pha trò trước cửa tiệm quà vặt giống tôi, cực kỳ gian xảo hời.

“Lo ăn đi! Ăn xong hãy nói.” Chúng tôi ngồi trong góc cửa hàng, nếu không để ý, rất dễ dàng bị người khác bỏ qua. Cho nên là, tôi cực kỳ yên tâm cúi đầu ăn kem của mình, vốn chẳng nghĩ đến việc chào hỏi làm gì.

“Ê Cá, hình như các cậu ấy định qua bên này!” Bạn học Nghiên Bàn từ đầu đến giờ không bỏ qua bất cứ hành động nào của các cậu ấy báo cáo với tôi.

“Không phải chứ?!” Suýt chút nữa ăn kem thôi tôi cũng mắc nghẹn.

Tôi phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, trùng hợp đối diện với tầm mắt của người nào đó, hơn nữa cũng nhìn thấy rõ vẻ bất ngờ trong mắt cậu ấy. Cậu ấy vội vàng nhìn sang chỗ khác, lại giả vờ ho hai tiếng rồi nói với người bên cạnh: “Bên này nóng quá, bọn mình tìm chỗ có quạt ngồi đi!” Sau đó tôi thấy cậu ấy quay người đi về hướng ngược lại chỗ chúng tôi đang ngồi.

Không biết tại sao, gần như chỉ trong chớp mắt, toàn bộ cảnh này đã khắc sâu trong đầu tôi.

Tôi khẽ thở ra một hơi, chẳng rõ đây là thờ dài hay thờ phào nhẹ nhõm nữa, rốt cuộc đây là thất vọng hay gặp may đây? Tôi tự hỏi chính mình, nhưng không tìm được lời đáp.

“Ăn xong rồi thì mau đi thôi, mình hơi buồn ngủ rồi.” Không biết cô ý hay có lý do gì khác, lúc này Nghiên Bàn đột nhiên nói với tôi.

“Ừ, được.” Hợp ý tôi lắm, có người bắc thang cho tội gì không leo xuống chứ?

Hai năm rồi, chẳng nhớ nổi hành khúc để mền ru ngủ này đã cùng tôi trải qua bao nhiêu đêm trằn trọc, giống như đêm nay.

Tôi mở mắt thao láo nhìn nóc mùng, trong lòng lại bất giác nghĩ đến sự việc quý quái kia. Tôi làm bầm trong bụng, cường chế mình phải nghĩ sang việc khác.

Nghĩ việc của hôm nay? Không được, tôi liều mạng đánh tan suy nghĩ mới được manh nha này, nếu nghĩ đến việc hôm nay chắc chắn tôi sẽ mất ngủ. Vô số lần kinh nghiệm mách bảo tôi, chỉ cần buổi tối có nghĩ đến cậu ấy, tôi sẽ mất ngủ không nghĩ ngợi gì! Nhưng mà hôm nay thầy phụ trách không nghĩ ngợi chứ? Tôi thấy lúc tối hình như cậu ấy có tinh thần lắm, chắc không xảy ra việc gì đâu? Con trai con gái đi cùng nhau trong trường rất bình thường mà, có phải do tôi suy nghĩ quá nhiều không?

Tiếng dế kêu bên ngoài càng lúc càng vui vẻ. Bỏ đi, đừng nghĩ nữa cho rồi, còn nghĩ nữa tối nay cứ thức nguyên đêm đi. Tôi kéo tấm chăn mỏng phủ qua đầu, không ngừng thôi miên chính mình “mình không muốn ngủ, mình không muốn ngủ, mình không muốn ngủ...”

Vậy mới nói, tôi ghét mấy con dế ngoài kia nhất luôn!

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lời tuyên thệ của người trưởng thành

Cuối cùng trường đã chính thức mở cửa lại, cuối cùng chúng tôi cũng là học sinh lớp 12 hàng thật giá thật. Trước đây có một đàn chị nói với tôi, rồi em sẽ phát hiện ra một năm chịu khổ này thật ra là phần kỷ ức đáng nhớ nhất trong đời. Tôi vẫn nhớ như in về mặt chị ấy lúc nói với mình câu đó, có nỗi nhớ mệnh mang trong mắt và cả sự tiếc nuối băng quơ. Bây giờ giai đoạn chịu khổ của tôi chỉ vừa bắt đầu, tạm thời trước mắt chưa có cách nào linh hoạt được câu nói này.

Không biết tại sao, cảm giác sợ hãi kỳ lạ đối với lớp 12 ngày hôm nay bỗng dưng biến mất không chút tăm hơi. Buổi sáng vừa ngủ dậy, Châu Mẫn nằm trên giường hét toáng lên: “Hôm nay chúng ta là học sinh cuối cấp rồi!” Mọi người ai cũng bật cười, đã có giai đoạn học bù thời gian trước làm thời kỳ quá độ, thực ra lớp 12 cũng chẳng đáng sợ như trong tưởng tượng.

“Biết gì chưa? Tuần sau toàn khối sẽ tổ chức tuyên thệ đấy!” Mặc dù bây giờ mới khoảng 6 giờ 15 phút sáng, nhưng con đường đi qua khu phòng học lớp 12 đã không hề yên tĩnh chút nào. Có thể rút ra kết luận, đại bộ phận học sinh năm cuối đều lựa chọn đến lớp vào giờ này. “Hai cái 6 giờ rưỡi” chính là mệnh lệnh lãnh đạo nhà trường cưỡng ép xuống đầu học sinh cuối cấp: buổi sáng 6 giờ rưỡi bắt đầu ôn bài, buổi tối 6 giờ rưỡi bắt đầu tự học. Lúc mới bắt đầu, ai cũng ca thán nhà trường biến thái, nhưng sau khi quen dần lại phát hiện, thực tế cũng không khó thực hiện cho lắm.

“Đúng thế, mình cũng nghe nói, hình như mỗi lớp phải cử một đại diện, tới qua cô chủ nhiệm báo mình soạn sẵn bài nói.” Trên đường không ngừng có người bàn tán vấn đề này, thực ra tôi cũng khá mong đợi việc này, tôi cảm thấy kiểu hoạt động thế này đem đến cảm giác giác vô cùng thần thánh, mặc dù đến tận học kỳ sau tôi mới tròn 18 tuổi. Tôi qua lớp trưởng hỏi tôi có muốn thay mặt lớp lên phát biểu không, tôi đã uyển chuyển từ chối rồi. Giỡn chơi, việc này sao phải do tôi làm? Tôi cứ âm thầm làm thường dân bá tánh là đủ tốt rồi.

“Ách? Sao cậu lại đứng đây?” Đến dưới khu nhà A, tôi liền nhìn thấy một mình La Trạc Kiệt đứng ngây ngốc trước bảng thông báo.

“À, tôi qua mình về nhà nên các cậu ấy nhờ mua bữa sáng, không để ý nên mua dư một phần, trùng hợp phải qua đây lấy chút đồ nên tiện đường mang theo luôn, biết đâu cậu cần thì sao.” Chỉ cần cậu ấy hí mắt cười, tôi chắc chắn sẽ bị “điện giật”, sau đó cả người mềm ra như bún, đương nhiên lần này cũng không phải ngoại lệ.

“À, cảm ơn cậu, đúng lúc mình chưa ăn sáng, cậu cứu mình một mạng rồi đấy!” Tôi cực kỳ chột dạ đưa tay nhận túi giấy trong tay cậu ấy, hô hô, thượng đế trên cao bỏ qua cho con tội nói dối.

“Cá, bánh cuốn ở đâu thế? Chẳng phải lúc này cậu đến ăn tin ăn sáng rồi còn gì?” Thang Tuyết Phân phát hiện tôi đang lén lút thực hiện hành vi phạm tội ngoài hành lang, vì trong phòng học khá kín gió, cho nên nếu ăn trong lớp nhất định sẽ bị mọi người đánh chết.

“Hà hà, mình mua tối hôm qua, sáng nay tự nhiên quên mất!” Một câu nói dối rất vụng về, ngay cả tôi cũng thấy ghét bỏ chính mình.

“Cậu quá đáng, thế mà không gọi mình với!” Vậy mới nói, sinh vật đơn bào này đáng ghét nhất nhưng cũng đáng yêu nhất luôn. Ghét hệ thống thần kinh thô của cậu ấy, yêu vì cậu ấy ngây thơ dễ bị lừa.

“Chia cho cậu một nửa được không?” Dù sao bây giờ tôi cũng không ăn nổi, đang trong tình trạng cố gắng cầm cự rồi.

“Được, được! Đút cho cậu một miếng.” Trao đổi nước miếng nâng cao tình bạn gì đó, có thể người mắc chứng sạch sẽ sẽ thấy rất ghê, nhưng mà chúng tôi chẳng thấy có gì to tát cả, ngược lại còn cho rằng thấy đây chính là biểu hiện của sự thân thiết nữa.

Tên đó, sự “tiện đường” của cậu ấy đúng là dễ thương chết mất, nếu qua đây lấy đồ, tại sao ngoại trừ túi bánh cuốn đang cầm trong tay ra lại chẳng có gì? Nếu đến hỏi người ta để lấy đồ thật, hà có gì lúc đến còn cầm theo túi bánh cuốn sau đó đi mất, người bình thường sẽ để bánh cuốn lại chứ. Đúng là đồ ngốc!

“Còn cười nữa, cô Ngừ vẫn sẽ xử đẹp cậu đấy!” Thang Tuyết Phân lén huých cánh tay tôi, sau đó thì thào lên tiếng.

Tôi vội vàng bưng tỉnh, ngẩng đầu lên, ôi mẹ ơi, ánh mắt của cô Ngừ vẫn tàn ác chưa kìa! Cho nên tôi lập tức cúi đầu xuống, sau đó ngầu ngẩn đọc văn học cổ đại, tôi biết chắc hôm nay thế nào cô cũng sẽ gọi đến tên mình.

“Hôm nay cảm ơn bánh cuốn của cậu nhé, ngon lắm.” Trong thư viện, vẫn là một chiếc bàn, hai con người, hai cái cặp sách, một chồng sách, một quyển “Tập chí văn học thanh thiếu niên”, cộng thêm hai ly nước quen thuộc. Lúc vào đến cửa tôi đã nhìn thấy ánh mắt không hải lòng của giáo viên trực thư viện, thi thể, ngày nào tôi với La Trạc Kiệt cũng đến, ngày nào cũng cùng nhau về, thấy ấy không nhận ra chúng tôi mới lạ ấy! Tôi không được thoải mái lắm, cảm giác mình đang âm ức nhưng không thể nói chính xác được. Rõ ràng chúng tôi bị hiểu lầm, nhưng tôi không có cách nào để giải thích, mà cho dù thầy thật sự bắt chúng tôi giải thích, tôi tin mình cũng sẽ không nặn ra được chữ nào, tôi không muốn phủ định quan hệ giữa mình và cậu ấy, dù trên thực tế, chúng tôi chỉ là bạn bè mà thôi. Xem ra cuối cùng cũng hiểu “âm ức có thể trình bày được thì không được xem là âm ức” nghĩa là gì rồi.

“Sao thế? Tâm trạng không được tốt à? Hay cậu đọc cái này trước đi.” Cậu ấy nhẹ nhàng đẩy quyển “Tập chí văn học thanh thiếu niên” về phía tôi.

“Không có, đột nhiên nhớ lại vài việc thôi. Chúng ta làm bài tập đi.” Không phải tôi không muốn đọc tạp chí, có điều đã giao hẹn phải làm bài tập xong mới đọc, trước giờ chúng tôi vẫn ăn ý với nhau như thế rồi.

“Hôm nay cậu sao thế, hình như không giống bình thường lắm?” Ra khỏi thư viện, cậu ấy thấp thòm hỏi tôi.

“Không có mà, không cần thận nhớ lại mấy việc không được vui thôi.” Tôi cười với cậu ấy ý bảo mình không sao, tôi có phải một người đa sầu đa cảm gì đâu, phân tích tình hình trước mắt có lẽ thầy thủ thư sẽ không báo cáo tôi và cậu ấy với nhà trường, cho nên tôi cũng chẳng cần thiết phải suy nghĩ quá nhiều làm gì.

Tôi ngẩng đầu nhìn ánh chiều tà rực rỡ một sắc đỏ chói lọi, dường như trong lúc không hay biết, chúng tôi đã cùng nhau đi qua rất nhiều buổi chiều, thật tò mò không biết hai chúng tôi có thể cùng nhau ngắm bao nhiêu lần mặt trời xuống núi nữa?

“Cá ơi, bản thảo cho lễ tuyên thệ tuần sau mình viết xong rồi, xem lại giúp mình xem ổn không nhé? Mình muốn viết hay một chút rồi mới giao cho cô chủ nhiệm” Trước khi bắt đầu tự học buổi tối, lớp trưởng kéo tôi lại hỏi.

“Được, hết giờ học sẽ trả lại cậu.” Thực ra mấy việc thế này tìm cán sự môn Ngữ văn là tốt nhất, có điều cậu ấy với lớp trưởng không thuận. Mà trong số cán bộ lớp, tôi lại là người tương đối dễ nói chuyện, vậy nên hay có người chạy đến nhờ tôi giúp mấy chuyện vặt vãnh.

Tôi cúi đầu đọc bản thảo: “Hôm nay chúng tôi 18 tuổi. Dưới quốc kỳ thiêng liêng, chúng tôi xin hứa. Trước khi ông trời đặt trọng trách nặng nề lên vai một con người vĩ đại, trước tiên người đó phải chịu đựng được nỗi khổ từ tận tâm can, một nhọc đến tận xương tủy, khiến người đó nếm trải cảm giác đói khát, bảo toàn cơ thể...”

Ừ, kích thích lắm! Với đội quân tóc dài chúng tôi... cũng may chỉ có một người đại diện lên phát biểu, nếu không phải với N giọng thiếu nữ lãnh lút, nhất định sẽ đạt được hiệu quả vô cùng... vì diệu.

“Khụ, lớp trưởng ơi, mình nghĩ được rồi đấy. Mà lớp mình định cử ai lên tuyên thệ vậy? Theo mình, cử một bạn nam sẽ tốt hơn, miễn cho cả trường cứ nói ra nói vào lớp mình không có con trai.” Thực ra, chẳng qua chỉ vì tôi không muốn tận mắt chứng kiến một màn mất mặt thôi. Dù sao đi nữa, những câu văn hùng hồn này, thật sự không thích hợp để con gái đứng lên phát biểu chút nào.

“Ý kiến hay đấy, cũng phải cho con trai lớp mình có cơ hội đóng góp vào sự nghiệp chung chứ. Có điều theo cậu nên cử ai?” Lớp trưởng phản chấn hỏi.

“Mình thấy hình như Ngô Chí Kiên khá có năng khiếu sân khấu, hay cậu thăm dò thử xem ý cậu ấy thế nào?” Cũng đến lúc cho con trai lớp tôi cơ hội thể hiện sự tồn tại của các mình rồi, với lại thực ra tôi bực bội các cậu ấy lâu rồi, việc gì cũng đổ lên đầu con gái hết.

“Ừ, để mình nói chuyện với cậu ấy.” Lớp trưởng vô cùng vui vẻ chuẩn bị đi quấy rối bạn học Ngô Chí Kiên, xem ra tôi với cậu ấy là ý tưởng lớn gặp nhau rồi.

Tôi xem giờ, vẫn còn dư dả chút ít thời gian, thế là một mình đi ra hành lang, hoàn toàn không biết hình tượng là gì đứng đó ngây ngốc. Con gió mùa lạnh lạnh thổi qua cánh tay làm đám da gà của tôi vui vẻ dựng lên như được mùa, hóa ra trong lúc mọi người chưa ai kịp để ý mùa thu đã lặng lẽ đến rồi.

“Kính thưa các vị lãnh đạo, các thầy cô giáo và các bạn học sinh, chúc mọi người một buổi sáng tốt lành! Hôm nay chúng ta có mặt ở đây long trọng tổ chức nghi lễ tuyên thệ tuổi 18 dành cho các em học sinh lớp 12, các em sẽ tuyên thệ dưới quốc kỳ trang nghiêm, dùng tuyên ngôn trắng lẽ đánh dấu một trang mới trong cuộc đời mình, dùng nhiệt huyết tuổi trẻ viết nên áng văn mới của đời người...” Phó hiệu trưởng hùng hồn phát biểu, chẳng qua bài văn kia của thầy chắc chắn do lỗi trên mạng mà có, một người xuất thân từ ban tự nhiên ngay cả một câu bình thường cũng nói không rành rọt đầu đuôi, làm gì viết được những câu như vậy? Mà thầy ơi, thầy đừng đao to búa lớn dài dòng văn tự nữa được không, mọi người sắp ngủ gục hết rồi à.

“... Tiếp sau đây các em học sinh sẽ đại diện bước lên phát biểu, toàn trường đứng dậy!” Cuối cùng cũng vào chủ đề chính rồi. Tôi ngáp dài một cái sau đó mới miễn cưỡng đứng lên, tiện tay đẩy Thang Tuyết Phân đang gục lên gục xuống bên cạnh.

“Xin mời các bạn tuyên thệ giờ tay phải lên!” Người lĩnh xướng là một anh chàng đẹp trai khí thế bùng bùng, có điều chiều cao 1m67 đã đủ để tôi “cúi nhìn” cậu ấy rồi. “Tôi là một công dân của nước Cộng hòa nhân dân Trung hoa, là một người trưởng thành 18 tuổi, dưới quốc kỳ xin trang nghiêm tuyên thệ...” Cậu ấy đọc một câu, chúng tôi đọc theo một câu, âm thanh đầy hùng tráng, sục sôi đó hoàn toàn đè bẹp giọng nói của đội quân tóc dài chúng tôi. Đám da gà trên tay tôi cũng dựng đứng lên, loại cảm xúc vừa kiêu ngạo vừa tự hào dâng đầy trong tim.

“Tuyên thệ hoàn tất. Sau đây các lớp cử đại diện lên phát biểu cảm tưởng về việc tuyên thệ.” Người lên sân khấu đầu tiên là Đới Sinh của lớp Thực nghiệm 2, phải thế thôi, ai bảo các cậu ấy là ông trùm của khóa chúng tôi làm gì? Còn lớp chúng tôi là ông trùm... hai danh không chính ngôn không thuận.

Tôi nhìn Ngô Chí Kiên đang run lập cập, làm khó cậu ấy rồi, ngàn vạn lần không thể để lộ cho cậu ấy biết người là do tôi hại được.

“Bài phát biểu của mình đến đây là hết, cảm ơn các bạn!” Trong tiếng vỗ tay ngợp trời của toàn trường, Đới Sinh hoàn hảo đi xuống, liền sau đó là bạn học Ngô Chí Kiên cũng đơ như khúc gỗ đang cùng tay cùng chân leo lên sân khấu. Thế là bên dưới lại được dịp ồn ào. Không một ai nghĩ đến việc lớp tôi sẽ cử con trai ra trận, bao gồm cả không ít bạn nữ trong lớp. Tiếng nói chuyện riêng bên dưới bắt đầu râm rì vang lên, Ngô Chí Kiên trên sân khấu lại càng thêm lúng túng. Tôi và lớp trưởng đưa mắt nhìn nhau, sau đó tôi bắt đầu tự chất vấn, lẽ nào trăm sai ngàn sai đều do tôi cả?

Ngô Chí Kiên hít một hơi sâu, tiếp theo cầm lấy micro một vế “liều ăn nhiều” lên tiếng: “Xin chào mọi người, mình là người đại diện cho lớp Thực nghiệm 1, có phải trông mình “đẹp trai nên có nhiều người yêu” lắm không? Ít ra cũng bỏ mất hơn người vừa xuống sân khấu lúc nãy nhỉ? Thực ra mấy bạn khác trong lớp còn đẹp trai hơn mình nữa.” Vậy là bên dưới cười ầm lên. Tôi đỡ trán, cậu ấy diễn rồi, do lỗi của tôi!

“Ừm.., năm nay chúng tôi 18 tuổi. Quốc kỳ thiêng liêng làm chứng cho nghi lễ tuyên thệ trang nghiêm... Cuối cùng, xin cảm ơn mọi người.” May mà đoạn cuối cũng xem như bình thường, nếu không các vị lãnh đạo nhất định sẽ không để chúng tôi sống sót qua con trăng này.

“Ê ê, bạn lúc này của lớp Thực nghiệm 1 thú vị ghê, mình cứ nghĩ con gái lớp Thực nghiệm 1 là một sách, con trai là đám ẻo là kia.” Bạn học, chúc mừng bạn nhé, bạn đoán đúng rồi, các cậu ấy đúng, chính xác, trăm phần trăm rất ẻo là luôn. Lúc tàn cuộc, tôi nghe lỏm bạn nữ bên cạnh mình đang tám chuyện.

“Thì thế, mình cũng phải nhìn các cậu ấy bằng cặp mắt khác đấy, hóa ra các cậu ấy cũng không phải kiêu căng chảnh chọe gì, lúc điên lên cũng giống người thường phết.” Lớp tôi kiêu căng chảnh chọe lúc nào nhỉ, sao tôi không biết thế? Bạn học, bạn suy nghĩ quá nhiều rồi.

Nhưng mà nếu có thể khiến các cậu ấy thay đổi cách nhìn thù địch với chúng tôi, việc này cũng xem như thu hoạch bất ngờ nhỉ. Tôi biết các lớp khác, đặc biệt là các lớp ban Xã hội cực kỳ không có thiện cảm với chúng tôi.

Buổi tuyên thệ trưởng thành kết thúc, thật sự tượng trưng cho việc chúng tôi đã là người trưởng thành sao? Tôi ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng trên cao, tôi không muốn làm người trưởng thành nhanh như vậy, hai chữ “trưởng thành” nặng nề quá.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thư viện trường yên tĩnh

Một nửa học kỳ trôi qua rất nhanh, bây giờ về cơ bản chúng tôi đã bước vào giai đoạn ôn tập tổng thể. Mỗi ngày đồng hồ báo thức vang lên lúc 5 giờ 40, tôi nằm trên giường đếm nhẩm từ 1 đến 100, sau đó bật dậy xông ra ngoài chiếm đóng nhà vệ sinh, trở ra liền lập tức đánh răng rửa mặt, cuối cùng trở lại chiến trường, leo lên giường thay quần áo, mang giày vào, ra khỏi cửa. Toàn bộ quá trình đại khái kéo dài 15 phút đồng hồ, với điều kiện tôi là người thức dậy đầu tiên. Một phòng ký túc xá 12 người ở, chỉ có hai nhà vệ sinh, một ban công, bình thường muốn tắm rửa gội đầu cũng phải tranh thủ từng giây, bởi vì thời gian là thứ cực kỳ có hạn.

Vừa ra khỏi cổng ký túc xá tôi liền cố tình đi chậm lại, bởi vì căng tin đúng 6 giờ mới mở cửa, nếu không muốn chiều chực đợi cần phải kiểm soát cho được tốc độ của mình. Dọc đường đi tôi còn có dịp nhìn thấy vài học sinh đứng dưới đèn đường học từ vựng tiếng Anh, rõ ràng mọi thứ vẫn chưa đến mức căng thẳng như thế, nhưng bầu không khí ở đây lại khiến chúng tôi không thể không căng thẳng.

Tầm 6 giờ 15 ăn sáng xong tôi sẽ đến lớp, sau đó ôm theo sách gục trên hành lang hoặc ban công cầm đầu đọc, thỉnh thoảng cũng chào hỏi vài câu với các bạn học đang bước lên lầu. Đúng 6 giờ 25 là có thể nhìn thấy thầy phụ trách khối đứng dưới sân chuẩn bị ghi tên những học sinh đến muộn.

Chuông vào lớp vang lên lúc 6 giờ rưỡi, những người cùng cảnh đứng đọc sách ngoài hành lang giống tôi lập tức gấp sách lại, quay vào lớp, lại giờ một quyển sách khác tiếp tục đọc. Từ 6 giờ rưỡi đến 7 giờ là thời gian tự do đọc sách, giáo viên chủ nhiệm đứng giờ có mặt tại lớp. Đến 7 giờ, sau khi tiếng chuông vừa kết thúc, giáo viên chủ nhiệm sẽ rút quân, một giáo viên khác bước vào, học sinh lại rút một quyển sách khác ra khỏi ngăn bàn, uống một ngụm nước, quá trình tiếp tục diễn ra.

7 giờ 15 chuông lại vang lên, giáo viên lại lui quân, chúng tôi không còn chút hơi gấp sách lại, sau đó lười biếng đứng dậy, chuẩn bị xuống sân tập thể dục buổi sáng. Đề tài vận năm không đổi lúc xuống cầu thang là chất lượng giấc ngủ trong 45 phút đọc sách buổi sáng.

“Lúc này đọc sách ngoại ngữ mình cứ gà gât suốt, cuối cùng đầu đập xuống bàn một cái, may mà chưa bị giáo viên phát hiện. Thiếu chút nữa muốn đứng tim luôn!”

“Mình cũng thế thôi. Mới không chịu được nhắm mắt một cái liền bị giáo viên đến gõ bàn.” Những mẫu đối thoại kiểu này tôi nghe quen đến không thể quen hơn.

Hết giờ tập thể dục buổi sáng, một ngày học chính thức bắt đầu. Làm bài tập, sau đó nghe giải đề, tình tiết này diễn đi diễn lại không biết bao nhiêu lần một ngày. Bù lại làm quen rồi thì chẳng cảm thấy gì nữa. Như tôi này, bài tập thì chăm chỉ làm, lúc giải đề thì ngủ gật, dù sao cũng có người đang nghe, hết tiết mượn vở chép bù lại là ổn thôi.

Buổi chiều 5 giờ rưỡi tan học, tức tốc phóng đến căn tin ăn cơm chiều, sau đó vội vàng đến thư viện học bài cùng người nào đó. 6 giờ 20 cùng nhau rời khỏi thư viện, 6 giờ rưỡi thời gian tự học buổi tối chính thức bắt đầu.

10 giờ tiếng chuông vang lên lần cuối cùng trong ngày, giờ tự học tối kết thúc.

Dùng tốc độ chạy 100m lao như bay về ký túc xá, bá chiếm nhà vệ sinh tắm rửa. 11 giờ rưỡi tắt đèn toàn bộ, sau đó không đến một phút sau trên đầu giường mỗi người đều mọc lên một ngọn đèn leo lét. Những lúc này, bình thường tôi đều tìm tiểu thuyết để đọc, dù sao cũng nên thư giãn một chút, nếu không sớm muộn gì tôi cũng gục ngã.

Điều tôi chờ mong nhất mỗi một ngày chính là nửa tiếng đồng hồ trong thư viện, bởi vì ngoại trừ thư viện, tôi không thể nhìn thấy cậu ấy ở nơi nào khác. Có điều tôi biết, cuộc hẹn ở thư viện của chúng tôi, không duy trì được bao lâu nữa. Cố tình chạy đến thư viện làm chút ít bài tập, sau đó chưa kịp ngồi nóng chỗ đã phải quay trở lại lớp, thực ra hoàn toàn không cần thiết, là một hành động rất xa xỉ.

Tôi khẽ khàng kéo dịch chiếc ghế bên cạnh cậu ấy, chậm rãi ngồi xuống, tôi không lên tiếng chào cậu ấy, cậu ấy cũng không ngẩng đầu lên từ đồng bài tập. Tôi im lặng giờ sách của mình, cũng mài đầu nghiên cứu. Quyển “Tập chỉ văn nghệ thanh thiếu niên” vốn nằm giữa hai chúng tôi không biết từ lúc nào không còn xuất hiện nữa, đến lúc này tôi mới giật mình phát hiện, hình như kỳ trước tôi cũng chưa xem.

Tôi cầm bình nước lên định uống mới nhận ra lúc này ở căng tin quên rót thêm vào, thế là tôi mang thêm bình nước đang đặt trên bàn, đi đến phòng trà lấy nước.

Lúc đặt hai bình nước xuống, mở bình của cậu ấy ra xem mới để ý bình vẫn còn đầy, tôi ngăn người một lúc, tôi đổ hết ra lấy nước mới cho cậu ấy. Có nên nói với cậu ấy? Thật lòng tôi không muốn trở thành gánh nặng của cậu ấy, cũng không muốn để cậu ấy nghĩ rằng mình là gánh nặng của tôi. Tôi do dự mãi, tôi thật sự không muốn tiếp tục lãng phí từng giây từng phút ít ỏi này nữa.

“La Trắc Kiệt, mình, ngày mai mình không đến thư viện được.” Lúc xuống cầu thang, tôi không nhịn được nữa lên tiếng. Tôi biết cậu ấy hiểu ý mình là gì.

“Ừ, được mà, mình cũng định nói với cậu ngày mai mình không đến.” Cậu ấy cười nói. Không biết tôi tại sao lại cảm thấy nụ cười của cậu ấy lúc này là cười buồn.

Tôi quyết chí rồi, trước khi thi đại học sẽ không cố tình tìm gặp cậu ấy nữa. Cứ trở lại như cũ thôi, tôi phải cố gắng hết sức hoàn thành giấc mơ của mình.

Buổi tối ngày hôm sau.

“Ách.” Đến khi đặt chân lên cầu thang tầng hai thư viện, tôi mới nhớ ra hôm qua mình đã hùng hồn nói hôm nay không đến. Tôi không cười nổi, thôi, đến rồi thì cứ lên thôi, dù sao cũng chỉ có một mình.

“Eh...” Tôi lại một lần nữa không nhịn được thốt lên, hình như mắt tôi có vấn đề rồi? Sao cậu ấy lại ở đây? Không phải đã nói rõ rồi sao?

Tôi vòng đến một góc khác, kéo ghế ngồi xuống, tôi thực sự không muốn để cậu ấy biết mình có đến, tôi biết mình nên quay lưng đi, nhưng hình như bước chân của tôi không chịu sự kiểm soát của đầu óc, thực ra trong lòng mình, tôi vẫn đang mong cậu ấy sẽ phát hiện ra.

Cuối cùng cũng làm xong rồi! Tôi ngả người dựa vào lưng ghế, uốn éo thắt lưng lười biếng của mình, liếc mắt về phía cậu ấy thăm dò. Ôi, người đâu rồi?

Tôi ngó nghiêng ra phía cửa theo phản xạ có điều kiện, bất ngờ bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của cậu ấy.

“Ách, không biết sao hôm nay lại đến.” Tôi ngại ngùng nói.

“Mình cũng thế.” Hình như cậu ấy cũng không được tự nhiên.

“Ừ, thành thói quen rồi. Bọn mình phải từ từ cai thôi?” Tôi thử thăm dò.

Cậu ấy không nói gì, tôi cảm thấy cực kỳ túng quẫn. Mãi đến lúc tạm biệt cậu ấy mới nhẹ giọng đáp: “Được.”

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, chúng tôi vẫn không hẹn mà gặp ở thư viện, vẫn im lặng nhìn nhau. Tôi âm thầm ăn mừng sự ăn ý của hai người, lại thở dài sự cô chấp của hai người, cuối cùng tôi thực sự hạ quyết tâm không đến nữa. Nếu bắt buộc phải có một người đứng ra phá vỡ sự ăn ý này, cứ để người đó là tôi. Dù sao tôi cũng chẳng phải người tốt gì.

“Ngày mai mình không đến đâu, thật đấy, mình hẹn bạn ra ngoài ăn cơm rồi.” Ngày mai không đến, sau này cũng sẽ không đến. Tôi biết, cậu ấy cũng hiểu.

“Ừ, trùng hợp ngày mai mình cũng có việc bận.” Cậu ấy vẫn đang trấn an tôi.

“Vây, bye bye nhé!” Lần này là bye bye thật rồi. Việc gì sau khi thi đại học đợi khi thi xong hãy tính, cho dù cuối cùng chúng tôi không thể thành đôi, ba năm này cũng đủ lưu lại một ký ức rất đẹp rồi.

“Cá, sao hôm nay ăn cơm ở ký túc xá vậy? Chẳng phải bình thường cậu ăn cơm ở căng tin rồi đến thư viện tự học còn gì?” Người lựa chọn đi tắm vào buổi chiều Châu Mẫn lấy làm lạ hỏi tôi.

“Có gì đâu, hôm nay căng tin đông quá, về đây ăn thoải mái hơn.” Nếu hôm nay gặp cậu ấy ở căng tin, cậu ấy sẽ biết ngày hôm qua tôi nói dối mất.

“Lát nữa mình đi thư viện trả sách, cậu đi với mình nhé?” Châu Mẫn làm mặt đáng thương hỏi tôi.

“Ách,” tôi không bịa nổi lý do gì để từ chối, “cũng được.” Dù sao hôm nay cậu ấy cũng không đến, có lẽ không sao đâu, với lại trả sách phải lên tầng 4, phòng đọc lại ở tầng 2, dù cậu ấy có mặt ở đó cũng chưa chắc đã gặp nhau.

“Cậu thích đến thư viện tự học lắm hả?” Châu Mẫn hỏi.

“Lúc trước thôi, tại thư viện yên tĩnh. Có điều bây giờ làm gì dư dả thời gian nữa, chạy tới chạy lui phiền phức nên mình chẳng đi nữa.” Tôi phát hiện càng ngày trình độ nói dối của mình càng điêu luyện, mà thực ra cũng không tính là nói dối, chỉ là nửa thật nửa giả thế này cũng chột dạ lắm, tôi chẳng thích mình thế này chút nào.

“Cũng phải. Lớp học tất nhiên không so được với thư viện, nhưng chỉ đến đó ngồi nửa tiếng thì đầu học hành được gì.” Châu Mẫn cũng hiểu nội tình, nửa tiếng đồng hồ, có lúc ngay cả tinh thần còn chưa kịp tập trung đã phải đi rồi, nói một câu khó nghe chính là, hoàn toàn lãng phí thời gian.

“Vương Doanh Chi suốt ngày chọc ghẹo cậu đang yêu đương, nói thật là mình với bọn Cẩm Nghênh cũng có lúc thấy nghi ngờ lắm.” Châu Mẫn nửa đùa nửa thật nói.

“Đời nào có khả năng đó, tổn công cậu nghĩ nhiều rồi.” Câu Châu Mẫn vừa nói làm tim tôi suýt chút nữa trào lên cổ họng, hình như những lúc chỉ có tôi và La Trắc Kiệt bên nhau chưa lần nào bị các cậu ấy phát hiện nhỉ?

“Ai bảo cậu lúc nào cũng một mình, đi học tự mình đi trước, ăn cơm cũng không rủ bọn mình theo, đến thư viện thênh thang một mình, ngay cả tan học đến nhà vệ sinh cũng không gọi ai một tiếng.” Châu Mẫn tiếp tục trình bày suy nghĩ. Tôi nghe đến nỗi muốn cầm nín, quả nhiên cùng nhau đi vệ sinh mới là biểu hiện tình bạn của đám con gái? Tôi buồn bực. Tôi chỉ không thích đợi người khác, càng không thích để người khác đợi tôi.

“Thế mà cũng được à? Làm sao mình vào nhà vệ sinh cùng một bạn nam được?” Tôi cười không nổi, trí tưởng tượng của các cậu ấy không phải chỉ phong phú bình thường thôi đâu.

“Mình có nói chuyện đó đâu, mình cảm thấy hình như cậu có nhiều thời gian và không gian riêng tư có thể đi làm chuyện khác hơn bọn mình. Bọn mình lại không ở cạnh cậu.” Châu Mẫn giải thích.

“Vậy cậu có thấy mình với bạn nam nào đặc biệt thân thiết chưa?” Tôi hỏi ngược lại, dù sao cũng chắc chắn chưa bị nhìn thấy lần nào.

“Oài, hình như không có!” Thấy Châu Mẫn lộ trí nhớ đầy khổ sở, tôi liền cực kỳ muốn bật cười. Tôi cho rằng nếu thật sự yêu đương, có lẽ mình cũng không thuộc kiểu muốn thông báo cho toàn thể giới biết, có những chuyện, tôi thích tận hưởng một mình hơn.

“Mình thì thấy có người nào đó muốn yêu đương rồi này?” Tôi ả ý đáp lại, nhớ không lầm gần đây Châu Mẫn suốt ngày “tên ngốc này” thế này, “tên ngốc này” thế kia.

“Không có, làm gì có chuyện đó!” Nhìn đi, xì lông lên rồi kìa, nói không có ai thèm tin chứ?”

“Không có thì thôi.” Tôi tùy tiện phát tay, “bây giờ dù có cũng chẳng có thời gian yêu đương.” Tôi ngầm nhắc cậu ấy, mong cậu ấy sẽ hiểu, bây giờ không chuyện gì quan trọng hơn học hành cả.

“Ha ha, thì vốn không có mà!” Châu Mẫn khựng một chút, sau đó đẩy tôi nói: “Được rồi, bọn mình đi thôi!”

Lúc xuống cầu thang, tôi cố tình nhìn về phía phòng đọc, quả nhiên vị trí đó trống không chẳng có ai. Đã biết trước sẽ như thế, nhưng tôi vẫn thấy thất vọng, thất vọng xong lại thở phào nhẹ nhõm. Phòng đọc này, e rằng về sau cũng chẳng có mấy cơ hội bước vào. Trước khi quay lưng xuống cầu thang, tôi nhìn thêm chiếc bàn đó lần nữa, tôi biết rất nhanh thôi nó sẽ không còn là vật riêng của chúng tôi nữa.

Nhìn những bạn học vội vàng vàng vàng đi trong trường, bỗng dưng cảm thấy thực ra không phải chỉ có một mình mình, rất nhiều người cũng giống tôi, vì kỳ thi đại học mà từ bỏ điều gì đó. Điều đó đáng hay không, ngay lúc này chỉ có ông trời mới biết.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hăng say chiến đấu

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, cho dù mỗi một ngày đều đem lại cho bạn cảm giác ngày dài tựa năm, nhưng thời gian vẫn luôn tranh thủ lúc bạn không để ý len lén trôi đi mất. Kỳ nghỉ đông kéo dài năm ngày, trong lúc bạn còn chưa kịp chớp mắt đã vội vàng bỏ bạn mà đi. Xem ra quyết định không mang đồ đạc về nhà của tôi là chuẩn không cần chỉnh. Sách rất nặng, mang về nhà nếu không đọc thì rất lãng phí sức lực, mà tôi đã biết chắc ngay từ đầu mình sẽ không động đến chữ nào.

Mồng 10 tháng một, toàn thành phố tổ chức kỳ thi thử lần một. Đây là loại tin tức sét đánh ngang tai chúng tôi nghe được khi vừa trở lại trường. Ngày đông lạnh lẽo, nghe được tin này, cả lớp im lặng như tờ, như thể không khí lạnh từ vùng Siberia đột nhiên tràn vào, trong tích tắc không khí trong lớp còn lạnh hơn bên ngoài gấp mấy lần. Qua mấy phút sau, tiếng gào thét hoang dại vang khắp lớp, gần như người người nhà nhà đang nỗ lực oán hận độ bất thành linh của thông tin. Chẳng qua là, trước mỗi kỳ thi bất kỳ đều có rất nhiều người nói “chưa chuẩn bị tốt”, thực ra đối với rất nhiều người này cho dù có thêm rất nhiều thời gian họ cũng không cách nào chuẩn bị tốt, suy cho cùng tâm lý là một vấn đề cực kỳ quan trọng.

Giáo viên Ngữ văn hù dọa chúng tôi: “Đến cuối cùng, các anh chị ai có thể bay lên trời thì trở thành phượng hoàng, người nào rơi xuống đất thì làm một con gà, vậy cho nên người cười cuối cùng mới là người cười xán lạn nhất.” Ai mà không mong được làm phượng hoàng, ai lại muốn trở thành con gà đáng thương đứng dưới đất? Chẳng qua trên đời này, dù phượng hoàng hay gà cũng đều phải có người làm. Thế mới là hiện thực, tàn khốc, nhưng là lẽ tự nhiên.

“Con gái nếu thi không tốt vẫn còn con đường khác, lấy được một tấm chồng tốt tương lai có thể còn rạng rỡ hơn người học hành giỏi giang!” Cô Ngữ

vấn đúng là phải phản động, có điều không khó để nhận ra giọng điệu chẳng vui vẻ gì dành cho con gái lớp tôi của cô. Nhưng có lẽ hầu hết những bạn nữ ngồi trong lớp học này không mấy người tình nguyện đi con đường cô nói, nếu không phải dốc sức học tập thế này làm gì?

Môn Ngữ văn của tôi không được xem là tốt, có điều trong lớp cũng là nhìn lên chẳng bằng ai nhìn xuống chẳng ai bằng, vậy nên cô Ngữ văn mới không kiểm chuyện với tôi, thật hân hạnh quá. Thật ra, các môn khác cũng thế, ngoại trừ Số học. Trong mắt giáo viên Số học, tôi chính là một cục phiền phức biết đi. Mỗi lần vào thi điểm số của tôi đều giậm chân tại chỗ ở khu vực xém rớt, tần suất xuất hiện của con điểm 89 kinh điển khiến không biết bao nhiêu người thờ ngẩn thân dài.

Từ sau khi không đến thư viện tự học nữa, môn Số học của tôi dường như lại có sự tụt dốc về chất lượng. Gần như mỗi ngày cán sự môn Số học đều gọi tên tôi một lần, bảo tôi lên phòng gặp giáo viên.

Nói đến việc này, gần đây cô chủ nhiệm lại sắp xếp chỗ ngồi, tôi tạm biệt Thang Tuyết Phân, bạn cùng bàn mới là một người học Số học rất giỏi tên Lâm Tịnh Bình. Tôi đương nhiên biết ý cô chủ nhiệm, nói thật, tôi cũng cảm kích cô lắm, chắc vì tôi xuất hiện trong phòng giáo viên cụ thể là trước mặt cô giáo Số học quá nhiều lần? Thực ra cũng mất mặt lắm, học phụ đạo chung với học sinh kém Số học của các lớp khác mà. Nhà trường mở lớp phụ đạo cô ấy còn giúp tôi đăng ký một chỗ, là người duy nhất của lớp Thực nghiệm 1 đăng ký, lại do giáo viên bộ môn đề cử nữa, đúng là khiến người ta cảm nín.

Buổi tối các ngày từ 7 giờ đến 7 giờ rưỡi, tôi phải có mặt tại khu phòng học cũ tiếp nhận chương trình phụ đạo, tiện thể tiếp nhận luôn ánh mắt kỳ dị của người khác, có lẽ là kinh ngạc cũng có thể là chê cười, tôi cứ yên lặng làm việc của mình thôi. Hết giờ học một mình quanh quẩn quay lại lớp, tiếp tục tự học buổi tối. Loại cảm giác này, khó chịu không nói hết được, nhưng tôi không cách nào không lựa chọn phải nhẫn nại.

Thình thoảng nhận được tin nhắn của người nào đó, có lúc là “cố lên”, có lúc là “chúc ngủ ngon”, đọc xong tôi lại cảm thấy toàn thân dồi dào sinh lực.

“Cá ơi, qua uống canh này, mẹ mình mang sang đây. Cả phòng mỗi người một ít!” Mẹ của Thang Tuyết Phân gần như mỗi tuần đều hầm canh cho cậu ấy, hơn nữa trong phòng ai cũng có phần. Bởi vì chỉ có thể về nhà mỗi tháng một lần, nên người nhà của các bạn khác trong phòng rất thường xuyên mang đồ đến, nói không ghen tỵ là nói gât, nhưng tôi vẫn chưa gốc đến nỗi quay sang đòi hỏi bố mẹ mình.

“Canh ngon quá đi! Cảm ơn cô à!” Tôi cười hi hi cảm ơn mẹ của Thang Tuyết Phân, vô tình nhìn thấy mớ tóc mai đã nhuộm bạc của cô, là một bà chủ gia đình kỳ thực chẳng dễ dàng gì. Người đàn ông trong nhà gánh vác việc lớn, cô ấy không chỉ phải lo nghĩ chuyện ăn uống cho từng người, mà còn là những công việc vặt vãnh không tên nhưng không hề nhỏ thường ngày. Đổi lại là tôi, tôi tuyệt đối sẽ không sẽ trở thành một bà chủ gia đình chuyên chức, không phải vì không được thừa thừa hơn so với đi làm bao nhiêu, mà là biến mình thành một bà nội trợ mặt đầy nếp nhăn, mỗi lần chỉ tiêu phải cân đo đong đếm chi li, tôi cảm thấy mình sẽ ngạt thở đến chết mất.

“Cá, cháu có ý định đăng ký vào trường đại học nào chưa?” Mẹ của Thang Tuyết Phân bắt chuyện hỏi tôi.

“Trước mắt là trường ở Quảng Châu, có điều cụ thể là trường nào còn phải xem thành tích học tập ạ.” Mỗi lần nói đến vấn đề này, tôi đều bất giác nhớ đến người nào đó từng nói sẽ thi đại học ở tỉnh khác.

“Tỉ lệ chọi ở Quảng Châu khá cao, nhưng cô nghĩ chắc Cá làm được thôi, đầu như Tuyết Phân nhà cô.” Cô mỉm cười khích lệ tôi.

“Mẹ, người gì suốt ngày đã kích con cái? Con cũng định thi đại học ở Quảng Châu đấy.” Thang Tuyết Phân nhìn mẹ hờn dỗi.

Có những lúc tôi cực kỳ hâm mộ hai mẹ con cậu ấy không chuyện gì không thể nói với nhau. Chẳng biết những gia đình ở nông thôn có phải gia đình nào cũng giống như nhà tôi, bình thường chẳng mấy khi đề ý đến Ngày của ba Ngày của mẹ, tuần nào cũng gọi điện thoại về nhà nhưng chẳng khi nào nói chuyện với mẹ được quá ba phút, chủ yếu là tôi nói khi nào sẽ về nhà, mẹ dặn nhớ giữ gìn sức khỏe học hành chăm chỉ đại loại thế. Có những lúc muốn nói gì đó, lại chẳng biết nên nói gì. Những lời ngọt ngào quan tâm khiến tôi thấy quá mềm mại không thể bật ra khỏi miệng, thế nên lần nào cũng bỏ cuộc giữa chừng.

“Chúng ta tiếp tục lật sách đến trang 123, sự di chuyển của vật thể....” ài, tôi lại mất tập trung rồi.

Không đề ý thầy Vật lý đang thi triển “mưa bong bóng thần công” trên bục giảng, tôi lén lút mở sổ nhật ký, lật xem từng trang, cuối cùng viết vào trang mới nhất tâm trạng của ngày hôm nay. Đạo này tôi suốt ngày hoang tưởng mình của một năm sau, tôi vỗ vỗ hai má, sau đó gấp quyển nhật ký lại, lấy vở Số học vừa mượn của bạn cùng bàn mới ra, cẩn thận ghi chép từng bài tập.

“Reng reng reng...” Với những người đang cấp sách đến trường, chuông báo hết tiết vĩnh viễn là loại âm thanh vui vẻ nhất. Tiết học vừa kết thúc tôi liền bị kéo ra ban công. Thời tiết năm nay có chút phức tạp, rõ ràng đang là ngày xuân, thế mà vẫn còn lạnh lẽo, mấy đứa con gái chúng tôi thì lại thích hết tiết kéo nhau tụ tập ngoài ban công hoặc ngoài hành lang nói chuyện, điều chỉnh tâm tình. Ngẩng đầu nhìn ban công tòa nhà B đối diện, phát hiện cả khu chẳng có lấy một người bước ra, cũng khó trách, lạnh thế này, nào có mấy người giống đám ngốc chúng tôi dù đứng co ro chịu lạnh cũng không chịu đi vào.

“Thi thử sắp tới môn Số học của Cá nhất định phải qua nhé!” Tịnh Bình bây giờ lén lộn thân thiết với tôi rồi. Nỗi khổ của tôi dĩ nhiên cậu ấy cũng hiểu được.

“Tiếng Anh của cậu cũng phải được 90 điểm!” Nếu nói Số học là thiên địch của tôi, thì môn tiếng Anh của Tịnh Bình cũng thảm hại y chang vậy.

“Còn môn Ngữ văn của Hồng Huy, lần này đừng 80 điểm nữa đấy!” Người nào cũng có điểm yếu của mình, Hồng Huy cũng không phải mới chỉ bị cô Ngữ văn chinh một hai lần.

“Vậy đến lúc đó, ai không qua môn thi phải mời ăn nhé!” Những hứa hẹn như thế này, có thể chỉ là lời nói vui, nhưng cũng là động lực để cố gắng, bởi vì

nó cũng là một kiểu khích lệ.

“Được thôi, bọn mình cùng nhau tiến bộ.” Thực ra chúng tôi đều biết, mỗi một người ngồi trong lớp học này, đều là đối thủ cạnh tranh của mình, tỉ lệ thi vào đại học ban Xã hội của các lớp ban này ở Trường số 3 mỗi năm đều rất ổn định, chúng tôi là lớp Thực nghiệm ban Xã hội, nghĩa là chúng tôi là những người có nhiều hy vọng nhất, có điều không thể nào mỗi một người trong lớp đều thi đậu, cho dù là ngựa ô hay là con ngựa rơi lại sau cùng, dù vai nào cũng phải có người đến diễn. Làm người cười đến cuối cùng, ai mà không muốn?

.....

“Kết quả thi thử tuần trước đã có rồi, tôi tin cả lớp cũng đã xem qua. Từ lần thi thử toàn thành phố vừa rồi, điểm số dự kiến ban Xã hội của các trường đại học trọng điểm quốc gia là 560 điểm, các trường 2A là 535 điểm, các trường 2B là 512 điểm[1], các em có thể tham khảo, chuẩn bị tâm lý.” Cô chủ nhiệm cầm bảng thành tích trong tay, phân tích tình hình trước mắt với chúng tôi: “Trong lớp chúng ta, đạt được mức điểm 560 có 12 bạn, mức điểm 512 có 42 bạn, điểm số dự kiến lần này tương đối dễ thở, hơn nữa đề thi đã được các thầy cô trong trường đích thân sửa bài, điểm trung bình sắp tới sẽ có. Vì vậy, những bạn nào đạt điểm cao nên cẩn thận tính toán, với những bạn điểm số chưa được như ý tốt nhất nên bắt đầu suy nghĩ xem cần sử dụng khoảng thời gian còn lại như thế nào để cải thiện được thành tích của mình.”

560 điểm á? Tôi liếc xuống điểm thi mình vừa chép lại, 567 điểm, hơi bị miễn cưỡng nhỉ? Có điều lần này đã phát huy vượt quá bình thường rồi, xem thành tích chói mắt môn Số học kìa: 112 điểm, lần sau chắc tôi chẳng có may mắn như thế này nữa.

“Bảng tuyên dương đã được dán trên thông báo của trường, những bạn đạt được mức điểm trúng tuyển của từng ban đều có tên trên đó, cả lớp có hứng thú thì xuống xem.” Bảng tuyên dương? Đi chụp hình kỷ niệm chắc? Tôi sa mào lời.

Sau khi tan học.

“Cá, đi xem bảng tuyên dương đi!” Từ sau khi ngồi cùng bàn với Tịnh Bình, ngày nào tôi cũng ăn cơm tối với cậu ấy, sau đó đến sân thể dục dạo một vòng, cuối cùng mới quay về lớp tự học. Những ngày tháng không đi thư viện, tôi nhận ra đường như quỹ thời gian của mình bỗng trở nên thông thả rất nhiều. Thật là bất an!

“Được được được, đi ngay!” Sau khi dạo hết sân thể dục, Tịnh Bình liền kéo tôi đến trước bảng thông báo, lúc này không có nhiều người lắm, vừa nhìn tôi đã thấy ngay tên của người nào đó.

Điểm số nổi bật ban Tự nhiên: hạng 5: La Trạc kiệt, 591 điểm

591, con điểm quá khủng. Tôi nhìn tiếp xuống dưới, phát hiện những cái tên xuất hiện ở đây đều rất chói mắt. Một lát sau đã tìm thấy tên của mình. Điểm số nổi bật ban Xã hội: hạng 8: Dung Dung, 567 điểm. Ha ha, phát huy vượt quá bình thường chẳng qua cũng chỉ ngấp nghé bên bờ thể này thôi, xem ra số phận của tôi được 2A là cùng.

“Cá oi, tên cậu bắt mắt ghê nha!” Tịnh Bình chỉ vào tên tôi, “tìm giúp xem mình nằm đâu vậy.” Cậu ấy tiếp tục đưa mắt tìm. Danh sách dự kiến vào trường hạng hai được công bố theo kiểu bảng kê, người vừa đông vừa chật, chen vào thật không dễ dàng.

“Tìm thấy rồi, hạng 28! Con số may mắn đó.” Tôi chỉ vào gương của bảng thông báo.

“Phải chi lần này là thật thì tốt biết mấy!” Tịnh Bình cảm thán.

Sao tôi lại không hy vọng đây là kết quả thi đại học chứ, nụ cười lần này ai biết sẽ duy trì được bao lâu? Chiến đấu đến giờ phút cuối cùng thì có thể thật sự nở nụ cười sao?

[1]: Cách xếp hạng trường đại học ở Trung Quốc là trường trọng điểm (được Bộ Giáo dục công nhận), trường hạng hai, hạng ba... “2” trong truyện là chỉ trường hạng hai. “2A” là trường đại học hạng 2 công lập, chất lượng giáo dục tương đối tốt, học phí rẻ. “2B” cũng chỉ trường hạng hai nhưng theo hình thức dân lập, học phí cao hơn và chất lượng kém hơn 2A.

Bạn đang đọc truyện Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đếm ngược

Lễ tuyên thệ 100 ngày.

“Vi kỳ thi đại học thắng lợi, vì tháng sáu huy hoàng, tôi dùng tuổi trẻ của mình xin hứa...” Cá nhân tôi cảm thấy những câu này cực kỳ lay động lòng người. 100 ngày, tôi thực không biết khái niệm này có nghĩa là gì, với những học sinh lớp 12 luôn mong sớm ngày thoát khỏi bể khổ, có thể nó rất dài rất dài, nhưng với những học sinh lớp 12 đang ôn tập ngày đêm, nó lại quá ngắn ngủi.

Chẳng biết lớp trưởng tìm đâu được một tấm bảng, đem nó gắn trong lớp chuẩn bị đếm ngược từng ngày. Tôi cũng quyết định đánh dấu vào góc phải

nhật ký của mình, ghi lại những ngày cuối cùng dùng đến quyển sổ này. Sau khi kỳ thi đại học kết thúc, quyển nhật ký sẽ vĩnh viễn nằm lại trong ngăn bàn trong phòng tôi. Nó cất giữ kỷ ức của quãng thời gian cấp 3, của những câu chuyện một thời tuổi trẻ của tôi.

Kỳ thi thử lần 2 sẽ diễn ra vào thứ bảy tuần sau, trùng với sinh nhật của tôi, sinh nhật tuổi 18. Phương thức ăn mừng thật đặc biệt, thật hạn hán lời, thật bị kịch. Ban đầu tôi định sẽ trải qua một ngày sinh nhật đặc sắc, dù chỉ có một mình mình nhớ đến nó, thế nhưng ở vào thời điểm ngay cả sơn thần cũng phải nhường đường này, sinh nhật chỉ là mây bay thôi.

Kết thúc một ngày thi căng thẳng, đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng, tôi gục trên bàn công, rồi xa đám đông huyền ảo đang bàn đề đến là nhập tâm. Tôi nay không muốn nghĩ đến những thứ này, buổi phụ đạo tôi nay cũng không muốn đến, hãy để chủ nhân tiệc sinh nhật hôm nay được tùy tiện một lần, bởi vì tôi sắp trở thành người lớn mất rồi.

Các bạn trong phòng ai cũng nhớ tặng quà cho tôi, gián dị mà ấm áp, thực ra thế này thôi tôi đã thỏa mãn lắm rồi. Suy cho cùng, các cậu ấy phải tranh thủ quỹ thời gian của mình để mua quà tặng tôi, chỉ tám lòng thôi đã đủ khiến tôi áy náy rồi. Anh hai và em họ cũng gửi tin nhắn chúc mừng, thật sự không có gì để buồn bực cả.

“Reng reng reng...” Rõ ràng vẫn là tiếng chuông giống như lúc tan học, thế mà chuông vào lớp lại làm người ta cực kỳ chán ghét. Tôi nặng nề lần theo tiếng chuông leo lên lớp.

Giờ tự học tối kết thúc tình cờ nhận được tin nhắn của người nào đó, tôi mới ngỡ ngàng nhận ra rất nhiều ngày rồi mình chưa gặp cậu ấy, cũng không nhớ đến cậu ấy lần nào. Chẳng biết do tôi quá chuyên chú tập trung vào sự học, hay thực sự bản thân không hề để ý đến cậu ấy như mình đã nghĩ. Có điều giờ không phải lúc để suy nghĩ vấn đề này.

Ngày tháng theo từng lần thi thử và những quyển đề thi nối đuôi nhau chạy mất, thời tiết dần nóng lên, con số đếm ngược treo bên cạnh bảng đen cũng ngày càng nhỏ lại. Bầu không khí lớp học căng thẳng đến mức người ta không tài nào thở nổi, bây giờ trừ phi đang trong giờ học hoặc tự học tối, tôi tuyệt đối không ngồi mồm trong lớp, dù là tiết tự học và thời gian đọc sách buổi sáng, tôi đều đứng mồm ở hành lang hoặc đi lòng vòng ngoài ban công. Loại hành động này càng đến giai đoạn nước rút càng thường xuyên tái diễn, các giáo viên cũng nhắm mắt một mắt mở một mắt mặc kệ tôi.

Hai lần thi thử gần đây kết quả của tôi không tốt, cô chủ nhiệm đã tìm tôi nói chuyện riêng mấy lần, bảo tôi chú ý điều tiết tâm trạng, phát huy cho ổn định. Tôi vâng vâng dạ dạ. Thực ra cũng đâu có gì, chẳng qua con người có lúc không được thuận lợi thêm vào áp lực đến từ không khí căng thẳng trong lớp nên khó ở thôi, cũng vì vậy tôi và Tịnh Bình quyết định kéo dài thời gian tản bộ sau bữa cơm.

Đề tài nói chuyện của tôi và Tịnh Bình trong lúc tản bộ hàng ngày luôn luôn là những câu thế này. Cậu ấy bảo hoàn cảnh nhà mình không được tốt, chỉ có thể thi vào đại học W trong vùng, nếu không trong nhà không nuôi nổi. Tôi nói, tôi sẽ không ở đây, tôi muốn đến Quảng Châu, mục tiêu hiện tại của tôi là đại học G. Cậu ấy nói đến lúc đó, nhất định sẽ tìm một anh đẹp trai ở đây để yêu đương, hưởng thụ niềm vui của một thiếu nữ. Tôi nói nếu có thể, tôi cũng muốn có một tình yêu lâu dài, êm đềm. Có điều bây giờ những thứ đó chỉ là mong ước, tương lai của chúng tôi vẫn đang là một ẩn số, cần chúng tôi tự tay mình xây đắp, cũng cần những người khác chung tay hỗ trợ.

Thời gian là động lực cho sự phát triển của tương lai, nó chưa từng lưu luyến quá khứ.

Khi con số trên bảng đếm ngược cuối cùng cũng từ hai chữ số biến thành một chữ số, mọi người ai cũng chộn rộn không yên. Nếu xem đây như khoảng thời gian đêm tối trước lúc bình minh, kỳ thực không hề ngoa chút nào. Cảm giác hưng phấn vì sắp được giải thoát và nỗi lo sợ sắp phải đối mặt với kỳ thi đang đến gần, hai loại tâm tình trộn lẫn vào nhau, không thể nói rõ là gì, chỉ biết là cực kỳ khó chịu.

“Hi!” Giống như ngày trước, lúc tôi và Tịnh Bình đang đi dạo trên sân, đột nhiên từ sau lưng có người chạy đến vỗ vai tôi một cái. Tôi vừa định ngoảnh ra sau, lại thấy người đó đã chạy đến trước mặt mình. Tôi hoàn toàn không nghĩ rằng sẽ được gặp cậu ấy trước khi thi.

“Hi!” La Trạc Kiệt vừa chạy vừa ngoái đầu lại nhìn, cho nên tôi cũng chào cậu ấy một tiếng.

“Bạn nam đó là ai thế?” Tịnh Bình tò mò hỏi.

“Bạn cùng lớp 10.” Tôi giải thích đơn giản.

“Thế cơ à? Cậu ấy có ý với cậu phải không? Mình thấy ánh mắt cậu ấy nhìn cậu rất giống cái gì gì đó.” Tịnh Bình hoàn toàn không tin lời giải thích vừa rồi.

“Sao mình biết được?” Ài, lại bị người khác chọc ghẹo rồi.

“Vậy hai đứa mình chờ cậu ấy chạy vòng lại đây nhé.” Haizz, biết ngay Tịnh Bình không dễ lừa như Thang Tuyết Phân mà.

“Đợi gì nữa? Bọn mình đi đủ một vòng rồi, còn đi nữa trể bây giờ.” Tôi nhìn đồng hồ, một vòng quanh sân thể dục là 15 giây. Thực ra tôi cũng muốn ở lại thêm một chút nữa, dù sao đã lâu thật lâu rồi không gặp, mà tôi cũng không muốn quay lại phòng học khiến người ta vừa nhìn thấy đã phát phìen kia.

Một cơn gió nhẹ thổi qua sân thể dục, mang theo hơi nóng hừng hực, cảm giác như dính vào da, mùi vị của mùa hè đến rồi, mà chúng tôi lúc này, thật chẳng có tâm tư nào để thưởng thức hương vị ngày hè cuối cùng của quãng đời cấp 3.

Dạo này phụ huynh đến thăm càng lúc càng thường xuyên, ký túc xá chúng tôi gần như ngày nào cũng có canh nóng uống, tôi thấy hình như mình lại mập trở lại rồi. Nhớ lần kiểm tra sức khỏe trước khi thi đại học vừa rồi, tôi đây học lớp 12 còn nặng hơn lớp 11, có lớn tiếng bảo tôi cố gắng dốc sức học hành cũng chẳng mấy người tin, nhưng tạng người tôi chính là như thế, ăn nhiều sẽ mập, ăn ít lại gầy đi, chẳng có nửa kí lô liên quan nào đến tâm trạng

hết. Có điều thỉnh thoảng cũng bị người khác nghi ngờ, trông tôi sắc mặt hồng hào tươi tắn thế này rốt cuộc có chỗ nào giống một học sinh lớp 12 chuẩn bị thi đại học không? Thế mới nói, sức mạnh nội tâm quan trọng lắm.

Để báo đáp các cậu ấy, mỗi cuối tuần tôi đều cẩn thận lựa chọn từ mớ hoa quả mới mua, gọt vỏ đẹp đẽ, thái sẵn, bày ra đĩa để mọi người cùng tráng miệng sau khi ăn cơm.

Tiết mục trò chuyện đêm khuya truyền thống không biết từ lúc nào đã một đi không trở lại, đèn pin trên đầu giường mỗi người trong đêm khuya càng lúc càng sáng, càng lúc càng nóng rực, thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh giấc, tôi còn nhìn thấy đèn trong nhà vệ sinh vẫn mở. Dưới ngọn đèn đường bên ngoài công ký túc xá, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng đọc bài rất nhỏ, lúc nghe được lúc không, như thể người đọc đang cố ý để âm thanh mình phát ra nhỏ đến mức có thể.

Càng về những ngày cuối, tôi phát hiện hình như càng lúc mình càng thả lỏng, ít nhất so sánh với những người khác là như vậy. Không phải tôi không muốn nỗ lực, mà vì nào tôi dường như đã đạt đến trạng thái bão hòa, không thể nhét thêm thứ gì vào nữa. Lúc ôn tập, không hiểu tại sao lại thất thần, mãi đến lúc chuông hết tiết vang lên mới giật mình nhận ra mình đang ngồi ngáy như phỗng trong lớp. Chính tôi cũng cảm hoang mang với chính mình, có điều sau khi nghĩ ngợi nghiêm túc, tôi biết càng vào lúc này càng không thể miễn cưỡng, hơn nữa thời gian vài ngày còn lại cũng không giúp cải thiện bao nhiêu điểm số, chỉ bằng cứ thuận theo tự nhiên, tránh việc tự ôm phiền phức vào người. Trong trạng thái tinh thần như thế, tôi lay lắt qua mấy ngày cuối cùng. Về sau nhớ lại, tôi nhận ra sống được những ngày như thế không phải chỉ hiếm thấy một cách bình thường thôi đâu.

“Kiệt: Ngày mai có lên nhé!” Trước khi tắt điện thoại chợt nhìn thấy tin nhắn của người nào đó, âm nhạc du dương của Bandari ru tôi vào giấc mộng đẹp.

“Tôi qua mình mất ngủ, bây giờ thêm ngủ quá, làm sao đây?” Môn Ngữ văn thi đầu tiên, bắt đầu vào lúc 9 giờ, lúc này chúng tôi đang đứng trước phòng thi chờ đợi được bước vào. Phòng thi là phòng học của khối lớp 10, nhìn hàng chữ viết trên bảng đen và trên bàn: “Các anh chị thi đại học cố lên!” Ngoại trừ hoài niệm, nhiều hơn cả là cảm giác xúc động khó nói hết thành lời.

“Mình còn thảm hơn, bị sái cổ rồi!” Một đám con gái rì rầm, giống như chúng tôi không phải là học sinh lớp 12 chuẩn bị ra chiến trường, mà là một nhóm học sinh tiểu học đang chuẩn bị đi chơi tết vậy.

“Mình mất xa cho cậu, nào nào.” Càng lúc càng có nhiều người nhập cuộc nói chuyện, tôi đứng bên cạnh điềm tĩnh ngắm nghía xung quanh.

“8 giờ rưỡi rồi, các em chuẩn bị đi!” Cô chủ nhiệm không quở trách chúng tôi ồn ào, “cả lớp cố gắng nhé! Tôi ở đây đợi các em trở về.”

Tôi yên lặng hòa vào đám đông, đi đến phòng thi số 313, sau đó tìm đến vị trí của mình ngồi xuống, đưa mắt quan sát một lượt, quả nhiên không có người quen nào cả. Thời gian thi vẫn chưa bắt đầu, rất nhiều người cũng lựa chọn ngồi yên và đợi giống tôi.

Bạn nam bên cạnh là chủ gánh hàng, cậu ấy nhìn vào camera làm dấu tay hình chữ V, sau đó còn với giám khảo đang kiểm tra thân phận thí sinh: “Thầy ơi, em có mấy nhắn tin, em có mấy nhắn tin, làm sao bây giờ ạ? Em không biết dùng.”

Sặc, năm bao nhiêu rồi mà còn mấy nhắn tin? Tôi đưa mắt nhìn, là đồng hồ báo thức điện tử thôi.

“Thế à? Đưa đây tôi bảo quản cho.” Thầy giám thị cười khế, sau đó làm bộ như sắp tịch thu đồng hồ báo thức của cậu ấy.

“Đừng đừng mà thầy, em biết sai rồi, đây là đồng hồ báo thức ạ!” Bạn nam đó vội vàng giãi bày lên.

“Thằng nhóc, thi cho tốt vào!” Chỉ thấy thầy giám thị cầm đồng hồ báo thức lên thao tác gì đó một lúc, “nếu đồng hồ kêu sẽ bị xem là gian lận đấy!” Sau đó thầy đem đồng hồ đặt trên bàn của cậu bạn, vỗ vỗ vai cậu ấy, rồi tiếp tục thông dong, phóng khoáng đi kiểm tra thân phận.

Có lẽ vì ảnh hưởng của bạn nam vừa rồi, không khí trong phòng thi dường như thoải mái hơn một chút. Chuông báo đã vang lên, tôi biết ngay sự nhẹ nhàng này chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà.

Lúc ghi mã số dự thi tay tôi vẫn còn run lẩy bẩy, tôi rất sợ mình không cẩn thận viết sai, càng sợ ngay cả bản thân viết sai cũng không biết, cho nên tôi nhìn chữ nào viết chữ đó, viết xong còn phải kiểm tra đi kiểm tra lại mấy lần mới an tâm.

Chuông báo lại vang lên lần nữa, lần này tôi cầm bút không do dự bắt đầu loạt xoạc viết, cả phòng thi đều im lặng như tờ, ngoại trừ âm thanh ngòi viết “roẹt roẹt” lướt trên trang giấy, tiếng chim hót bên ngoài cửa sổ hình như càng khiến không gian thêm phần tịch mịch.

Lúc thời gian thi trải qua được một nửa, mơ hồ có thể nghe thấy giọng nỉng rất nhỏ, hoặc âm thanh khịt mũi đầy sột ột. Tôi dừng bút, nhìn cây xanh ngoài cửa sổ, đếm thầm trong đầu từ 1 đến 10, sau đó lại cầm bút lên, tiếp tục làm bài.

“Reng reng reng...” Tiếng chuông chói tai vang lên, nhấn chìm toàn bộ các âm thanh khác.

“Bỏ bút xuống. Ngồi yên tại chỗ, đợi giám thị thu bài xong, các em có thể bước ra ngoài.” Thầy giám thị nghiêm khắc mặt không chút biểu cảm thông báo một câu giống hệt về mặt của thầy. Khi thầy đi ngang qua tôi, thu lại đề thi và bài làm, tôi biết đến lúc này mọi thứ cuối cùng đã đi đến hồi kết.

Nhìn những giọt nước đọng lại trên lá, lấp lánh sáng bừng dưới ánh mặt trời, thật là chói mắt. Con mưa vừa nãy cô đơn quá, dù nó đến trong vội vàng hay âm thầm lặng lẽ ra đi, chẳng có một người nào đưa mắt để ý.

“Sao rồi, làm bài được không?” Trong đám đông, Tịnh Bình đưa tay giữ cánh tay tôi.

“Không tốt cũng chẳng xấu, tự mình cảm thấy khá ổn. Còn cậu?” Tôi cười với cậu ấy.

“Giống cậu!” Cậu ấy không màng đến hình tượng hét toáng lên giữa đường: “Bọn mình giải phóng rồi!”

Ừ, giải phóng rồi, cuối cùng cũng giải phóng rồi. Sau cơn mưa, bầu trời trong xanh đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chia tay

“Ồi, sao lại mưa rồi? Đúng là bực mình!” Đám đông sinh viên đứng trước cửa khu giảng đường sau khi chuông tan học vang lên, cơn mưa bất chợt vô tình trở thành kẻ làm chậm bước chân của mọi người.

“Mới đó đã đến mùa này rồi, mình thấy năm nào mùa này trời cũng mưa mới hợp tình hợp cảnh.” Hồng Huy đứng bên cạnh cảm thán, chẳng khó để nghe được đôi chút hoài niệm trong giọng nói của cậu ấy.

“Ừ, bọn mình nên ăn mừng mới phải, lại có gần mười nghìn người sắp thoát khỏi bể khổ rồi.” Tôi cười nói, đúng mà, trong lúc không ai hay biết một năm nữa lại qua đi. Giờ đây hồi tưởng lại, những ký ức vẫn còn rõ ràng, vẹn nguyên đến thế.

Thời điểm này của một năm trước, có lẽ tôi đang ngồi trong căng tin trường cấp ba số 3 ăn bữa cơm trưa cuối cùng ở đây nhỉ? Lúc đó mắt trần trần nhìn bạn bè mới buổi sáng còn cùng mình kẻ vai chiến đấu giờ đã bỏ mình mà đi, bao gồm cả người nào đó. Thực ra sau khi biết thời gian biểu của kỳ thi, tôi không lúc nào không cắn răng ôm hận: nếu chọn Lịch sử mình đã có thể được giải phóng sớm nửa ngày rồi.

Buổi tối sau khi thi xong, việc đầu tiên tôi làm khi về đến nhà là ngủ, không ăn cơm, không tắm rửa, ngã vật xuống giường ngủ liên tục 10 tiếng đồng hồ. Ngày hôm sau, đồng hồ sinh học mới hơn 5 giờ sáng đã gọi tôi dậy, làm cách nào cũng không ngủ được nữa. Nghĩ thế nào cũng thấy ghét bỏ chính mình, trước đây chỉ hận không thể ngủ thêm 10 giây, bây giờ muốn ngủ cho quên trời quên đất lại cứ tự động tỉnh giấc. Tôi bước ra ban công, ngắm áng mây trắng trôi xa phía chân trời, trong lòng ngập tràn mong đợi tương lai.

Những ngày tiếp theo tựa như nước trên thác Niagara, trôi qua trong tung bùng và tốc độ: toàn khối tập trung chụp hình tốt nghiệp; phòng ký túc xá chúng tôi kéo nhau đến từng góc ngách trong trường, ngay cả thùng rác cũng không bỏ qua, xếp thành đủ kiểu chụp hình lưu niệm; liên hoan lớp, liên hoan ký túc xá các loại, tụ tập bạn cũ bạn thân đủ hết; lên kế hoạch chuyến du lịch tốt nghiệp của lớp..., giống như muốn bù đắp lại niềm vui của cả một năm vừa rồi, trên gương mặt từng người, ai ai cũng tươi cười rạng rỡ.

Khoảng thời gian đó, tôi cứ mong đợi một người nào đó mà chẳng thấy xuất hiện, tôi vừa cười đùa vừa âm thầm chờ đợi.

Sau đó là ngày công bố kết quả thi, tôi nhớ rõ ràng mình đang đi làm thêm, bắt đầu từ sáng sớm đã bồn chồn như ngồi trên đồng lửa, buổi trưa lên mạng xem kết quả, tiếp theo liên mạng gửi đi mười mấy tin nhắn thăm dò, sau đó bình tĩnh trong run rẩy ngồi đợi kết quả.

Ngày hôm sau đến trường, ai cũng cười tươi như nắng mùa hè, trải qua một đêm trong vùng “khí áp thấp”, tôi không tài nào đoán được may mắn kết quả của mọi người chỉ bằng vào vẻ mặt của các cậu ấy. Có điều, cuộc đời luôn dùng cách thức không công bằng để thể hiện sự công bằng của nó, dù không muốn tin, nhưng tôi biết ngày hôm qua nhất định có người trong lớp từng rơi nước mắt. Sau đó âm thầm nghe ngóng được có mấy bạn học thường ngày rất nỗ lực, nhưng lại không có duyên với các trường 2A, hơn nữa tận hai người trong số đó là của phòng ký túc xá chúng tôi! Tôi thật sự không biết nên an ủi các cậu ấy bằng cách nào, bây giờ nói gì với các cậu ấy cũng là một loại châm chọc phải không?

Tôi đã đối chiếu thành tích của mình, cứ tưởng mình phát huy khá tốt, ai ngờ lần này lại xếp hạng 10 trong lớp, không hiểu do ngựa ô quá nhiều hay năng lực bản thân quá có hạn. Nói tóm lại, so sánh xong tôi mới biết thành tích của mình thực ra không được lý tưởng chút nào.

Lại sau đó nữa, mức điểm sàn cũng được công bố. May mắn làm sao thành tích của tôi nằm vào mức giữa của các trường trọng điểm và các trường 2A, tôi biết tình hình có chút miễn cưỡng, có điều tôi vẫn muốn đăng ký vào đại học G. Đem vấn đề này bàn bạc với ba mẹ, thế là cuộc chiến tranh lạnh lần đầu tiên giữa tôi và ba bùng nổ. Tôi kiên quyết đăng ký vào đại học G, nhưng ba cho rằng thành tích này không khả quan lắm, nên đăng ký đại học W trong vùng thi an toàn hơn. Tôi vùng vẫy tận mấy ngày liền, hội chị em đều hy vọng tôi kiên định với quyết tâm của mình, buổi tối ngày trước khi đến hạn cuối cùng đăng ký, tôi trốn trong chăn khóc một trận đã đời, đến cuối cùng tôi vẫn lựa chọn thỏa hiệp.

Cuối cùng sau khi có điểm chuẩn, điểm của tôi vừa bằng mức điểm trúng tuyển của đại học G, vậy là cả hai ba con tôi đều cùng im lặng. Có lẽ đây mới là kết cục ổn thỏa nhất.

Khi mọi thứ đã ổn định lại, tất cả những tạm biệt đều diễn ra vội vàng trong sự kết thúc, chúng tôi vốn dĩ không có đủ thời gian để bị thương. Tận lúc này tôi mới nhận ra: người mình luôn chờ đợi thật sự không xuất hiện một lần nào. Những tin tức về cậu ấy, đều do tôi trong lúc tình cờ hay có ý nghe ngóng được: tôi biết điểm của cậu ấy cao hơn 30 điểm so với tuyến 1, tôi biết cậu ấy đăng ký vào đại học Công nghệ Nam Kinh, ngay sau đó tôi cũng biết điểm đầu vào năm nay của trường này cao hơn 50 điểm so với tuyến 1, cuối cùng tôi còn biết cậu ấy được nhận vào học ở trường đại học trọng điểm N tại Quảng Châu.

Tôi không dám nhắn tin cho cậu ấy, tôi không biết nên nói những gì, điện thoại của tôi mở suốt 24 tiếng, tài khoản QQ của tôi chỉ cần rảnh sẽ online, nhưng trước giờ chưa từng nhận được bất kỳ tin nhắn nào của cậu ấy. Tôi dần mơ hồ cảm thấy, thực ra cái mà trước đây tôi gọi là ả y, chỉ là mong ước đơn phương của một mình tôi mà thôi. Nói thật lòng, từ trước đến nay hai chúng tôi chưa từng hẹn ước điều gì. Mang theo chút tâm trạng nuối tiếc, tôi đặt chân đến trước cổng trường cấp ba số 3.

Từ sau khi tốt nghiệp, tôi gần như không bước chân sang huyện kể bên nữa, đại học W nằm ở nội thành. Còn cậu ấy dù từ Quảng Châu về, cũng sẽ trực tiếp xuống xe ở trạm xe huyện kể bên chứ không vào nội thành. Có lẽ, chúng tôi không bao giờ có cơ hội chạm mặt nhau nữa.

Kỳ thực suy nghĩ cho cẩn thận, tuy rằng tôi luôn tin tưởng sau khi thi đại học cậu ấy sẽ tìm mình nói chuyện, nhưng tôi thật sự chưa từng tưởng tượng ra hai chúng tôi sẽ ở bên nhau như thế nào. Có lẽ tôi nên xem cậu ấy là một ký ức đẹp, một ký ức bởi vì còn điều nuối tiếc mà trở nên đẹp đẽ. Ký ức của tôi về cậu ấy, cố định vào khoảnh khắc một buổi tối cậu ấy đưa lưng về phía tôi chạy đi.

“Ê, Cá! Hết mưa rồi, mau đi thôi!” Giọng nói của Hồng Huy kéo tôi ra khỏi hồi ức.

“Bọn mình nên đến căng tin nào đây?” Hồng Huy kéo tay tôi, cẩn thận tránh từng vũng nước đọng trên đường.

“À?” Bóng lưng của bạn nam đi phía trước thật quen thuộc, bỗng dưng tôi cảm thấy nhịp tim mình đập nhanh hơn. Sau đó, tôi lập tức chế giễu mình, sao có thể là cậu ấy được? Bây giờ cậu ấy đang ở Quảng Châu mà? Rõ ràng tôi cho rằng mình đã hoàn toàn buông tay, thế mà, tại sao lần nào nhìn thấy một dáng người gần giống cậu ấy xuất hiện trong trường, bản thân lại thiếu kiểm soát mà mất tập trung. Xem ra cũng giống như trước kia cậu ấy đã nói, thói quen thực sự rất đáng sợ. Tại sao một năm trôi qua rồi, tôi vẫn chưa bỏ được thói quen xấu này?

“Này, cậu đang nhìn ai đấy?” Thành linh một bàn tay xuất hiện, vẫy qua vẫy lại trước mắt tôi, tôi nhìn sang, Hồng Huy đang nhìn tôi cực kỳ thiếu kiên nhẫn.

“Ha ha, có gì đâu, đi thôi, mình mời khách!” Tôi kéo cậu ấy bước dài về phía trước, cố gắng vứt những điều phiền não ra khỏi đầu.

“Ê! Đừng đập nhầm vũng nước kia! Nước văng lên rồi đó, quần của mình! Con cá mập chết tiệt!” Sư từ Hà Đông lại ra uy.

“Ố ồ, đau, mình biết sai mà!” Tôi thật sự rất muốn lớn tiếng hét lại: tại sao lúc nào người chịu tổn thương cũng là mình?

Tôi và La Trạc Kiệt không hẳn là hoàn toàn mất liên lạc, tuy không gặp mặt, nhưng những lúc lên QQ, thỉnh thoảng cũng nói với nhau câu được câu chăng. Thỉnh thoảng lễ tết gì đó, chúng tôi cũng gửi tin nhắn chúc mừng đối phương. Chỉ là không hiểu tại sao phương thức sống chung này lại khiến tôi cảm thấy cực kỳ giả tạo, làm màu. Có những lúc tôi cảm thấy giữ liên lạc thế này còn không bằng khôi liên lạc cho xong, nhưng mỗi lần nhìn thấy cậu ấy tìm mình trên QQ tôi lại không nịn được trả lời lại, lễ tết cũng không nịn được nhắn tin cho cậu ấy. Hai chúng tôi bây giờ chẳng biết được tính là gì của nhau, cứ tiếp tục đẩy đưa như thế, chớp mắt lại một năm nữa trôi qua.

“Cá ơi! Cậu lại ngăn người rồi đấy!” Đợi khi tôi gạt mình lại, hoàn toàn trong dự liệu nhìn thấy ánh mắt hung thần của Hồng Huy.

“Có đâu, chẳng phải lúc nãy cậu nói là...” Ách, tôi thật sự không biết lúc nãy cậu ấy vừa nói gì, rõ ràng lúc nãy tôi có nghe mà!

“Mình bảo cậu nhìn đôi tình nhân phía bên kia, cô gái đó là phụ đạo viên của bọn mình, cậu thấy sao?” Nhìn là biết Hồng Huy muốn động tay động chân với tôi lắm rồi.

“Cô gái kia hả? Đẹp, còn biết trang điểm nữa! Có điều mình thấy anh kia chẳng ra làm sao cả.” Tôi nhìn theo ánh mắt của Hồng Huy.

“Cậu ta học lớp mình đấy.” Hồng Huy cố ý thấp giọng trả lời.

“Lớp các cậu á?” Tôi kinh ngạc, “phụ đạo viên của các cậu năm mấy rồi?” Thả thính đàn chị cơ đấy, quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

“Năm ba, hai người mới chính thức quen nhau từ tháng trước thôi, cậu bạn đó theo đuổi chị phụ đạo viên kia tận nửa năm mới được người đẹp đồng ý.” Hồng Huy nhiều chuyện, “có điều mình thấy cậu ấy không xứng với đàn chị!”

“Khục, nhìn bề ngoài thì đúng là không xứng, nhưng mà, bọn mình phải xem vẻ đẹp tâm hồn chứ!” Tôi không đồng ý lên tiếng, mặc dù có lẽ Hồng Huy sẽ nói tiếp tâm hồn của bạn nam kia cũng chẳng ra sao.

“Vẻ đẹp tâm hồn gì đó nửa lạng liên quan đến cậu ta cũng không có nữa là!” Quả nhiên, Hồng Huy lại cảm thán: “Chẳng hiểu nổi tại sao lên đại học, đi đến đâu cũng thấy người ta có đôi có cặp.”

Thì thế, lên đại học giống như thật sự được giải phóng, giống như bóng bay màu hồng từ đâu bay đến bỗng dưng lấp kín đầu óc của mọi người. Hồng Huy đặt mục tiêu cho mình là nói không với yêu đương trong trường đại học, có điều lần nào lên QQ nói chuyện với cậu ấy người trả lời cũng là Châu Chí Ngạn; Văn Tuệ cũng đã có bạn trai; Thang Tuyết Phấn và một bạn nam cùng lớp cũng trong giai đoạn yêu đương thắm thiết; Tịnh Bình cũng tìm thấy Mr. Right của mình rồi; Trình Nhan và cậu bạn tên Lam cũng đã quang minh chính đại nắm tay nhau... , dần dà hội FA chỉ còn sót lại một mình tôi.

Thực ra giả thị trường của tôi cũng không hoàn toàn xuống thấp đến thế, chỉ là không muốn vì muốn được yêu đương nên yêu đương, cho nên tôi chặn hết những điều ám muội lại ngoài cửa. Thực ra cách phản trần này có chút đuối lý, nhưng tôi tuyệt đối không thừa nhận lý do là vì bản thân đang đợi người nào đó. Giữa hai chúng tôi về cơ bản sẽ không có khả năng xảy ra điều gì, hai chúng tôi không phải nam nữ chính trong phim truyền hình, đời sống đời chết gì đó là hoàn toàn không thể, thậm chí hy sinh chờ đợi nhau cả đời cũng là việc hão huyền. Tôi tình nguyện tin tưởng tình yêu, nhưng tôi không chọn lựa tin tưởng đến cuồng dại, thế giới này rất thực tế, tình cảm cũng vậy. Tôi biết rất nhiều bạn nữ xung quanh mình, tiêu chuẩn lựa chọn đối tượng

của họ có sự can thiệp rất nhiều của yếu tố vật chất, việc này không thể trách ai được, nếu muốn một đoạn tình cảm được duy trì lâu dài, có những vấn đề không thể không suy nghĩ đến, chỉ là con người ta không thể tránh khỏi những lúc hồi niệm về ngày tháng đơn thuần mà thôi.

Sau đó đột nhiên có một ngày, chữ ký trên QQ của cậu ấy cũng bay đầy bong bóng màu hồng, cậu ấy rất khoa trương để tất cả bạn bè đều biết, cậu ấy có bạn gái rồi. Tôi nhớ lúc đó mình rất thản nhiên bình luận xuống phía dưới: “Chúc mừng nhé!” Sau đó đăng xuất, tắt máy, quyết tâm từ nay về sau không liên lạc gì nữa.

Tôi không nói nổi cảm giác lúc đó của mình là gì, chỉ biết cuối cùng mình cũng tìm được một lý do hoàn toàn buông tay cậu ấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chuyến du lịch làng đại học

Tĩnh Bình hỏi tôi nghĩ hè có định đến trường cậu ấy chơi một chuyến không. Bởi vì đã từ chối mấy lần, nên tôi không thể nào nói không tiếp được nữa. Tĩnh Bình đang học ở đại học G, đúng thế, chính là đại học G tôi từng mơ ước. Thành tích thi đại học của Tĩnh Bình rất tốt, người nhà quyết định mượn tiền để cậu ấy được học trường mình muốn, thế là cậu ấy đến đại học G, lựa chọn chuyên ngành tôi từng ấp ủ, còn tôi, ở lại đại học W cậu ấy từng suy nghĩ cân nhắc. Vậy mới nói, trên đời này, thực sự không thể nói trước điều gì; không ai một có thể biết chính xác chuyện tương lai. Tôi không ghen tỵ với cậu ấy, vào lúc đưa ra quyết định, tôi đã biết mình nên đi con đường thế nào, đây là lựa chọn của chính tôi. Chỉ là tôi luôn có cảm tình đặc biệt với đại học G, vì vậy tôi nói với Tĩnh Bình, ở đại học G nhớ nỗ lực luôn cả phần của tôi.

Đại học G nằm ở làng đại học, đại học N cũng vậy. Thực ra đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến tôi không muốn đi. Từ sau khi tốt nghiệp, lý trí không ngừng nói với tôi đừng nên gặp cậu ấy nữa, huống hồ gì giờ đây cậu ấy đã có người yêu. Chỉ là tôi không thể kiểm soát được mình không vì chuyện đi lần này mà cảm thấy vui vẻ, mong chờ. Khuôn viên làng đại học rộng lớn như thế, muốn gặp một người, là chuyện có xác suất nhỏ bé đến mức nào. Còn nhớ giáo viên dạy môn Xác suất từng nói: “Nếu ngày nào các bạn cũng đi học chỉ có một ngày không đi, mà tôi lại trùng hợp điểm danh bạn ngày hôm đó, đó chính là sự kiện có xác suất nhỏ. Nhưng vấn đề ở đây là, khi sự kiện có xác suất nhỏ xảy ra, chúng ta đã có lý do để nói nó không còn là sự kiện có xác suất nhỏ nữa, đồng thời cũng chứng minh rằng: nếu ai trong số các bạn vắng mặt bị tôi điểm danh, điều đó có nghĩa người này thường xuyên không đi học, vậy thì người đó chết chắc rồi.” Cậu nói cực kỳ kinh điển, nhưng nó cũng nói rõ tính không thể của các sự kiện xác suất nhỏ. Vậy nên, tôi ôm theo tâm trạng phức tạp bắt đầu chuyến du lịch đến làng đại học.

“Cuối cùng cậu cũng đến rồi, bên ngoài nắng quá, sao cậu không che dù?” Tĩnh Bình bung dù đứng ở cổng đại học G đón tôi.

“Lười mà.” Tôi vừa lấy khăn giấy lau mồ hôi ở trán và cổ vừa trả lời cậu ấy. Thực ra không phải vì lười, chỉ đơn giản vì không muốn thôi. Hoặc là không muốn vì tầm nhìn bị giới hạn nên bỏ lỡ người nào đó, hoặc bị người nào đó bỏ lỡ, có điều lúc này tôi không đời nào chịu thừa nhận.

“Biết ngay là cậu lười, nhìn xem, lại mập lên nữa kia, không biết cậu có lấy được chồng không đây?” Tĩnh Bình xấu xa liếc tôi một cái, nghiêng dù lệch về phía tôi.

“Đúng là không lấy được chồng, con trai đại học W quá thiếu thước.” Tôi bĩu môi, tôi không nói sai sự thật đâu, chiều cao trung bình của con trai đại học W chắc chắn thấp hơn tôi.

“Muốn mình giới thiệu cho cậu không? Trai đẹp ở đại học G nhiều như lá rụng mùa thu luôn. Muốn cao có cao, muốn mặt tiền có mặt tiền, muốn con ông cháu cha có con ông cháu cha, muốn nhân phẩm cũng có nhân phẩm luôn.” Tĩnh Bình rất tự hào khoe.

“Khụ,” Tôi suyt nửa thì sặc, “cậu đang dẫn mối đấy à? Đừng nói việc này nữa, cổ phiếu chất lượng cao nhà cậu đâu rồi?”

“Cậu muốn gặp cậu ấy hả? Để mình gọi cậu ấy đến, sợ cậu ngại nên mình mới không bảo cậu ấy cùng đến đấy chứ.” Tĩnh Bình chuẩn bị lấy điện thoại ra gọi.

“Từ từ đã, lát nữa ăn cơm hãy bảo cậu ấy đến, cậu dẫn mình đi tham quan nơi này trước đã.” Tôi vội vàng chặn cậu ấy lại, đùa nhau à, mặc dù người nhất định phải gặp, nhưng hôm nay tôi có đến để xem hai người anh em em em đâu, với lại phải làm bóng đèn suốt một ngày, cho dù anh chàng kia không tìm ngựa giẫm chết tôi, tôi không chịu không nổi bầu không khí đó.

“Được thôi, bọn mình đi luôn nhé!” Tĩnh Bình bắm dính cánh tay tôi, chúng tôi cứ thế chậm rãi thả bộ men theo con đường nhỏ nhiều bóng mát trong trường, xa cách một năm, tôi và cậu ấy vẫn thân thiết như ngày trước, tựa như hai chúng tôi vẫn còn là bạn cùng bàn của nhau.

Chúng tôi đi dạo hơn hai tiếng đồng hồ, gần như mỗi góc ngách của đại học G đều đặt chân đến, suốt dọc đường cơ miệng chưa từng nghỉ ngơi một khắc nào. Chúng tôi nói về tình hình của mình gần đây, nói về chuyện tình cảm, lại nói tiếp về chuyện của “những người sống quanh tôi”. Cuối cùng cậu ấy hỏi tôi, có phải tôi và La Trạc Kiệt thật sự không có quan hệ gì không. Cậu ấy nói tình cờ gặp La Trạc Kiệt vài lần trong khu làng đại học, hình như cậu ấy có nhận ra mình, lần nào nhìn thấy mình cũng nhìn đi nhìn lại mấy lần, có lúc còn nhìn sang người bên cạnh mình nữa.

Tôi nói lúc trước La Trạc Kiệt thích mình, nhưng không hề nói với cậu ấy mình “cũng từng thích” La Trạc Kiệt. Bí mật này, giữ lại cho một mình tôi biết thôi.

Cậu ấy nói thảo nào lại như thế, còn bảo tôi theo cảm nhận của mình bây giờ La Trạc Kiệt vẫn có ý với tôi. Tôi cười, không ngại vạch trần cậu ấy đã suy nghĩ quá nhiều, người ta có bạn gái rồi. Thế là, cô nàng kia xuất xoa đáng tiếc thế nọ, đáng tiếc thế kia, nhìn dáng vẻ của cậu ấy thật giống với kiểu đáng tiếc chưa kịp có kịch hay để xem.

Sau đó, bạn nam nhà cậu ấy gọi điện thoại đến báo ốm. Thấy cậu ấy khó xử nhìn mình, tôi chỉ đành nói mình còn phải đi tìm người khác, rồi bảo cậu ấy cứ đi trước. Nhìn người nào đó áy náy đi ba bước lại ngoái đầu một lần, tôi đã cảm thấy toại nguyện lắm rồi, ít nhất trình độ trọng sắc khinh bạn của cậu ấy vẫn chưa đến mức quá nghiêm trọng.

Vậy là một mình tôi đi bộ lang thang trong khu làng đại học, mở danh bạ điện thoại, lộn lên lộn xuống mấy lần cũng chẳng biết nên tìm ai. Tìm La Trạc Kiệt tôi tuyệt đối không dám, nhưng đã đến đây rồi lại không gặp được cậu ấy hình như tôi có chút không cam lòng. Chần chừ một lúc rất lâu, cuối cùng tôi cũng lặn được một số điện thoại.

“Alô, người chị em, mình này, mình đến làng đại học rồi, chẳng phải cậu nói nếu mình đến đây sẽ được bao ăn còn gì? Bây giờ có tính không?” Tôi cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất lên tiếng, có điều ông trời làm chứng đến giọng nói của tôi còn đang run rẩy đây. “Người chị em” này thực ra chính là “người chị em” của Trình Nhan, con trai một trăm phần trăm, lúc trước cũng học lớp Thực nghiệm 2, chúng tôi biết nhau qua Trình Nhan, mối quan hệ cũng xem như bạn của bạn, quan trọng nhất chính là cậu ấy là anh em của La Trạc Kiệt, mà hiện tại cũng đang học ở đại học N.

“Alô, mình đây người anh em! Người anh em đã đến đương nhiên mình phải tiếp đãi chứ! Nhưng mà bây giờ mình bận làm thí nghiệm, mình cho người qua đón cậu nhé? Cậu ở đâu đấy? Mình bảo La Trạc Kiệt đến.” “Người chị em” thật là một người thông minh, chắc chắn cậu ấy có biết chuyện của tôi và La Trạc Kiệt, chẳng qua tôi hoàn toàn không ngờ cậu ấy sẽ trả lời như vậy.

“Cũng được, mình đang đứng bên ngoài đại học G, mình muốn ăn cho cậu phá sản luôn!” Cũng không biết bây giờ tôi đang hưng phấn hay sợ hãi nữa, thật là một loại cảm xúc phức tạp và vi diệu. Muốn gặp cậu ấy, nhưng lại sợ phải gặp cậu ấy. Chỉ có một tính từ có thể miêu tả chính xác con người tôi lúc này, “đứng ngồi không yên.”

Đại khái chừng 10 phút sau, cậu ấy mở hồi đầu đầu xuất hiện. Hình như cậu ấy ốm đi, cảm giác đầu tiên của tôi là thế. Tôi mở bịch khăn giấy, đưa cho cậu ấy. Mùa hè mà, vẫn là có khăn giấy tốt.

“Cảm ơn. Lâu rồi không gặp! Sao cậu đến đây?” Cậu ấy nhận khăn giấy trong tay tôi, nhưng không hề chạm vào tay tôi, vẻ mặt rất không tự nhiên. Nếu không muốn gặp tôi, thế thì đừng đến! Nói thật, tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Ừ, lâu không gặp. Mình đến đại học G tìm bạn, thuận tiện thăm ‘người chị em’ luôn.” Tôi kiềm chế tâm trạng không vui của mình, lại còn đặc biệt nhất mạnh mấy chữ “người chị em”, thực ra tôi biết chẳng qua mình sống chết cũng cần mặt mũi mà thôi.

“Ra thế, bây giờ cậu ấy đang làm thí nghiệm, mình dẫn cậu qua đó trước.” Cậu ấy xoay người đi trước dẫn đường, tôi hoàn toàn không kịp quan sát về mặt cậu ấy.

“Ừ, làm phiền cậu vậy.” Cậu nói lịch sự mà xa cách thế này, rốt cuộc chúng tôi càng đi lại càng xa nhau.

Dọc đường không ai nói với nhau câu nào. Trước đây tôi rất quen thuộc, hoặc có thể nói rất hưởng thụ sự im lặng giữa hai người, nhưng vào giờ phút này tôi hận đoạn đường không thể nhanh nhanh kết thúc, tôi thật sự không chịu nổi bầu không khí im lặng quái dị thế này nữa.

“Cậu...”

“Cậu...” Hai người cùng lên tiếng một lúc, sau đó lại cùng nhau im lặng.

Tôi nuốt nước bọt, nói: “À, cậu học cùng khoa với ‘người chị em’ phải không?” Quả thực túng quẫn đến chẳng biết nói gì với nhau.

“Ừ, cùng thuộc khoa Hệ thống thông tin quản lý, nhưng khác chuyên ngành, có điều mấy môn đại cương học chung với nhau nhiều lắm.”

“Ồ.” Đúng là đề tài có “chiều sâu” ghê, thế là tôi và cậu ấy lại chìm vào im lặng.

“Cá, người anh em!” Chúng tôi cùng nhau im lặng là vàng gần nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến nơi, từ xa đã nhìn thấy “người chị em” đang đứng vẫy tay với mình.

“Làm thí nghiệm xong rồi hả người chị em?” Tôi hỏi.

“Chưa đâu, có điều người anh em cậu rỗng đến nhà tôm, em trai đây chắc chắn phải trốn tiết rồi!” Tiếng cười sáng khoái của “người chị em” giúp tâm trạng tôi đỡ lại được một chút.

Sau đó ba người chúng tôi cùng đi ăn cơm, toàn bộ quá trình chỉ có tôi và “người chị em” nói cười với nhau, La Trạc Kiệt không hề mở miệng lấy một lần đúng như suy nghĩ của tôi. Chẳng hiểu tại sao tôi lại có chút hả hê như thể báo được thù.

Sau bữa ăn, điện thoại của “người chị em” vang lên, sau đó cậu ấy vô cùng áy náy nói với tôi: “Thật ngại quá người anh em, lão thầy mình điên rồi, mình phải về lớp bây giờ đây.” Sau đó quay sang nói với La Trạc Kiệt: “Kiệt, giao Cá cho cậu nhé.” Thực ra tôi luôn cảm thấy câu nói này của cậu ấy có dụng ý khác, mong rằng chỉ do tôi suy nghĩ quá nhiều.

Buổi chiều La Trắc Kiệt dẫn tôi đi tham quan trường của các cậu ấy, có điều bầu không khí trầm mặc giữa hai người thật sự khiến tôi không chịu nổi. Tôi bị ma ám mới muốn gặp cậu ấy!

“Nghe nói cậu có bạn gái rồi? Hôm nào đó dẫn cậu ấy đến cho bọn mình biết mặt nhé?” Tôi thừa nhận, mình rất để ý, cho nên cuối cùng vẫn không nhận được mà lên tiếng.

“Ừ, để hôm nào.” Nhìn vẻ mặt của cậu ấy giống như rất không muốn nói đến vấn đề này, tôi sờ mũi, không nói thêm gì nữa, miễn cho không khí lại ngại ngùng hơn.

“Còn cậu? Bạn trai cậu đâu?” Cậu ấy thỉnh thoảng hỏi.

“Hả?” Tôi trợn mắt, cái gì với cái gì thế này? Tôi hoàn toàn không kịp phản ứng.

“Ai nói với cậu mình có bạn trai?” Sau khi đại não tiêu hóa xong câu hỏi của cậu ấy, tôi nghi ngờ hỏi lại.

“Chẳng lẽ không có?” Cậu ấy kinh ngạc nhìn tôi.

“Ha ha.” Đối với vấn đề này, tôi cười trừ cho qua. Tôi không muốn để cậu ấy nhìn thấu mình, càng không mong cậu ấy nghĩ ngợi lung tung.

Chẳng biết cậu ấy tự lý giải phản ứng của tôi như thế nào, dù sao cậu ấy cũng không truy hỏi thêm gì nữa, hai chúng tôi lại lần nữa trầm mặc.

Tôi lấy điện thoại, len lén cài chuông báo thức 10 phút sau, sau đó bước tới hai bước, tiếp tục sóng vai với cậu ấy.

“DE DE LA...” 10 phút sau, điện thoại kêu vang lên.

“A lô, Tịnh Bình à..... Ừ ừ, được chứ. Vậy lát nữa gặp nhé.” Tôi giả vờ đưa điện thoại đưa điện thoại lên tai, tự biên tự diễn.

“Bạn mình ở đại học G bảo mình sang đó. Mình đi trước nhé, tạm biệt cậu.” Sau đó, xoay lưng chạy vụt đi, bỏ mặc cậu ấy ngẩn ngơ đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đoạn kết

Sau khi nhếch nhác từ làng đại học thoát trở về, mọi thứ lại trở về với quỹ đạo quen thuộc của nó. Nhưng hình như lại có điều gì đang thay đổi, chỉ là tôi không thể nói rõ khác nhau ở chỗ nào. Tôi và cậu ấy không cố tình giữ liên lạc với nhau, cũng không cố ý tránh mặt, thỉnh thoảng lên mạng chém gió cậu ấy sẽ tìm tôi nói mấy câu; có lúc nửa đêm mất ngủ, dùng điện thoại vào QQ, chỉ cần icon của cậu ấy không phải màu xám, tôi cũng sẽ thêm cậu ấy vào, sau đó nói với nhau mấy chuyện trên trời dưới đất, đến khi thấy buồn ngủ mới thôi. Quay trở về vị trí bạn bè, bản thân tôi cảm thấy rất tốt, nhưng với điều kiện là: bạn bè không cần gặp mặt. Nếu chúng tôi lại chạm mặt nhau, có lẽ vẫn sẽ là sự im lặng đến ngượng ngùng giống như ngày hôm đó.

Người ta thường nói tiêu tiền như nước, có lẽ thời gian của tôi cũng trôi nhanh giống người ta tiêu tiền. Thấm thoát chúng tôi đã là sinh viên năm cuối rồi.

Kỳ nghỉ đông năm nay hẳn sẽ là kỳ nghỉ đông cuối cùng trong đời chúng tôi, bởi vì kỳ nghỉ của học kỳ sau, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đại đa số chúng tôi đều đã là người bước chân vào xã hội. Mấy hôm trước Đới Sinh nhắc đến chuyện họp lớp trên QQ, nói rằng để trân trọng khoảng thời gian rảnh rỗi cuối cùng, học sinh lớp Thực nghiệm 1 tổ chức họp lớp ở trường cũ. Tôi do dự rất lâu, cuối cùng nhấn lại với cậu ấy: “Mình tham gia.”

Thời gian hẹn là buổi trưa, vì vậy chúng tôi quyết định cùng đi ăn trước rồi mới tiến quân về trường. Mọi người gần như đã rũ bỏ hết vẻ ngây thơ non nớt xưa kia, đã trở thành những chàng trai, cô gái thực thụ rồi. Đám con trai không thay đổi nhiều lắm, nhưng con gái ai cũng rạng rỡ hơn, ai cũng biết cách trang điểm chải chuốt, kiểu girl mặt mộc như tôi thật sự không đếm được mấy người. Không biết tại sao, tôi bỗng nhớ đến một câu hát như thế này: “Con gái bị thời gian đuổi giết cả đời.” Cũng phải, bây giờ người nhỏ nhất trong chúng tôi cũng đã 22 tuổi, qua thêm vài năm nữa hai chữ “cô bé” sẽ hoàn toàn đoạn tuyệt với chúng tôi rồi.

Bữa cơm này của chúng tôi không phải chỉ náo nhiệt một cách bình thường, so với lần tụ tập trước khi chia lại lớp ngày trước còn ồn ào hơn. Tôi và La Trắc Kiệt không ngồi chung bàn, cho nên bữa cơm này vẫn khá dễ chịu với tôi. Bây giờ cũng không cần sợ đông sợ tây bị mọi người trêu chọc như trước, suy cho cùng những chuyện đó đã trôi qua lâu lắm rồi, quan trọng hơn là, mọi người đã không còn là những đứa trẻ thích nhiều chuyện của năm đó nữa.

Sau bữa cơm, cả đám theo sau Đới Sinh, phớt lờ giám thị trước cổng mạnh dạn chạy như bay vào trường. Nhớ năm đó, ai chưa từng ăn hành của thầy giám thị? May mà hôm nay Đới Sinh đã xin phép thầy hiệu trưởng trước, nếu không chắc chắn chúng tôi không tài nào vào được.

Bởi vì đang kỳ nghỉ đông, khuôn viên trường vô cùng yên ắng, ngoại trừ tiếng nói chuyện của chúng tôi, chỉ có tiếng chim hót vang lên phụ họa. Đới Sinh mất thấy có nhiều người đã tự động rời khỏi hàng ngũ nên cũng không miễn cưỡng mọi người hành động tập thể nữa, suy cho cùng ở ngôi trường này, mỗi người ai cũng áp ủ trong mình một chốn hoài niệm riêng.

Hồng Huy và Châu Chí Ngạn cũng lên chuồn đi đầu mất, tôi đưa mắt nhìn xung quanh, quyết định thoát ly đội ngũ trước khi mọi người chú ý đến mình. Có một vài nơi, tôi muốn chỉ một mình mình đi nhớ lại.

Trước tiên tôi đến sân thể dục ở gần mình nhất, tự mình đi hết một vòng quanh sân, nhớ lại bao nhiêu hạt mầm mơ ước, cả những ước mơ tình yêu trẻ con mình từng cùng hội chị em gieo mầm ở đây vào vô số lần hoàng hôn. Khi chuẩn bị bắt đầu vòng đi thứ hai, tôi tình mắt nhìn thấy một vài bóng dáng quen thuộc cũng đang đến đây, cho nên tôi quyết định tiếp tục lên đường bước tiếp hành trình truy tìm ký ức của mình.

Dưới tòa nhà khu phòng học lớp 12, bảng thông báo nơi tên tôi từng hành diện treo trên đó, vẫn là bảng tuyên dương quen thuộc, chỉ là trên đó không có cái tên nào quen thuộc với tôi. Vườn hoa nhỏ giữa hai khu phòng học năm lớp 11, hai cây xoài vẫn thăm thiết nương tựa vào nhau, mọi thứ khiến tôi có cảm giác cảnh còn người mất bù ngùi.

Cuối cùng tôi đến dưới thư viện, biết rõ đang trong kỳ nghỉ thư viện sẽ không mở cửa, thế mà tôi vẫn không chút chần chừ bước lên cầu thang.

Tôi dừng lại trước phòng đọc ở tầng ba. Đúng như dự liệu của mình, cửa phòng đóng im ỉm, tôi đứng đó ngây người đến phát ngốc. Sau đó, một tiếng “két” vang lên, cánh cửa trước mặt tôi được mở ra rồi! Tôi giật nảy mình, cánh cửa này chắc không phải bị ám đầu nhĩ?

Chỉ thấy có một người từ bên trong bước ra, tôi đưa mắt nhìn, là giáo viên trực ban trước đây, không ngờ thầy vẫn còn quản lý thư viện. Nhìn thấy tôi đang đứng trước cửa hình như thầy cũng rất bất ngờ, ánh mắt cứ dừng lại trên người tôi.

“Chào thầy ạ! Em là học sinh cũ về thăm trường, vì ngày trước suốt ngày đến thư viện, cho nên mới cố tình chạy lên đây.” Tôi chủ động lễ phép lên tiếng chào thầy trước.

“Ồ, học sinh cũ à! Trước đây thường xuyên đến thư viện? Chẳng trách tôi trông em quen quen. Em có muốn vào không?” Vị thầy giáo cười hiền, may mà thầy không nhớ tôi là ai.

“Vào được hả thầy? Em cảm ơn thầy ạ!” Tôi đến trước giá sách xếp các tạp chí theo kỳ, cầm lên một quyển “Tạp chí văn nghệ thanh thiếu niên”, sau đó tìm đến chỗ ngồi cũ, mang theo hoài niệm chậm rãi thưởng thức. Ánh nắng cuối buổi chiều chiếu xuống chỗ ngồi bên cạnh, thư viện chỉ có một mình tôi, ngay cả thầy trực ban cũng chẳng biết đã đi đâu rồi, một loại cảm giác vừa tự tại vừa thư thái dần lan tỏa trong tôi.

“Kịch” một tiếng, tiếng chiếc ghế bên cạnh bị kéo dịch ra khiến tôi giật mình ngẩng đầu lên. Thì ra là La Trạc Kiệt!

Cậu ấy hơi lúng túng nhìn tôi, sau đó tiếp tục kéo ghế ngồi xuống, “cậu cũng đến đây à?”

“Ừ.” Tôi giả vờ lơ đãng đáp, có trời biết quả tim tôi đã bắt đầu không nghe lời chỉ huy của đại não. Một vài việc bắt đầu quấy nhiễu suy nghĩ của tôi. Tôi nhìn sang, phát hiện ánh mắt của cậu ấy vẫn còn đặt trên người mình, trong ánh mắt đó, tôi nhìn thấy được sự ngỡ ngàng và thăm dò nghiên ngẫm, cả một ít vui mừng nữa?

Tôi đặt quyển “Tạp chí văn nghệ thanh thiếu niên” trong tay xuống, thấp giọng hỏi cậu ấy: “Ra ngoài đi dạo không?” Tôi đoán hẳn cậu ấy cũng có việc muốn nói với mình, nhĩ?

“Ừ, ra sân thể dục đi.” Cậu ấy rất tự nhiên mang quyển tạp chí của tôi đến cất lại trên giá, sau đó quay đầu nhìn tôi. Khung cảnh này thật quen thuộc, chỉ là, đó đều là những ngày xưa không thể quay về.

“Hóa ra là hai em? Hai đứa không đứng cạnh nhau tôi thực sự không nhớ ra đâu. Năm đó thấy hai đứa chắc cũng là học sinh ngoan, không vì yêu đương mà bỏ bê việc học, nên tôi mới nhắm mắt mở một mắt. Tôi cứ nghĩ chắc bây giờ hai đứa chia tay nhau rồi chứ, ra là tôi đoán sai.” Giọng nói của thầy trực ban đột ngột vang lên từ ngoài cửa, nhất thời bầu không khí trở nên yên tĩnh đến đáng sợ. Thầy ơi, đúng là thầy đoán sai rồi, hai đứa em vốn có ở bên nhau gì đâu.

“Khục khục, thầy hiểu lầm rồi ạ, bọn em chỉ là bạn cùng lớp...” Tôi cảm thấy mặt mình đang nóng bừng lên, không biết nên giải thích thế nào mới là tốt.

“Thầy ơi, cảm ơn thầy, nhưng mà thực sự trước đây bọn em không có gì cả.” La Trạc Kiệt cũng lên tiếng, nhưng mà sao người nghe cứ thấy quái quái thế nào?

“Trước đây?” Thầy giáo bật cười ha ha, “quả nhiên năm đó tôi không nhìn nhầm hai đứa. Không cần giải thích, bây giờ hai đứa muốn ‘có gì đó’ cũng không ai nhảy ra cấm đâu, phải không?” Thầy giáo phát tay, ý bảo chúng tôi không cần giải thích gì thêm nữa.

“Khụ khụ...” Quả thực tôi không nên nuốt nước bọt, bây giờ bị nghẹn thế này.

“Vây tạm biệt thầy ạ.” La Trạc Kiệt cầm cổ tay tôi chuẩn bị đi xuống. Đây, bây giờ là đang diễn trò gì thế?

“Đi thôi, giờ là thế giới của mấy người trẻ các em” Thầy trực ban tiếp tục phát tay đuổi người, hoàn toàn không cho chúng tôi chút cơ hội giải thích nào.

“Cậu làm sao đấy?” Tôi rút tay mình lại, mặc dù cũng đoán được đại khái, nhưng tôi không muốn tiếp tục dùng hai chữ “ăn ỷ” để động viên chính mình, năm đó chịu thiệt còn chưa đủ chắc?

“Cậu không có bạn trai?” Không biết tại sao, tôi có cảm giác cậu ấy hình như rất chắc chắn vấn đề này.

“Thì không có mà, ai bảo với cậu mình có?” Tôi hỏi ngược lại, chẳng biết tại sao cậu ấy có suy nghĩ đó nữa, hình như tôi không làm gì để cậu ấy hiểu lầm cả, lần ở làng đại học cũng không.

“Mình cũng không có.” Cậu ấy không trả lời tôi, lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

“Gi?” Trong lòng tôi cũng mơ hồ có câu trả lời rồi, cảm giác như thể từng tế bào trong người đều run rẩy, nhưng tôi vẫn muốn hỏi rõ. Trờ mặt thì trờ mặt, dù sao kết quả cũng sẽ không tệ hơn tình thế bây giờ.

“Mình nói, mình cũng không có bạn gái.” Về mặt cậu ấy rất chân thành, không chớp mắt nhìn tôi.

“Ha ha, thế à?” Tôi không biết nên trả lời thế nào, theo thói quen ngoảnh đầu sang chỗ khác, có điều không cách nào kiểm soát được trái tim đang đập như điên của mình.

Sau đó chúng tôi ngồi xuống một bậc thang trong sân thể dục, cứ thế ngồi hết một buổi chiều. Chúng tôi nói rất nhiều chuyện, bao gồm cả sự ảm ỉ trước đây của hai đứa, bao gồm tình hình gần đây và cả... tình cảm giấu kín lâu nay.

Cậu ấy kể cho tôi, hôm cuối cùng thi đại học, buổi sáng cậu ấy đã thi xong, vốn định chờ buổi chiều tôi thi xong sẽ hẹn tôi ra ngoài nói rõ ràng chuyện đó. Có điều, khi cậu ấy vừa đợi trong phòng thi vừa thu dọn đồ đạc, liền nghe được Hắc muội và Trình Nhan nói chuyện. Cho nên cậu ấy lựa chọn rút lui. Lúc mới bắt đầu, cậu ấy quyết không nói cho tôi biết rốt cuộc hai người kia đã nói với nhau những gì, có điều dưới sự năn nỉ òi kèm theo đe dọa trắng trợn, cuối cùng cậu ấy cũng thẳng thắn.

Cậu ấy kể, lúc đó Hắc muội hỏi Trình Nhan: “Giờ cậu về luôn hả? Không ở lại buổi chiều đợi Cá à?” Sau đó, không đợi Trình Nhan trả lời liền nửa đùa nửa thật nói tiếp: “Đừng nhí, cậu hoàn toàn không cần đợi Cá đâu, có Kiệt bạn trai cậu ấy rồi mà!” Sau đó, Trình Nhan lạnh lùng liếc người đang nghe trộm nào đó, rồi lớn tiếng nói: “Mình không cần đợi, nhưng mà bạn trai của Cá không phải cậu ấy!”

“Cậu ấy không phải” và “không phải cậu ấy”, trò chơi chữ thật là vi diệu. Hay cho người nào đó tự cho mình thông minh đã dễ dàng bị đánh bại. Cậu ấy nói cậu ấy không dám xác nhận với tôi, cũng là vì thứ chết tiệt gọi là “ẩn ý” kia. Thì ra từ đầu đến cuối, hai chúng tôi đều là thông minh bị thông minh hại!

Rồi cậu ấy lại vội vàng giải thích với tôi chuyện chữ ký trên QQ không phải do cậu ấy đổi, đảm anh em trong ký túc xá sau khi dùng máy tính của cậu ấy xong tiện tay lưu trò đùa quái đản đó lại luôn. Tôi lại hỏi tại sao cậu ấy không sửa lại, cậu ấy chỉ nhìn tôi cười, tôi hết cách phải cúi đầu giả câm nín.

Sau khi biết rõ chân tướng, tôi có thể cảm nhận được bầu không khí giữa chúng tôi ngay lập thoải mái hơn rất nhiều. Tôi nói với cậu ấy may mà hôm nay đã đến thư viện, cậu ấy nói mình cũng thế. Đúng vậy, nếu hôm nay không đến thư viện, có lẽ chúng tôi sẽ thực sự bỏ lỡ nhau, bởi vì nếu không có lần gặp gỡ trong thư viện vừa rồi, chúng tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ phá bỏ được hiểu lầm. Kỳ thực lý do cực kỳ đơn giản, chúng tôi đều là những người lý trí, nếu bên cạnh chúng tôi đã có một người khác, cho dù tạm thời thực sự không thể kiểm soát được tình cảm của mình, tôi và cậu ấy cũng sẽ không buông thả bản thân tiếp tục lưu luyến quá khứ, bởi vì đó là hành vi phản bội sau lưng người khác.

Vậy mới nói, ảm ỉ đúng là một thứ khiến người ta đau đầu, có lúc phát phiền lên được, có lúc lại không cách nào không ảm ỉ sự tồn tại của nó. Cậu ấy lấy trong túi ra một móc khóa nhỏ, lắc lắc trước mặt tôi hỏi: “Cậu còn nhớ thứ này không? Mình luôn nghĩ rằng nó chính là một lời hẹn ước, cho nên dù là sau này, mình đã quyết định trước khi thực sự tìm thấy một nửa của mình, mình sẽ luôn mang theo nó bên người.”

“Thế cơ à?” Tôi cúi đầu càng thấp, sau đó lấy ra trong túi một vật giống y hệt. “Mình để nó trong cặp, bình thường không nhìn thấy để khỏi nghĩ ngợi lung tung, có điều đôi túi xách mấy lần cũng không đổi nó.”

Dưới ánh nắng, hai chiếc tàu hỏa tí hon phát sáng lấp lánh, giống như tâm trạng của chúng tôi lúc này.

Tôi ngoảnh đầu nhìn người nào đó đang nhìn mình, bật cười nói với cậu ấy: “Chưa nói với cậu học kỳ sau mình đến Quảng Châu thực tập nh?”

“Ồi, mình cũng nói với nhà trường học kỳ sau về đây thực tập.” Cậu ấy bắt lực nhìn tôi.

Tôi cầm nín nhìn trời, ảm ỉ cái quỷ gì, thật đúng là mây trôi!

Thực ra đoạn đường phải đi còn dài lắm....

Bạn đang đọc truyện *Bình Dạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ngoại truyện 2

Dung Dung cũng không hiểu nổi tại sao mình lại đồng ý với anh, vừa nghĩ đến ngày mai cô đã muốn bại liệt toàn thân rồi.

Ngược dòng sự kiện.

“Hôm nay mẹ anh hỏi khi nào thì mình kết hôn.” La Trạc Kiệt cẩn thận dò thám ý tứ của Dung Dung.

“Chẳng phải anh mới 26 tuổi thôi à? Sớm quá đúng không?” Dung Dung chau mày, cô không muốn nhanh như vậy đã bước chân vào nắm mồ hôn nhân đâu.

“Anh nhớ em chỉ nhỏ hơn anh 2 tháng.” Ý là không phải anh muốn kết hôn đâu, là cô đến tuổi kết hôn rồi. Giọng điệu nghe cực kỳ tẻ nhạt.

“Em 25, sinh nhật 26 tuổi của em còn chưa đến, tháng sau mới tính.” Thảo luận vấn đề tuổi tác trước mặt một người phụ nữ, người đàn ông này đem giết cũng không tiếc!

“Mẹ nói hôm đó là ngày tốt.” La Trạc Kiệt giả vờ điềm tĩnh nói.

“Bây giờ mới đầu năm, ngày tháng còn nhiều mà.” Dung Dung đang bận đọc tiểu thuyết, không thèm ngẩng đầu lên, chỉ vút lại một câu như thế. Anh ấy bị sao thế nhỉ? Không phải đã nói đợi hai người đủ tiền mua nhà rồi mới tính đến chuyện kết hôn à?

“Vậy ý của em là trong năm nay?” Mắt La Trạc Kiệt sáng lên, giọng nói cũng cao lên vài deciben.

“Em suy nghĩ đã, thời gian còn dư dả mà, phải không?” Dung Dung nói mát. Không phải cô không muốn về chung một nhà với anh, chỉ là không muốn thay đổi trạng thái hiện tại, hơn nữa cô hoàn toàn không cho rằng bây giờ mình đã chuẩn bị đầy đủ để trở thành một người mẹ hiền vợ tốt.

“Vậy để anh hỏi bố mẹ chúng mình, xem xem ngày nào thì tốt, bây giờ bắt đầu chuẩn bị là vừa.” La Trạc Kiệt hưng phấn vút Dung Dung lại một mình, lập tức chạy ra ngoài gọi điện thoại.

“Ê...” Có lẽ hét anh cũng giả vờ không nghe thấy, xấu xa! Ai là “bố mẹ chúng mình”? Nếu anh nói chuyện này với mẹ cô, năm nay cô phải lấy chồng là điều chắc chắn, mẹ cô muốn đẩy con gái ra khỏi nhà từ lâu lắm rồi. Dung Dung hơi bất lực, mẹ không chỉ một lần cảm râm trước mặt cô, bảo cô mau lấy chồng, nếu không chờ đến lúc hoa tàn ít bướm lại không ai thèm. Đùa nhau chắc! Lấy chồng rồi mới là hoa tàn ít bướm thì có.

“Bố mẹ đều nói tháng sau sinh nhật em trùng hợp cũng là ngày đẹp nhất năm nay, với lại cũng có ý nghĩa đặc biệt với chúng mình nên bảo anh mau thu xếp chuẩn bị hôn lễ!” Một lúc sau, anh nào đó lại nhảy vào. Sao năm đó cô lại có suy nghĩ anh rất chính chắn nhỉ? Dung Dung đỡ trán. Bây giờ cô có thể trả hàng không?

“... ..” Bố mẹ hai bên lên tiếng cả rồi, cô còn nói gì được nữa? Không sợ bị đánh chết chắc? Dung Dung cực kỳ nghi ngờ anh nào đó đã có âm mưu từ sớm. Có điều, cho dù bây giờ vạch trần anh, cô cũng khó lòng thoát được, cho nên chẳng cần phí sức làm gì. Thực ra, có lẽ cũng đến lúc cô nên lấy chồng rồi.

“Đi ăn cơm thôi!” Nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của cô nào đó, La Trạc Kiệt rất không phúc hậu bật cười, sau đó đưa bàn tay phải đầy đặn, vỗ nhẹ cho cô nào đó tỉnh lại.

“Ồ.” Cô nào đó miễn cưỡng đưa tay trái cho anh, sau đó bị kéo dậy. Hai người nắm tay cùng ra khỏi phòng của cô nào đó.

.....

Trong lúc hồi tưởng lại sự việc Dung Dung vô tình ngủ quên mất, chiếc điện thoại luôn cầm trong tay theo thói quen chợt sáng lên: “Kiệt: Anh rất mong chờ đến ngày mai, ngủ ngon nhé!”

Mới sáng sớm Dung Dung đã bị ép phải rời giường, sau đó mơ mơ màng màng bị đẩy đến trước bàn trang điểm giống như một con búp bê mặc cho người ta muốn làm gì thì làm.

“Này! Cậu chưa tỉnh ngủ nữa hả?” Văn Tuệ vừa bước vào liền nhìn thấy cô nào đó đang ngủ gật.

“Các cậu đến rồi à? Quả đâu, quả đâu! Mỗi người hai phần nhé!” Thấy bạn thân đến, mắt Dung Dung ngay lập tức có tiêu cự.

“Biết rồi, biết rồi! Định bớt một phần, nhưng xem ra không thành rồi.” Văn Tuệ hết cười nói lắc đầu.

“Không ngờ cuối cùng cậu và cậu ấy cũng về chung một nhà.” Trình Nhan vẫn còn thành kiến với La Trạc Kiệt, “mà thôi, cậu thích là được, nếu cậu ta dám bắt nạt cậu thì cứ nói với mình, để mình dọn dẹp cậu ta!”

“Đúng thế, bọn mình luôn luôn ở phe của cậu!” Thang Tuyết Phấn khó có một lần nói được câu cảm động như thế.

“Mình biết mà!” Thật lòng mà nói, Dung Dung vô cùng hạnh phúc khi có những người bạn như thế này, lúc nào cũng sát cánh bên cô.

Thế là hội chị em mãi mê tám chuyện, nói với nhau những câu thân thiết, cùng Dung Dung trải qua khoảnh khắc cuối cùng của quãng đời thiếu nữ.

“Chú rể đến rồi, các chị em! Chuẩn bị sẵn sàng!” Trình Nhan dẫn đầu, hội chị em hăm he chuẩn bị quấy tung nóc một phen. Dung Dung đỡ trán, cô cũng đoán được chút ít người đang đứng ngoài cửa kia hôm nay sẽ bị ăn hành đến mức nào. Ài, thôi, anh tự mình cầu phúc đi!

“Sao? Chưa chính thức vào cửa đã bắt đầu đau lòng cho người ta rồi? Hay mình ra đó bảo các cậu ấy giờ cao đánh khề nhé?” Văn Tuệ nhìn cô nào đó bên trong này có vẻ đứng ngồi không yên.

“Ài, để các cậu ấy quấy đi, khó có được một lần để điên mà, chắc anh ấy không để ý đâu.” Anh không phải một người hay để bụng, về điều này thì cô biết rõ.

“Ố? Hình như không có động tĩnh gì nữa? Để mình mở cửa xem thử.” Văn Tuệ mở hé cửa, vậy là một đám người ngay lập tức tràn vào. Văn Tuệ bị trợn đánh úp đột ngột ập đến dọa sợ ngây người.

Dung Dung ngồi trên giường của mình, nhìn nhân vật dẫn đầu vừa bước vào, cố gắng để không một cảm xúc nào biểu hiện ra trên gương mặt. Có điều những ngón tay đặt trên giường bên dưới lớp váy cưới đã tiết lộ tâm tình của cô lúc này.

“Anh đến đón em.” Anh mỉm cười, sau đó đưa tay phải ra. Thế là đám con trai phía sau bắt đầu ồn ào lên, có người còn huýt sáo.

“Thế thì đi thôi!” Dung Dung nhìn thấy bố mẹ đứng sau La Trắc Kiệt gật đầu với mình, sau đó cô mỉm cười, dứt khoát đưa tay trái ra. Tiếng huýt sáo càng thêm sôi nổi.

.....

Bị hành hạ cả một ngày, giờ phút này hai người cuối cùng cũng có thể ngồi trong phòng cưới tận hưởng không khí yên ả của thế giới hai người. Dung Dung đảo mắt quanh phòng, cảm thấy ấm áp vô cùng, rèm cửa và vật dụng trong phòng cùng tông màu ấm, nhân vật hoạt hình Totoro mà cô yêu thích được trang trí khắp nơi, vừa nhìn đã biết do anh nào đó có lòng chuẩn bị, tất nhiên, ngoại trừ drap giường và chăn nệm màu đỏ ra. Dung Dung cảm động nhìn anh nào đó đang lên lút quan sát về mặt cô.

“Ha ha, mồ hôi đầy người, em đi tắm trước đã, có việc gì nói sau nha.” Ừ, bầu không khí quá mức cổ quái, cô nào đó quyết định tìm cơ hội thoát thân. Đêm tân hôn, mấy đoạn miêu tả ướt át trong ngôn tình, thật không ngờ bản thân cô cũng sắp trải qua hoàn cảnh lung tung như vậy. Dù chưa ăn thịt heo cũng đã nhìn thấy heo chạy, có điều hình như thực tế và lý thuyết có sự khác biệt xa quá? Thôi không nghĩ nữa, bán gần chết rồi.

“Đến phiên anh, em xong rồi.” Dung Dung mặc đồ ngủ màu hồng cực kỳ bảo thủ, nội y màu đỏ gọi cảm gì đó do đám bạn bè chết tiệt kia tặng cô không cần do dự vứt hết rồi.

“Ừ, nếu em buồn ngủ cứ ngủ trước đi.” La Trắc Kiệt thấy cô đang ngáp trộm.

“Ừ.” Dung Dung ngồi xuống giường, nỗ lực kháng cự sức hấp dẫn của thần ngủ, chẳng qua so với anh chồng mới cưới thần ngủ tỏ ra áp đảo hơn hẳn, không cảm cự được quá 3 phút, Dung Dung đã bại trận hoàn toàn.

Lúc La Trắc Kiệt bước ra khỏi phòng tắm đã nhìn thấy cô vợ mới cưới của mình rất không tích cực vứt mình lại. Anh cười nhẹ, sau đó nhẹ tay nhẹ chân leo lên giường, sợ làm ồn sẽ đánh thức cô dậy. Chẳng qua, tính một đấng ra một nẻo, Dung Dung kéo chăn lên ngủ ngon lành, mặc dù tiết trời mùa xuân không mang theo hơi lạnh, nhưng nếu không đắp chăn vẫn dễ bị cảm. Bất lực, La Trắc Kiệt một tay ôm cô, một tay vạch chăn chui vào.

“Hừ...” Cô vợ cực kỳ quan tâm đến chất lượng giấc ngủ mơ màng giãy nảy, gương mặt đang yên lành cũng bị ngủ thành bánh bao. La Trắc Kiệt thấy thế, hôn nhẹ lên má trái cô một cái, thế là cô nào đó bị quấy rầy theo thói quen vung tay kháng cự, về mặt lại càng giống bánh bao hơn.

La Trắc Kiệt vuốt ve má cô, cô nào đó không hiểu lãng mạn là gì tiếp tục giãy nảy, chỉ muốn đưa tay đẩy tên khốn nào đó đang quấy rầy mình. La Trắc Kiệt khẽ cười, bắt lấy bàn tay không chịu yên của cô, sau đó phủ người hôn lên môi cô, cuối cùng vẫn chưa thỏa mãn liếm thêm một lúc nữa.

“Hừ...” Sự làm loạn không ngừng nghỉ khiến cô nào đó hơi tỉnh ngủ một chút, thế là La Trắc Kiệt cũng nằm xuống, ôm lấy cô vợ thân yêu vẫn đang ngo ngoáy, nói khẽ vào tai cô: “Đi ngủ thôi!” Cô nào đó cũng mơ màng “ừ” một tiếng, lập tức ngoan ngoãn lại. La Trắc Kiệt cứ thế im lặng nhìn vợ mình, rồi nhắm mắt ngủ lúc nào không biết.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Ngoại truyện 3

Sáng sớm vừa mới đến lớp, Hắc muội lại chạy đến trước mặt La Trắc Kiệt làm ầm ĩ.

“Ê! La Trắc Kiệt, bắt đầu từ hôm nay, mỗi sáng cậu phải mua cho người đẹp đây một chai sữa đu đủ, người đẹp phải tắm bỏ ngực.” Dứt lời, còn ưỡn ưỡn vòng một khiêm tốn của mình.

“Lâm, dẫn bé đen nhà cậu về chỗ giùm đi.” La Trắc Kiệt lớn tiếng với bạn học Lâm vừa vào lớp.

A Lâm bắt đầu dĩ phui tay, ý bảo ca kho này mình cũng giải quyết không nổi.

“La Trắc Kiệt, buổi chiều mua đồ ăn vặt cho mình, mình muốn ăn!!!” Hắc muội ngày càng tác oai tác quái trước mặt La Trắc Kiệt, chẳng phải vì cậu bị

cậu ấy bắt thóp thì là gì? Cậu không thể không nghe theo, La Trạc Kiệt bất lực nghĩ.

“Ăn ăn ăn, cẩn thận ngực không lớn nổi, còn những chỗ không nên phình lại phình hết lên bây giờ!” Ngồi trong lớp này kungfu độc miệng không hề khó luyện thành, về vấn đề miệng lưỡi, La Trạc Kiệt có thừa tự tin.

“Cậu giỏi lắm, La Trạc Kiệt!” Hắc muội đột ngột quay lưng đi, hét tương lên: “Đàm Kiện, mình hỏi cậu! Mình nghe mọi người nói Cá thích ăn vật lắm có đúng không?”

“Đúng, lúc trước trong ngăn bàn của cậu ấy lúc nào cũng đầy ắp đồ ăn, chưa kịp ăn sáng cứ tìm cậu ấy là không sai đẳng nào!” Đàm Kiện chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn vạn to âm lượng trả lời Hắc muội, cho nên những người chú ý đến động tĩnh phía bên này cũng càng lúc càng nhiều.

“La Trạc Kiệt, khá khen cho cậu! Sao lúc Cá ăn cậu không chê mập đi, mình mới ăn một chút xíu xiu cậu đã nguyên rủa mình như vậy?” Hắc muội bậm môi bậm miệng nặn ra một ít nước mắt, có điều nếu trên tay cậu ấy bây giờ là một chai dầu gió có vẻ sẽ có sức thuyết phục hơn.

“Cậu là ai? Cậu ấy là ai chứ hả?” La Trạc Kiệt hỏi ngược lại.

“La Trạc Kiệt, cậu làm tổn thương tâm hồn nhỏ bé yếu ớt của mình, mau mau lấy MP3 của cậu ra đền tội đi.” Thế là cậu ấy sống chết cũng không hời cái chìa tay ra trước mặt La Trạc Kiệt đòi hỏi.

“Xin lỗi nhá, cho mượn rồi.” La Trạc Kiệt cự tuyệt cực kỳ dứt khoát.

“Cho mượn?” Đột nhiên Hắc muội cười vô cùng xấu xa, “mình tò mò chết đi được rốt cuộc cậu cho ai mượn thế? Hôm trước mình lưu đoạn video kia vào MP3 của cậu rồi, cậu xóa chưa thể? Nếu bị người ta nhìn thấy được thì... Ha ha, không liên quan gì đến người đẹp đâu nhé.” Nói xong, bạn học Hắc muội cười ha ha đi mất.

Đoạn video hôm nọ? Lần này tiêu đời, nếu cậu ấy xem được thì...

Cho nên người nào đó không cách nào bình tĩnh nổi, bồn chồn như kiến bò chảo lửa lấy điện thoại ra, kỳ cách soạn tin nhắn.

Cầu mong cậu ấy đừng xem! Đừng xem mà! La Trạc Kiệt hai tay ôm mặt, không ngừng cầu trời. Vành tai đỏ ửng đã bán đứng tâm trạng cậu lúc này.

Sau lưng cậu là tiếng cười hả hê khi người khác gặp họa của Hắc muội, ánh mắt đồng cảm của Đàm Kiện, cùng với nụ cười méo xệch lực bất tòng tâm của A Lâm.

... ..

Về nội dung của đoạn video, xin mời thưởng thức.

“Hà hà, chào mọi người! Mình là MC của ngày hôm nay, người đẹp da ngăm vừa đẹp vừa thông minh.” Lớp Thực nghiệm 2 trước giờ tự học tối, một tên mập thô tục tay cầm máy quay hướng về một quả dưa tay ôm chai coca nào đó cũng thô tục không kém, ha ha, quả dưa đó không ai khác chính là người đẹp da ngăm.

“Nội dung thực hành ngày hôm nay của lớp mình, chính là về phản ứng sinh lý bình thường của con người mà giáo viên Sinh vật đã nhắc đến lúc sáng.” Cậu nói vừa dứt, tràn pháo tay từ bốn phương tám hướng rần rần vang lên, “để mọi người hiểu rõ thêm về nội dung bài học, bọn mình quyết định mượn một bạn học lên đây để cả lớp được quan sát thực tế. Học phải đi đôi với hành, vì vậy bạn học được chọn xin hãy tự nguyện xả thân vì tri thức! Quần chúng sẽ dõi dõi ghi công bạn!” Tiếng vỗ tay càng thêm nhiệt liệt.

“Để đảm bảo công bằng, bọn mình sẽ gọi ngẫu nhiên theo mã số học sinh. Hôm nay là ngày 21 đúng không? Thế thì chúng ta mời số 21 đi, mọi người thấy được không? Được rồi! Số 21 là ai? Số 21 là La Trạc Kiệt! Vậy thì ngày hôm nay bạn La Trạc Kiệt sẽ là người tiếp lên thực hành!” Quả không hổ là Hắc muội, kỹ năng tự biên tự diễn cực kỳ thâm hậu, bản lĩnh ép mua ép bán lại càng khiến người ta thờ dài không ngớt. “Người đâu! Áp giải cậu ấy lên sân khấu!” Bạn học Hắc muội ánh mắt bén như dao phát hiện ra người nào đó đang lén lút chuẩn bị rời khỏi lớp bằng cửa sau, liền lập tức ra hiệu cho mọi người cùng hành động.

Hai tay khó lòng địch lại bốn tay, dưới sự bao vây khắt khe của quân địch bạn học La Trạc Kiệt cuối cùng đành phải anh dũng hy sinh, không, là ngay lập tức bị khống chế tay chân áp giải đến chiếc ghế trước mặt Hắc muội, ngồi xuống.

“Ừ, tốt lắm, Kiệt rất có tinh thần hợp tác.” Bạn học Hắc muội cười hài lòng, sau đó lấy một tấm hình từ trong túi ra, “đây là đạo cụ do một bạn học lớp Thực nghiệm 1 giúp đỡ cho mượn.” Dứt lời, liền nhanh như chớp vẩy qua vẩy lại trước mặt La Trạc Kiệt, sau đó đem đặt trước máy quay, cùng lúc này Trình Nhan ở bên cạnh liền nhanh tay cướp lại.

“Tấm hình này không được quay mặt trước!” Trình Nhan kiên quyết.

“Cũng được. Một mình Kiệt xem thôi cũng được!” Hắc muội lấy lại tấm hình từ tay Trình Nhan, “chúng ta có thể bắt đầu rồi!” Sau đó ra hiệu cho “cameramen” điều chỉnh máy quay hướng về đứng quần của người nào đó đang bị khống chế ngồi trên ghế.

“Kiệt, thấy sao, tấm hình đẹp không?” Bạn học Hắc muội một lần nữa chậm rãi lắc lắc tấm hình trước mặt La Trạc Kiệt, sau đó như mong muốn được nhìn thấy vẻ mặt đỏ lừng của người nào đó.

“Quào! Có phản ứng thật kia! Động đây rồi, đang động đây kia!”

“Quào! Ô mai gót!” tiếng la hét ầm ĩ của đám đông bên dưới làm người đang bị khống chế vội vàng bắt đầu vùng vẫy kịch liệt, cuối cùng tiểu vũ trụ bùng phát, thành công thoát khỏi vòng kim kẹp. La Trạc Kiệt vốn muốn nhanh chóng cướp lại máy quay, có điều những người khác sớm đã có chuẩn bị, vội vàng yểm hộ xung quanh camera men, cho nên cuộc đột kích bất ngờ của cậu đã thành công đã trảng.

Cười người hôm trước hôm sau người cười. Chân lý này ngay từ lần đầu tiên tham gia “hoạt động tập thể” mỗi tối của lớp cậu đã biết, có điều La Trạc Kiệt không ngờ mình cũng có ngày bị người khác nắm thóp, lại còn bị ăn hành thể thảm đến mức này. Cũng may đoạn video này chỉ phổ biến trong lớp. La Trạc Kiệt cúi đầu tự an ủi.

A Lâm phía trước thỉnh thoảng đưa cho cậu một quyển sách. La Trạc Kiệt dùng ánh mắt hỏi, A Lâm ra hiệu cậu cứ mở ra xem thì biết. Vậy là La Trạc Kiệt tiện tay lật một trang, phát hiện ra tấm hình lúc này đang kẹp bên trong! Bên trên còn có một mẫu giấy nhỏ: “Kiệt, xem như quà tặng cho lần anh dũng hy sinh của cậu lúc này, nhưng mà tốt nhất cậu giấu đi, đừng để Trình Nhan biết!” Thế là gương mặt người nào đó lần nữa biến thành quả táo, cậu ngẩn ngơ ngắm tấm hình trên bàn, như thể đang bận tập trung suy nghĩ lung lăm.

Con gió muộn từ ngoài cửa sổ tràn vào lớp học, vui vẻ lật tung từng trang một của quyển sách đặt trên bàn, tấm hình kia rất nhanh đã bị lấp lại, nhưng chủ nhân của chiếc bàn vẫn còn mơ màng nhìn về vị trí cũ.

Thực ra tấm hình đó rất mờ, cũng không phải hình ảnh hạn chế lứa tuổi gì. Hình chụp một bạn nữ đang ngồi trong trong lòng trên giường, đưa lưng về phía màn hình thay đồ, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy tấm lưng và dây áo màu đen nằm ở giữa. Phần được chụp rõ nét nhất của tấm hình ngược lại chính là bảng tên chỗ tay vịn bên cạnh giường, trên đó viết – Dung Dung.

Bạn đang đọc truyện *Bình Đạm Là Điều Hạnh Phúc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.